
MY
Milliyet
YAYINLARI
Gece
Yarısının
Ötesi
SIDNEY SHELTON

KITALARI SARAN BİR AŞK VE ÖLÜM OYUNU

GECE YARISININ ÖTESİ

MİLLİYET YAYINLARI Çok Satan Kitaplar dizisinin ikinci romanında sizlere Washington'dan Paris'e, Akdeniz kıyılarına uzanan bir aşk öyküsünü sunuyor.

Bir öç ve ihanet, hayat ve ölüm oyununda yer alan genç bir kızın serüvenlerini anlatan bu kitap, Amerika ve Avrupa'da uzun süre «best-seller» listelerinin başında yer aldı.

«Korkunç güçlü!»
— **Los Angeles Times**

«Yürek durduracak kadar güzel!»
— **Irving Wallace**

«Büyüleyici... Elimden bırakamadım!»
— **Jacqueline Susann**

«Unutamayacağınız bir seks, aşk, nefret ve intikam öyküsü... Okuyun!»
— **San Francisco Examiner-Chronicle**

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
ÇOK SATAN KİTAPLAR : 2

●

Yayın hakkı (Copyright) : Sidney Sheldon - ONK - Milliyet Yayın Ltd. Şti.

●

Orijinal adı : The Other Side of Midnight

●

Kapak ve grafik düzen : İsmet İslimyeli

●

Birinci baskı : Kasım 1976

Metin dizgi ve baskı : Bahar Matbaası
Kapak ve iç resim baskısı : Milliyet Tesisleri

ÇOK SATAN KİTAPLAR : 2

SINDEY SHELDON

GECE YARISININ ÖTESİ

Türkçesi :
Ayşe AKIN

GİRİŞ

Atina - 1947

POLİS ŞEFİ Georgios Skouri, arabasının tozlu camından Atina'nın merkezindeki işyerlerinin, otellerin, ağır bir çözülme dansıyla birbiri ardından yıkılışını izledi. Yapılar sanki bütün evreni kaplayan bir oyun alanındaki dev gibi sopa dizilerine benziyordu.

Direksiyondaki üniformalı polis: «Yirmi dakikada varırız» diye söz verdi ve ekledi: «Trafik açık.»

Skouri, dalgın dalgın başını sallayarak yapılara dikti gözlerini. Bu görünüş onu durmadan büyüleyen bir yanılsamaydı: Acımasız ağustos güneşinin donuk sıcağı yapıları, çelikten ve camdan hoş bir çağlayanla sokaklara dökülüyormuş gibi gösterir çırpıntılı dalgalara sarıyordu.

Saat on ikiyi on geçmekteydi, sokaklar hemen hemen boştu, ama dışarıdaki birkaç yaya bile doğuda, Atina'nın merkezinden yirmi mil uzaktaki havaalanı Helenikon'a doğru yarışan üç polis arabasını çarçabuk ve meraklı gözlerle süzmekten öte bir şey yapamayacak kadar uyuşuktu. Şef Skouri, birinci ara-

badaydı. Alışılmış koşullarda, yönetiminde bulunanlar yakıcı öğle güneşi altında çalışmak için dışarı çıktıklarında o, rahat ve serin ofisinde otururdu; ama şu sırada koşullar alışılmış olmaktan çok uzaktı ve Skouri'nin orada bulunmak için iki yönlü bir nedeni vardı: Birincisi, gün boyunca uçaklar yer yuvarlağının değişik bölümlerinden ünlü kişileri taşıyarak gelecekti; onların uygun bir biçimde karşılanıp gümrükte elden geldiğince az sıkıntıya katlandıklarını görmesi gerekiyordu. İkinci ve daha önemlisi de, havaalanının yabancı gazeteci ve fotoğrafçılarla dolu olacağıydı. Şef Skouri aptal değildi; bu önemli konuklara gözkulak olurken gazetelerde görünmesinin, işine hiç bir zararı dokunmayacağını o sabah tıraş olurken düşünüvermişti. Dünya çapında böylesine bir heyecan yaratan olayın onun bölgesinde yer alması, olağanüstü bir şansın kendisine güldüğünün belirtisiydi. Bundan yararlanmaması aptallık olacaktı. Yeryüzünde kendisine en yakın olan iki kişiyle, karısı ve metresiyle, bunu en ince ayrıntılarına dek tartışmıştı. Köy çıkışlı, orta yaşlı, çirkin, acılı bir kadın olan Anna, bir şeylerin ters gitmesi durumunda suçlanmaması için havaalanından uzak durmasını, geride kalmasını, buyurmuştu. Tatlı, güzel, genç meleği Melina'ysa, saygıdeğer kişileri selâmlamasını öğütlemişti! Böylesine bir olayın onu hemen bir üne kavuşturacağı konusunda kendi görüşüne katılmıştı. Skouri bu işin üstesinden gelirse, en azından aylığı artacak ve belki de -Tanrı bilir- şimdiki müdür emekliye ayrıldığında Emniyet Müdürlüğü'ne getirilecekti. Skouri yüzüncü kez, Melina'nın karısı, Anna'nınsa metresi olduğunu alayla düşündü, nerede yanlış yaptığını bir kez daha merak etti.

Derken Skouri, düşüncelerini şu an içinde bulunduğu konuya yöneltti. Havaalanında her şeyin tam anlamıyla yolunda gittiğinden emin olmalıydı. Birlikte en iyi adamlarından bir düzine götürüyordu. Bili-

yordu ki, anasorunu gazetecileri denetlemek olacaktı. Dünyanın her yanında Atina'ya yağan önemli gazete ve dergi yazarlarının sayısı karşısında şaşırıp kalmıştı. Kendisiyle altı kez görüşmüşlerdi -her seferinde de ayrı bir dilde. Verdiği karşılıklar Almancaya, İngilizceye, Japoncaya, Fransızcaya, İtalyancaya ve Rusçaya çevrilmişti. Tam yeni ürünün tadına varmaya başladığı sırada Müdür kendisini çağırdı ve daha başlamamış bir cinayet duruşması üzerine polis şefinin açıkça yorumlar yapmasının pek de akıllıca bir şey olmadığı duygusu içinde bulunduğunu bildirdi. Skouri, onu harekete geçiren asıl dürtünün kıskançlık olduğunu kesinlikle biliyordu, ama bildiriyi yayımlatmaktan özenle, vazgeçti, daha sonraki görüşmelerden de kaçındı. Bununla birlikte, gazete fotoğrafçılarının, gelen ünlülerin resmini çektiği bütün bu kaynaşma ortasında, Skouri de havaalanında bulunuverirse, müdür bu yüzden her halde yakınamazdı.

Araba, Sygrou caddesinde yavaşlar, Phaleron'a doğru sola, deniz kıyısına dönerken midesinde bir sıkışma duydu. Şimdi havaalanından yalnızca beş dakika uzaktaydılar. Akşam olmadan Atina'ya varacak ünlülerin listesini kafasından geçirdi.

Armand Gautier'i uçak tutmuştu. Kaynağını kişiliğine ve hayatına olan büyük tutkudan alan köklü bir uçma korkusu vardı onda. Bu duygu, genellikle yazın Yunan kıyılarından uzakta ortaya çıkan karmaşayla birleştiğinde midesini fena halde bulandırıyordu. Bilgiç görünümlü yüz çizgileri, geniş bir alnı, sürekli alaycı bir ağza sahip, ince- uzun bir adamdı. Yirmi iki yaşındayken, Fransa'nın kaynaşan film endüstrisinde La Nouvelle Vague'un yaratılmasına yardımcı olmuş, onu izleyen yıllarda da tiyatro alanında daha büyük başarılar elde etmişti. Ve şimdi de yeryüzünün en büyük yönetmenlerinden birisi olarak üzerine düşeni tam anlamıyla yerine getiriyordu. Son yirmi dakikaya dek bu sonuncusu onun için en hoş

hava yolculuğu olmuştu. Kendisini tanıyan hostesler isteklerini yerine getirmiş, daha başka işler için de hazır olacaklarını belli etmişlerdi. Uçuş sırasında bir sürü yolcu, filmlerini ve oyunlarını ne denli beğendiklerini söylemek için yanına gelmişlerdi. Ama o, Oxford'da, St. Anne kolejinde okuyan güzel üniversite öğrencisiyle ilgilenmişti en çok. Öğretim üyelerine sunmak için tiyatro üzerine bir tez hazırlıyordu ve konu olarak da Armand Gautier'i seçmişti. Kız, Noelle Page adını söyleyinceye dek konuşma yolunda gitmişti.

«Onun yönetmeniydiniz, değil mi?» dedi. «Duruşmasına girebilmeyi umuyorum. Sirk gibi bir şey olacak.»

Gautier kendisini, koltuğunun kenarlarını sımsıkı tutarken buldu ve tepkisinin gücü onu şaşırttı. Geçen bütün o yıllardan sonra bile Noelle'in anısı yüreğinde eskisi kadar keskin bir acıyı uyandırıyordu. Hiç kimse onu bu derece etkilememişti ve etkileyemeyecekti de. Üç ay önce Noelle'in tutuklandığını okuduğundan bu yana başka bir şey düşünemez olmuştu. Ona yardım edebilmek için elinden geleni yapacağını söyleyen mektuplar yazmış, telgraflar çekmişti ama, bir karşılık alamamıştı. Duruşmasına katılmaya hiç niyeti yoktu ya, uzakta da duramayacağını biliyordu. Kendi kendisine, bunun nedeninin, birlikte yaşadıkları günlerden bu yana kadının değişip değişmediğini görmek isteği olduğunu söylüyordu. Yine de bir neden daha bulunduğunu kabul etti: Tiyatroyla ilgilenen yönü, oyunu gözlemlemek, yargıç öleceğini mi yoksa yaşayacağını mı söylediğinde Noelle'in yüzünü izlemek için orada bulunmalıydı.

Hoparlörden, üç dakika içinde Atina'ya ineceklerini haber veren pilotun madensi sesi geldi ve Noelle'i yeniden görme etkisinin heyecanı, Armand Gautier'e uçak tutmasını unutturdu.

Dr. Israel Katz, Atina'ya başhekim ve beyin cer-

rahı olarak yerleştiği, daha yeni kurulmuş, büyük Groote Schuur hastanesinin bulunduğu Capetown'dan geliyordu. Israel Katz, dünyanın en önemli beyin cerrahlarından birisi olarak tanınmaktaydı. Tıp dergileri onun buluşlarıyla doluydu. Hastaları arasında bir başbakan, bir cumhurbaşkanı ve bir de kral vardı.

BOAC uçağının koltuğunda arkasına yaslandı; güçlü, zeki bir yüzü; derin, kahverengi gözleri, uzun ve ince, tedirgin elleri olan orta boylu bir adamdı. Yorgundu Dr. Katz; bu yüzden de artık yerinde olmayan, altı yıl önce bir devin bir baltayla kestiği sağ bacağında o bildik acıyı duymaya başladı.

Uzun bir gün yaşamıştı. Gün doğmadan bir ameliyat yapmış, yarım düzine hastasını görmeye gitmiş, duruşma için Atina'ya uçmak üzere Yönetim Kurulu toplantısından çıkmıştı. Üstelik, karısı Esther de kendisini caydırmaya çalışmıştı:

«Şimdi onun için yapabileceğin hiç bir şey yok, Israel.»

Belki de haklıydı; ama bir zamanlar, Noelle onunkini kurtarabilmek için kendi hayatını tehlikeye atmıştı, bu yüzden ona bir şeyler borçluydu. Noelle'i düşünüyordu şimdi; birlikte oldukları her zaman duyduğu o tanımlanamaz duyguya kapılıyordu. Yalnızca onu anımsamak bile kendilerini ayıran yılları ortadan kaldırıyormuş gibiydi. Duygusal bir düştü bu elbette. Hiç bir şey o yılları geri getiremezdi. Tekerlekler indirilirken, Dr. Katz uçağın sarsıldığını duydu, araç inişe geçmişti. Pencereden baktı; aşağıda, Atina'ya ve Noelle'e gitmek üzere bir TAE uçağına bineceği Kahire uzanıyordu. Bu cinayeti işlemiş miydi? Uçak piste girerken, onun Paris'te işlemiş olduğu öteki korkunç cinayeti düşündü.

Philippe Sorel yatının parmaklıklarına dayanmış, yakınlaşan Pire limanını izliyordu. Deniz yolculuğundan hoşlanırdı, çünkü hayranlarından kurtulmak için eline geçen birkaç fırsattan biriydi bu. Filmleri ka-

palı gişe oynayan sayılı kişiler arasındaydı, ama yine de ünü gittikçe artıyordu. Yakışıklı bir adam değildi. Son bir düzine maçta yenik düşen bir boksör yüzüne sahipti; birçok kez burnu kırılmıştı, saçı seyrekti, belli belirsiz topallıyordu yürürken. Bunların hiç birisi önemli değildi, çünkü cinsel çekiciliği vardı. Eğitim görmüş, konuşması yumuşak bir adamdı. Ondaki bu içten gelen yumuşaklık, bir kamyon şoförünü andıran görünümü kadınları çılgına çeviriyor, erkeklerin kendisine bir kahraman gözüyle bakmalarına yol açıyordu. Şimdi yatı limana yaklaştıkça, Sorel bir kez daha burada ne aradığını merak etti. Noelle'in duruşmasına katılabilmek için, çevirmeyi istediği bir filmi ertelemişti. Kendi basın aracılarının ve düzenleyicilerinin koruyuculuğundan bütünüyle yoksun olarak duruşma salonunda oturacağı günleri düşünürken, gazeteciler için nasıl da kolay bir hedef olacağını çok iyi biliyordu. Orada bulunuşunu, haber yazarları kesinlikle yanlış anlayacaklar ve eski metresinin cinayet duruşmasından kendisine bir pay çıkarmak istediğini sanacaklardı. Her neyse... Onu yeniden düşündü; acı veren bir deney olacaktı; ama Sorel, Noelle'i bir kez daha görmeli, ona yardım etme yolu olup olmadığını araştırmalıydı. Yat, limanın beyaz taşlı dalgakıranlarından içeri süzülmeye başlarken, tanıyıp birlikte yaşadığı, sevdiği Noelle'i düşündü ve bir sonuca vardı: Noelle'in cinayete bütünüyle yatkın bir yapısı vardı.

Phillippe Sorel'in yatı Yunan kıyılarına yaklaşırken, Birleşik Devletler Başkanı'nın Özel Yardımcısı, Hellenikon havaalanının yüz mil kuzeybatısında bir Pan Amerikan uçağındaydı. William Fraser, elli yaşlarında, sert görünüşlü kemikli bir yüzü ve buyurucu tavırları olan, yakışıklı, kır saçlı bir adamdı. Elindeki resmî bir mektuba dikmişti gözlerini, ama bir saattan fazladır ne bir sayfa çevirmiş ne de yerinden kımıldamıştı. Olayın en uygunsuz zamana, Kongre'de bir

bunalımın bulunduğu sıraya rastlamış olmasına karşılık, bu yolculuğa çıkabilmek için izin almıştı. Önündeki birkaç haftanın nasıl acılarla dolu geçeceğini biliyordu ama, yine de başka seçim şansı olmadığını hissetti. Bu bir öc alma yolculuğuydu: Düşüncesi bile Fraser'i buz gibi bir doyum duygusuyla dolduruyordu. Bilinçli olarak, düşüncelerini yarın başlayacak olan duruşmadan uzaklaştırdı ve uçağın penceresinden baktı. Çok aşağılarda bir gezinti teknesinin, kıyıları zorlukla seçilen Yunanistan'a doğru yol aldığını gördü!

AUGUSTE LANCHON'U üç gündür deniz tutuyordu ve korku içindeydi. Deniz tutuyordu onu, çünkü Marsilya'dan bindiği gezi gemisi karayel rüzgârına girmişti; korku içindeydi, çünkü karısı yaptığını öğreniverirse hali nice olurdu! Auguste Lanchon altmış yaşlarında, şişman, dazlak kafalı, bodur boylu, kısa bacaklı, yüzü çiçek bozuğu, domuzunkine benzer gözleri ve arasına hep ucuz bir puro sıkıştırılmış ince dudakları olan bir adamdı. Marsilya'da bir giysi mağazası bulunuyordu, ama zenginler gibi geziler yapmaya gücü yetmezdi; en azından boyuna karısına söyleyip durduğu bir şeydi bu. Kendi kendisine yinelediği gibi, elbette tam anlamıyla bir tatil değildi. Yalnızca sevgili Noelle'ini bir kez daha görmeliydi. Kendisini bırakıp gittiğinden beri, gazete ve dergilerin dedikodu sütunlarında onun uğraşını hırsla izlemişti. İlk oyununda sahneye çıkışını görmek için trenle taa Paris'e kadar gittiği halde, Noelle'in aptal sekreteri onu yanına sokmamıştı. Daha sonra da Noelle'in filmlerini tekrar tekrar izlemiş, bir zamanlar onunla nasıl seviştiğini anımsamıştı. Yine de bu yolculuk çok pahalıya patlayacaktı kendisine! Ama Lanchon, bu işin, son me-

teliğine kadar değeceğini biliyordu. Eşsiz Noelle'i, birlikte geçirdikleri o güzel günleri anımsayacak, kendisini koruması için yine ona dönecekti. Yargıcı ya da başka bir görevliyi -çok pahalı değilse- rüşvet vererek kandıracak Noelle'i özgürlüğüne kavuşturacak, onu Marsilya'da küçük bir apartman katına yerleştirecek, her zaman elinin altında olmasını sağlayacaktı.

Yalnızca karısı yaptıklarını anlamazsa elbette...

Frederick Stavros, Atina'nın yoksul Monastiraki bölgesinde bulunan eski ve adı kötüye çıkmış bir yapının ikinci katındaki küçük avukat bürosunda çalışıyordu. Seçtiği uğraşla hayatını kazanmaya çalışan ateşli, aç gözlü, hırslı bir gençti. Bir yardımcı tutmaya gücü yetmediği için, geri plandaki bütün can sıkıcı yasal araştırmaları kendisi yapmak zorunda kalmıştı. Genellikle işinin bu bölümünden nefret ederdi, ama bu kez aldırmıyordu; çünkü bu davayı kazanırsa işleri öylesine çoğalacaktı ki, artık hayatının sonuna kadar bunlar için sıkılmasına gerek kalmayacağını biliyordu. Elena'yla evlenebilecek, bir aile kurabilecekti. Sonra gösterişli bir büroya taşınacak, yazıcılar tutacak, kişinin gelecekteki müşterileriyle bol bol karşılaştığı Atina Lesky gibi moda bir kulübe üye olacaktı. Büyü daha şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı. Frederick Stavros, Atina sokaklarından her geçişinde gazetelerde resmini görmüş olan birisi tarafından tanınıp durduruluyordu. Birkaç kısacık hafta içinde bilinmeyen biri olmaktan, Larry Douglas'ı savunan avukat kimliğine sıçramıştı. Ruhunun derinliklerindeyse, müşterisinin yanlış kişi olduğunu kabul ediyordu: Larry Douglas gibi bir hiç yerine, yüce Noelle Page'i savunmayı seçerdi ama, kendisi de bir hiçti. Onun, Stavros'un, yüzyılın en büyük olayını yaratan cinayet duruşmasında en önemli rollerden birini oynaması yeterliydi. Suçlananların suçsuzluğu ortaya çıkarsa, bu herkes için yeter bir zafer olacaktı. Stavros'un midesini bulandıran yalnız bir

şey vardı ve sürekli onu düşünüyordu. İki suçlu da aynı şeyle suçlanmaktaydılar ama, Noelle Page'i başka bir avukat savunuyordu. Eğer Noelle Page suçsuz bulunur da Larry Douglas tutuklanırsa ...Stavros, omuzlarını silkti, düşünmemeye çalıştı. Gazete yazarları savunduğu kişilerin suçlu mu, yoksa suçsuz mu oldukları konusunda kendisine durmadan kişisel inancını soruyorlardı. Onların çocuksuluğuna gülümsüyordu. Suçlu olsalar ne, suçsuz olsalar ne olurdu? Paranın satın alabileceği en iyi yasal savunmayla donatılmışlardı. Bu tanımlamanın kendi durumu için biraz aşırı kaçtığını da kabul ediyordu. Ama, Noelle Page'in avukatına gelince... Ah! O bambaşka bir şeydi işte. Noelle'in savunmasını Napoleon Chotas üzerine almıştı ve yeryüzünde onun gibi parlak bir avukat daha yoktu. Chotas, hiç bir önemli davayı kaybetmemişti. Bunu düşünürken, Stavros kendi kendine gülümsedi. Bir başkasına söyleyemezdi ama, Napoleon Chotas'ın yeteneğinden yararlanarak zafere ulaşmayı kurduğu bir gerçekti.

Stavros kir içindeki bürosunda uğraşıp dururken Napoleon Chotas, Atina'nın soylular bölgesi Kolonaki'deki lüks bir evde, resmî bir akşam yemeğine katılıyordu. Chotas, kırışıklarla dolu yüzünde bir av köpeğinin kocaman, kederli gözlerini taşıyan ince, zayıf görünüşlü bir adamdı. Yumuşak ve biraz yanıltıcı tavrının ardında pırıl pırıl, keskin bir beyin gizliyordu. Şimdi önündeki tatlısıyla oyalanarak dalgın dalgın oturmakta olup yarın başlayacak olan duruşmayı düşünüyordu. Geceyi dolduran konuşmaların çoğu yaklaşan duruşma çevresinde toplanmıştı. Tartışmalar genel oluyordu, çünkü konuklar ona dolaysız sorular sormayacak kadar sağduyu sahibiydiler. Ama gecenin sonlarına doğru içki daha rahatça aktığında ev sahibi: «Söyleyin bakalım,» diye konuştu; «Suçlu olduklarına mı inanıyorsunuz?»

«Nasıl olabilirler?» dedi Chotas saf saf; «Bir tanesi benim müşterim!» Bir beğeni kahkahası yükseldi.

«Noelle Page nasıl biri gerçekte?»

Chotas durakladı, sonra: «Gördüğüm en olağanüstü kadın,» diyerek dikkatle yanıtladı. «Güzel ve yetenekli» derken ansızın ve şaşkınlıkla, onun üzerine tartışma konusunda isteksiz olduğunu anladı. Üstelik, yabancılar için Noelle'i sözcüklerle kavramanın hiç bir yolu yoktu. Birkaç ay öncesine değin onun varlığını şöylece, gelişigüzel biliyordu. Dedikodu sütunlarında çırpınan, sinema dergilerinin kapağını süsleyen göz alıcı biri olarak. Doğru dürüst bakmamıştı bile. Onu düşünse de, bunu bütün yıldızlara karşı duyduğu bir çeşit ilgisiz iğrenmeyle yapardı. Tepeden tırnağa et, beynin zerresi yok kanısıyla. Ama, Tanrım! Nasıl da yanılmıştı! Noelle'i gördüğünden beri umutsuzca âşıktı. Noelle Page yüzünden en önem verdiği kuralını, müşterisiyle duygusal ilişki kurmama kuralını çiğnemişti. Chotas, onun savunmasını üzerine aldığı o akşam üstünü olanca canlılığıyla anımsadı. Metresiyle birlikte, Paris ve Londra'ya yapacağı üç haftalık bir tatil yolculuğu için toparlanıyordu. Hiç bir şeyin kendisini bu yolculuğu yapmaktan alıkoyamayacağını sanıyordu. Ama yalnızca iki sözcük yetmişti. Uşağının odasına girişi, ona telefonu verişi ve «Constantin Demiris,» deyişi gözünün önüne geldi.

Helikopter ve yat dışında adaya hiç bir şeyle girmek mümkün değildi. Hem havaalanı hem de liman günün yirmi dört saatında, eğitilmiş Alman çoban köpekleri ve silâhlı devriyelerce korunuyordu. Ada, Constantin Demiriş'in özel mülküydü; çağrılı olmayan hiç kimse giremezdi. Yıllar boyu, konukları arasında krallar, kraliçeler, cumhurbaşkanları, eski başkanlar, film yıldızları, opera şarkıcıları, ünlü yazarlar ve ressamlar yer almıştı. Hepsi de bir ürküntü içinde gelmişlerdi. Constantin Demiris, yeryüzünün üçüncü varlıklı kişisi ve en güçlüsüydü; beğenileri gelişmişti, güzelliği yaratmak için parasını nasil harcayacağını biliyordu.

Demiris, bol bol aynalık tahtalarla süslenmiş kitap-

lığında oturuyordu şimdi. Derin bir koltuğa rahatça gömülmüş, özel olarak onun için yapılan geniş Mısır sigarasını içiyor, sabahleyin başlayacak olan duruşmayı düşünüyordu. Gazeteciler aylardır kendisiyle konuşmaya çalışıyorlardı, ama düpedüz kaçınmıştı bundan. Metresinin cinayet suçuyla yargılanması yeterdi, adının dolaylı olarak da olsa bu işe karıştırılması yeterdi. Görüşmeler yaparak bu taşkınlığa katkıda bulunmayacaktı. Noelle'in şu anda, Nikodemous Tutukevi'ndeki hücresinde ne gibi duygular içinde olduğunu merak etti. Uyuyor mu, uyanık mıydı? Önünde uzanan zorlu sınav nedeniyle korkuya kapılmış mıydı? Napoleon Chotas'la yaptığı son konuşmayı anımsadı. Ona güveniyor ve avukatın kendisini yanıltmayacağını biliyordu. Demiris bu adama, Noelle'in suçlu ya da suçsuz oluşunun hiç de önemli olmadığı duygusunu vermişti. Savunma için ödediği korkunç paranın her kuruşunu hak etsindi yalnız. Hayır, kaygılanması için hiç bir neden yoktu. Duruşma yolunda gidecekti. Çünkü Constantin Demiris hiç bir şeyi unutmayan bir adamdı, Catherine Douglas'ın en sevdiği çiçeklerin, Yunanistan'ın o güzel gülleri Triantaflia'lar olduğunu anımsadı. Uzandı, masasından bir not defteri aldı ve bir not yazdı: **Triantaflia'lar. Catherine Douglas.**

Onun için yapabileceklerinin en azıydı bu.

BİRİNCİ KİTAP

CATHERINE

Şikago: 1919-1939

HER BÜYÜK KENTİN, kişilerde uyandırdığı belirleyici bir düşünce, ona kendi özel damgasını vuran bir niteliği vardır. 1920'lerde de Şikago, tedirgin ve devingen bir devdi; acımasızdı, kaba sabaydı. Postallı bir ayağı, hâlâ onu doğuran zengin işadamlarının insafsız bölgesindeydi: William B. Ogden'in ve John Wentworth'un, Cyrus McCormic ve George Pullman'ın bölgesinde Philip Armourlar'ın, Gustavus Swiftler'in, Marshall Fieldler'in özel malı olan bir krallıktı. Hymie Weiss ve Kesikyüz Al Capone gibi soğukkanlı, meslekten haydutların bölgesiydi.

Catherine Alexander'ın ilk anılarından biri, babasının onu döşemesi talaşla kaplı bir bara götürmesi, baş döndürücü yükseklikte bir tabureye oturtmasıydı. Onun için koca bir bardak bira, kendisine de bir meyve suyu söylerdi. Beş yaşındaydı, yabancılar bu küçüğü sevmek için çevrelerine toplanırken babasının nasıl da gururlandığını anımsıyordu. Bütün adamlar içki isterler, pa-

rayı babası öderdi. Hâlâ yanında olduğunu kesinlikle bilmek için bedenini nasıl da onunkine bastırıp durduğu günleri düşündü. Kente yalnızca bir gece önce dönmüştü ve Catherine onun kısa süre sonra yine ayrılacağını biliyordu. Gezgin bir satıcıydı, işinin kendisini uzak kentlere gitmek zorunda bıraktığını, her seferinde güzel armağanlarla geri dönebilmek için aylarca ondan ve annesinden uzakta kaldığını açıklıyordu. Catherine de umutsuzca pazarlığa kalkışıyordu onunla. Eğer kendisiyle birlikte kalırsa, armağanlardan vazgeçecekti. Babası gülmüş, çok olağanüstü bir çocuk olduğunu söylemiş sonra da kentten ayrılmıştı ve onu yeniden görünceye dek altı ay geçmişti. Bu ilk çocukluk yıllarında hep yanında olan annesi silik, biçimsiz bir kişilikken, arada bir çok kısa süreyle gördüğü babası capcanlı ve şaşkınlık verecek ölçüde açık seçikti. Catherine onu yakışıklı, gülen, parıltılı bir şakacılıkla ve sıcak, cömert tavırlarla dolu birisi olarak anımsıyordu. Arada bir eve dönüşleri, armağanlar ve sürprizlerle dolu tatil günleri gibiydi.

Catherine yedi yaşındayken babası işinden atıldı, hayatları yeni bir biçim aldı. Şikago'dan ayrılıp babasının, bir kuyumcu dükkânında satıcı olarak çalıştığı Indiana'ya, Gary'ye taşındılar. Catherine ilk kez okula yazıldı. Öteki çocuklarla ilişkileri çekingen ve sınırlıydı. Onun uzakta duruşunu kendini beğenmişlik olarak yanlış değerlendiren öğretmenlerinden korkuyordu. Babası artık her akşam yemeğe geliyordu ve Catherine, hayatında ilk defa olarak kendilerinin de başkaları gibi bir aile olduklarını duydu. Pazar günleri birlikte Miller plajına gidiyorlar, at kiralıyorlar, bir iki saat kıyı boyunca kum tepeciklerinde at sürüyorlardı. Catherine, Gary'de yaşamaktan hoşlanıyordu ama, geldiklerinden altı ay sonra babası işini yine yitirdi ve Şikago'nun dış semtlerinden Harvey'e taşındılar. Okul çoktan başlamıştı, Catherine kurulmuş olan arkadaşlıkların dışında bırakılan yeni kızdı! Yalnız olarak tanınmaya başladı.

Kendî çevrelerinin güvenliği içinde bulunan çocuklar, bu yeni gelene, onunla yalnızca acımasız bir biçimde alay etmek için yaklaşıyordu.

Olayı izleyen birkaç yıl boyunca Catherine, ötekî çocukların saldırılarına karşı zırh olarak kullandığı bir ilgisizliğe büründü. Zırhı delindiği zaman keskin ve yakıcı bir zekâyla geriledi. Niyeti, onu yalnız bırakmalarını sağlamak için işkencecilerini yabancılaştırmaktı; ama beklenmedik bir etki yarattı bu: Okul gazetesinde çalıştı ve sınıf arkadaşlarının sahneye koyduğu bir müzikal oyun üzerine yazdığı ilk yazıda: «Tommy Belden, ikinci perdede bir trompet solosu verdi; giderek, çaldı bile trompeti,» dedi. Bu sözcükler ağızdan ağıza dolaştı -daha da şaşılacak olanı- Tommy Belden, ertesi gün koridorda yanına yaklaşıp yazıyı gülünç bulduğunu söyledi.

İngilizce dersinde öğrencilere, Kaptan Horatio Hornb'ower'ı okumaları ödevi verilmişti. Catherine bu kitaptan nefret ediyordu. Nitekim, ödevinde yalnızca bir tek tümce vardı: «Havlayan, ama ısırmayan bir köpekti o!» Ve hafta sonlarında denizcilik yapan öğretmeni ona «A» verdi. Sınıf arkadaşları onun söylediklerinden alıntılar yapmaya başladılar, kısa bir zamanda okulun bilgesi olarak tanındı.

O yıl Catherine on dördünü bitirip on beşine basmıştı. Bedeni olgunlaşan bir kadının belirtilerini göstermeye başlıyordu. Aynanın karşısında saatlarca bu bedeni inceliyor, işaretlerini gördüğü bu felâketi nasıl değiştireceği konusunda düşüncelere dalıyordu. İçten içe, erkekleri güzelliğiyle çılgına çeviren Myrna Loy'du o; ama en çok acı veren düşmanı ayna, bir biçime sokulamayacak kadar umutsuz biçimde karmakarışık siyah saçlarla ciddî, gri gözleri, her saat biraz daha genişliyormuş gibi görünen ağzı, azıcık yukarı kalkmış bir burunu gösteriyordu. Kendi kendisine ve sakınarak, belki de gerçekten çirkin olmadığını söylüyordu ya, öte yandan onu film yıldızı yapmak için hiç kimse ka-

pılarına dayanmayacaktı. Yanaklarını içine çekerek, cinsel bir çekicilik verip gözlerini süzerek, kendini bir model havasında canlandırmaya çalıştı; durum üzücüydü. Başka bir poz verdi: Gözler kocaman açılmış, anlatım istekli, geniş ve dostça bir gülümseme; yararsız. Tümden Amerikan tipli de değildi. Hiç bir şey değildi. Bedenim epeyce düzgün olacak, diye suratını buruşturarak düşündü; ama hiç bir özelliği olmayacak. Ve bu da yeryüzünde her şeyden çok istediği bir şeydi elbet. Özelliği olan biri olmak, bir kişilik olmak, her zaman anımsanmak ve hiç ama hiç, hiç ölmemek...

On beş yaşına girdiği yaz Catherine, Marry Baker Eddy'nin Bilim ve Sağlık adlı kitabını ele geçirdi. Onu izleyen iki hafta boyunca görüntüsünün güzelleşmesini isteyerek aynanın karşısında günde bir saat harcadı. Bu sürenin sonunda gözlemleyebildiği tek değişiklik çenesinde yeni bir sivilce, alnında bir kabarcıktı. Tatlı yemeği, Mary Baker'ı, aynaya bakmayı bıraktı.

Bu arada ailesiyle birlikte Şikago'ya taşınmışlar, kiraların ucuz olduğu doğu kesiminde, Rogers Park'ta, küçük ve sıkıntılı bir apartmana yerleşmişlerdi. Ülke derin bir ekonomik bunalıma batıyordu. Catherine'in babası daha az çalışıyor, daha çok içiyordu şimdi. Annesi ona, o annesine Catherine'i evden kaçıran bitmez tükenmez karşılıklı yakınmalarla bağırıp duruyorlardı. Evlerinden altı blok uzaktaki plaja gidiyor, keskin esintide incecik bedeni kanatlanıyormuş gibi bir duyguya kapılarak kıyıda dolaşıyordu. Adlandıramadığı umutsuz bir istekle dolu ve tedirgin, gri renkli göle gözlerini dikip saatlar geçiriyordu. Bir şeyleri öylesine istiyordu ki, kimi zaman bu duygu onu ansızın ve dayanılmaz bir acı dalgasına sarıveriyordu.

Catherine, Thomas Wolfe'u bulmuştu. Kitapları, içini dolduran yarı acı, yarı tatlı özlemin bir yansımasıydı; ama bu, daha yaşanmamış bir geleceğe duyulan özlemdi. Sanki bir zamanlar, bir yerlerde inanılmaz güzellikte bir şeyler yaşamıştı da şimdi bir daha yaşamak

için sabırsızlanıyordu. Âdet görmeye başlamıştı. Bedeniyle kadınlığa doğru gelişirken gereksinmelerinin, özlemlerinin ve bu acı veren isteğin bedensel olmadığını, cinsellikle ilgili olmadığını biliyordu. Bu tanınmak, yeryüzünde kaynaşan milyarlarca insanın içinden yükselebilmek için duyduğu keskin ve hemen yerine getirilmesi gereken bir özlemdi. Böylece, herkes kim olduğunu bilecekti! Yanlarından yürüyüp geçerken, «İşte Catherine Alexander geçiyor, yüce...» Ama yüce ne? İşte sorun buydu. Ne istediğini değil de, o bilmediği şey için umutsuzca acı çektiğini biliyordu. Yeterince parası olduğu her cumartesi akşam üstü ya State ve Lake tiyatrosuna ya McVickers'e ya da Şikago'ya gidip film izliyordu. Gary Grant ve Jean Arthur'un olağanüstü güzel, bilgiç dünyalarında kendini hepten yitiriyor, Wallace Beery ve Marie Dressler'le birlikte gülüyor, Bette Davis'in duygusal yıkımlarının acısını çekiyordu. Kendini Irene Dunne'e, annesine olduğundan daha yakın duyuyordu.

Catherine'in, Senn Lisesinde son yılıydı ve baş düşmanı ayna en sonunda dostu olmuştu. Aynadaki kızın canlı, ilginç bir yüzü vardı. Saçları kömür karası; teni yumuşak, süt gibi beyazdı. Parlak renkli, duygulu ağzı ve zeki, gri gözleriyle yüz çizgileri düzgündü, güzeldi. Dik, iyi gelişmiş göğüsleri, usulca kıvrılan kalçaları, biçimli bacaklarıyla hoş bir yapıya sahipti. Ama görüntüsü herkesten bir ayrılık, uzaklık, bir kendini beğenmişlik havası taşıyordu, oysa Catherine bunu duymuyordu. Sanki görünüşü, gerçekte onda olmayan bir özellikle doluydu. Catherine bunun, ilkokula gittiği günlerde kuşanmış olduğu koruyucu zırhın bir parçası olduğunu düşünüyordu.

Bunalım, ulusu gittikçe daralan bir mengeneyle sıkıyor, kızın babası durmadan bir türlü gerçekleşemeyen işlere kalkışıyordu. Sürekli düşler kuruyor, milyonlarca dolar getirecek uğraşlar bulup çıkartıyordu ortaya. Arabaların tekerlekleri üzerine yerleştirilecek ve

çamurluklardaki bir düğmeye dokunularak indirilebilecek bir dizi bocurgat makinesi düşündü. Araba yapımcılarının hiç birisi ilgilenmedi. Mağazaların içlerinde kullanılacak ve sürekli dönecek ışıklı reklamlar üzerinde çalıştı. Kısa süreli, iyimser bir görüşmeler dalgası geldi geçti.

Omaha'daki küçük kardeşi Ralph'dan, çevrede dolaşacak bir ayakkabı-onarım kamyonu uydurabilmek için borç para aldı. Kafasında kurduklarını, Catherine ve annesiyle saatlarca tartıştı. «Başarısızlığa uğramam söz konusu değil,» diyerek açıkladı. «Kapına bir ayakkabı onarıcısının geldiğini düşün. Kimse denememiştir bunu daha önce. Şimdilik bir tane onarım arabam var, tamam mı? Günde yalnızca yirmi dolar kazansam bile, haftada yüz yirmi dolar eder. İki kamyon haftada iki yüz kırk dolar getirir. Bir yıl içinde yirmi kamyonum olacak. Bu da haftada iki bin dört yüz dolar demektir. Ve bu da yalnızca bir başlangıç...» İki ay sonra ayakkabı onarıcısı ve kamyonu yok oldular, bu da bir başka düşün sonu oldu.

Catherine, Kuzeybatı Üniversitesi'ne gidebilmeyi ummuştu. Sınıfının en iyi öğrencisiydi. Oysa, burs kazansa bile koleje gitmesi zor olacaktı ve Catherine biliyordu ki, okulu bırakıp tam gün çalışmak zorunda kalacağı zaman yaklaşıyordu. Sekreter olarak bir işe girecekti, ama hayatına öylesine zengin, inanılmaz ölçüde güzel bir anlam verecek olan düşü bir yana bırakmamaya da kararlıydı. Bütün bunları daha da dayanılmaz derecede acı ve boşuna yapan şeyin düş mü yoksa anlam mı olduğunu bilmediği de gerçekti. Kendi kendine, belki de olgunlaşmakta olduğunu söyledi. Her ne olursa olsun, cehennemin dibiydi. **Çocuklar olgunlaşmak için çok küçüktürler,** diye acı acı düşündü.

Catherine'e âşık olduklarını sanan iki oğlan vardı. Birisi, günün birinde babasının avukatlık firmasına katılacak olan ve Catherine'den bir ayak boyu daha kısa Tony Korman'dı. Soluk bir teni, kıza tapan miyop ve

sulu gözleri vardı. Öteki dişçi olmak isteyen, şişman, utangaç Dean McDermot'tu. Sonra da, Ron Peterson vardı elbet! Ama o kendi başına ayrı bir sınıflamanın içine giriyordu! Ron, Senn Lisesi'nin futbol yıldızıydı; herkes onun bir atletizm bursu alarak koleje girmeyi sağlama bağladığını söylüyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, bir film yıldızının ilahsı görünüşündeydi ve okulun en beğenilen öğrencisiydi.

Catherine'in sürekli olarak Ron'la birlikte olmasını engelleyen şey, oğlanın onun varlığından habersiz oluşu gerçeğiydi. Okul koridorunda ne zaman yanından geçse yüreği gümbür gümbür atmaya başlıyordu. Ondan bir buluşma teklifi alabilmek için akıllıca ve kışkırtıcı bir şeyler bulup söylemeye çalışıyordu. Ama yanına yaklaşınca dili kuruyor ve sessizce birbirlerini geçip gidiyorlardı. Tıpkı **Kraliçe Mary** ve Çöp Varili gibi diye düşünüyordu Catherine, umutsuzca.

Para sorunu gittikçe daha zorlu oluyordu. Üç aydır kiralarını ödeyememişlerdi, sokağa atılmamalarının tek nedeni, ev sahibi kadının, babasının yüce planlarına ve buluşlarına aldanmasıydı. Onu dinlerken keskin bir üzüntü dolduruyordu Catherine'in içini. Babası hâlâ eski şen, iyimser kişiliğini koruyordu ama, Catherine bunun ardındaki yıpranmış yüzü görebiliyordu. Yaptığı her şeye, her zaman şen bir cilâ vuran o güzel, aldırmasız çekicilik aşınmıştı. Catherine'e, geçmişin beceriksiz yenilgilerini gizlemek için parıltılı gelecek öyküleri uyduran orta yaşlı bir adamın bedenine girmiş küçük bir oğlan çocuğunu anımsatıyordu. Birçok kez, Henrici'nin dükkânında bir düzine insana akşam yemeği ısmarladığını, sonra da gülerek konuklarından birini bir kıyıya çekip, içinde yüklü bir bahşiş de olmak üzere hesabı ödeyebilmek uğruna borç para aldığını görmüştü. Hep bolluğu anlatıyordu tavırları, çünkü ününü koruması gerekiyordu. Ama bütün bunlara karşın, yani onun rasgele ve ilgisiz bir baba olduğunu bilmesi gerçeğine karşın, Catherine bu adamı yine de seviyordu.

Öfkeli, asık yüzlü kişilerle dolu yeryüzünde, bu adamın coşkusunu ve güler yüzlü gücünü seviyordu. Ona verilmiş bu armağanı hep cömertçe kullanmıştı.

Sonuç olarak da, diye düşünüyordu Catherine; hiç bir zaman gerçekleşemeyecek o güzelim düşleriyle, düş kurmaktan korkan annemle olduğundan daha iyi anlaşıyor!

Nisanda, Catherine'in annesi kalp krizinden öldü. Kızın, ölümle ilk yüz yüze gelişiydi bu. Dostları ve komşuları, üzücü olaylarda ortaya çıkan yapay ve fısıltılar biçiminde ortaya konan acımalarla baş sağlığı dileyerek küçük apartmanı doldurdular.

Ölüm, anneyi kansız cansız, ufacık, kupkuru bir hale getirmişti. Belki de bunu ona hayat yapmıştı, diye düşündü Catherine. Paylaşmış oldukları anıları, birlikte gülüşlerini, yüreklerinin birbirine yakın olduğu anları anımsamaya çalıştı. Ama gülümseyerek, istekli ve şen olarak Catherine'in belleğine durmadan yerleşen kişi babasıydı. Sanki annesinin hayatı, bellek güneşinin ışığı altında geri çekilen solgun bir gölgeydi. Kadının beyaz yakalı, yalınkat kara giysisi ve şapkasıyla uzanan balmumu rengindeki hareketsiz gövdesine dikti gözlerini ve nasıl da boşuna harcanmış bir hayat olduğunu düşündü. Neye yaramıştı yani? Yıllar önceki duyguları, birisi olmak, yeryüzünde bir iz bırakmak ve böylece de Catherine Alexander'ın bir zamanlar yaşamış, ölmüş, gerisin geriye toprağa dönmüş olduğunu hiç kimseler bilmeden, buna aldırmadan, bilinmeyen bir mezara girmemek kararı kapladı yeniden benliğini.

Amcası Ralph ve karısı Pauline, cenaze için uçakla Omaha'dan geldiler. Ralph, Catherine'in babasından on yaş daha küçük ve de ona taban tabana zıt bir kişiydi. Mektupla vitamin isteme işindeydi, çok da başarılıydı. İriyarı, kare gövdeli bir adamdı. Geniş omuzları, köşeli bir çenesi ve Catherine kesinlikle biliyordu ki kalın bir kafası vardı. Karısıysa durmadan konuşan

geveze bir kuştu. Yine de yeterince saygıdeğer görünüşlü kimselerdi ve Catherine amcasının, babasına epey bir para verdiğini biliyordu. Bununla birlikte, onlarla hiç bir ortak yönü bulunmadığını duyuyordu. Annesi gibi, onlar da düşleri olmayan kişilerdi.

Cenazeden sonra Ralph amca, Catherine ve babasıyla konuşmak istediğini söyledi. Pauline, kahve ve çörek tepsileriyle ortalıkta salınıp dururken, apartmanın küçücük oturma odasında toplandılar.

«Biliyorum, işlerin para açısından epeyce ters gitti,» dedi Ralph amca, ağabeyine. «Çok fazla düş kuruyorsun, hep de kurmuşsundur. Ama benim kardeşimsin. Senin batışına göz yumamam. Pauline'le konuştuk bu konuyu. Gelip benimle birlikte çalışmanı istiyorum.»

«Omaha'da mı?»

«İyi, dengeli bir hayatın olacak. Sen ve Catherine, bizimle birlikte oturabilirsiniz; evimiz büyük.»

«Bırak da bir kez daha düşüneyim,» diyordu babası.

«Altı trenini yakalayacağız,» diye karşılık verdi Ralph amca. «Ayrılmadan önce bana bildir.»

Catherine ve babası yalnız kaldıklarında: «Omaha!» diye yakındı, «Adam gibi bir berber dükkânı bile olmadığına bahse girerim.»

Ama Catherine, bu numaraları kızının hatırı için yaptığını biliyordu. Doğru dürüst berber dükkânı olsun, olmasın, başka seçim şansı yoktu ki. Sonunda, hayat onu tuzağa sıkıştırmıştı. Düzgün çalışma saatları olan, tekdüze, sıkıcı bir işe yerleşmek zorunda kalışının, onun duyguları üzerinde nasıl bir etki yapacağını merak etti. Kanatlarını kafesine çarpan, kapalı kalmaktan ölen, yakalanmış yaban bir kuş gibi olacaktı. Kendisine gelince, Kuzeybatı Üniversitesi'ne gitmeyi unutmak zorundaydı. Burs için baş vurmuştu ama, daha ses seda çıkmamıştı. O öğleden sonra babası, işi alacağını söylemek üzere kardeşine telefon etti.

Kendisi de ertesi sabah, Omaha'daki bir okula ge-

çeceğini söylemek için okul müdürünü görmeye gitti. Masasının arkasında, ayakta duruyordu adam ve Catherine konuşmaya başlamadan, «Tebrikler,» dedi; «Kuzeybatı Üniversitesinde tam burs kazandın!»

O gece, Catherine ve babası bu konuyu enine boyuna tartıştılar; sonunda onun Omaha'ya yerleşmesine, Catherine'in de okul alanı içindeki yatakhanelerden birinde kalmak için Kuzeybatı Üniversitesi'ne gitmesine karar verdiler. Böylece, on gün sonra babasını geçirmek üzere La Salle istasyonuna gitti. Ayrılıklarıyla birlikte derin bir yalnızlık duygusuna, en çok sevdiği kişiye güle güle demek zorunda kalışıyla büyük bir acıya kapıldı; aynı zamanda da özgür olacağı, ilk kez kendi hayatını sürdüreceği düşüncesinden gelen tatlı bir coşkuyla, dolu trenin kalkması için sabırsızlanıyordu. Onu son bir kez görebilmek için yüzünü tren penceresine bastıran babasını izleyerek platformda durdu; hâlâ ve gerçekten, günün birinde bütün yeryüzünü ele geçireceğine inanan kılıksız ve yakışıklı bir adamdı.

İstasyondan dönerken, Catherine bir şey anımsayarak yüksek sesle güldü. Onu Omaha'ya, çok çok gerek duyduğu bir işe götürmesi için babası trende özel bir kompartman ayırtmıştı.

Kuzeybatı Üniversitesi'nin kayıt gününde, hemen hemen dayanılmaz bir coşkuyla doluydu. Catherine için bunun sözcüklerle anlatamayacağı özel bir önemi vardı: Bunca zamandır, içini öylesine güçle yakmış olan bütün o adsız tutkuların ve düşlerin kapısını açacak anahtardı. Kayıt olmak için yüzlerce öğrencinin sıraya girdiği koskoca toplantı salonunda çevresine bakındı ve; **«bir gün hepiniz benim kim olduğumu bileceksiniz. 'Catherine Alexander'la birlikte okula gitmiştim, diyeceksiniz,»** diye düşündü. İzin verilen en çok sayıda dersi aldı ve bir yatakhaneye gönderildi. Aynı sabah, çok tutulan bir sandviççi dükkânı olan Roots'da öğleden sonraları çalışacağı kasiyerlik işini buldu. Geliri haftada on beş dolardı. Lüks içinde yaşamasına değilse bile,

okul kitaplarına ve temel gereksinmelerine yetecekti.

Catherine, üniversitede ikinci yılının ortalarına doğru belki de koskoca okuldaki tek bakire olduğuna karar verdi. Yeni yetiştiği yıllarda, büyükleri cinsellik konusunu tartışırken gelişigüzel konuşmalar çalınmıştı kulağına. Anladığı kadarıyla, çok hoş bir şeydi bu ve en büyük korkusu da, tadına varacak kadar büyüdüğünde işin böyle olmadığını görmekti. Şimdi işte, o zamanlar haklı olduğu çıkıyordu ortaya. Bu, en azından kendisi için doğruydu. Okuldaki tek konuşma konusu aşağı yukarı cinsellikti. Yatakhanelerde, sınıflarda, lavabolarda ve Roost'ta tartışılıyordu. Konuşmaların açık saçıklığı, Catherine'i şaşkınlıktan şaşkınlığa sürüklüyordu.

«Jerry dayanılmaz. Tıpkı King Kong gibi.»

«Kafasından mı, yoksa başka bir şeyden mi söz ediyorsun?»

«Kafaya ne gerek var, hayatım? Dün gece tam altı kez seviştik!»

«Hiç, Ernie Robbins'le çıktın mı? Ufak tefek ama güçlü.»

«Alex bu gece benimle buluşmak istedi. Nasıl sakınabilirim?»

«Alex'le olunca gereği yok. Hiç kendini üzme. Geçen hafta beni plaja götürdü. Ama altından hiç bir şey çıkmadı.» Gülüşmeler...

Catherine bu konuşmaları bayağı ve iğrenç buluyordu, yine de tek sözcüğünü bile kaçırmamaya çalışıyordu. Buysa, kendi kendisine eziyet etmekti. Kızlar aşırı cinsel deneylerinden konuşurlarken, Catherine kendisini bir yatakta, bir oğlanla yabanıl ve çılgınca sevişirken canlandırıyordu gözlerinin önünde. Kasıklarında bir acı duyacak, canını yakmak ve böylece öteki sancıyı unutmak için yumruklarını kalçalarına batıracaktı. **Tanrım,** diye düşünüyordu, **bir bakire olarak öleceğim. On dokuz yaşında tek bakireyim Kuzeybatı'daki. Kuzeybatı'daki mi? Allahın belâsı, belki de bütün Birleşik**

Devletler'deki. Bakire Catherine! Kilise beni azize yapıp, yılda yalnız benim için mum yakacak. Ne oluyorum, diye düşündü. Sonra da **söyleyeyim** diyerek yine kendi kendisine karşılığını verdi. **Kimse istemedi bunu senden ve bu oyun için iki kişi gerekli. Yani demek istiyorum ki, bu işi doğru dürüst yapmak istiyorsan, iki kişiyle oynamalısın.**

Kızların cinsellik üzerine konuşmalarında en çok geçen ad, Ron Peterson'dı. Atletizm bursu kazanarak Kuzeybatı Üniversitesi'ne yazılmıştı ve burada da Senn Lisesi'nde olduğu kadar gözdeydi. Yeni gelenlerin sınıf başkanlığına seçilmişti. Birinci dönemin başladığı gün, Catherine onu Latince sınıfında görmüştü. Lisede olduğundan daha da yakışıklı görünüyordu; bedeni dolgunlaşmış, yüzüyse sert ve aldırışsız bir olgunluğa bürünmüştü. Dersin sonunda ona doğru yürüdü, yüreği çarpmaya başlamıştı.

Catherine Alexander!

Merhaba, Ron.

Bu sınıfta mısın?

Evet.

Ne büyük rahatlık benim için.

Niye?

Niye mi? Çünkü Latinceden hiç bir şey bilmiyorum ve sen de bir dahisin. Çok güzel bir iş çevireceğiz. Bu akşam bir şeyler yapıyor musun?

Pek sayılmaz. Birlikte çalışmak mı istiyorsun?

Plaja gidip yalnız kalalım. Ne zaman olsa çalışırız.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

«Hey!... şey..!» adını anımsamaya çalışıyordu.

Catherine, umutsuzca kendine gelmeye çabalayarak yutkundu. «Catherine,» dedi çabuk çabuk. «Catherine Alexander.»

«Tamam. Nasıl buldun burasını? Korkunç, değil mi?»

Onu hoşnut etmek, düşüncesine katılmak, ona yaltaklanmak için sesine istek katmaya çalışarak: «Ah!

evet,» diye taşkınlıkla söze başladı. «Gördüğüm en...»
Kapıda onu bekleyen nefis bir sarışına bakıyordu. «Görüşelim,» dedi, kızın yanına gitmek için uzaklaştı.

Ve bu da, Sindrella'yla Çekici Prens öyküsünün sonu oldu, diye düşündü Catherine. **Hayatlarının sonuna dek mutlu oldular; erkek kendi hareminde, kız Tibet'te, rüzgârın silip süpürdüğü mağarasında.**

Zaman zaman, Catherine onu yine okul alanında yürürken görüyordu, her seferinde de değişik bir kızla; kimi zaman ikisiyle, üçüyle. **Tanrım, hiç bıkmaz mı bu?** diye merak ediyordu. Hâlâ da bir gün ona yaklaşacağı, Latince'den yardımını isteyeceği günün düşünü kuruyordu ya, bir daha onunla konuşmadı.

Geceleri yatağında uzanırken, erkek arkadaşlarıyla sevişen bütün öteki kızları geçiriyordu aklından. Ona yaklaşan da hep, Ron Peterson oluyordu. Düşlerinde kendisini soyuyor, duygusal romanlarda olduğu gibi önce gömleğini çıkarıp parmaklarını göğsünde dolaştırarak, daha sonra da pantolonunu çözerek yavaş yavaş hazırlıyordu! Sonra kızı kucağına alıp kaldırıyor, yatağa taşıyordu. İşte tam bu noktada, Catherine'in alay duygusu üste çıkıyor, bunun üzerine Ron'un ayağı burkulurken, çocuk acıdan inleyip sızlanarak sırt üstü yere yuvarlanıyordu. **Aptal,** diyordu kendine; **düşlerinde bile bu işi doğru dürüst yapamıyorsun.** Belki de bir manastıra girmeliydi. Acaba rahibelerin de cinsel düşleri var mıydı, onlar da kendi kendilerini tatmin ediyorlar mıydı, bu iş günah mıydı? Acaba rahipler cinsel ilişki kurmuşlar mıydı hiç?

Roma dışlarında sevimli, eski bir manastırın serin ve ağaçlarla gölgelenmiş bahçesinde oturuyor, eski bir havuzun güneşten ısınmış suyunda parmaklarını oynatıyordu. Bahçe kapısı açıldı, uzun boylu bir rahip girdi içeri. Geniş kenarlı bir şapka, uzun ve kara bir cüppe giyiyor, tıpkı Ron'a benziyordu.

Ah! scusi, signorina, diye mırıldandı; **bir konu-**

ğum olduğunu bilmiyordum.

Catherine hemen sıçrayık kalktı. **Burada oturmamalıydım,** diyerek özür diledi. **Ama öylesine güzeldi ki, kalıp güzelliği sindirmekten kendimi alamadım.**

Hoş geldiniz, sefa geldiniz. Kıza yaklaştı, gözleri kapkaraydı ve parlıyordu. **Mia cara... Sana yalan söyledim.**

Yalan mı söylediniz?

Evet. Gözlerini gözlerine dikmişti. **Burada olduğunu biliyordum, çünkü seni izledim.**

Tepeden tırnağa bir coşkuya kapıldı. Catherine. **Ama, ama siz bir rahipsiniz.**

Bella signorina; önce bir erkeğim, sonra rahibim. Onu kollarının arasına almak için uzandı, ayağı cübbesinin eteklerine dolaştı, paldır kültür havuza yuvarlandı.

Hay Allah kahretsin!

Ron Peterson her gün okuldan sonra Roost'a geliyor, uzak bir köşedeki bir bölmeye oturuyordu. Bölme hemencecik arkadaşlarıyla doluyor ve gürültülü bir konuşmanın merkezi oluveriyordu. O içeri girdiğinde, Catherine tezgâhın arkasında, kasanın yanında oluyordu ve Ron onu hoş ama, aldırışsız biçimde selâmlayarak uzaklaşıyordu. Onu hiç adıyla çağırmamıştı. **Unutmuştur,** diye düşünüyordu, Catherine.

Ama Ron'un her içeri girişinde, Catherine içtenlikle gülümseyerek onun merhaba demesini, kendisinden bir buluşma ya bir bardak su ya da kızlığını, yani ne olursa olsun bir şeyler istemesini bekliyordu. Çevredeki eşyanın bir parçası bile olsa aynı şeydi. Tam bir nesnellikle içerdeki kızları inceledikten sonra, Ron'un en sık birlikte göründüğü ve hepsini cebinden çıkaran şu güneyli sarışın, şahane Jean-Anne dışında, ötekilerin hepsinden güzel olduğuna karar verdi. Öyleyse ne oluyordu ona? Bir tek erkeğin bile kendisiyle buluşmak istememesinin nedeni neydi? Karşılığını rtesi gün öğrendi.

Jean Anne ve tanımadığı bir sarışının çimenleri geçerek kendisine doğru yürüdüklerini gördüğünde, çabuk çabuk Roost'a gidiyordu.

«İşte, Bayan Koca Beyin,» dedi Jean Anne.

Ve Bayan Koca Salak, diye düşündü Catherine, kıskançlıkla. Yüksek sesle de: «Berbat bir edebiyat sınavıydı, değil mi?» dedi.

«Alçak gönüllülük numaralarını bırak,» dedi Jean Anne, buz gibi bir sesle. «Edebiyatı öğretecek kadar iyi biliyorsun. Bize öğretebileceklerinin hepsi de **bu** değil; yalan mı şekerim?»

Ses tonundaki bir şey Catherine'in yüzünün kızarmaya başlamasına neden oldu.

«Şey, pek anlayamadım,» diye karşılık verdi.

«Bırak şunu,» dedi sarışın.

«Niye?» diye sordu Jean Anne. «Kendini ne sanıyor yani?» Catherine'e döndü. «Herkesin senin için ne dediğini bilmek ister misin?»

Aman, Tanrım! hayır, bilmek istemezdi. Yine de.

«Evet,» diye yanıtladı.

«Sen bir sevicisin!»

Catherine, kulaklarına inanamayarak kıza bakmaya başladı:

«Neyim, neyim?»

«Homoseksüelsin, hayatım. Attığın şu pek soylu pozlarla kimseyi kandıramazsın.»

«Gü- gülünç bu,» diye kekeledi sonunda.

«Gerçekten milleti salak yerine koyabileceğini mi sanıyordun?» diye sordu, Jean Anne. «Göğsünde yalnız levhan eksik.»

«Ama ben, ben hiç...»

«Oğlanlar senden hoşlanıyorlar, oysa sen kimseyi yanaştırmıyorsun yanına.»

«Doğru mu?» diye ağzından kaçırıverdi, Catherine.

«Boş ver,» dedi Jean Anne. «Sen bize göre değilsin.»

Onu orada, uyuşmuş bir biçimde, arkalarından bakakalmış bırakarak yürüyüp gittiler.

O gece Catherine gözünü kırpmadan yattı yatağında.

Kaç yaşındasınız, Bayan Alexander?

On dokuz.

Bir erkekle cinsel ilişki kurdunuz mu, hiç?

Hayır, hiç.

Erkeklerden hoşlanıyor musunuz?

Kim hoşlanmaz?

Bir kadınla sevişmek istediğiniz oldu mu hiç?

Catherine, uzun uzun düşündü bu konuyu. Öteki kızlara ve kadın öğretmenlerine karşı sevgi duyduğu olmuştu, ama büyümesinin bir parçasıydı bu. Sonra bir kadınla seviştiğini düşündü, bedenleri birbirine sarılmış, dudakları bir kadının dudaklarında, bedeninin onun yumuşak, kadınsı elleri okşuyor. Dehşetle titredi ve **Hayır!** diye bağırdı; «Normalim.» Peki ama, normalse ne diye burada böyle yatıyordu? Bütün ötekiler gibi niye gidip bir başkasıyla yatmıyordu? Belki de cinsel yönden soğuktu. Belki de bir ameliyat olması gerekiyordu.

Yatakhane pencereleri dışında, gökyüzünün doğu yönü ağarmaya başladığı zaman, Catherine'in gözleri hâlâ açıktı ama, karara varmıştı. Kızlığını yitirecekti. Ve bu şanslı adam da, her kadının yatak arkadaşı Ron Peterson olacaktı.

NOELLE

Marsilya-Paris: 1919-1939

SARAYLI bir prenses olarak doğmuştu.

İlk anıları arasında tülden bir sayvanla örtülü, pembe kurdelelerle süslü; içi, doldurulmuş hayvanlar, güzel bebekler, altından çıngıraklarla yüklü beyaz bir bebek sepeti vardı. Ağzını açıp da bağırırsa birisinin onu kucaklamak ve rahat ettirmek için hemen geleceğini çabucak öğrendi. Altı aylıkken, babası onu arabasıyla bahçeye çıkarır, çiçeklere dokunmasına izın verir ve derdi ki: «Çiçekler güzel, Prensesim; ama sen onların hepsinden güzelsin.»

Evde, babasının onu güçlü kollarıyla havaya kaldırmasından, dışarıya bakıp, yüksek yapıların çatılarını görebileceği pencereye taşımasından hoşlanıyordu. Ve babası: «İşte, Prenses'im; dışarısı senin krallığın», derdi. Limanda demirli, salınan gemilerin direklerini gösterirdi. «Şu koca gemileri görüyor musun? Bir gün buyruklar verebilmen için senin olacaklar!»

Kendisini görmek için şatoya konuklar gelirdi, ama yalnızca çok özel birkaçının onu kucaklamasına

izin vardı. Ötekiler, beşiğinde yatarken eğilip bakarlar, yüz çizgilerinin güzelliği, hoş ve kumral saçları, yumuşak, bal rengi teninin inanılmaz saydamlığını çığlıklar atarak anlatırlardı ve babası gururlanarak: «Onun bir prenses olduğunu bir yabancı bile kestirebilir,» derdi. Sonra da beşiğine eğilir: «Bir gün özel bir prens gelecek ve seni alıp götürecek,» diye fısıldardı. Sonra pembe battaniyesinin kıyılarını sıkıştırır, o da tatlı bir uykuya dalardı. Bütün dünyası gemilerden, uzun direklerden, şatolardan kurulu gül rengi bir düştü ve beş yaşına gelinceye kadar da aslında Marsilyalı bir balık satıcısının kızı olduğunu, küçücük tavan arası odasının penceresinden gördüğü şatoların, babasının çalıştığı pis kokulu balık pazarındaki depolar olduğunu ve ünlü deniz gücünün de, her gün şafak sökmeden Marsilya'dan ayrılıp öğle sonrasının erken saatlarında pis kokulu yüklerini balıkçı limanına kusmak için geri gelen eski balıkçı teknelerinden bir donanma olduğunu anlamadı.

İşte Noelle Page'in krallığı buydu!

Babasının arkadaşları, onu yapmakta olduğu şey konusunda uyarırlardı. «Kızın kafasını boş düşlerle doldurmamalısın, Jacques. Herkesten üstün olduğunu sanacak.» Ve ermişlikleri doğrulandı.

Marsilya, dış görünüşüyle bir vahşet kentiydi. Harcayacak parası olan istekli denizciler ve onları bu paradan kurtaran açıkgözlerle doluydu. Ama Fransa'nın başka yerlerinin tersine, Marsilyalılarda, yaşamak için ortak bir savaşın sonucu olan dayanışma duygusu vardır; çünkü kentin can damarı denizdir ve Marsilyalı balıkçılar, yeryüzündeki bütün balıkçılar ailesinin bireyleridir. Fırtınalardan, güzel günlerden, ansızın ortaya çıkan yıkımlardan ve eliaçık ürünlerden paylarını eşit olarak alırlar.

İşte bu yüzden, Jacques Page'in komşuları, onun böylesine inanılmaz güzellikte bir kızı olduğu için sevindiler. Onlar da kentin gübre yığınları, bayağılıkları

arasından böyle gerçek bir prensesin çıkışını mucize olarak kabul ettiler.

Noelle'in ana-babası, kızlarının eşsiz güzelliğindeki olağanüstülüğü açıklayamıyorlardı. Annesi iriyarı, kaba yüz çizgileri olan, sarkık göğüslü, geniş kalçalı bir köylü kadındı. Babası geniş omuzlu, bir Breton'un küçük ve kuşkulu gözlerini taşıyan, bodur bir adamdı. Saçları, Normandiya kıyılarının ıslak kumlarının rengindeydi. Başlangıçta, doğanın bir yanlışlık yaptığını sanıyordu. Bu eşsiz sarışın, melekler gibi yaratık, gerçekten kendisinin ve karısının olamazmış da, büyüdükçe arkadaşlarının kızları gibi alışılmış, solgun görünümlü biri olacakmış gibi gelmişti. Ama mucize günden güne büyüyüp gelişti, Noelle her gün biraz daha güzelleşti.

Kızın anesi, ailedeki bu altın saçlı güzelin varlığından daha az şaşkınlığa düştü. Noelle'in doğumundan dokuz ay önce annesi, bir şilepten yeni çıkmış, uzun boylu, Norveçli bir denizciyle karşılaşmıştı. Sarı saçlı, gülümsemesi ılık ve baştan çıkarıcı olan, dev gibi bir Viking tanrısıydı. Jacques çalışırken, küçük apartmanlarındaki yatağında çok hızlı bir çeyrek saat geçirmişlerdi.

Bebeğinin, nasıl da sarışın ve güzel olduğunu görünce, Noelle'in annesinin korkudan aklı başından gitti. Kocasının, suçlayan parmağını yüzüne sallayıp, gerçek babanın kimliğini öğrenmek isteyeceği ânı bekleyerek dehşet içinde dolaştı. Ama içindeki inanılmaz bir bencillik, adama çocuğu benimsetmişti.

Arkadaşlarına: «Ailemdeki bir İskandinav kana dönüş olmalı,» diyerek böbürleniyordu, «Yine de onda, benim yüz çizgilerimden izler olduğunu görebilirsiniz!»

Karısı, eşinin görüşünü paylaşarak başını sallar ve erkeklerin ne kadar budala olduğunu düşünürdü.

Noelle, babasıyla birlikte olmaktan çok hoşlanıyordu. Onun beceriksiz şakacılığına, üzerine yapışmış, tuhaf, ilginç kokulara tapıyor, aynı zamanda ondaki vahşilik yüzünden korkuya kapılıyordu. Kızgın-

lıktan boyun damarları kabarmış durumda annesine bağırırken ve kadını tokatlarken gözlerini kocaman açıp bakardı. Annesi acıyla hykırırdı, ama haykırışlarında acının da ötesinde bir şeyler, hayvansı ve cinsel bir şeyler olurdu, Noelle içinin kıskançlıkla dolduğunu duyar, annesinin yerinde olmak isterdi.

Ama, babası Noelle'e hep iyi davranıyordu. Onu doklara götürmekten, birlikte çalıştığı kaba saba adamların denize açılışlarını göstermekten hoşlanıyordu. Bütün doklarda prenses olarak tanınıyordu ve bundan hem babası, hem de kendi adına gururlanıyordu.

Adamı hoşnut etmek istiyordu, babası yemekten hoşlandığı için, Noelle ona yemek pişirmeye, sevdiklerini hazırlamaya, yavaş yavaş annesinin mutfaktaki yerini almaya başladı.

On yedi yaşına geldiğinde, Noelle'in çocukluk güzelliğinde de belli olan şey tamamlanmış, eşsiz bir kadın olup olgunlaşmıştı. Güzel, ince yüz çizgileri, canlı ve menekşe rengi gözleri, yumuşak, kül sarısı saçları vardı. Teni, sanki bala batırılmış gibi taze ve altın rengindeydi. Dolgun, dik, genç göğüsleri, ince beli, yuvarlak kalçaları, uzun ve biçimli bacakları, hoş bilekleriyle sersemletici bir güzelliğe sahipti. Sesi de yumuşak ve akıcıydı. Onda güçlü, içten içe kaynayan bir cinsel çekicilik bulunuyordu. Ama asıl büyü bu değildi. Büyü, bu cinselliğin ardında el değmemiş bir saflık adası varmış gibi görünmesi gerçeğinde gizliydi ve bu ikisinin karışımından doğan görüntüydü dayanılmaz olan. Her sokağa çıkışında, gelip geçenlerden türlü öneriler alıyordu. Bunlar Marsilyalı sokak kadınlarının her gün karşılaştığı türden gelişigüzel öneriler değildi; çünkü erkeklerin en duygusuzu bile, Noelle'de daha önce görmediği, belki bir daha da görmeyeceği çok özel bir şeyler seziyordu ve herkes de ne denli kısa süreli olursa olsun, onu kendisinin bir parçası yapabilmek için elinden geleni vermede istekliydi.

Noelle'in babası da bu güzelliğin bilincindeydi.

Gerçekte Jacques'in ondan başka düşündüğü yoktu. Noelle'in erkeklerde uyandırdığı ilgiyi de biliyordu. Ne karısı, ne de kendisi Noelle'le cinsellik üzerine konuşmuşlardı ama, bir kadının küçücük kapitali olan kızlığını koruduğunu iyi biliyordu. Kurnaz, köylü kafasıyla, doğanın bu beklenmedik biçimde ayakları dibine serdiği nimetten en iyi nasıl yararlanacağı üzerine uzun uzun, ciddi ciddi düşünüyordu. Görevi, kızının güzelliğinin her ikisi için de iyi bir gelir sağlayacağını görmekti. Her şeyden önce ona babalık eden, doyuran, giydiren, okula yollayan kendisiydi. Kızı her şeyini ona borçluydu. Ve şimdi de karşılığını alacağı zaman gelmişti. Eğer onu varlıklı bir adamın metresi yapabilirse bu, Noelle için bir şans olacaktı; kendisi de hak ettiği rahat hayatı sürdürebilecekti. Her geçen gün onurlu bir adam için para kazanmak daha da zorlaşıyordu. Avrupa'nın üzerine savaş gölgesi düşmeye başlamıştı. Naziler Avrupa'yı şaşkına çeviren bir yıldırım harekâtıyla Avusturya'ya yürümüşlerdi. Birkaç ay sonra da Südetler bölgesini almışlar ve Slovakya'ya girmişlerdi. Hitler'in daha başka topraklarda gözü olmadığını söyleyerek garanti vermesine karşın büyük bir çatışma olacağı duygusu sürüyordu.

Olayların etkisi bütün keskinliğiyle duyuldu Fransa'da. Hükümet toplu savunma çabaları içinde donatıma başladıkça, mağazalar ve pazarlarda mal bulmak güçleşiyordu. Jacques, kısa bir süre sonra balıkçılığı da durduracaklarından korkuyordu. Peki, kendi durumu ne olacaktı? Sorununun karşılığı, kızına uygun bir sevgili bulmaktı. Bütün güçlük, tanıdıkları arasında varlıklı hiç bir adamın bulunmamasıydı. Dostlarının hepsi kendisi gibi yoksuldu ve onun da, değerini ödeyemeyecek birini kızın yanına yanaştırmaya niyeti yoktu.

Noelle, Jacques'ın bu çıkmazdan kurtulmasına bilmeden yardım etti. Son aylarda tedirginliği gittikçe artıyordu. Sınıfında başarılıydı ama, okul onu sıkmaktay-

dı. Babasına, bir iş bulmak istediğini söyledi. Adam, olasılıkları kurnazca değerlendirerek onu inceledi.

«Ne tür bir iş?» diye sordu.

«Bilmiyorum,» karşılığını verdi, Noelle. «Belki manken olarak çalışabilirim, baba.»

İşte, bu derece basitti.

Ertesi hafta her gün, Jacques işten sonra eve gitti, ellerinden ve saçlarından balık kokusunu çıkartabilmek için özenle banyo yaptı, en iyi giysilerini giydi; limandan, kentin daha varlıklı bölgelerine uzanan anacadde Canebiere'e gitti. İpek ve danteller dünyasında, pasaklı bir köylü olarak bir aşağı bir yukarı caddede dolaştı ve bütün giysi salonlarını inceledi. Ama oralara uymadığının ne farkındaydı ne de buna aldırdığı vardı. Bir tek amaç taşıyordu aslında ve Bon Marche'ye vardığında ona da ulaştı: Marsilya'daki en iyi giysi mağazasıydı, ama orasını seçiş nedeni yalnızca bu değildi. Yine de bunu seçti, çünkü sahibi Auguste Lanchon'dı. Lanchon dazlak kafalı, bodur boylu, kısa bacaklı ve aç gözlü, seğiren bir ağzı olan, elli yaşlarında, çirkin bir adamdı. Karısıysa ufak tefek, iyi bilenmiş bir baltaya benzer profili olan, bağıra çağıra terzilere buyruklar vererek prova odasında çalışan bir kadındı. Jacques, Bay Lanchon ve karısına şöyle bir göz attıktan sonra sorununa bir çözüm bulmuş olduğunu anladı.

Salkım saçak giyimli yabancı, dükkânının kapısından girerken Lanshon onu tiksintiyle izledi. «Evet? Sizin için ne yapabilirim?» dedi ama, ters ters!

Jacques, göz kırptı; parmağını Lanchon'ın göğsüne doğru sallayıp yılışık yılışık sırıttı: «Benim sizin için yapabileceğim bir şey var, Bayım. Kızımı yanınızda çalıştıracağım!»

Auguste Lanchon, yüzünden şaşkınlık akarak, önünde duran bu soytarıya dik dik baktı.

«Ne yapacaksınız?»

«Yarın dokuzda burada olacak!»

«Ama ben istemiyorum.»

Jacques Page çıkmıştı bile. Birkaç dakika sonra da Lanchon bu olayı hepten kafasından silmişti. Ertesi sabah dokuzda başını kaldırdı ve mağazaya giren Jacques Page'i gördü. Tam, yardımcısına adamı dışarı atmasını söyleyecekti ki, arkasında Noelle'i gördü. Babası ve inanılmaz güzellikteki kızı ona doğru yürüyorlar ve yaşlı adam sırıtarak: «İşte kızım, çalışmaya hazır,» diyordu.

Auguste Lanchon, gözlerini bu güzele dikti, dudaklarını yaladı.

«Günaydın, Bayım,» diyerek gülümsedi, Noelle. «Babam, bana bir iş vereceğinizi söyledi.»

Auguste Lanchon, sesinin titreyeceği korkusuyla başını salladı.

«Evet, şey... Sanırım bir şeyler yapabiliriz,» derken kekelemememeyi başarabildi. Karşısındakinin yüzünü, bedenini inceledi ve gördüklerine inanamadı. Daha şimdiden bu genç, çıplak vücutla sevişmeyi kafasında canlandırıyordu.

Jacques Page: «Peki ben şimdi ikinizi yalnız bırakayım da tanışın,» diyerek, Lanchon'ın omuzuna içten gelen bir şamar indirdi ve binlerce değişik anlama gelebilecek, hiç birisi de niyeti konusunda Lanchon'ın kafasında kuşkuya yer bırakmayan biçimde göz kırptı.

İlk birkaç hafta boyunca, Noelle başka bir dünyaya göçmüş olduğunu sandı. Mağazaya gelen kadınlar çok güzel giysiler içindeydiler, hoş tavırları vardı; yanlarındaki adamlar, birlikte büyümüş olduğu bayağı, kaba saba balıkçılara hiç mi hiç benzemiyordu. Noelle'e hayatında ilk kez burun deliklerinden balık kokusu uzaklaşmış gibi geliyordu. Daha önce hiç bunun bilincine varmamıştı, çünkü bu koku da onun bir parçasıydı. Ama şimdi her şey ansızın değişmişti. Ve bunların hepsini de babasına borçluydu. Bay Lanchon'la nasıl anlaştığını gördükçe onunla övünüyordu. Babası haftada iki üç kez mağazaya geliyor, o ve Bay Lanchon bir konyak ya da bira içmek için usulca çıkıyorlar, son-

ra aralarında tam bir anlaşma havası kurulmuş olarak geri dönüyorlardı. Başlangıçta Noelle, Bay Lanchon'dan hoşlanmamıştı, ama kendisine karşı tavırlarında çok ölçülüydü. Noelle, kızların birinden, bir seferinde karısının, onu bir mankenle depoda yakaladığını ve neredeyse bir makasla adamı hadım edeceğini duymuştu. Kendisini de gittiği her yerde gözleriyle izlediğinin farkındaydı ama, ona hep titiz bir incelik gösteriyordu. «Belki de,» diye düşündü rahatlayarak! «Babamdan korkuyordur!»

Evde hava ansızın daha iyiye dönmüştü. Babası artık annesini dövmüyordu, sürekli kavgalar durulmuştu. Yemekte biftekler, rostolar oluyor ve yemekten sonra babası bir pipo çıkarıp deri bir keseden aldığı güzel kokulu bir tütünle dolduruyordu. Kendisine yeni bir pazar giysisi aldı. Uluslararası durum gittikçe kötüleşiyordu, babasıyla arkadaşları arasındaki tartışmaları dinlemekteydi. Hayatlarını tehlikeye sokan durum yüzünden hepsi tedirgindiler, ama Jacques Page pek aldırmıyordu.

1 Ocak 1939'da Hitler'in birlikleri Polonya'ya girdi, İngiltere ve Fransa, Almanya'ya savaş açtı.

Silahlandırma başlamıştı, geceleri sokaklar üniformalarla doluyordu. Bütün olanlara karşı insanlarda bir kendini bırakmışlık havası esmekteydi. Kişinin, eskiden gördüğü bir filmi izlerken kapıldığı **déjà vu** duygusu vardı ama, hiç korku yoktu. Öteki ülkelerin, Alman gücü karşısında titremek için bir nedenleri bulunuyordu, Fransa'ysa yenilmezdi. Fransa, topraklarını binlerce yıldır saldırılara karşı koruyabilmiş olan, aşılması olanaksız Maginot hattını elinde bulunduruyordu. Karartma başlamıştı, vesikalar verilmekteydi, ama bunların hiç birisine aldırdığı yoktu, Jacques Page'in. Değişmiş, durulmuş gibiydi. Noelle, onun yalnızca bir kez, arada bir çıktığı bir oğlanla karartılmış mutfakta öpüşürken kendisini yakaladığında öfkeye kapıldığını görmüştü. Işıklar ansızın yandı; Jacques Page öfkeden

titreyerek kapıda duruyordu.

«Defol!» diye bağırdı ürkmüş çocuğa. «Ve ellerini çek kızımdan, pis domuz!»

Çocuk, korkuyla apar topar kaçtı. Noelle, babasına kötü bir şey yapmadıklarını anlatmaya çalıştıysa da onun gözü hiç bir şey görmüyordu.

«Senin kendini harcamana izin vermeyeceğim,» diye kükredi. «Beş para etmezin biri o, benim prensesime lâyık değil.»

Noelle, bütün gece, babasının onu ne kadar sevdiğine şaşarak ve bir daha onu üzecek bir şey yapmamaya yemin ederek sabahı etti.

Bir akşam üstü, tam mağazayı kapayacakları sırada bir müşteri geldi ve Lanchon, Noelle'den bazı elbiseleri göstermesini istedi. Kız işini bitirdiğinde Lanchon ve büroda defterlere bakan karısı dışında herkes gitmişti. Noelle de üstünü değiştirmek için boş soyunma odasına girdi. Lanchon odaya geldiğinde üzerinde yalnız iç çamaşırı bulunuyordu. Adam gözlerini ona dikti ve dudakları seğirmeye başladı. Noelle, giysisine uzanmıştı. Ama giymeye vakit bulamadan, Lanchon ona yaklaşıp elini bacaklarının arasına sokuverdi. Kız, tüylerini diken diken eden bir tiksintiyle dolmuştu. Gerilemeye çalıştıysa da Lanchon onu sımsıkı tutmuştu ve canını yakıyordu. «Güzelsin,» diye fısıldadı: «Güzelsin ve sana iyi zaman geçirteceğim.»

Tam o sıra karısı, Lanchon'ı çağırdı; o da isteksizce Noelle'i bırakarak çarçabuk odadan çıktı.

Eve giderken, Noelle babasına söylesin mi söylemesin mi kestiremiyordu. Belki de Lanchonı' öldürürdü. Ondan iğreniyordu, yanında bulunmaya dayanamıyordu, ama yine de işini istiyordu. Ayrıca, eğer işten çıkarsa babası düş kırıklığına da uğrayabilirdi. Şimdilik bir şey söylemeye ve bunun üstesinden kendi başına gelmeye karar verdi. Ertesi cuma, Bayan Lanchon'a telefonla, Vichy'deki annesinin hasta olduğunu bildirdiler. Patron, karısını arabayla istasyona gö-

türdü ve hemen mağazaya döndü. Noelle'i bürosuna çağırdı, hafta sonu tatili için onu dışarı götüreceğini söyledi. Genç kız, önce bunun bir şaka olduğunu sanarak baka kaldı.

«Viyana'ya gideceğiz,» diye geveledi adam. «Dünyanın en güzel lokantalarından biri var orada, La Pyramide! Pahalı ama zararı yok. Bana iyi davrananlara karşı ben de çok cömert olabilirim. Ne kadar zamanda hazır olabilirsin?»

Gözlerini dikti Lonchon'a. Söyleyebildiği tek şey: «Hiç bir zaman,» oldu. Dönüp, mağazanın ön kısmına doğru kaçtı. Bay Lanchon, bir süre yüzü öfkeden al al olmuş, onun ardından baktı, sonra masasında durar telefonu yakaladı. Bir saat sonra Noelle'in babası mağazaya girmişti. Dosdoğru Noelle'e yöneldi ve kıza bir güven duygusu geldi. Bir şeylerin ters gittiğini anlamış, onu kurtarmaya gelmişti. Lanchon, bürosunun kapısında duruyordu. Babası, Noelle'i kolunu tutup ofise soktu. Kız, hızla ona döndü:

«Geldiğine o kadar sevindim ki, baba» dedi. Ben...»

«Bay Lanchon sana çok güzel bir öneride bulunduğunu, ama senin buna karşı çıktığını söylüyor.»

Şaşkın şaşkın baka kaldı. «Öneri mi? Hafta sonunda kendisiyle birlikte gitmemi istedi.»

«Sen de hayır mı dedin?»

Noelle bir şey söylemeden, babası kolunu gerdi ve yanağına bir tokat indirdi. Kulakları çınlayarak, inanmaz bir şaşkınlıkla ve bulanık bir sis zarının içinden babasının; «Aptal! Aptal! Artık kendinden başkalarını ad düşünmeye başlaması zamanın geldi; seni bencil köpek!» diye bağırdığını duyarak durakladı. Ve babası yeniden vurdu ona.

Yarım saat sonra babası kaldırımda durmuş, onların Viyana'ya doğru yola çıkışlarını izliyordu.

Otel odasında iki kişilik büyük bir yatak, ucuz eşyalar, bir köşede bir lavabo vardı. Bay Lanchon, para-

sını sokağa atacak adam değildi. Bavulları getiren çocuğa azıcık bir bahşiş verdi ve o çıkar çıkmaz Noelle'e döndü, aceleyle kızı soymaya başladı. Sıcak, nemli elleriyle tenini sıkıyordu.

«Tanrım, çok güzelsin,» diye sokuldu. Etekliğini ve çamaşırlarını da çıkardı ve yatağa doğru sürükledi. Noelle orada, sanki bir tür şok geçiriyormuş gibi kımıldamadan, aldırmadan yattı. Arabada gelirken bir tek söz bile etmemişti. Lanchon içinden; «İnşallah hasta değildir,» diyordu. Bunu hiç bir zaman ne polise ne de, aman Tanrı korusun, karısına açıklayabilirdi. Hemen kendi giysilerini de çıkartıp yere fırlatarak attı ve yatağa, Noelle'in yanına uzandı. Kızın bedeni sandığından daha da güzeldi.

«Baban, hiç kimseyle yatmamış olduğunu söylüyor,» Sırıttı. «İşte, göstereceğim sana erkeğin ne olduğunu!» Şişko göbeğini Noelle'in üzerine çıkarttı ve sonunla sevişmeye başladı. Noelle hiç bir şey duymuyordu. Kafasında haykıran babasını dinliyordu, **Bay Lanchon gibi ince bir beyin sana göz kulak olmak istemesinden ötürü sevinmelisin. Yapman gereken tek şey, ona iyi davranmak. Bunu benim için yapacaksın. Ve kendin için.** Tam bir kâbustu. Kız babasının, kendisini yanlış anladığından emindi ama, açıklamaya başladığı zaman da ona yeniden vurarak bağırmıştı: «Sana ne deniyorsa onu yapacaksın. Öteki kızlarda senin şansın olsa sevinirlerdi.» Lanchon'a bu bodur ve çirkin bedene, domuz gibi gözleriyle, ağzıyle soluyan hayvansı yüze baktı. Babasının, onu besleyen ve **kendisini değersiz biriyle harcamasına dayanamayacağını** söyleyen sevgili babasının onu sattığı prens işte buydu. Masalarında birdenbire görünmeye başlayan biftekleri, babasının yeni pipolarını, yeni giysilerini düşündü ve kusmak istedi.

Noelle'e, bunu izleyen birkaç saat içinde ölmüş ve yeniden doğmuş gibi geldi. Bir prenses olarak ölmüş, bir kötü kadın olarak yeniden doğmuştu. Yavaş yavaş

çevresinin ve kendisine olanların bilincine varmaya başladı. Var olduğunu bile düşünemeyeceği bir nefretle doluydu. İhanetinden ötürü babasını hiç bir zaman bağışlamayacaktı. Tuhaftır ama, Lanchon'dan nefret etmiyordu; çünkü onu anlıyordu. Bütün erkeklerin paylaştığı o bir tek zayıflık onda da vardı. Bu andan sonra, Noelle bu zayıflığın aynı zamanda kendi gücü olacağına karar verdi. Onu nasıl kullanacağını da öğrenecekti. Baştan beri haklıydı babası. O bir prensesti ve bütün yeryüzü onundu. Şimdi yeryüzünü nasıl ele geçireceğini biliyordu. O derece basitti. Yeryüzünü erkekler yönetiyorlardı çünkü, bütün güçler ve para onlardaydı; öyleyse erkekleri, hiç değilse bir tek erkeği yönetmek gerekiyordu. Ama bunu yapabilmek için kişi hazırlıklı olmalıydı. Öğreneceği çok şey vardı. Bu da başlangıçtı.

Dikkatini Bay Lanchon'a çevirdi. Erkeğin ne olduğunu, bir kadına neler yapabileceğini duyarak, deneyerek uzandı.

Adam hantal, şişko bedeninin altında böylesine güzel bir yaratığın bulunmasından ötürü kapıldığı coşku içinde, Noelle'in orada yalnızca uzandığını ayırt etmedi bile, etse de aldırmazdı. Yalnızca bakmak, onu yıllardır duymadığı tutkulara götürmeye yetiyordu. Karısının buruşuk, orta yaşlı bedenine alışmış, Marsilyalı orospulardan bıkmıştı ve şimdi altında bu tazecik genç kızı duymak bir mucizeydi kendisi bakımından.

Ama Lanchon için mucize daha yeni başlıyordu. İkinci kez de onunla sevişip yorgun düştükten sonra, Noelle konuştu ve: «Kımıldamadan yat,» dedi. Yeni şeyler arayarak, bedeninin duyarlı, yumuşak gölgelerini bularak ve erkek hazdan bağırana dek onlar üzerinde uğraşarak; diliyle, ağzıyla, elleriyle adamın üzerinde bir araştırmaya girişti. Bir sürü düğmeye basmak gibi bir şeydi. Noelle şunu yaptığında inliyor, bunu yaptığında esriklik içinde kıvranıyordu. Çok kolaydı. Bu

onun okuluydu, eğitimiydi. Bu, güçlülüğünün başlangıcıydı.

Orada üç gün kaldılar, ama La Pyramide'e hiç gitmediler ve bu üç günle gece süresince Lanchon ona cinsellik konusunda bildiği yalnızca birkaç şeyi öğretti; Noelle'se, çok daha fazlasını kendi başına buldu.

Arabayla Marsilya'ya geri gelirlerken Lanchon, Fransa'nın en mutlu erkeğiydi. Geçmişte satıcı kızlarla cabinet particulier'lerde, bir yatakta özel bir yemek salonu olan lokantada geçici serüvenleri olmuştu. Sokak kadınlarıyla zorlu pazarlıklara girişmiş, metreslerine armağanlar alırken çok cimrilik etmiş, karısına ve çocuklarına zırnık koklatmamıştı. Şimdi kendisini yüce gönüllükle: «Seni bir apartmana yerleştireceğim, Noelle. Yemek pişirebilir misin?» derken buldu.

«Evet,» diye karşılık verdi genç kadın.

«Güzel. Her gün öğle yemeğine geleceğim, sonra da sevişiriz. Haftada iki üç gece de akşam yemeği yiyebiliriz.» Elini dizine koyup okşadı, «Ne dersin?»

«Çok iyi,» dedi Noelle.

«Sana bir gelir de bağlayacağım. Pek çok bir şey değil,» diye çabucak ekledi, «Ama zaman zaman dışarı çıkıp kendine güzel şeyler almana yetecek. Senden bütün istediğim, benden başkasını görmemem. Sen benimsin.»

«Nasıl istersen, Auguste,» dedi.

Lanchon, istediği karşılığı alınca içini çekti. Yeniden konuştuğunda sesi yumuşaktı: «Hiç kimseye karşı bu tür duygulara kapılmamıştım. Nedenini biliyor musun?»

«Hayır, Auguste,»

«Çünkü sen benim, kendimi genç duymama yol açıyorsun. Sen ve ben, birlikte çok güzel bir hayat sürdüreceğiz.»

Lanchon, kendi düşlerine dalmış, Noelle de kendininkilere, sessizlik içinde arabayı sürerek, o akşam üstü genç saatlarda Marsilya'ya vardılar.

«Yarın dokuzda, mağazada görüşürüz,» dedi adam. Bir kez daha düşündü. «Sabahleyin kendini yorgun duyarsan biraz daha uyu. Dokuz buçukta gel,» diye ekledi.

«Teşekkür ederim, Auguste.»

Bir avuç frank çıkarıp uzattı kıza.

«İşte! Yarın öğleden sonra bir apartman ararsın. Bu da, ben orayı görünceye kadar vereceğin depozit olur.»

Elindeki franklara baktı, Noelle.

«Bir şey mi var?» dedi Lanchon.

«Gerçekten güzel bir yerimiz olsun isterdim, birlikte olmanın tadını çıkarabileceğimiz bir yerimiz...»

«Ben varlıklı bir adam değilim,» diye karşı çıktı, Lanchon.

Noelle anlayışla gülümsedi ve elini erkeğin kalçasına koydu. Adam uzun bir süre karşısındakine baktı, sonra başını salladı:

«Haklısın,» dedi ve cüzdanını çıkarttı, kızın yüzünü inceleyerek içinden franklar çekmeye başladı.

Noelle'in yüzünde doygun bir anlam belirince durdu; kendi el açıklığından ürkmüştü. Hem ayrıca ne önemi vardı? Lanchon kurnaz bir işadamıydı ve bunun da, Noelle'in ondan ayrılamayacağının garantisi olduğunu biliyordu.

Genç kız, erkeğin mutluluk içinde uzaklaşmasını izledi, sonra yukarı çıkıp eşyasını topladı, biriktirdiği paraları sakladığı yerden aldı. Aynı gece saat onda Paris trenindeydi.

Ertesi sabah erken saatlarda tren kente girdiğinde, PLM istasyonu, oraya istekle gelmiş yolcular ve yine aynı istekle ordan kaçıp gidenlerle doluydu. İnsanların birbirlerini kabaca itip kakarak, birilerini bağıra çağıra karşılar ve göz yaşları içinde uğurlarken yaptıkları gürültü sağır ediciydi ama, Noelle aldırmıyordu. Trenden adımını attığı an, daha kenti görme olanağı bile bulmadığı halde evine geldiğini biliyor-

du. Yabancı bir ülke gibi görünen yer, yalnızca Marsilya'ydı; onun ülkesi Paris'ti. Tuhaf ve büyük bir duyguydu bu. Noelle gürültüleri, kalabalıkları, coşkunluğu içine sindirerek kendini bu havaya bıraktı. Bütün bunların hepsi onundu. Yapması gereken tey şey, hakkını aramaktı. Bavulunu alıp çıkışa yöneldi.

Dışarıda, parlak güneş ışığı altında sürekli ve çılgınca vızıldayan trafiğin içinde ansızın, gidecek bir yeri olmadığı bilincine vararak duraksadı. İstasyonun önündeyse yarım düzine taksi sıraya girmişti. İlkine bindi.

«Nereye?»

Yine duraksadı: «İyi ve ucuz bir otel salık verebilir misiniz?»

Şoför, durumu değerlendirerek ona bakmak için döndü: «Kentte yeni misiniz?»

«Evet.»

Başını salladı. «Bir iş de gerecek size sanırım.»

«Evet.»

«Şanslısınız,» dedi adam. «Hiç, daha önce mankenlik yapmış mıydınız?»

Noelle'in yüreği ağzına geldi. «Gerçekten de yapmıştım,» dedi.

«Kız kardeşim büyük moda evlerinden birinde çalışıyor,» diye şoför, sırrını verdi. «Daha bu sabah kızlardan birinin işten ayrıldığını söyledi. Gidip yerinin hâlâ boş olup olmadığını görmek istemez miydiniz?»

«Bu şahane bir şey olur,» diye karşılık verdi, Noelle.

«Oraya götürürsem, bu size on franka patlar.»

Noelle, kaşlarını çattı.

«Ama değecek,» diye söz verdi.

«Pekâlâ.» Arkasına yaslandı. Şoför arabayı vitese geçirdi, kent merkezine doğru yönelerek çılgın trafiğin içine daldı. Yol boyunca adam gevezelik edip duruyordu ama, Noelle söylediği bir tek sözcüğü bile duymuyordu. Kentin görünümlerini içine sindiriyordu.

Sanki karartma nedeniyle her zamankinden daha boynu bükük duruyordu ama, Noelle için katıksız bir mucize kentiydi. Kendisinin olan bir gösterişi, bir tarzı hatta bir kokusu vardı. Notre Dame'ı geçtiler; Pont Neuf'den karşıya, Sağ Kıyı'ya döndüler, Marshall Foch Bulvarı'na yöneldiler. Uzaklarda, kenti yöneten Eiffel kulesi görünüyordu. Şoför dikiz aynasından, onun yüzündeki anlamı incelemekteydi.

«Güzel, ha?»

«Çok güzel,» diye karşılık verdi, Noelle usulca. Hâlâ burada olduğuna inanamıyordu. Tam bir prensese, yani kendisine uygun bir kentti.

Taksi, Provance caddesinde karanlık, gri, taştan bir yapının önünde durdu.

«İşte geldik,» diye bildirdi şoför. «Saat, iki frank gösteriyor, on frank da bana vereceksiniz.»

«İşin hâlâ boş olup olmadığını nereden bileceğim?» diye sordu.

Adam omuzlarını silkti. «Söyledim sana, kız bu sabah ayrıldı. İçeri girmek istemiyorsan, seni istasyona geri götüreyim!»

«Hayır,» dedi Noelle çabuk çabuk. Çantasını açtı on iki frank çıkartıp şoföre uzattı. Adam gözlerini paraya dikip ona baktı. Noelle tedirgin olmuştu; çantasını yeniden açtı, bir frank daha verdi.

Adam yüzünü asarak başını salladı; getirdiği müşterinin, bavulunu arabadan çıkartışını izledi.

Tam kalkacağı sıra, Noelle; «Kız kardeşinizin adı neydi?» diye sordu.

«Jeanette.»

Noelle, arabanın gözden yitişini izleyerek kaldırımda durduktan sonra yapıya bakmak için döndü. Önünde neresi olduğunu belirten hiç bir işareti yoktu ama, Noelle, bir modaevi için bunun gerekli olmadığını düşündü. Herkes bu evin nerede olduğunu biliyordu nasıl olsa. Bavulunu alıp kapıya yürüdü, zili çaldı. Birkaç saniye sonra, kapı siyah önlüklü bir hizmet-

çi tarafından açıldı. Boş gözler Noelle'e baktı.

«Evet?»

«Özür dilerim,» dedi kız. «Bir manken için boş yeriniz olduğunu duydum.»

Kadın ona dik dik baktı ve gözlerini kırpıştırdı.

«Kim yolladı seni?»

«Jeanette'in erkek kardeşi.»

«Gir içeri!» Kapıyı biraz daha açtı ve Noelle, 1880' lerin modasına uygun döşenmiş bir konuk odasına girdi. Tavandan sarkan büyük bir Baccarat şamdanı, oraya buraya serpiştirilmiş daha başka avizeler vardı ve Noelle açık bir kapıdan antika eşyalarla dolu bir oturma odası, yukarı kata çıkan merdivenler gördü. Güzel bir orta masasının üzerinde Figaro ve L'Echo de Paris dergileri duruyordu. «Bekle burada. Bakalım Bayan Delys'in size ayıracak zamanı var mı?»

«Teşekkürler,» dedi Noelle. Bavulunu yere bırakarak duvardaki aynaya doğru yürüdü. Tren yolculuğu yüzünden giysileri buruşmuştu ve ansızın, buraya gelmeden önce kendine çeki düzen vermediği için pişman oldu. İyi bir izlenim bırakması önemliydi. Yine de, kendini inceledikçe güzel olduğuna inandı. Hiç böbürlenmeden inanıyordu buna. Güzelliğini öteki bütün değerli şeyler gibi kullanılması gereken bir başka değer olarak kabul ediyordu. Derken aynadan, bir kızın merdivenleri inmekte olduğunu görerek döndü. Gelenin düzgün bir bedeni, güzel bir yüzü vardı; uzun kahverengi bir eteklik, dik yakalı bluz giyiyordu. Mankenlerin düzeyinin epey yüksek olduğu açıkça beliydi. Noelle'e şöylece bir gülümseyip oturma odasına geçti. Bir an sonra Bayan Delys içeri girmişti. Kırk yaşlarında, tıknaz, kısa boylu, bakışları soğuk ve hesaplı bir kadındı. Noelle'in, en az iki bin frank değeri olduğunu sandığı bir sabahlık giyiyordu.

«Regira, bir iş aradığınızı söylüyor,» dedi.

«Evet, Bayan» diye karşılık verdi, Noelle.

«Nerelisiniz?»

«Marsilyalı.»

Bayan Delys homurdandı. «Sarhoş denizciler yatağı!»

Kızın yüzü asıldı.

Bayan Delys, omuzunu okşadı onun, «Zararı yok şekerim. Kaç yaşındasın?»

«On sekiz.»

Bayan Delys başını salladı. «Bu iyi işte. Sanırım, müşterilerim senden hoşlanacak. Paris'te ailenden kimse var mı?»

«Hayır.»

«Mükemmel. Hemen işe başlamaya hazır mısın?»

«Ah, evet,» diye Noelle istekle yanıtladı.

Üst kattan bir kahkaha sesi geldi ve bir an sonra kızıl saçlı bir kız, şişman ve orta yaşlı bir adamın kolunda merdivenleri inmeye başladı. Yalnızca incecik bir sabahlık giyiyordu.

«Bu kadar çabuk mu bitirdiniz?» diye sordu, Bayan Delys.

«Angela'yı yordum,» diye sırıttı adam. Noelle'i gördü. «Bu küçük güzel de kim?»

«Yvette. Yeni kızımız,» dedi Bayan Delys. Ve hiç duraklamadan ekledi! «Antibes'den, bir prensin kızı!»

«Bir prensesle hiç yatmamıştım,» diye bağırdı adam. «Peki, kaça?»

«Elli frank.»

«Şaka mı ediyorsun? Otuz!»

«Kırk! Ve inan bana, paranın karşılığını alacaksın.»

«Anlaştık.»

Noelle'e döndüler. Yok olmuştu.

Saatlarca Paris sokaklarında yürüdü. Lido Arcade'de dolaşarak mücevherlerin, giysilerin, deri eşyaların, kokuların inanılmaz bolluğuna bakmak için her mağazanın önünde durarak Champs-Elysees'e boyunca aşağı yukarı yürüdü ve kıtlık olmadığı zamanlarda Paris'in nasıl olduğunu merak etti. Vitrinlerde sergilenen eşyalar baş döndürücü güzellikteydi. O ise, bir yanıyla ken-

disinin bir köy kabağı olduğunu duyarken, bir yanıyla da bir gün bunların hepsinin kendisinin olacağını biliyordu. Aç ve yorgun olduğunu duyuncaya dek Bois' de, Faubourg st-Honore ve Victor Hugo caddelerinde dolaştı. Cüzdanını, bavulunu Bayan Delys'in evinde bırakmıştı, ama oraya geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Birisiyle aldırtacaktı.

Bütün bu olanlar Noelle'i ne şaşırtmış ne de düş kırıklığına uğratmıştı. Kibar bir orospuyla bayağı bir sokak kadını arasındaki ayrımı biliyordu. Sokak kadınları tarihin akışını değiştirmemişti ama, kibar orospular yapmıştı bunu. Kendisiyse, şu sırada beş parasızdı. Ertesi gün bir işe girene kadar yaşamanın bir yolunu bulmalıydı. Alaca karanlık, gökyüzünü kaplıyor ve tecimenler, otel kapıcıları, olabilir bir hava saldırısına karşı karartma perdelerini indiriyorlardı. Öncelik isteyen sorununu çözmesi için, ona şöyle güzel, sıcak bir akşam yemeği ısmarlayacak birini bulmak zorundaydı. Bir polisten yolu sordu, sonra da Crillon oteline yollandı. Yasaklayıcı demir kepenkler pencereleri dışarıdan kaplıyordu ama, içerideki giriş, yumuşak bir inceliğin en güzel örneğiydi. Noelle, sanki hep orada kalıyormuş gibi kendine güvenle içeri yürüdü, asansörün karşısına düşen bir sandalyeye oturdu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, bu yüzden de biraz sinirliydi. Derken, Auguste Lanchon işinin nasıl da kolay gittiğini anımsadı. Erkekler gerçekten çok yalınkattılar. Bir kızın, aklında tutması gereken yalnızca bir tek ders vardı: Bir erkek sert olduğu zaman yumuşak, yumuşak olduğu zaman sertti. Böylece de, istediğini alana dek onun sert olmasını sağlamak gerekiyordu. Noelle, yanında hiç kimsesi olmayan ve belki de yapayalnız yemek yemeğe giden bir erkeğin gözüne çarpmanın basit bir şey olduğuna karar verdi.

«Özür dilerim, Bayan.»

Noelle, siyah giysiler içindeki iriyarı bir adama bakmak için başını çevirdi. Hayatında hiç detektif gör-

memişti ama, bir tanesiyle karşı karşıya bulunduğu konusunda hiç kuşkusu yoktu.

«Bayan birisini mi bekliyorlar?»

Sesinin titrememesine çalışarak: «Evet,» diye yanıtladı. «Bir arkadaşımı bekliyordum.»

Ansızın, giysisinin buruşuk olduğunun ve elinde çantası bulunmadığının farkına vardı.

«Arkadaşınız bu otelin konuklarından mı?»

İçinden bir panik dalgasının yükseldiğini duydu. «Eee, şey... yani pek sayılmaz.»

Bir an Noelle'i inceledi adam, sonra daha da katılaşmış bir sesle: «Kimliğinizi görebilir miyim?» dedi.

«Yanımda yok,» diye kekeledi kız. «Yitirdim.»

«Detektif: «Sanırım, bayan benimle gelecekler,» dedi. Kolunu sertçe tutup ayağa kaldırdı.

Aynı anda bir başkası da öbür kolunu tuttu ve kendisine: «Geç kaldığıma üzgünüm, şekerim; ama şu Tanrı'nın cezası kokteyl partilerin ne olduğunu sen de bilirsin. Dışarı çıkmak için bir savaş vermek zorundasın. Çok mu bekledin?» dedi.

Noelle, şaşkınlık içinde konuşana bakmak üzere döndü. Uzun boylu, ince, sert görünüşlü bir adamdı ve acayip, görülmemiş bir üniforma giyiyordu. Koyu siyah saçları, uzun ve gür kirpikli, fırtınalı ve karanlık deniz renginde gözleri vardı. Yüz çizgileri eski bir Floransa parasındaki kabartmaya benziyordu. Sanki baskıyı yapanın eli bir an için kaymış gibi iki profili birbirini tutmayan düzensiz bir yüzdü. Öylesine olağanüstü canlı ve değişkendi ki, kişi onun gülmeye, kahkahalar atmaya ya da suratını asmaya hazır olduğunu duyuyordu. Bu yüzü kadınsı güzellikten kurtaran tek şey, derin bir çukuru olan erkek havalı çenesiydi.

Adam, detektife doğru bir işaret yaptı: «Bu arkadaş seni tedirgin mi ediyor?» Sesi derindi ve Fransızcayı çok düzgün konuşuyordu.

«Ha-hayır,» diye karşılık verdi. Noelle, şaşkın bir sesle.

Otel detektifi şimdi: «Özür dilerim, Bayım,» diyordu. «Yanlış anladım. Son zamanlarda başımız dertte, şu...» Noelle'e döndü. «Lütfen beni bağışlayın, Bayan.»

Yabancı da Noelle'e döndü. «Peki, şimdi ben karışmıyorum. Sen ne diyorsun?»

Kız yutkundu, çabuk çabuk başını salladı.

Adam yine detektife döndü: «Bayan çok hoşgörülü davranıyor. Ama ileride, yaptıklarına daha iyi dikkat et.»

Sonra Noelle'in koluna girdi ve kapıya yöneldiler.

Caddeye çıktıklarında genç kadın: «Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Bayım,» dedi.

«Polislerden hep nefret etmişimdir,» diye gülümsedi yabancı. «Size bir taksi çağırmamı ister misiniz?»

Noelle durumunu düşündükçe içinden yükselen bir panikle onun yüzüne dikti gözlerini. «Hayır!»

«Pekâlâ, iyi geceler.» Durağa doğru yürüdü, bir taksiye binmeye çalıştı, derken birden geri dönüp, kızın orada kök salmış gibi durarak kendisine baktığını gördü. Otel kapısında da detektif onları gözlemekteydi. Bunun üzerine durakladı ve yine Noelle'e doğru yürüdü: «Buradan hemen uzaklaşsan iyi olur,» diye öğüt verdi. «Dostumuz hâlâ seninle ilgileniyor.»

«Gidecek hiç bir yerim yok,» diye karşılık verdi.

Yabancı, başını sallayıp elini cebine soktu.

«Para istemiyorum,» dedi kız çabuk çabuk.

Erkek şaşkınlıkla yüzüne baktı: «Ne istiyorsun öyleyse?» diye sordu.

«Seninle birlikte akşam yemeği yemek.»

Adam gülümsedi. «Üzgünüm» dedi; «Birisine sözüm var, geç bile kaldım.»

«Git, öyleyse. Ben başımın çaresine bakarım.»

Çıkardığı paraları yine cebine koydu. «Kendine dikkat et, güzelim,» dedi. «Hoşça kal!» Dönüp yine taksiye doğru yürümeye başladı. Noelle, kendisini niye beğenmediğini merak ederek arkasından baktı. Aptalca davrandığını biliyordu ama, başka bir şey yapa-

mayacağını da biliyordu. Ona ilk baktığı andan beri, daha önce hiç duymadığı bir iç tepi, neredeyse uzanıp tutacağı kadar güçlü bir tutku dalgası yaşamıştı. Adını bile bilmiyordu onun ve belki de bir daha kendisini hiç görmeyecekti. Otelden yana bir göz attı ve detektifin, belli bir amaçla ona doğru yaklaştığını gördü. Kendi suçuydu. Bu kez de saçma sapan konuşarak işin içinden çıkamayacaktı. Derken omuzunda yeniden bir el duydu ve kim olduğunu görmek için döndü. Yabancı onu kolundan yakalamış, taksiye doğru sürüklüyordu. Çabucak kapıyı açıp kızın yanına oturdu. Şoföre bir adres verdi. Detektif kaldırımda durmuş arkalarından bakarken taksi uzaklaştı. «Verdiğiniz söz ne olacak?» diye sordu hemen.

«Alt yanı bir parti,» diyerek omuzlarını silkti adam. «Bir kişi fazla olursa bir şey değişmez. Ben, Larry Douglas'ım. Sizin adınız ne?»

«Noelle Page.»

«Nerelisin, Noelle?»

Dönüp siyah ve zeki gözlerine baktı yabancının. «Antib'denim,» dedi. «Bir prensin kızıyım!»

Adam düzgün, beyaz dişlerini göstererek güldü.

«Aferin sana, Prenses,» dedi.

«İngiliz misiniz?»

«Amerikalıyım.»

Üniformasına baktı. «Amerika savaşa katılmadı ki.»

«İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeyim,» diye açıkladı. «Bir grup Amerikalı pilotu örgütlediler. Kartal Filosu diyorlar adına.»

«Ama niçin İngiltere hesabına savaşıyorsunuz?»

«Çünkü İngiltere de bizim için savaşıyor. Yalnızca biz, daha işin farkında değiliz.»

Noelle başını salladı. «Buna inanmıyorum. Hitler, Alman soytarısının biri.»

«Belki de. Ama Almanların ne istediğini bilen bir soytarı: Bütün dünyayı yönetmek.»

Larry, Hitler'in askerî stratejisini, Uluslar Birliği'-

nden ansızın çekilişini, Japonya ve İtalya'yla olan karşılıklı savunma paktını anlatırken, Noelle büyülenmiş gibi dinledi hepsini. Yine de onu asıl etkileyen, adamın söyledikleri değil, konuşurkenki yüzüydü. Konuştukça kara gözleri onu daha da güçlendiren, karşı konulamaz bir canlılıkla kıvılcımlanıyor, coşkuyla parlıyordu.

Noelle, onun gibi birisiyle hiç karşılaşmamıştı. Çok az rastlanan ve o kendini her şeye veren kişilerdendi. Açık, sıcak, canlıydı; kendisini ortaya koyuyor, yaşamanın tadını çıkarıyor, herkesin de çıkarmasını istiyordu. Ona yaklaşan herkesi yörüngesine çeken bir mıknatıs gibiydi.

Chemin Vert caddesinde, küçük bir yapıda verilen partiye vardılar. Apartman, çoğu genç ve durmadan gülen, bağıran bir yığın insanla doluydu. Larry, Noelle'i vahşî görünüşü, cinsel çekiciliği olan ev sahibi kızla tanıştırdıktan sonra kayboldu. Kalabalık sanki onu yutmuştu. Gece boyu onun, çevresi kendisini elde etmeye çalışan kızlarla kuşatılmış durumdayken yalnızca bakışlarını yakaladı. Yine de, görünüşünde hiç kendini beğenmişlik olmadığını düşündü. Sanki ne kadar çekici olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Birisi Noelle'e içki getirdi, bir başkası büfeden yiyecek getirmeyi önerdi. Ama kız, nedense aç olmadığını duydu. Amerikalıyla birlikte olmak, onu çevreleyen kızlardan uzaklaştırmak istiyordu. Erkekler kendisine yaklaşıyor, konuşmaya çalışıyorlardı, ama Noelle'in aklı başka yerdeydi. İçeri girdikleri andan beri arkadaşı kendisini unutmuş gibiydi. Hem de sanki o yokmuş gibi davranmıştı. **Niye olmasın?** diye düşündü. Toplantıdaki her istediği kızla birlikte olabilecekken, ne diye onunla ilgilensindi? Karşısındaki iki erkek de konuşarak onu kendilerine çekmeye çalışıyorlardı, ama kendini veremiyordu bir türlü. İçerisi ansızın dayanılmaz ölçüde ısınmıştı sanki. Noelle, çevresine bakınarak kaçacak bir yol aradı.

Derken, bir ses kulağına; «Haydi gidelim,» dedi

ve birkaç dakika sonra da Noelle'le Amerikalı, serin bir gece havasında, caddedeydiler. Kent, gökyüzündeki görünmez Almanlara karşı karanlık ve sessizliğe bürünmüştü. Arabalar sokaklarda, kara bir denizdeki sessiz balıklar gibi akıp gidiyordu.

Taksi bulamadıkları için yürüdüler, Victoires'deki küçük bir lokantada akşam yemeği yediler. Noelle o zaman açlığını duydu. Karşısında oturan Amerikalıyı inceledi ve sonra da kendisine ne olduğunu merak etti. Sanki o, taa içinin derinliklerinde bulunan ve bugüne dek varlığını bilmediği bir kaynağı canlandırmıştı. Bu tür mutluluğu daha önce hiç tatmamıştı. Her şey üzerine konuştular. Noelle, ona geçmişini anlattı; o da Noelle'e, Güney Boston'dan geldiğini, aslında İrlandalı olduğunu söyledi. Annesi Kerry'de doğmuştu.

«Böyle güzel Fransızca konuşmayı nerede öğrendin?» diye sordu, Noelle.

«Çocukken, yazlarımı Cap D'Antibes'te geçirirdim. Babam, ayılar kendisini alaşağı edene dek hisse senedi alıp satan çok zengin bir adamdı.»

«Ayılar mı?»

Larry, ona Amerika'daki hisse senedi borsasının gizli kapaklı yönlerini açıklamak zorunda kaldı. Konuştuğu sürece Noelle onun söylediklerine pek aldırmıyordu.

«Nerede oturuyorsun şimdi?»

«Hiç bir yerde.» Sonra ona taksi şoförünü, Bayan Delys'i, kendisinin prenses olduğuna inanan ve kırk frank ödemeye hazır olan şişko adamı anlattı, Larry yüksek sesle güldü.

«Evin nerede bulunduğunu çıkarabilir misin?»

«Evet.»

«Haydi gidelim öyleyse, Prensesim.»

Provence caddesindeki eve vardıklarında, kapıyı üniformalı bir hizmetçi açtı. Genç, yakışıklı Amerikalıyı görünce gözleri parladı, ama onun kiminle birlikte olduğunu gördüğünde yine bulutlandı.

«Bayan Delys'i görmek istiyoruz,» dedi Larry. Noelle'le birlikte konuk odasına yürüdüler. Yandaki oturma odasındaysa bir sürü kız vardı. Hizmetçi ayrıldıktan birkaç dakika sonra Bayan Delys girdi içeri. «İyi geceler, efendim» dedi Larry'ye. Sonra Noelle'e döndü: «Ah! Umarım düşünceni değiştirmişsindir,» dedi.

«Değiştirmedi,» diye yanıtladı Larry tatlı tatlı. «Sizde Prenses'in eşyası var sanırım.»

Bayan Delys, soran gözlerle Larry'ye baktı.

«Bavulu ve cüzdanı!»

Kadın bir an için duraksadı, sonra dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra da, elinde Noelle'in bavulu ve cüzdanıyla hizmetçi göründü.

«Teşekkürler,» dedi Larry. Noelle'e döndü. «Haydi gidelim, Prenses!»

O gece kız, Larry'le birlikte, Lafayette caddesinde küçük ve temiz bir otele yerleşti. Bu konuda hiç konuşmadılar; durum ikisi için de kaçınılmaz bir sondu. O gece seviştiklerinde, Noelle için o güne dek tattığı en coşkulu duygu oldu bu. Her ikisini de sarsan, ilkel ve yabanıl bir şeydi. Bütün gece Larry'nin kollarında, ona sımsıkı sarılmış ve düşlerinde bile göremeyeceği kadar mutlu bir biçimde yattı.

Ertesi sabah uyandılar, seviştiler, kenti gezmek için dışarı çıktılar. Larry çok iyi bir yol göstericiydi ve Paris'i, Noelle eğlensin diye yapılmış bir oyuncağa benzetti. Tuileries'de öğle yemeği yediler, Mal Maison'da öğle sonrasını geçirdiler, Notre Dame'ın sonundaki, XIII. Louis tarafından yaptırılmış ve Paris'in en eski bölgesi olan des Vosges'de dolaştılar. Larry, ona turistlerin gözünden kaçmış olan yerleri, renkli sokak pazarıyla Maubert'i, pırıl pırıl renkli kuşlar, cıvıldaşan hayvanlar dolu kafesleriyle quai de la Megisserie'yi gösterdi. Onu Marche de Buci'ye götürdü; taze domateslerini, istakozlarını, güzelce etiketlenmiş peynirlerini öven gezginci satıcıları dinlediler. Montparnasse'da, Du Pont'a gittiler. Bateau Mouche'de akşam yemeği yediler ve en

son da, sabaha karşı saat dörtte, Les Halles'de kamyon şoförleri ve kasaplarla soğan çorbası içerek geceyi kapattılar. Gezintileri bitmeden, Larry bir sürü kişiyle dost olmuştu ve Noelle, bunun nedeninin ondaki gülme yeteneği olduğunu anladı. Gülmeyi ona **da öğretti** Larry. Noelle daha önce, gülmenin onun içinden gelen bir şey olduğunu bilmiyordu. Sanki bir tanrı armağanıydı. Bunun için de, Larry'ye çok şey borçluydu, onu çok seviyordu da. Oteldeki odalarına döndüklerinde ortalık ağarmaya başlamıştı. Kız, yorgunluktan bitkin durumdaydı ama, Larry enerjiyle, yerinde duramayan bir güçle doluydu hâlâ. Camın önünde durmuş, Paris çatılarının üzerinden güneşin yükselişini izlerken, Noelle de yattığı yerden onu izliyordu.

«Paris'i seviyorum,» dedi genç adam: «İnsanlığın bugüne dek yarattığı en güzel şeylerin tapınağı gibi o. Güzellik, yemek ve aşk kenti.» Noelle'e dönüp gülümsedi. «Sıranın kesinlikle böyle olması gerekmiyor elbette.»

Noelle, onun giysilerini çıkartışına, yanına, yatağa çıkışına baktı. Ona kokusunu, erkeksi kokusunu bir kez daha severek sarıldı. Babasını ve onu nasıl aldattığını düşündü. Bütün erkekleri, ona ve Auguste Lanchon'a bakarak yargılamakla bir yanlışlık yapmıştı. Şimdi artık Larry Douglas gibilerin de olduğunu biliyordu. Ve onun için artık bir başkasının var olamayacağını **da biliyordu.**

«Bugüne dek yaşamış en büyük kişiliklerin kimler olduğunu biliyor musunuz, Prenses?»

«Önce sen!»

«Wilbur ve Orville Wright. Onlar insanlığa gerçek özgürlüğü sundular. Hiç uçtun mu?» Noelle başını salladı. «Montauk'da bir yazlık yerimiz vardı; ben küçücük bir çocukken, plajın üstünde akıntıyı izleyerek uçan martılara bakar, o yüksekliklerde onlarla birlikte olabilmek için canımı vermek isterdim. Daha yürümeye bile başlamadan pilot olmak istediğimi biliyordum. Dokuz yaşındayken bir aile dostumuz beni çift yüzeyli bir uça-

ğa bindirdi. İlk uçuş dersimi de on dört yaşımda aldım. Yaşadığımı gerçekten yükseklerdeyken duyuyorum.»

Ve daha sonra:

«Bir dünya savaşı olacak. Çünkü Almanya, bütün dünyanın kendinin olmasını istiyor.»

«Fransa'yı alamayacak, Larry. Majino hattını hiç kimse geçemez.»

Bir kahkaha attı adam: «Ben orasını yüzlerce kez geçtim.» Noelle şaşkın şaşkın ona baktı. «Havadan, Prensesim. Bu da bir hava savaşı olacak zaten... Yani, benim savaşım olacak.»

Ve daha sonra da gelişigüzel:

«Niye evlenmiyoruz biz?»

Noelle'in hayatındaki en mutlu an oydu.

Pazar günü gevşek ve tembel bir gün oldu. Montmarte'de küçük bir açık hava kahvesinde kahvaltı ettiler; odalarına dönüp hemen hemen bütün günü yatakta geçirdiler. Noelle, böylesine baş döndürücü bir kişinin dünyada bulunabileceğine inanamazdı. Sevişmeleri katıksız bir büyü oluyordu. Ama öylece uzanıp, Larry'nin konuşmasını dinlemek, o durmadan odanın içinde dolaşırken kendisini izlemek de aynı ölçüde kıza doyum veriyordu. Onun yalnızca yanında olmak yeterliydi. Her şeyin nasıl geliştiğini, nasıl da tuhaf olduğunu düşündü. Babası onu Prenses diyerek büyütmüştü; şimdi de şakadan bile olsa, Larry kendisine Prenses diyordu. Larry'yle birlikteyken bir kişiliği olduğunu duyuyordu. Erkeklere olan güvenini yeniden kazandırmıştı ona. Bütün dünyası oydu, başka hiç bir şeye gereksinme duymayacaktı ve Larry'nin de onun için aynı duyguları beslemesi, ne çok şanslı olduğunu gösteriyordu.

«Bu savaş bitene dek evlenmeyecektim,» dedi. «Ama boşver. Planlar değiştirilmek için yapılır, değil mi Prenses?»

Başını salladı ve içi, orada patlayacağından korktuğu bir mutlulukla doldu.

«Küçük bir köyde evlenelim,» dedi Larry; «Kuşkusuz, eğer sen büyük bir düğün istemiyorsan!»

Noelle, başını salladı: «Köyde evlenmek çok hoş olur elbet.»

Larry, başıyla onayladı: «Şimdi anlaşalım. Bu gece birliğime dönmek zorundayım. Haftaya cuma günü seninle burada buluşuruz. Ne dersin buna?»

«Bil... bilmiyorum; senden bu kadar uzak kalmaya dayanabilir miyim,» derken Noelle'in sesi titriyordu.

Larry, onu kollarına alıp sımsıkı tuttu. «Beni seviyor musun?»

«Kendimden çok,» diye kısaca karşılık verdi, kız.

İki saat sonra İngiltere'ye geri dönüyordu. Noelle'in, birlikte havaalanına gelmesini istemedi. «Hoşçakal, lardan nefret ederim,» dedi. Bir avuç dolusu kâğıt para verdi. «Kendine bir gelinlik al, Prenses. Haftaya görüşürüz,» dedi ve gitti.

Noelle ondan sonraki haftayı, Larry'yle birlikte bulundukları yerlere yine giderek, birlikte geçirecekleri günlerin düşünü saatlarca kurarak bir uyurgezer gibi geçirdi. Ama günler bir türlü geçmek bilmedi; dakikalar, ilerlemeye inatla karşı çıkıyorlardı ve sonunda Noelle çıldıracağını sandı.

Gelinliğini arayarak bir sürü mağazaya girip çıkmıştı. Sonunda istediğini Madeleine Vionett'te buldu. Dik yakalı, altı tane inci düğmesi bulunan, uzun kollu beyaz bir organzaydı ve ayrıca altında kalın bir kumaştan yapılma üç kat iç etekliği vardı. Fiyatı, Noelle'in düşündüğünden çok daha fazlaydı; ama hiç duraksamadan aldı. Larry'nin verdiği ve kendi biriktirdiği paranın hemen hepsini harcadı. Larry, bütün varlığının merkezi olmuştu. Onu hoşnut etmenin yollarını düşündü, onu eğlendirecek anılarını bulup çıkarmaya çalıştı. Okullu bir kız gibi duyuyordu kendini.

Sabırsızlığın verdiği acı içinde beklediği, cumanın gelmesiydi ve sonunda cuma günü geldiği zaman gün ağarmadan yataktan kalktı. Banyo yaparak, durmadan

giysisini değiştirerek, hangisinin Larry'nin en çok hoşuna gideceğini kestirmeye çalışarak tam iki saat harcadı, Gelinliğini de giydi, ama kötü şans getireceğinden korkarak hemen çıkarttı. Coşkudan çılgına dönmüştü.

Saat onda aynanın önünde durdu ve hiç böylesine güzel olmamış olduğunu anladı. Kendini beğenişinde hiç kibir yoktu; yalnızca Larry için, ona böylesine güzel bir şey verebileceği için seviniyordu. Öğle olduğunda genç adam hâlâ görünmemişti ve Noelle, keşke kaçta geleceğini söylemiş olsaydı diye, düşündü. Her on dakikada bir girişe telefon ederek, kendisine bırakılmış bir not olup olmadığını soruyor, ikide bir telefonu açarak işleyip işlemediğine bakıyordu. O akşam altıda, Larry'den hâlâ ses seda çıkmamıştı. Gece yarısı oldu, Noelle bir iskemleye ilişmiş, gözleri telefonda, çalmasını bekliyordu. Öylece uyuyakaldı; uyandığında cumartesi günüydü ve şafak söküyordu. Yine dimdik, iskemledeydi, üşümüştü. Öylesine özenle seçtiği giysisi ise buruşmuş, çorabı kaçmıştı.

Üstündekileri değiştirdi, açık pencerenin karşısına yerleşirken, orada kalırsa Larry'nin geleceğini, ayrılırsa ona korkunç bir şey olacağını kendisine söyleyerek bütün günü odada geçirdi. Cumartesi akşam üstüne doğru, bir uçak kazası olduğu inancıyla dolmaya başlamıştı. Evet, Larry'nin uçağı parçalanmıştı. Kendisi de ya bir tarlada ya da bir hastanede ya ölü ya da yaralı olarak yatıyordu. Noelle'in kafası korkunç görüntülerle doluydu. Bütün cumartesi gecesi, üzüntüden hastalanmış, odadan ayrılmaktan korkarak, Larry'ye nasıl ulaşacağını bilemeden uyanık oturdu.

Pazar öğle üzerine kadar hâlâ bir haber alamayınca artık daha çok bekleyemedi. Ona telefon etmeliydi, ama nasıl? Savaş sürüp giderken yurt dışına telefon etmek çok zordu ve Noelle, Larry'nin nerede olduğunu bile kesinlikle bilmiyordu. Yalnızca bir Amerikan filosunda, Kraliyet Kuvvetleriyle birlikte uçtuğunu bi-

liyordu. Telefonu alıp santralla konuştu.

«Hiç mümkün değil,» dedi görevliler açıkça.

Noelle, durumu açıkladı; sözcükleri yüzünden mi, yoksa sesindeki çılgın umutsuzluktan mı, hiç bir zaman bilemedi ama; iki saat sonra Londra'daki Savaş Bakanlığı'yla konuşuyordu. Ona yardım edemeyeceklerdi; yine de kendisini Whitehall'de Hava Kuvvetleri Bakanlığı'na, onlar da Çarşıma Bölümü'ne bağladılar. Ama daha konuşamadan hat kapandı. Yeniden bağladıklarında dört saat daha geçmişti ve Noelle sinir krizleri geçiriyordu. Ne var ki, ona hiç bir bilgi veremeyeceklerdi, Savaş Bakanlığı'nı aramasını söylediler.

«Onlarla konuştum,» derken, Noelle telefonda haykırıyordu. Sonra hıçkırmaya başladı ve telefondaki erkek sesi tedirginlik içinde: «Rica ederim, Bayan; bu kadar da kötü olamaz. Bekleyin bir dakika,» dedi.

Genç kadın, durumunun umutsuzluğunu bilerek, Larry'nin ölmüş olduğuna, hiç bir zaman nerede ve nasıl ölmüş olduğunu bilmeyeceğine emin olarak sıktı telefonu. Tam aygıtı kapatacağı sırada yine ses geldi ve neşe içindeki sözcükler: «Sizin aradığınız, Kartal Filosu'dur Bayan. Merkezleri Yorkshire'de. Biraz düzensiz bir yer ama, şimdi sizi onların havaalanı olan, Church Fenton'a bağlayacağım. Arkadaşları size yardım edebilirler,» dedi ve hat kapandı.

Noelle, yeniden konuşabildiği zaman saat on birdi. Uzaklardan gelen bir ses: «Church Fenton hava üssü,» dedi; bağlantı öylesine kötüydü ki, Noelle sesi hemen hiç duymuyordu. Sanki denizin dibinden konuşuyormuş gibiydi. Adam da, onu duymakta açıkça zorluk çekiyordu. «Bağırın, lütfen!» dedi. O sıra Noelle'in sinirleri öylesine yıpranmıştı ki, artık sesini denetleyemiyordu.

«Şeyi arıyorum,» dedi; ama rütbesini bile bilmiyordu. Yüzbaşı? Çavuş? Binbaşı? «Larry Douglas'ı arıyorum. Nişanlısıyım.»

«Duyamıyorum, Bayan. Biraz daha yüksek sesle konuşur musunuz?»

Noelle panik içinde, sözcükleri bir kez daha haykırdı; öbür uçtaki adamın, Larry'nin ölmüş olduğunu ondan sakladığına emindi. İnanılmayacak, büyülü bir ânın sonunda hat açıldı ve sesin, sanki yan odadaymış gibi: «Çavuş Larry Douglas'ı mı?» dediğini işitti.

Duygularını bastırmaya çalışarak: «Evet,» diye karşılık verdi.

«Bir dakika, lütfen.»

Noelle, sonsuzluk kadar uzun gelen bir zaman süresince bekledi, sonra ses yine duyuldu ve: «Çavuş Douglas, hafta sonu tatiline çıkmış. Eğer durum çok gerektiriyorsa Londra'da, Savoy otelinin balo salonunda, General Davis'in partisinde bulunabilir,» dedi. Ve sustu.

Ertesi sabah, hizmetçi odayı temizlemek için geldiğinde, Noelle'i yerde, bilincini yarı yarıya yitirmiş durumda buldu. Kadın, bir an onun durumuna baktı, bırakıp kendi işine gitmek istedi. Ne diye böyle şeylerin hepsi de onun temizlediği odalarda oluyordu sanki? Geri dönüp Noelle'in alnına dokundu. Cayır cayır yanıyordu. Homurdanarak holü geçti,bavul taşıyan çocuktan, yöneticiyi göndermesini istedi. Bir saat sonra otelin önünde bir ambulans durmuştu, bir sedyeyi taşıyan iki hastabakıcı Noelle'in odasına yöneldi. Kız, bilincini yitirmişti. Genç hastabakıcı, gözkapağını kaldırdı onun, bir dinleme aletiyle göğsünü dinledi. «Zatürree» dedi arkadaşına. «Çıkaralım onu buradan.»

Noelle'i sedyeye koydular, beş dakika sonra ambulans hastaneye doğru hızla ilerliyordu. Hemen bir oksijen çadırına alındı ve bilincine ancak dört gün sonra yeniden kavuşabildi. Bilinçaltında korkunç bir şeyler olduğunu hissederek, bunun ne olduğunu anımsamaya çalışarak, unutuşun bulanık, yeşil derinliklerinden istemeye istemeye kendini çıkarttı yüzeye. O korkunç şey, yavaş yavaş yüzeye doğru yükseldikçe ve

kız onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştıkça, ansızın her şey açıklanıp bütünlendi: Larry Douglas'tı bu. Noelle, bir yarı uyku durumuna girinceye dek hıçkırıklarla sarsılarak ağladı. Bir elin, elini usulca tuttuğunu neden sonra duydu; Larry'nin ona geri döndüğünü, her şeyin yoluna girdiğini sandı. Gözlerini açtı, nabzına bakmak için başında duran beyaz önlüklü yabancıyı gördü. «Tamam,» dedi adam; «dünyaya hoş geldiniz,» dedi sevinçle.

«Neredeyim?» diye sordu, Noelle.

«Kent hastanesi L'Hotel-Dieu'da»

«Ne işim var burada?»

«İyileşiyorsunuz. İki yanlı zatürreeye tutulmuşsunuz. Ben, Israel Katz'ım.» Güçlü, zeki bir yüzü, derin bakışlı gözleri olan genç bir adamdı bu.

«Siz benim doktorum musunuz?» diye sordu. Noelle.

«Kalıcı doktorum. Sizi buraya ben getirdim.» Gülümsedi. «İyileştiğinize de sevindim. Pek emin değildik.»

«Ne kadar zamandır buradayım?»

«Dört gün oluyor.»

«Bana bir iyilik yapar mısınız?» diye sordu usulca.

«Elimden gelirse...»

«Lafayette Oteli'ne telefon eder misiniz? Onlara...» duraksadı. «Benim için bir not olup olmadığını sorun.»

«Şey, çok işim vardı da...»

Noelle, genç adamın elini sımsıkı tuttu. «Lütfen. Çok önemli. Nişanlım beni bulmaya çalışıyor.»

«Gülümsedi. «Onu anlıyorum. Pekâlâ. Bir bakayım,» diye söz verdi. «Siz de biraz uyuyun.»

«Siz geri gelene dek uyuyamam,» dedi Noelle.

Erkek dışarı çıkınca uzanıp beklemeye başladı. Elbette, Larry onu bulmaya çalışıyordu. Korkunç bir yanlışlık olmuştu. O her şeyi açıklayacaktı ve hepsi düzelecekti yine.

İki saat sonra İsrael Katz döndü. Kızın yatağına

doğru yürüdü ve yere bir bavul bıraktı. «Giysilerinizi getirdim. Otele kendim gittim,» dedi.

Noelle, başını kaldırıp ona baktı, adamın yüzündeki gerilim açıkça görünüyordu.

«Üzgünüm,» dedi doktor tedirginlik içinde. «Size bırakılmış bir not yok!»

Noelle, uzun süre onu seyretti; sonra kupkuru gözlerini duvara çevirdi.

İki gün sonra da hastaneden çıkartıldı. Israel Katz, uğurlamaya geldi. «Gidecek bir yeriniz ya da bir işiniz var mı?» diye sordu.

Noelle, 'hayır' anlamında başını salladı.

«Ne iş yaparsınız?»

«Mankenim.»

«Belki size yardım edebilirim.»

Taksi şoförünü ve Bayan Delys'i anımsadı. «Yardım istemiyorum.»

Israel Katz, bir kâğıda bir ad yazdı. «Düşüncenizi değiştirirseniz oraya gidin. Küçük bir giyimevi. Halamındır. Sizden kendisine söz edeceğim. Paranız var mı?»

Karşılık vermedi.

«İşte!» Cebinden birkaç frank çıkartıp uzattı. «Başka param olmadığı için üzgünüm. Kalıcı doktorlar pek iyi para alamazlar da.»

«Teşekkür ederim,» dedi Noelle.

Kahvesini yudumlayıp, hayatının bölük pörcük parçalarını nasıl toparlayabileceğini düşünerek, küçük bir sokak kahvesinde oturdu. Sağ kalması gerektiğini biliyordu, çünkü şimdi yaşaması için bir neden vardı artık. Öylesine derinden yanıp tutuşan ve öylesine bütün benliğini içinde eriten bir nefretle doluydu ki, bu duygu başka hiç bir şeye yer bırakmıyordu. Larry Douglas'ın içinde öldürdüğü tutkuların küllerinden yükselen öc alıcı bir Anka, kuşuydu o şimdi. Onu yıkıp yok etmedikçe rahat yüzü görmeyecekti. Bunu nasıl ve ne zaman yapacağını bilmiyordu ama, bir gün

kesinlikle yapacağını biliyordu.

Şimdi ona bir iş ve uyuyacak bir yer gerekliydi. Çantasını açıp genç doktorun verdiği kâğıt parçasını çıkardı. Bir an dikkatle inceledi, sonra kararını verdi. Aynı gün öğleden sonra, Israel Katz'ın halasını görmeye gitti ve Boursault caddesindeki küçük, ikinci sınıf giyimevinde çalışmaya başladı.

Israel Katz'ın halası canavar yüzlü, melek ruhlu, kır saçlı ve orta yaşlı bir kadındı. Çalışan bütün kızlara annelik yapıyor, onlar da ona tapıyorlardı. Adı, Bayan Rose'du. Ona, aylığından biraz ödünç para verdi ve mağazanın yakınlarında küçük bir apartman katı buldu. Noelle'in, eşyasını yerleştirirken ilk yaptığı şey, gelinliğini asmak oldu! Dolabın hemen önüne koydu; böylece bu giysi sabah kalktığında ilk gördüğü şey, akşam yatmadan önce de son gördüğü oluyordu.

Ayrıca, daha gözle görülür hiç bir belirti yokken, daha test yaptırmadan ve aybaşı durumu aksamadan önce, gebe olduğunu biliyordu. İçinde biçimlenen yeni bir hayat duyuyordu ve geceleri, gözleri yabanıl, hayvansı bir parıltıyla parlayarak tavana dikili, onu düşünerek uzanıyordu.

Boş olduğu ilk gün Noelle, Israel Katz'a telefon ederek, kendisiyle birlikte öğle yemeği yemeyi kararlaştırdı.

«Gebeyim,» dedi ona.

«Nereden biliyorsunuz? Test yaptırdınız mı?»

«Teste gerek yok.»

Başını salladı doktor: «Noelle! Bir dolu kadın, ortada hiç bir şey yokken çocukları olacağını sanırlar. Kaç aydır aybaşı olmuyorsunuz?»

Sabırsızlıkla soruyu duymazlıktan geldi. «Yardımınızı istiyorum.»

Erkek uzun uzun ona baktı: «Bebekten kurtulmak için mi? Babasıyla konuştunuz mu bu konuyu?»

«Babası burada değil.»

«Biliyorsunuz, çocuk düşürmek yasalara aykırı. Başım derde girebilir.»

Noelle, bir süre onu inceledi: «Ücretiniz nedir?»

Adamın yüzü öfkeyle gerildi: «Her şeyin bir ücreti olduğunu mu sanıyorsunuz, Noelle?»

«Elbette,» dedi düpedüz. «Her şey alınabilir ve satılabilir.»

«Bu kural sizi de alıyor mu içine?»

«Evet, ama ben çok pahalıyım. Yardım edecek misiniz?»

Uzun bir duraklama oldu: «Pekâlâ. Yine de, önce bazı testler yapmak istiyorum.»

«Olur.»

Ertesi hafta Israel Katz, Noelle'in hastanedeki laboratuvara gitmesini sağladı. İki gün sonra test sonuçları alınınca işine telefon etti: «Haklıymışsın,» dedi. «Gebesin.»

«Biliyorum.»

Hastanede çocuğu düşürmeni sağlayabileceğim. Kocanın bir kazada öldüğünü ve çocuğu doğuramayacağını söyledim onlara. Haftaya cumartesiye aldıracağız onu.

«Hayır,» dedi Noelle.

«Cumartesi günleri sana uğursuzluk mu getirir?»

«Çocuğu aldırmaya hazır değilim daha, Israel. Yalnızca, sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istedim.»

Bayan Rose, Noelle'deki değişikliği anladı; bu fiziksel bir değişiklik değil, daha derinlerden gelen, bir parıltı, iç ışıması gibi bir şeydi ve sanki kızın bütün benliğini kaplıyordu. Sanki çok güzel bir sırrı büyütüyormuş gibi sürekli bir gülümsemeyle dolaşıyordu.

«Bir sevgili bulmuşsun,» dedi Bayan Rose. «Gözlerinden belli.»

Başını salladı. «Evet, efendim.»

«İyi oldu senin için. Bırakma onu.»

«Bırakmayacağım,» diye söz verdi, Noelle. «Elimden geldiği sürece.»

Üç hafta sonra, Israel Katz telefon etti. «Hiç sesin çıkmadı,» dedi. «Acaba unuttun mu diye meraklanmaya başladım.»

«Hayır,» dedi Noelle. «Hep onu düşünüyorum.»

«Kendini nasıl duyuyorsun?»

«Harika.»

«Takvime bakıyordum. Şu işi bitirsek iyi olacak sanırım.»

«Daha hazır değilim,» dedi Noelle.

Üç hafta sonra, Israel Katz bir kez daha telefon etti.

«Benimle akşam yemeğine ne dersin?» diye sordu.

«İyi olur.»

Chat Oui Peche'de ucuz bir kahvede buluşmayı kararlaştırdılar, Noelle, daha iyi bir lokantaya gitmeyi önerecekti ki, Israel Katz'ın, doktorlara pek de iyi para verilmediğini söylemiş olduğunu anımsadı.

Buluşma yerine vardığında, Katz onu bekliyordu. Yemek boyunca amaçsız bir biçimde çene çaldılar, kahveler geldiğinde Katz kafasından geçenleri söyledi:

«Halâ çocuğu düşürmek istiyormusun?»

Noelle, şaşkın şaşkın ona baktı: «Elbette.»

«Öyleyse bu işi hemen yapman gerek. İki aylıktan fazla gebesin.»

Başını salladı: «Hayır, daha değil, Israel»

«İlk gebeliğin mi?»

«Evet.»

«Öyleyse bak, sana birşey söyleyeyim, Noelle. Üç aylığa kadar çocuk aldırmak oldukça kolay bir şeydir. Cenin daha tam anlamıyla gelişmemiştir ve bütün yapılacak şey basit bir kürtajdır. Ama üç aylıktan sonra...» bir an durakladı «başka türlü bir ameliyat gerekir ki, tehlikelidir. Ne kadar çok beklersen, o kadar

tehlikeli olur. Şimdi aldırmanı istiyorum.»

Noelle, öne doğru eğildi. «Bebek nasıl birşey şimdi?»

«Şimdi mi?» Omuzlarını silkti. «Bir sürü hücre yalnızca. Elbette, bir insanı bütünüyle oluşturacak çekirdeklerin hepsi var.»

«Ya üç aylıktan sonra?»

«Cenin, bir insan olmaya başlar.»

«Duyguları gelişir mi?»

«Vuruşlara ve yüksek seslere karşılık verecek kadar.»

Noelle, gözleri erkeğinkilere dikili, oturdu. «Acı duyabilir mi?»

«Sanırım. Ama çok iyi korunmuştur.» Ansızın tedirgin oldu. «Onun canını yakmak çok zor bir iştir.»

«Noelle, gözlerini indirdi; sessiz ve düşünceli, masaya bakarak oturdu.

Israel Katz, bir an onu inceledi; sonra sıkılgan bir biçimde: «Noelle», dedi; «eğer bu bebeği istiyorsan ve babası olmayacağı için doğurmaktan korkuyorsan... şey... seninle seve seve evlenir, bebeğe de adımı veririm.»

Kız, şaşkın şaşkın ona baktı. «Söyledim ya sana. Bebeği istemiyorum. Onu aldırmak istiyorum.»

«Öyleyse hemen aldır, Tanrı aşkına.» diye bağırdı Israel Katz. Başkalarının onlara baktığını görerek sesini alçalttı. «Biraz daha beklersen, Fransa'da bunu yapacak doktor bulamayacaksın, anlıyor musun? Biraz daha beklersen ölebilirsin.»

«Anlıyorum,» dedi Noelle soğukkanlılıkla. «Eğer bu bebeği doğuracak olsaydım, bana ne çeşit şeyler yememi öğütlerdin?»

Şaşkınlıkla parmaklarını saçlarında gezdirdi: «Bol bol süt, meyve, yağsız et.»

O akşam Noelle eve giderken, apartmanının yanındaki bir dükkâna girdi. İki şişe süt, bir kutu da taze meyve aldı.

On gün sonra, Bayan Rose'un çalışma odasına gitti; bebek beklediğini söyleyerek bir süre izin istedi.

«Ne kadar süre için?» diye sordu, Bayan Rose; bir yandan da Noelle'i gözden geçiriyordu.

«Altı, yedi hafta.»

Kadın içini çekti. «En iyi olanı yaptığından emin misin?»

«Eminim,» diye karşılık verdi, Noelle.

«Benim yapabileceğim bir şey var mı?»

«Hayır, hiç bir şey yok.»

«Pekâlâ. Elinden geldiğince kısa sürede geri gel. Maaşının bir bölümünü önceden vermesini söyleyeceğim kasiyere.»

«Teşekkür ederim, efendim.»

Bunu izleyen dört hafta süresince, Noelle alışveriş yapmak dışında evinden hiç çıkmadı. Hiç açlık duymuyor, kendi adına hiç bir şey yemiyordu. Ama bebek için bol bol süt içiyor, kendini tıka basa meyveyle dolduruyordu. Evde yalnız değildi. Bebeği onunla birlikteydi, konuşuyorlardı, sürekli. Tıpkı gebe olduğunu önceden bildiği gibi, bebeğin erkek olduğunu da biliyordu. Ona Larry adını verdi.

«Senin büyüyüp kocaman ve güçlü olmanı istiyorum,» dedi sütünü içerken. «Sağlıklı olmanı istiyorum... sağlıklı ve güçlü olmanı, ölürken!» Her gün Larry'den ve oğlundan öcünü nasıl alacağını düşünerek yatağında yatıyordu. Kendi içinde olan şey onun bir parçası değildi. Larry'nindi ve onu öldürecekti. Larry'nin ona bıraktığı tek şeydi bu; tıpkı Larry'nin, kendisini yok etmeye çalıştığı gibi, o da bebeği yok edecekti.

Israel Katz, onu hiç mi hiç anlamıyordu. Hiç bir şey bilmeyen biçimsiz bir ceninle ilgilendiği yoktu. Larry'ninse çocuğunun başına gelecekleri duymasını, tıpkı kendisinin çektiği acı gibi acı çekmesini istiyordu. Gelinliği, bir kötülük muskası, ihanetin bir anısı gibi hep gözünün önünde, yatağının yanında asılıydı

şimdi. **Önce Larry'nin oğlu, sonra Larry!**

Sık sık telefon çalıyordu ama, Noelle düşler içinde yitmiş, zil susana dek yatağında yatıyordu. Onunla bağlantı kurmaya çabalayanın Israel Katz olduğunu kesinlikle biliyordu.

Bir gece kapı hızlı hızlı çalındı. Noelle, aldırışsız yatmasını sürdürdü. Ama vuruşlar durmayınca kendini toparlayıp kapıyı açtı.

Israel Katz, yüzü sıkıntıyla dolu, eşikte duruyordu. «Aman, Tanrım! Günlerdir seni arıyorum, Noelle»

Kızın şişkinleşen karnına baktı: «Başka bir yerde aldırdığını sandım».

Başını salladı. «Hayır, sen alacaksın!»

Israel, dik dik baktı: «Söylediklerimden hiç bir şey anlamadın mı? Artık çok geç. Artık hiç kimse alamaz onu.»

Masadaki boş süt şişelerini, meyve kutularını gördü, sonra yine ona baktı: «Bebeği istiyorsun,» dedi, «Neden bunu açıkça söylemiyorsun?»

«Anlat bana, Israel; nasıl bir şey şimdi?»

«Kim?»

«Bebek! Gözleri, kulakları var mı? El, ayak parmakları var mı? Acıyı duyabilir mi?»

«Tanrı aşkına, Noelle; kes artık. Sanki şey gibi konuşuyorsun... şey...»

«Ne gibi?»

«Yok bir şey.» Umutsuzlukla başını salladı. «Anlamıyorum seni.»

Tatlı tatlı gülümsedi: «Evet anlamıyorsun.»

«Pekâlâ, senin için başımı fena halde derde sokuyorum ama, ille de düşürmeye kararlıysan, hemen bitirelim bu işi. Bana iyilik borcu olan bir doktor arkadaşım var. Belki o...»

Baktı adama.

«Larry daha hazır değil,» dedi.

Üç hafta sonra, sabaha karşı saat dörtte öfkeli bir hademe, kapısını hızlı hızlı, çalarak Israel Katz'ı uyan-

dırdı. «Telefon, Doktor Bey,» diye bağırdı. «Ve sizi arayana da lütfen, kendi halinde vatandaşların uyku saatının dört olduğunu söyleyin!»

Genç adam yataktan fırladı, yine ne gibi bir işin çıktığını merak ederek, uykulu uykulu koridoru geçti, telefonu aldı eline.

«Israel?»

Öbür uçtaki sesi tanıyamadı.

«Evet?»

«Şimdi...» Bedenden soyutlanmış, herkesinki gibi bir fısıltıydı.

«Kimsiniz?»

«Şimdi! Gel şimdi, Israel...»

Bu seste korkunç bir şeyler, onu ürperten bir şeyler vardı. «Noelle!»

«Şimdi...»

«Allahını seversen,» diyerek patladı. «Yapamam bunu. Çok geç. Öleceksin ve ben bunun sorumluluğunu alamam. Hastaneye git.»

Bir şıkırtı oldu ve elinde telefonla kaldı orada. Aleti kapattı, kafası karmakarışık durumda odasına gitti. Şimdi artık hiç bir şey yapamayacağını, kimsenin bir şey yapamayacağını biliyordu. Genç kadın beş buçuk aylık gebeydi. Onu boyuna uyarmış, ama o dinlememişti. Evet, sorumluluk onundu. Bu işe bulaşmak istemiyordu.

Korkudan buz kesilmiş halde, elinden geldiğince çabuk giyindi.

Odasına girdiğinde Noelle kandan bir gölün içinde ve hâlâ kan kaybederek yerde yatıyordu. Yüzünü ölümün beyazlığı kaplamıştı. Ama bedenini sarmış olması gereken acıdan hiç bir iz yoktu. Gelinliğe benzer bir şey giyiyordu! Israel, yanına çömeldi. «Ne oldu?» diye sordu. «Nasıl?..» Durdu, kanlı ve eğrilmiş, demir bir giysi askısına ilişmişti gözü. Ayaklarının dibindeydi.

«Aman Allahım,» diye bağırdı öfkeyle, aynı za-

manda çıldırtıcı bir çaresizlikle dolmuştu. Kan şimdi daha çok akıyordu, yitirecek bir an bile yoktu.

«Bir ambulans çağıracağım,» diyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

Noelle, uzandı ve şaşkınlık verici bir güçle kolunu sıktı, onu aşağı çekti.

«Larry'nin bebeği öldü,» dedi; yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı.

Tam altı doktor, beş saat süreyle Noelle'i kurtarmaya çalıştılar. Koydukları teşhis, şüpheli zehirlenme, rahim delinmesi, kan zehirlenmesi ve şoktu. Bütün doktorlar, yaşama şansının çok az olduğu üzerinde birleşmişlerdi. O gece altıya doğru, Noelle tehlikeyi atlattı. İki gün sonra da yatağında oturmuş, konuşuyordu. Israel, onu görmeye gitti.

«Bütün doktorlar, yaşamanın bir mucize olduğunu söylüyorlar.»

Başını salladı. Öleceği zaman daha gelmemişti. Larry'den ilk öcünü almıştı. Ama bu yalnızca bir başlangıçtı. Dahası vardı. Çok daha fazlası. Önce onu bulmalıydı. Zaman alacaktı ama, yapacaktı bunu.

CATHERİNE

Şikago-1939-1940

AVRUPA'YI silip süpüren, gittikçe güçlenen savaş rüzgârları, Birleşik Devletler kıyılarına vardığında yumuşak, uyarıcı esintilerden başka bir şey değildi.

Kuzeydoğu Üniversitesi'nde birkaç genç, bir savaş eğitim merkezinde toplanmıştı. Başkan Roosevelt'i, Almanya'ya savaş açmaya zorlamak için gösteriler yapılıyordu. Az sayıda son sınıf öğrencisi de Silâhlı Kuvvetler'e katılmıştı. Genel olarak, gönül rahatlığı denizinin aynı kalmasına karşın, az sonra ülkeyi kaplayacak olan yeraltındaki ur sezilebiliyordu.

O ekim ayı akşam üstü, Roost'taki kasiyerlik görevine giderken Catherine Alexander, eğer başlarsa savaşın onun da düzenini değiştirip değiştirmeyeceğini merak etti. Hayatında yapması gereken en önemli değişikliği biliyordu ve bunu elinden geldiğince çabuk yapmaya kararlıydı. Bir erkeğin onu kollarına almasının, onunla sevişmesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi çok çok istiyordu. Bunu bir parça fiziksel bir gereklilik olarak istiyordu ama, aynı za-

manda da önemli ve çok güzel bir hayat deneyini kaçırdığı için istiyordu. Aman, Tanrım! Ya yolda giderken kazayla eziliverir de, onu morga yollarlar, orada da bakire olduğu ortaya çıkıverirse ne olacaktı? Hayır, bir çaresine bakmalıydı; şimdi.

Catherine, dikkatle Roost'u gözden geçirdi, ama aradığı yüzü göremedi. Bir saat sonra Ron Peterson, Jean-Anne'la birlikte içeri girince, Catherine bütün bedeninin yandığını, yüreğinin küt küt attığını duydu. Önünden geçerlerken arkasını döndü ve göz ucuyla, ikisinin de Ron'un köşesine doğru gidip oturduklarını gördü. Salonun her yanında koca koca afişler asılıydı: «ÖZEL ÇİFTE HAMBURGERİMİZİN TADINA BAKIN» ...«SEVGİLİLER, LOKUMUMUZU TADIN» ...«BİRAMIZI TADIN.»

Catherine derin bir soluk aldı ve köşeye doğru yürüdü. Ron Peterson, kararını vermeye çalışarak yemek listesini incelemekteydi: «Ne istediğimi bilemiyorum,» diyordu.

«Çok aç mısın?» diye sordu, Jean-Anne.

«Açlıktan ölüyorum.»

«Öyleyse şunun tadına bakın!» İkisi de şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Catherine, başlarında duruyordu. Ron Peterson'a katlanmış bir kâğıt verdi ve kasaya yürüdü.

Ron, notu açıp baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Jean-Anne, buz gibi bakışlarla onu süzüyordu.

«Özel bir şaka mı, yoksa bir başkası da katılabilir mi?»

«Özel,» diye güldü Ron. Notu cebine koydu.

Az sonra, Jean-Anne'le ayrıldılar. Hesabı öderken, Ron hiç bir şey söylemedi; ama Catherine'e uzun uzun, düşünceli düşünceli baktı, gülümsedi, kolunda Jean-Anne'le çıkıp gitti. Catherine, kendini bir aptal gibi duyarak arkalarından bakakaldı. Bir oğlana doğru dürüst pas vermeyi bile beceremiyordu.

Süresi dolunca, sırtına paltosunu geçirdi, onu

kurtarmaya gelen kıza iyi geceler diledi, dışarı çıktı. Ilık bir sonbahar gecesiydi. Gölden hafif, serin bir esinti geliyordu. Erişilemez uzaklıklardaki, oraya buraya savrulmuş yıldızlarıyla eflatun bir kadife gibiydi gökyüzü. Tam gecesiydi... Neyin ama?.. Catherine kafasında bir liste yaptı:

Odama gidip saçımı yıkayabilirim.

Kitaplığa gidip yarınki Latince sınavına çalışabilirim.

Sinemaya gidebilirim.

Çalıların arkasına saklanıp, gelen ilk denizcinin ırzına geçebilirim.

Gidip bir şeylerle oyalanabilirim.

Tamam, diyerek kararını verdi.

Kitaplığa doğru yönelmişti ki, bir lamba direğinin arkasından birisi çıktı.

«Selâm, Cathy» dedi. «Nereye böyle?»

Durmuş ona gülümseyen, Ron Peterson'du, Catherine'in yüreği, göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Durup yine eski vuruşlarını bulana kadar bekledi. Ron'un, gözlerini üzerine dikmiş olduğunu gördü; hiç kuşkusuz, bu yürek numarasını yapabilecek kaç kız tanımıştı kim bilir. Korkunç bir biçimde saçlarını taramak, makyajını düzeltmek, çoraplarının dikişlerine bakmak istedi, ama bu tedirginliklerinden hiç birini belli etmemeye çalıştı. Kural bir: Sakin olun.

«Ne dediniz?» diye geveledi.

«Nereye böyle?»

Ona listesini sayıp dökmeli miydi? Aman, Tanrım! Hayır. Kendisini deli sanacaktı. Bu en büyük şansıydı ve bozacak hiç bir şey yapmaması gerekirdi. Gözleri, Hiç Bir Şey Gizli Değil filminde Carole Lombard'ın gözleri gibi ılık ve çağrılı, ona baktı.

«Özel bir plan yapmış değilim,» dedi; aynı biçimde çağırarak.

Ron, hâlâ tam olarak ne olduğunu kestiremeden

ve onu kuşkulu yapan ilkel bir içgüdüyle kızı inceliyordu. «Özel bir şey yapmak ister miydin?» diye sordu.

İşte, hepsi buydu: Öneri! Dönüşü olmayan nokta. «Adını koy,» dedi; «Sonra da seninim.» İçten içe korkuydu ürperdi. Aptalca bir söz etmişti. Kötü Fannie Hurst, romanları dışında hiç kimse; «Adını koy ve seninim,» demezdi. Topukları üzerinde dönüp, tiksintiyle oradan uzaklaşacaktı, Ron.

Ama yapmadı bunu. İnanılmaz bir biçimde gülümsedi, koluna girdi ve: «Haydi gidelim,» dedi.

Serseme dönmüş durumda, çocukla birlikte yürüdü. İşte böylesine basit olmuştu. Bir yerlere götürülüp yatırılmak için yola çıkmıştı. İçi titremeye başladı. Eğer bakire olduğunu anlarsa, işi bitmiş demekti. Ya sonra yatakta birliktelerken onunla ne konuşacaktı? Acaba herkes o işi yaparken konuşur muydu, yoksa bitene dek beklerler miydi? Kabalaşmak istemiyordu, yine de kuralların ne olduğu konusunda hiç bir bilgisi yoktu.

«Yemek yemiş miydin?» diye soruyordu, Ron.

«Yemek mi?» Düşünmeye çalışarak ona baktı. Yemek yemiş olması mı gerekiyordu? Eğer evet derse, onu hemen yatağa götürür ve bu işi bitirirdi. «Hayır,» diye yanıtladı, çabucak; «Yemedim.» **«Şimdi, niye böyle söyledim sanki? Her şeyi berbat ettim.»** Ama Ron oralı görünmüyordu.

«Güzel! Çin yemeklerini sever misin?»

«En sevdiğim yemektir.» Nefret ederdi ama, hayatındaki en büyük gecede söylediği küçücük bir yalana tanrılar aldırmazlardı.

«Estes'de iyi bir Çin lokantası var. Lum Fong. Biliyor musun?»

Hayır, ama yaşadığı sürece artık onu hiç unutmayacaktı.

Kızlığını verdiğin gece ne yapmıştın? diyeceklerdi.

Ah, önce Lum Fong'a gidip, Ron Peterson'la yemek yemiştim.

İyi miydi?

Elbette. Ama Çin yemeklerini bilirsin. Bir saat sonra yine cinsel gücümü koruyordum.

Ron'un arabasına vardılar. Ron, onun için kapıyı açtı ve kıskanmış olduğu bütün kızların bir zamanlar oturdukları koltuğa oturdu. Ron çekiciydi, yakışıklıydı en iyi atletti... Ve bir seks delisiydi. İyi bir film adı olurdu bu: **Seks Delisi ve Bakire.** Belki de Henrici'nin yeri gibi daha iyi bir lokantaya gitmelerini sağlamalıydı, sonra da Ron: **İşte, eve götürüp annemle tanıştırabileceğim gibi bir kız,** diye düşünebilirdi.

«Ne düşündüğünü söyle, sana bir peni,» dedi Ron.

Ah, harika! Peki öyleyse. Demek ki karşımızda dünyanın en parlak konuşmacısı bulunmuyor! Ama onun burada bulunuş nedeni bu değildi zaten, değil mi? Tatlı tatlı baktı ona. «Yalnızca seni düşünüyordum.» İyice sokuldu.

Ron gülümsedi: «Beni gerçekten aptallaştırdın, Cathy.»

«Yaa! Öyle mi?»

«Hep, seni biraz kendini beğenmiş sanırdım, yani erkeklerle ilgisiz, demek istiyorum.»

Gevelemeye çalıştığın sözcük aslında homoseksüel, diye düşündü Catherine; ama yüksek sesle: «Yalnızca yeri ve zamanı seçerim,» dedi.

«Beni seçtiğine sevindim.»

«Ben de.» Ve sevinmişti de. Gerçekten sevinmişti. Ron iyi bir sevgili olduğunu kesinlikle biliyordu. Fabrikada incelenmiş, yüz elli millik bir alan içinde her okullu kızın onayını kazanmıştı. İlk cinsel denemesini kendisi gibi bilgisiz biriyle yapması aşağılayıcı bir durum olurdu. Ron'la birlikte bu işin ustası olacaktı. Bu geceden sonra artık kendine Azize Catherine demeyecekti. Bunun yerine belki de: «Yüce Cat-

herine,» diye tanınacaktı. Ve bu kez: «Yüce» sözcüğünün neyi karşıladığını bilecekti. Yatakta bir harika olacaktı. İşin püf noktası korkuya kapılmamaktı. Anne ve babasından sakladığı küçük, yeşil kitaplarda okumuş olduğu bütün o harika şeyler kendisine uygulanmak üzereydi. Bedeni eşsiz bir müzikle doldurulmuş bir org olacaktı. Ah! İlk seferinde canının yanacağını biliyordu, hep öyle olurdu. Ama Ron'a belli etmeyecekti. Boyuna kıpırdanıp duracaktı, çünkü erkeklerin kımıltısız, taş gibi yatan kadınlardan nefret ettiklerini biliyordu. Ve Ron onun içine girdiği zaman, acıyı gizlemek için dudağını ısıracak onu seksî bir çığlıkla örtecekti.

«Ne dedin?»

Korku içinde Ron'a döndü ve yüksek sesle bağırdığını anladı. «Hiiç, hiç bir şey söylemedim.»

«Gülünç bir çığlık attın da!»

«Öyle mi?» Kendini gülmeye zorladı.

«Milyonlarca mil uzaktasın!»

Kendini eleştirdi ve yaptığını beğenmedi. Daha çok Jean-Anne'a benzemeliydi. Elini delikanlının koluna koyup sokuldu: «İşte tam buradayım,» dedi.

Sesinin **Afet Jane** filmindeki Jean Arthur'un sesi gibi genizden gelmesine çalışıyordu.

Ron, şaşkınlıkla ona baktı ama, yüzünde görebildiği tek şey istekli bir sıcaklıktı.

Lum Fong'un yeri korkunç görünüşlü, eski bir Çin lokantasıydı ve demiryolu köprüsünün tam altındaydı. Bütün yemek boyunca tabakları sarsarak geçen trenlerin homurtusunu dinlediler. Lokanta, Amerika'nın her yerindeki milyonlarca Çin lokantasının aynıydı ama, Catherine oturtuldukları bölmenin bütün ayrıntılarını içine sindirdi: Ucuz, benekli duvar kâğıdını, kırık porselenden çaydanlığı, masadaki salça lekelerini belleğine kazıdı.

Ufak tefek bir Çinli garson masalarına gelerek içki isteyip istemediklerini sordu. Catherine birkaç kez

viskinin tadına bakmış ve nefret etmişti, ama bu bir yılbaşıydı; kızlığının son günüydü. Kutlanması gerekirdi.

«Bir kokteyl içeyim, içinde bir de kiraz bulunsun,» dedi.

Kiraz'ın kızlık anlamına geldiğini herkes bilirdi. Kendini ele vermişti.

«Viski, soda,» dedi Ron.

Garson onları başıyla selâmlayarak uzaklaştı. Catherine, Doğulu kadınların gerçekten değişik bir yapıları olup olmadığını merak etti.

«Bilmiyorum, niye daha önce arkadaş olmadık seninle,» diyordu Ron. «Herkes senin, şu Allahın cezası üniversitedeki en parlak öğrenci olduğunu söylüyor.»

«İnsanların, bir durumu nasıl abarttıklarını bilirsin.»

«Sonra çok da güzelsin.»

«Teşekkürler,» Sesini **Alice Adams** filmindeki Catherine Hepburn'ün sesi gibi yapmaya çalışarak, anlamlı anlamlı oğlanın gözlerinin içine bakıyordu. Artık Catherine Alexander değildi. Bir seks makinesiydi. Mae West, Marlene Dietrich, Kleopatra'ların arasına katılacaktı neredeyse. Hepsi bir erkeğin altındaki kız kardeşler olacaklardı bu gidişle.

Garson içkiyi getirdi ve kız bunu aceleci, sinirli tek bir yudumda boşalttı. Ron kendisini şaşkınlık içinde izliyordu.

«Yavaş yavaş,» diye uyardı. «Oldukça sert bir içki.»

«Bir şey olmaz» diye kendine güvenle onu inandırdı.

«Bir tane daha,» dedi garsona. Ron, masanın üzerinden uzanıp elini okşadı. «Gülünç doğrusu. Okulda herkes seni yanlış tarafından aldı.»

«Yanlış mı? Okulda kimse beni almadı.»

Ron, ona baktı. **Dikkatli ol, akıllı olduğunu belli etme!** Erkekler daha çok göğüsleri büyük, kasları güç-

lü, kuş beyinli kızlarla yatmaktan hoşlanırlardı.

«Uzun süredir sana karşı bir şeyler duyuyordum,» dedi genç adama çabucak.

«Bunu kesinlikle bir sır olarak sakladın,» diyerek, kendisine yazmış olduğu notu çıkarttı ve düzeltti. «Kasiyerimizin tadına bakın!» diye yüksek sesle okudu, güldü. «Şimdilik onu muz ezmesinden daha iyi buluyorum.» Elini Catherine'in kolunda gezdirdi. Dokunuşu tıpkı kitapların dediği gibi, küçücük dalgaların sırtından aşağı yayılmasına neden oldu. Belki de bu geceden sonra, hayatın ne olduğunu bilmeyen zavallı, sağır bakirelere öğretmek için cinsellik üzerine bir el kitabı yazacaktı. İkinci bardağı da içtikten sonra Catherine onlara acımaya başladı.

«Çok yazık.»

«Neye yazık?»

Yine yüksek sesle konuştu. Yüreklilik göstermeye karar verdi. «Yeryüzündeki bütün bakirelere acıyorum,» dedi.

Ron, Catherine'e sırıttı. «Bunun onuruna içeceğim» diyerek bardağını kaldırdı. Kız, karşısında oturan ve kendisiyle birlikte olmaktan açıkça hoşlanan bu erkeğe baktı. Kaygılanacak hiç bir şey yoktu. Her şey çok güzel gidiyordu. Ona bir içki daha alıp almayacağını sordu ama, Catherine istemedi. Alkolik bir sersem olmaya hiç niyeti yoktu kızlık çiçeği elinden alınırken. **Kızlık çiçeği mi? İnsanlar hâlâ çiçeği elinden alınmak gibi terimler geveliyorlar mıydı? Her neyse; her ânı, her duyguyu anımsamak istiyordu. Aman, Tanrım! Kendisi hiç bir şey kullanmıyordu. Ya Ron?.. Ron Peterson gibi deneyleri olan bir adam, kesinlikle bir şeyler kullanır, bir önlem alırdı ki, kız gebe kalmasın. Ya o da aynı şeyi karşısındakinden bekliyorsa? Ya o da Catherine Alexander gibi deneyleri olan bir kızın önlemler alacağını düşünüyorsa?.. Düşündüklerini açıkça sorabilir miydi? Ölmenin, hem de şimdi masada ölmenin daha iyi olduğuna karar verdi. Bede-**

nini alıp götürürler, bir Çin töreniyle gömerlerdi.

Ron, bir dolar yetmiş beş sentlik bir yemek ısmarladı ve Catherine de onu yiyormuş gibi yaptı; ama yediği, pekâlâ bir Çin kartonu da olabilirdi. Öylesine bir gerilim içine girmeye başlıyordu ki, hiç bir şeyin tadını alamıyordu. Ansızın dili kurumuş ve damağı garip bir biçimde duygusuzlaşmıştı. **Ya şimdi bir kalp krizi geçirirse?** Eğer bu krizden sonra cinsel ilişkiye kalkışırsa, hiç kuşkusuz ölürdü. Belki de Ron'u uyarması gerekirdi. Yatağında ölü bir kız bulurlarsa, bu onun ününe zarar verebilirdi. Ya da belki daha da artırırdı.

«Neyin var?» diye sordu, Ron. «Solgun görünüyorsun.»

«Yoo, çok iyiyim,» diye karşılık verdi Catherine tedirginlik içinde. «Yalnızca, seninle birlikte olmanın heyecanına kapıldım.»

Ron, beğeniyle ona baktı. Kahverengi gözleri yüzünün bütün ayrıntılarını sindirip göğüslerine kaydı ve orada takılı kaldı. «Ben de aynı şeyi duyuyorum,» diye karşılık verdi.

Garson, boş tabakları kaldırmış, Ron hesabı ödemişti. Ona baktı, ama Catherine kımıldayamıyordu.

«Bir şey daha ister misin?» diye sordu.

İster miyim? Ah, evet. Çin'e giden küçük bir kayıkta olmak isterdim. Akşam yemeği için bir yamyamın kazanında kaynatılmak isterim. Annemi isterim.

Ron, onu izliyor, bekliyordu. Catherine derin bir soluk aldı. «Aklıma bir şey gelmiyor.»

«Güzel!» Son hece ağzından öylesine uzun ve sürekli çıkmıştı ki sanki masaya, aralarına bir yatak sermişti. «Haydi gidelim.» Ayağa kalktı, Catherine onu izledi. İçkinin verdiği o tatlı duygu bütünüyle yok olmuş, bacakları titremeye başlamıştı.

Catherine'in aklına ansızın bir şey gelip içini bir kurtuluş duygusuyla doldurduğu sıra dışarıda, ılık gece havası içindeydiler: **Bu gece beni hemen yata-**

ğa götürmeyecek. Erkekler ilk çıktıkları kıza yapmazlar bunu. Beni bir kez daha yemeğe çağıracak. O zaman Henrici'nin lokantasına gidip birbirimizi daha iyi tanıyacağız. Birbirimizi gerçekten tanıyacağız. Belki de âşık olacağız-çılgınca-. Beni ana-babasıyla tanıştırmaya götürecek, sonra da her şey yoluna girecek... Ben de bu aptalca korkuyu duymayacağım.

«Özellikle gitmek istediğin bir motel var mı?» diye sordu Ron.

Catherine, dili tutulmuş, ona bakakaldı. Anası-babasıyla o güzelim müzikli akşam düşleri uçup gidivermişti. Sersem oğlan onu bir motele götürmeye hazırlanıyordu. İyi ya, o da bunu istiyordu işte, değil mi? O çılgın notu yazmasının nedeni bu değil miydi?

Ron'un kolu şimdi Catherine'in omzundaydı ve kolundan aşağı kayıyordu. Sırtının ortasına ılık bir ürperme yayıldı. Yutkundu ve «Motellerden birini gördünse, hepsini görmüşsün sayılır,» dedi.

Ron tuhaf tuhaf ona baktı, ama bütün söylediği: «Tamam, haydi gidelim,» demek oldu.

Arabasına bindiklerinde batıya doğru sürmeye başladı. Catherine'in bedeni bir buz parçasına dönüşmüştü ama, aklı ateşli bir biçimde çalışıyordu. Son kez bir motelde kaldığında sekiz yaşındaydı ve ana-babasıyla bir yolculukta bulunuyordu. Şimdiyse, ona tam anlamıyla yabancı olan bir adamla yatmak için bir motele gidiyordu. Onun üzerine ne biliyordu ki? Yalnızca yakışıklı, beğenilen biri olduğunu ve görür görmez kolayca yatağa götürebileceği kızı ayırtedebildiğini.

Ron uzanıp elini tuttu. «Ellerin soğuk,» dedi.

«Eli soğuk olanın bacakları sıcak olur,» **Aman Tanrım!** diye düşündü. **İşte yine başlıyorum.** Anlamadığı bir nedenden ötürü: «Ah! Hayatın Tatlı Gizemi,» adlı şiirin dizeleri kafasında akmaya başladı. İyi ya, o da neredeyse bu gizemi çözecekti. Bütün bunların ne demeye geldiğini bulacaktı az sonra. Kitapların, seks afişlerinin, üzeri örtülü aşk liriklerinin ne demeye geldi-

ğini: «Beni Aşk Beşiğinde Salla,» «Bir daha Yap,» «Kuşlar da Yapıyor.» **Tamam işte,** diye düşündü. **Şimdi de Catherine yapacak onu.**

Ron, güneye, Clark caddesine döndü.

Önlerindeki caddenin iki yanında kocaman ve kırpışan, kırmızı gözler, yalnız geceleri canlı olan neon ışıkları vardı. Sabırsız genç sevgililer için ucuz, geçici cennet vaatlerini haykırıyorlardı: «RAHAT DİNLENME MOTELİ»; «BÜTÜN GECE MOTELİ,» «HAYDİ GEL MOTELİ», **(İşte, Freudvarı bir şeyler vardı bunda),** «YOLCULARA DİNLENME...» Düş gücü kıtlığı şaşırtıcıydı ama, bir yandan da bu tür yerlerin sahipleri, genç çiftleri apar topar ayağa sokup çıkarma işleriyle öylesine doluydular ki, edebiyat kaygılarına düşecek zamanları pek yoktu.

«Hemen hemen en iyisi bu,» dedi Ron, önlerindeki bir ilânı gösterdi:

«CENNET MOTELİ-BOŞ ODALAR.»

İşte bu bir simgeydi. Cennette bir boş yer vardı ve o, Catherine Alexander dolduracaktı orasını.

Ron, arabayı beyaz badanalı, küçük bir ofisin yanındaki bahçeye soktu. Kapıda, ZİLİ ÇALIN VE GİRİN, yazısı okunuyordu. Bahçede, aşağı yukarı iki düzine kadar, numaralanmış tahta kulübe vardı.

«Nasıl buldun burasını?» diye sordu.

Dante'nin Cehennem'i gibi. Hıristiyanların aslanlara atıldığı Roma arenaları gibi.

Catherine yine o coşkuyu duydu: «Çok güzel,» dedi, «Çok çok güzel.»

Ron, bilmiş bilmiş gülümsedi. «Hemen dönerim.» Elini Catherine'in dizine koydu, yavaşça kalçasına doğru kaydırdı; onu çabucak, ilgisizce öptü, arabadan fırlayıp çıktı, ofise girdi. Catherine, arkasından bakarak ve kafasından geçenleri engellemeye çalışarak orada oturdu.

Derken uzaklarda bir siren sesi duydu. **Aman, Tanrım!** diye düşündü korkuyla, **bir baskın bu. Böyle yerleri hep basarlar.**

Yöneticinin odasının kapısı açıldı ve Ron dışarı çıktı. Elinde bir anahtar vardı, durmadan yaklaşan sireni sanki sağırmış gibi duymuyordu. Catherine'e doğru yürüdü ve onun kapısını açtı.

«Her şey tamam,» dedi. Siren, üzerlerine gelen azrail gibi bağırıyordu. Yalnızca bahçede bulunmak suçundan ötürü polis onları tutuklayabilir miydi?

«Haydi,» dedi Ron.

«Duymuyor musun?»

«Neyi duymuyor muyum?» Siren uluyarak caddenin aşağılarına, onların uzağına kaydı. Allahın cezası. «Kuşları,» dedi yavaşça.

Ron'un yüzünden sabırsızlık akıyordu.

«Eğer bir terslik varsa...» diye mırıldandı.

«Yo, yoo,» diye Catherine çabucak sözünü kesti. «Geliyorum.» Arabadan indi, kulübelerden birine doğru yürüdüler. «Umarım benim uğurlu numaramı almışsındır,» dedi.

«Ne dedin?»

Catherine ona baktı ve ansızın ağzından hiç sözcük çıkmadığını anladı. Ağzı kupkuruydu. «Hiç bir şey,» diye geveledi.

Kapıya vardıklarında numarasının on üç olduğunu gördü. İşte hak ettiği şeyi bulmuştu. Bu onun gebe kalacağı, Tanrı'nın, Azize Catherine'i cezalandıracağı konusunda cennetten gelme bir belirtiydi bu.

Ron, kapıyı açarak onun girmesini bekledi. Işığı yaktı ve Catherine içeri adımını attı. Gözlerine inanamıyordu. Odada yalnızca koskoca bir yatak vardı. Öteki eşyanın bütününü tedirgin görünümlü bir iskemle, üzerinde bir ayna olan tuvalet masası ve yatağın yanındaki pilli radyo oluşturuyordu. Buraya giren herkes, hemen ilk bakışta ne amaç için kullanıldığını anlardı: Oğlanların, kızları yatmak için getirdiği bir odaydı. Ucuz bir aşk yuvasıydı. Catherine, Ron'un ne yaptığını görmek üzere döndü. Kapıyı sürgülüyordu. **Güzel! Ahlâk zabıtası onları götürmek isterse önce kapıyı kır-**

mak zorunda kalacaktı. Bir fotoğrafçı, Şikago gazetelerinin başsayfası için resmini çekerken, iki polisin onu çırılçıplak dışarı çıkartmaları geldi gözlerinin önüne.

Sonra genç adam, Catherine'e yaklaşıp sarıldı. «Sinirli misin?» diye sordu.

Kız, ona baktı ve Margaret Sullivan'ın bile gururlanacağı bir kahkaha attı. «Sinirli mi? Çocukluk etme, Ron.»

Ron, hâlâ güvensizlik içinde onu inceliyordu. «Daha önce de yapmıştın bunu, değil mi Cathy?»

«Liste tutmuyorum?»

«Bütün gece sende tuhaf bir şey olduğunu duyuyordum.»

İşte başlıyordu. Onu, bakire kıçının üstüne dışarı atacak ve gidip bir soğuk duş almasını söyleyecekti. İyi ya, o da böyle bir şeyin olmasına olanak sağlamayacaktı. En azından bu gece değil. «Nasıl bir duygu?»

«Bilmiyorum,» Ron'un sesi şaşkındı. «Bir an çok seksî oluyorsun; hani neredeyse... anlıyorsun ya! Bir dakika sonra ise, aklın uzaklarda bir yere gidiyor ve buz gibi soğuklaşıyorsun. Sanki iki ayrı kişiymişsin gibi. Bunlardan hangisi gerçek, Catherine Alexander?»

Kendi kendine ve elinde olmaksızın 'buz gibi soğuk,' dedi. Yüksek sesle de: «Göreceksin,» diye konuştu. Sonra ona sarıldı ve öptü, yumurta kokusunu duydu!

Ron, kendisini daha da ateşle öpüp iyice kendine çekti. Dilini ağzına sokarken bir yandan da göğüslerini okşuyordu. Catherine, içinden ılık ılık bir şeylerin aktığını duymaktaydı. **İşte başlıyorum,** diye düşündü. **Gerçekten o şey olacak. Gerçekten olacak.** Giderek büyüyen, neredeyse dayanılmazlaşan bir coşkuyla ona iyice sarıldı.

«Haydi, soyunalım,» dedi Ron, boğuk bir sesle. Bir adım geri çekildi ve ceketini çıkartmaya başladı.

«Hayır,» dedi Catherine. «Ben çıkartayım.» Sesinde

yeni bir kendine güven vardı. Hayatının en önemli gecesi buysa, onu gerektiği gibi yaşamalıydı. Duyduğu ya da okuduğu her şeyi anımsayacaktı. Ron, okula dönüp duygusuz, aptal bir bakireyle nasıl seviştiğini bütün kızlara anlatıp alay edemeyecekti. Catherine'de Jean-Anne'ın güzel ölçüleri olmayabilirdi ama, on kez daha yararlı olabilecek bir kafası vardı ve de bunu, bu genç adamı yatakta dayanamayacağı kadar mutlu etmek için kullanacaktı. Ron'un ceketini çıkartıp yatağın üzerine koydu, sonra boyunbağına uzandı.

«Dur bakalım,» dedi Ron. «Senin soyunuşunu görmek istiyorum.»

Catherine, ona bakıp yutkundu, usulca fermuarına gitti eli ve giysisini çıkarttı. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları, çorapları ve ayakkabıları kalmıştı.

«Devam et.»

Bir an duraksadı, sonra iç etekliğini çıkarttı. **Aslanlar, 2, Hıristiyanlar, O,** diye düşündü.

«Hey! Çok güzel, devam et!»

Catherine, yatağın üzerine oturdu ve elinden geldiğince seksî görünmeye çalışarak, çoraplarını ve pabuçlarını özenle çıkardı. Derken Ron'un, ansızın arkasında durup sutyenini çözdüğünü duydu. Yatağın üzerine düştü sutyen. Catherine'i ayağa kaldırıp son çamaşırını da çıkartmaya başladı. Derin bir soluk alıp gözlerini kapadı kız. Başka bir yerde, başka birisiyle, onu seven ve onun da sevdiği, adını taşıyacak güzel çocuklar verecek olan, onun için savaşacak ve öldürecek, hep yanında ve yardımına koşmaya hazır bulunacak gerçek bir insanla birlikte olmayı istedi. **Onun yatağında bir orospu, mutfağında aşçı, konuklarının yanında hanımefendi olacaktı...** O, Ron Peterson gibi, onu böylesine acayip ve kötü bir motel odasına getirmeye cesaret eden bir köpeği öldürürdü. Son çamaşırı da yere düştü. Gözlerini açtı.

Ron, yüzü beğeniyle dolu, ona bakıyordu. «Aman, Tanrım! Cathy! çok güzelsin,» dedi. «Gerçekten güzel-

sin.» Eğilip göğüslerini öptü. Tuvalet masasındaki aynaya yansıyan bir görüntü yakaladı kız: Pis, bayağı bir Fransız güldürüsüne benziyordu. Kasıklarında duyduğu o sıcak sancıdan başka içindeki her şey, ona bunun çirkin, korkunç ve yanlış olduğunu söylüyordu ama, artık durmanın hiç yolu yoktu. Ron, yüzü kıpkırmızı, boyunbağını çıkartıyor, gömleğini çözüyordu. Kemerini de çözdü ve iç çamaşırlarıyla kaldı. Sonra yatağa oturup çoraplarını, ayakkabılarını çıkarmaya başladı. «İnan bana, Catherine,» derken sesinde tutkunun gerilimi vardı. «Gördüğüm en güzel yaratıksın.»

Söyledikleri, Catherine'in korkusunu çoğaltmaktan başka bir şeye yaramadı. Ron, yüzünde geniş ve ileride olacakları haber veren bir sırıtmayla ayağa kalktı. İç çamaşırları yere düştü.

Catherine'in ikinci yılında, üniversitenin havasında bir değişiklik oldu:

İlk kez, Avrupa'daki olaylara karşı giderek artan bir ilgi ortaya çıkıyor ve Amerika'nın da işe karışacağı duygusu gittikçe güçleniyordu. Hitler'in bin yıllık yönetim düşü gerçekleşmek üzereydi. Nazi'ler Danimarka'yı ve Norveç'i ele geçirmişlerdi.

Son altı aydır, üniversitelerdeki konuşma konusu, cinsiyet ve giysilerden askerî eğitime, kura çekmeye, gönüllü yazılmaya kaymıştı. Günden güne daha çok kolej öğrencisi hava ve kara askerî üniformaları içinde görünüyorlardı.

Bir gün, Senn'den sınıf arkadaşı olan Susie Roberts, Catherine'i koridorda durdurdu. «Hoşça kal demek istiyorum, Cathy. Ayrılıyorum buradan,» dedi.

«Nereye gidiyorsun?»

«Klondike'ye.»

«Klondike mi?»

«Yani Vaşington'a, bütün kızlar orada altına boğuluyorlar. Söylediklerine göre, her kıza en az yüz erkek düşüyormuş. Severim böyle şeyleri». Catheri-

ne'e baktı. «Ne diye buraya saplanıp kalacaksın ki? Okul bir can sıkıntısı. Dışarıda bizi bekleyen kocko-ca bir dünya var.»

«Ben şimdi ayrılamam,» dedi Catherine. Yine de nedenini kesinlikle bilmiyordu. Onu Şikago'ya gerçekten bağlayan hiç bir şey yoktu. Düzenli olarak, Omahadaki babasıyla mektuplaşıyor, ayda bir iki kez telefonla konuşuyordu. Babası sanki tutuklu gibiydi.

Catherine, şimdi kendi başının çaresine bakıyordu. Vaşington üzerine düşündükçe orayı daha çok ilgi çekici bulmaya başladı. Bir gece babasına telefon etti. Okulu bırakıp Vaşington'a giderek çalışmak istediğini söyledi. Babasıysa, Omaha'ya gelmek isteyip istemediğini sordu; bununla birlikte sesinde bir isteksizlik vardı. Onun da kendisi gibi tuzağa kıstırılmasını istemiyordu.

Ertesi sabah Catherine, kızlar müdürüne gidip okulu bırakacağını söyledi. Susie Roberts'a bir telgraf çekti; Sonraki gün Vaşington'a giden bir trendeydi.

NOELLE

Paris-1940

14. HAZİRAN. 1940, cumartesi günü, Beşinci Alman Ordusu, şaşkına dönmüş Paris'e girdi. Majino hattı, savaş tarihindeki en büyük fiyasko olmuştu. Fransa geçmiş en güçlü askerî makineler karşısında savunmasız kalmıştı.

Kentin üzerine gerilmiş gri bir tabut örtüsüyle, ne olduğu bilinmeyen korkunç bir bulutla uğraşarak işe başladılar. Son kırk sekiz saattır, aralıklı silah sesleri, Paris'in doğal olmayan, korkmuş sessizliğini yarıyordu. Top kükremeleri kentin dışındaydı ama, yankıları Paris'in yüreğinde titreşiyordu. Radyoyla, gazetelerle ve ağızdan ağıza bir gelgit dalgası gibi taşınan söylentiler akıp gitmekteydi. Alman askerleri, Fransız kıyılarını alıyordu... Londra yerle bir edilmişti... Hitler, İngiliz hükümetiyle anlaşmaya varmıştı... Almanlar, yeni bir öldürücü bombayla Paris'i tarayacaklardı. Önceleri her söylenti bir kutsal söz olarak alınmış ve kendi korkusunu yaratmıştı ama; sürekli bunalımlar, sonunda uyuşturucu bir etki yapar. Tıpkı, daha çoğunu alamayan bedenin ve kafanın, koruyucu bir duygusuz-

luk kabuğuna çekilmesi gibi. Şimdi söylenti değirmenleri artık hiç bir şey öğütmüyordu, gazeteler baskıyı durdurmuştu, radyolar yayın yapmıyordu. İnsanın içgüdüsü makinelerin yerini almıştı ve Parisliler karar gününün geldiğini duyuyorlardı. Gri bulut, gelecek belirtisiydi.

Ve sonra Alman çekirgeleri bölük bölük doluşmaya başladı. Paris ansızın yabancı üniformalarla, tuhaf ve boğazdan gelen bir dili konuşan üzerinde Nazi bayrakları uçuşan Mercedeslerle geniş ve üç **yollu** caddelerden hızla geçen ya da şimdi kendilerinin olan kaldırımlarda herkesi ite kaka yol açan yabancı insanlarla dolmuştu. Onlar gerçekten **über Mensch**'tiler ve yeryüzünü yönetmek onların yazgısıydı.

İki hafta içinde şaşırtıcı bir dönüşüm olmuş, her yerde Almanca ilânlar ortaya çıkmıştı. Fransız kahramanlarının yontuları yıkılmış, yerlerinde gamalı haçlar uçuşuyordu. Almanların, Fransız olan her şeyi kökünden söküp atma çabaları gülünç boyutlara ulaşmıştı. Soğuk ve sıcak su muslukları üzerindeki işaretler, Chaud ve Froid'den, Heiss ve Kalt'a çevrilmişti. Lafayette'in, Ney'in ve Kleber'in yontularını, Nazi birlikleri dinamitlemişti. Ölülerin anıtları üzerindeki yazılar, GEFALLEN FÜR DEUTCHLAND yazısıyla yer değiştirmişti.

Alman işgal birlikleri eğlencelerine bakıyorlardı. Fransız yemekleri çok ağırdı, bir sürü salçayla doluydu ama, yine de asker tayınından sonra iyi bir değişiklik olmuştu. Askerler, Paris'in Baudelaire, Dumas ve Moliere'in kenti olduğunu ne biliyor ne de böyle bir şeye aldırıyorlardı. Onlar için Paris gösterişli, aç gözlü, çok boyalı ve etekleri kalçalarının üzerine sıvanmış bir sokak kadınıydı. Hepsi de kendi yordamlarınca onun ırzına geçiyorlardı. Fırtına birliği askerleri, kimi zaman süngü bile kullanarak genç Fransız kızlarını yatağa sürüklüyor, bu sırada Goering ve Himmler gibi önderleri de Luvr'un ırzına geçiyor, yeni ortaya çıkan

düşmanlarının elinden almış oldukları varlıklı, özel mülkleri soyup soğana çeviriyorlardı.

Ne var ki, Fransa'nın bunalım dönemlerinde, Fransız adamsendeciliği ve bozulması kadar Fransız kahramanlığı'da su yüzüne çıkardı: Yeraltı örgütünün gizli silahlarından birisi, ateş bölüğü olan ve Fransa'da ordunun yetki alanı içine giren Pompiers'di. Almanlar ordunun, Gestapo'nun ve çeşitli bakanlıkların kullanması için düzinelerle yapıyı ele geçirmişlerdi ve bu yapıların yerleri de elbette bir giz değildi. St. Remy'deki yeraltı direnme örgütü merkezinde direniş önderleri, her yapının bütün ayrıntılarını gösteren koca koca haritalar yaptılar. Sonra da herkese bir görev verildi ve ertesi gün ya hızlı bir araba ya da kendi halinde yoluna giden bir bisiklet, bu yapılardan birinin önünden geçti; ev yapısı bir bombayı da camdan içeri atıverdi. Bu noktaya kadar verilen zarar çok azdı. Ama planın olağanüstü başarısı ondan sonra olanlardaydı.

Yangını söndürmek için Almanlar Pompiers'i çağıracaklardı. Bir yangın hali durumunda olayın bütün sorumluluğunu itfaiyenin yüklenmesi her ülkede olağandır: Durum, Paris'te de böyleydi. Almanlar bir kıyıda çaresiz durur ve olanları izlerken, Pompier'ler hızla yapılardan içeri dalıyor, yüksek basınçlı suyla, baltalarla -ve fırsat bulduklarında da- kendi yangın bombalarıyla göze görünür her şeyi yok ediyorlardı. Bu yolla, Vermaht ve Gestapo kalelerinde kilitli, olan çok değerli Alman dosyalarını yok ettiler. Alman üst makamlarının olup biteni anlaması için aradan tam altı ay geçti ve bütün bu sürede karşı tarafa onarılamaz zararlar verilmiş oldu. Gestapo, hiç bir şeyi kanıtlayamadı ama, Pompiers'in her üyesi tutuklandı, Rus cephesinde savaşmaya gönderildi.

Yiyecekten, sabuna dek her şeyde kıtlık vardı. Ne gaz, ne et ne de sütlü madde bulunuyordu Almanlar her şeyi ele geçirmişlerdi. Lüks eşya satan mağazalar açıktı ama, satış yapılan kimseler aldıklarının karşılığı-

nı yalnızca işgal markıyla ödeyen askerlerdi. Bu marklar da gerçek marka eşitti ama, kıyılarında beyaz şerit yoktu ve alım güçleri bulunduğunu belirten işaretleri taşımıyorlardı.

«Bunların karşılığını kim ödeyecek?» diye yakınıyordu mağaza sahipleri.

Ve Almanlar sırıtarak: «İngiltere Bankası,» diyorlardı!

Bununla birlikte Fransızların hepsi acı çekmiyordu. Paraları ve iyi ilişkileri olanlara karaborsa her zaman açıktı.

İşgal, Noelle Page'in hayatını çok az değiştirmişti. Canbon caddesinde, dışarıdan bakıldığında hiç bir özelliği olmayan, ama içi çok güzel döşenmiş, yüz elli yıllık çok eski, gri bir yapı olan Chanel'de manken olarak çalışıyordu. Bu savaş da, bütün savaşlar gibi, bir gecede milyoner olan bir yığın insan yaratmıştı ve müşteri sıkıntısı çekmiyorlardı. Noelle'e yapılan öneriler hiç olmadığınca yüksek sayılara ulaşmıştı. Tek değişiklik, şimdi bunların Almanca yapılmasıydı. Çalışmadığı zamanlar, saatlarca, Champs-Elysees ya da Pont-Neuf'daki açık hava kahvelerinde oturuyordu. Çoğunluğu, genç Fransız kızlarıyla birlikte bulunan Alman üniformalı yüzlerce kişi oluşturuyordu. Sivil Fransız erkekleri ya çok yaşlı ya da sakattılar ve Noelle gençlerin ya kamplara ya da askere gönderildiğini sanıyordu. Bir bakışta, hatta üniforma giymiyor da olsalar, Almanları ayırt edebiliyordu. Yüzlerine yapıştırılmış bir kibir ifadesi, taa Alexander ve Hadrian devrinden beri işgalcilerin taşımış olduğu o yukardan bakan görünüm vardı onlarda da. Noelle, bu adamlardan ne hoşlanıyor ne de nefret ediyordu. Onu ilgilendirmiyorlardı düpedüz.

İçi bir kazan gibi kaynamaktaydı, yapacağı her şeyi inceden inceye düzenliyordu. Amacının ne olduğunu tam olarak biliyordu, hiç bir şeyin onu durduramayacağını da biliyordu. Yeterli parayı bulur bulmaz, birlikte manken olarak çalıştığı kızlardan birinin bo-

şanma işine bakan bir özel detektifi tuttu. Adı, Christian Barbet'ti ve St. Lazare caddesinde küçük, biçimsiz bir işyerinde çalışıyordu. Kapıdaki yazıda şöyle demekteydi:

ENQUETES
PRIVEES ET COMMERCIALES
RECHERCHES
RENSEIGNEMENTS
CONFIDENTIELES
FILATURES
PREUVES

Yazı, hemen hemen işyerinden daha büyüktü. Barbet sarı, kırık dişli; küçük, hesaplı gözleri olan, elleri nikotin lekeli, kısa boylu, dazlak bir adamdı.

«Size nasıl bir yardımım dokunabilir?» diye sordu.

«İngiltere'de bulunan birisi üzerine bilgi almak istiyorum?»

Kuşkuyla gözlerini kırpıştırdı adam. «Nasıl bir bilgi?»

«Ne olursa. Evli mi, kimlerle görüşüyor? Her ne olursa. Onun üzerine bir defter tutmaya başlamak istiyorum.»

Barbet, kafasını kurnazca kaşıyarak ona dikti gözlerini:

«İngiliz mi?»

«Amerikalı. Kraliyet Hava Kuvvetlerine bağlı Kartal Birliği'nde pilotluk yapıyor.»

Barbet tedirginlikle: «Bilmiyorum,» diye homurdandı. «Savaştayız. Eğer bir pilot üzerine İngiltere'den bilgi almaya çalışırken yakalanırsam...»

Sesi zayıfladı ve anlamlı bir biçimde omuzlarını silkti: «Almanlar önce kurşuna dizer, sonra soru sorarlar.»

«Askerî bilgi istemiyorum,» diyerek güvence verdi Noelle. Çantasını açıp bir avuç da kâğıt para çıkardı. Barbet, onları aç gözlerle inceledi.

«İngiltere'yle ilişkilerim var,» dedi ölçülü bir biçimde. «Ama size pahalıya patlar!»

Ve işte böylece başladı. Üç ay sonra küçük dedektif, Noelle'e telefon etti. Genç kadın, onun işyerine gitti ve sorduğu ilk şey: «Yaşıyor mu?» oldu. Barbet başıyla onayladığı zaman bütün bedeni bir kurtuluş duygusuyla sarsılmıştı. Barbet, **birinin insanı böylesine sevmesi çok güzel bir şey olmalı,** diye düşündü.

«Erkek arkadaşınız başka bir yere gönderilmiş,» dedi Barbet.

«Nereye?»

Masasının üzerindeki bir tomar kâğıda baktı. «Daha önce Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin 609'uncu birliğine bağlıydı. Şimdi Doğu Anglia'daki 121'inci birliğe aktarılmış. Avcı uçak...»

«Bu önemli değil!»

«Para veriyorsunuz bunun için,» dedi. «Paranızın karşılığını da almalısınız.» Yine önündeki notlara baktı. «Avcı uçakları kullanıyor. Daha önce Amerikan yapısı uçaklar kullanıyordu.»

Bir sayfa daha çevirdi ve: «Şimdi iş burada biraz kişiselleşiyor,» diye ekledi.

«Devam edin,» dedi Noelle.

Adam omuzlarını silkti. «Burada, birlikte yattığı kızların bir listesi var. Ama sizin bunu bilmek isteyip istemediğinizi...»

«Söyledim size. Her şeyi bilmek istiyorum?»

Sesinde Barbet'i şaşırtan bir ton vardı. Normal olmayan, gerçek gibi görünmeyen bir şey vardı. Christian Barbet, üçüncü dereceden müşterilerin işlerine bakan, üçüncü dereceden bir araştırıcıydı ve bundan ötürü de gerçeği anlayan yabansı bir içgüdü, gerçeğin kokusunu duyan bir burun geliştirmişti. İşyerinde bulunan bu güzel kız onu altüst ediyordu. Barbet, önceleri onun kendisini bir çeşit casusluk işine karıştırmak istediğini sanmıştı. Sonra da, kocası konusunda

ipuçları yakalamaya çalışan, bırakılmış bir kadın olduğuna karar vermişti. İlk sanısında yanılmış olduğunu anlamıştı. Şimdiyse, müşterisinin neyi, niçin istediği konusunda tam bir şaşkınlık içindeydi. Noelle'e, Larry Douglas'ın kız arkadaşlarının listesini verdi ve okurken onun yüzünü inceledi. Bir çamaşır listesi de okuyor olabilirdi.

Bitirip başını kaldırdı. Barbet ondan sonra söyledikleri için hiç de hazırlıklı değildi. «Çok sevindim,» dedi Noelle.

Barbet ona baktı ve çabucak gözlerini kırpıştırdı.

«Bildirecek başka bir şeyiniz olduğu zaman lütfen bana telefon edin.»

Noelle Page gittikten sonra, Barbet uzun süre pencerenin önünde durarak, müşterisinin neyin arkasında olduğunu bulmaya çalıştı.

Paris'te tiyatro mevsimi yeniden başlıyordu. Almanlar, zaferlerini kutlamak ve kollarında bir zafer arması gibi taşıdıkları Fransız kadınlarını göstermek için katılıyorlardı gösterilere. Fransızlarsa, birkaç saat için bile olsa, mutsuz ve yenik bir ulus olduklarını unutmak amacıyla gidiyorlardı.

Noelle, birkaç kez Marsilya'da tiyatroya gitmişti ama, dördüncü elden artistlerin ilgisiz seyircilere oynadığı kötü amatörce oyunlar görmüştü. Paris tiyatrolarıysa bambaşka bir gerçekti! Canlıydı, pırıl pırıldı ve Moliere, Racine, Colette'in zekâlarıyla, incelikleriyle doluydu. Eşsiz Sacha Guitry, tiyatrosunu açmıştı ve Noelle, onun oyununu görmeye gitti. Büchner'in **La Morte de Danton** adlı oyununu ve ilerisi parlak gibi görünen, yeni ve genç yazar François Mauriac'ın **Asmodee**'sini gördü. Comedie Française'de Pirandello'nun **Chacun La Verite**'sini ve Rostand'ın **Cyrano de Bergerac**'ını izledi. Bunlara hep yalnız gidiyor, çevresindeki beğenen bakışlara kayıtsız kalıyor, oynanan oyunun içinde bütünüyle yitip gidiyordu. Sahne ışıklarının arkasında olup bitenlerin büyüsü, onun

içinde buna karşılık veren bir tele dokunuyordu sanki. Tıpkı sahnedeki artistler gibi o da bir bölümü oynuyor, olmadığı bir şeymiş gibi görünüyor, bir maskenin arkasına gizleniyordu.

Özellikle bir oyun, Sartre'ın **Huis Clos'**u onu derinden etkiledi: Avrupanın en ünlülerinden olan Philippe Sorel oynuyordu. Sorel, kırık burnuyla, suratı bir boksörünküne benzeyen çirkin ve kısa boylu bir adamdı. Ama daha ağzını açtığı an büyü başlıyordu. Duygulu, yakışıklı bir adam oluveriyordu. **Tıpkı Prens ve Kurbağa öyküsünde olduğu gibi,** diye düşündü Noelle, onu izlerken. **Aralarındaki tek ayrım, onun ikisi birden olması.** Tekrar tekrar onu görmeye gitti, nasıl rol yaptığını inceleyerek ve ondaki çekiciliğin sırrını öğrenmeye çalışarak en ön sırada oturdu.

Bir gece ara sırasında, yer gösteren çocuklardan biri, Noelle'e bir not verdi: «Sizi izleyiciler arasında her gece görüyorum. Lütfen bu gece sahnenin arkasına gelin, tanışalım. P.S.» yazılıydı. Noelle, tadına vararak notu bir kez daha okudu. Philippe Sorel'e metelik verdiğinden değil de, arayıp durduğu başlangıç noktasının bu olduğunu anladığından!..

Gösteriden sonra sahnenin arkasına gitti. Kapıdaki yaşlı bir adam onu Sorel'in odasına götürdü. Üzerinde yalnızca bir şortla, makyaj aynasının önünde oturuyor, yüzünü temizliyordu. Aynadan, Noelle'i inceledi. «İnanılmaz bir şey bu,» dedi, «Yakından bakılınca daha da güzelsiniz.»

«Teşekkür ederim, Bay Sorel.»

«Nerelisiniz?»

«Marsilyalı.»

Sorel, ona daha yakından bakmak için döndü. Hiç bir şey kaçırmaksızın tepeden tırnağa süzdü. Noelle, adamın inceleyen bakışları altında kımıldamadan duruyordu. «İş mi arıyorsunuz?» diye sordu büyük aktör.

«Hayır.»

«Hiç para vermem zaten,» dedi sanatçı. «Benden bütün alacağınız, oyunlarım için parasız bilet olacaktır. Para istiyorsan bir bankerle yat!»

Noelle, serinkanlılıkla onu inceleyerek durdu olduğu yerde. Sonunda öteki: «Ne istiyorsun?» diye yeniden sordu.

«Sanırım seni istiyorum.»

Birlikte akşam yemeği yediler ve sonra Philippe Sorel'in güzel Maurice-Barres caddesindeki apartmanına gittiler. Sorel, son derece hünerli, karşısındakini düşünen ve hiç de bencil olmayan bir sevgiliydi. Noelle'den de güzelliğinden başka bir şey beklemiyordu; ama yataktaki esnekliği ve kıvraklığından şaşkına döndü.

«Vay canına!» dedi. «Harikasın. Nereden öğrendin bütün bunları?»

Noele, bir an düşündü. Gerçekten bir öğrenme sorunu değildi bu. Bir duygu işiydi. Onun için bir erkeğin bedeni, çalınacak bir müzik aleti gibiydi. En derin köşeleri bulunacak, karşılık verecek telleri ortaya çıkarılacak ve sonra dokunulacak bir müzik aletiydi. Kendi bedeni de eşsiz bir uyum yaratmak için bu arada kullanılmalıydı.

«Doğuştan vardı bu bende,» diye yalın bir biçimde karşılık verdi.

Parmak uçlarıyla, usulca adamın dudaklarına dokundu; kelebeğe benzeyen uçucu, kıvrak dokunuşlarını aşağılara, göğsüne doğru kaydırdı. Az sonra yeniden sevişmeye başladılar. Ertesi sabah Sorel, Noelle'den birlikte yaşamalarını istedi.

Genç kadın, Sorel'le birlikte altı ay yaşadı. Ne mutluydu ne de mutsuzdu. Orada bulunuşunun, Sorel'e büyük bir mutluluk verdiğini biliyordu, ama buna hiç mi hiç aldırdığı yoktu. Kendisini her gün yeni bir şey öğrenmeye kararlı bir öğrenci olarak görüyordu. Sorel, onun hayatında bir okul, büyük planı içinde küçük bir bölümdü. Noelle açısından, iliş-

kilerinde kişisel hiç bir yan yoktu; çünkü kendinden hiç bir şey vermiyordu. Bu yanlışı iki kez yapmıştı ve bir daha da yapmayacaktı. Noelle'in düşüncelerinde yalnızca bir tek erkeğe yer vardı; o da, Larry Douglas'tı. Noelle, Larry'nin onu götürmüş olduğu bir park ya da lokantanın önünden geçtiğinde, içinde kendisini boğan nefretin kabardığını duyuyordu; öyle ki, soluk alması bile zorlaşıyordu. Ama, ama bu nefrete karışmış bir şey daha, Noelle'in ad veremediği bir şey daha vardı!

Sorel'le yaşamaya başladıktan iki ay sonra, Barbet'ten bir telefon aldı:

«Size verilecek bir bilgi daha var,» dedi küçük detektif.

«Sağlığı iyi mi?» diye çabucak sordu, Noelle.

Barbet yine o tedirginlik duygusuyla doldu. «Evet,» dedi.

Noelle'in sesinde rahatlık vardı şimdi. «Hemen geliyorum,» dedi.

Bilgi iki bölüme ayrılmıştı. İlk bölüm, onun askerî göreviyle ilgiliydi. Beş Alman uçağı düşürmüştü ve bunu yapan ilk Amerikalı pilottu. Yüzbaşılığa getirilmişti. Bilginin ikinci bölümü onu daha çok ilgilendiriyordu. Londra'nın savaş sosyetesinde çok aranan bir kişi olmuştu ve bir İngiliz amiralinin kızıyla nişanlanmıştı. Sonra da, Larry'nin yattığı kızların bir listesi geliyordu: Bar kızlarından, bakanlık sekreterlerinin karılarına kadar değişmekteydi.

«Bunları sürdürmemi istiyor musun?» diye sordu, Barbet.

«Elbette,» diye karşılık verdi, Noelle. Çantasından bir zarf çıkarıp ona uzattı. «Başka bir şeyler öğrenince bana bildirin.»

Ve gitti.

Adam içini çekip tavana baktı. **«Folle,»** dedi düşünceyle, **«Folle.»**

Philippe Sorel, Noelle'in kafasından geçenleri

şezmiş olsa çok şaşırırdı. Genç kadın, bütünüyle kendini ona adamış görünüyordu. Onun için her şeyi yapıyordu: Çok güzel yemekler pişiriyor, alışverişe çıkıyor, evinin temizlenmesini denetliyor ve istediği her an onunla sevişiyordu. Karşılığında da hiç bir şey istemiyordu. Sorel, en yetkin metresi bulduğu için kendini kutluyordu. Onu her yere götürüp bütün arkadaşlarıyla tanıştırdı. Hepsi kadının çekiciliğine kapılıyor ve Sorel'in çok şanslı olduğunu düşünüyorlardı.

Bir akşam gösteriden sonra yemek yerlerken, Noelle: «Artist olmak istiyorum, Philippe,» dedi.

Sorel, başını salladı. «Tanrı bilir ya, yeterince güzelsin, Noelle; ama hayatım boyunca boğazıma kadar artistle doldum. Sen başkasın ve senin, olduğun gibi kalmanı istiyorum. Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum.» Elini okşadı. «Gerekli olan her şeyi vermiyor muyum sana?»

«Veriyorsun, Philippe,» diye yanıtladı.

O gece eve döndüklerinde, adam sevişmek istedi. Bitirdikleri zaman Sorel çok yorulmuştu. Noelle'se, hiç böylesine coşku verici olmamıştı ve erkek, ona gerekli olan şeyin, bir erkeğin yol göstericilik yapması olduğunu anlamış bulunduğu için kendini kutladı.

Ertesi pazar, Noelle'in doğum günüydü ve sanatçı onun için Maximde bir akşam yemeği verdi. Üst kattaki, kırmızı kadife ve koyu renk ağaç oymalarla süslenmiş özel salonu tutmuştu. Konuk listelerinin yazılmasına Noelle de yardım etmişti ve Sorel'e söylemeden eklediği bir ad daha vardı. Toplantıda kırk kişiydiler. Onun onuruna içip değerli armağanlar verdiler. Yemek bitince Sorel ayağa kalktı. Epeyce konyakla şampanya içmişti ve dengesini biraz güç buluyor, dili dolaşıyordu.

«Dostlarım,» dedi; «hepimiz, yeryüzünün en güzel kızı onuruna içtik ve ona çok hoş doğum günü armağanları verdik. Ama ben ona çok şaşırtıcı bir armağan daha vereceğim.» Noelle'e baktı, gözleri

pırıldadı ve sonra kalabalığa döndü: «Noelle ve ben evleneceğiz!»

Söylediklerini onaylayan şen bir gürültü yükseldi. Konuklar, Sorel'in sırtını sıvazlayıp gelin adayına şanslar dilemek için yarıştılar. Noelle'se, konuklara gülümseyip teşekkürlerini mırıldanarak öylece oturdu. Çağrılılardan birisi ayağa kalkmamıştı. Salonun en sonundaki bir masaya oturtulmuş, uzun bir ağızlıkla sigarasını içerek, bu görüntüyü alayla izliyordu. Noelle, onun yemek boyunca kendisini de izlediğinin bilincindeydi. Uzun boylu, çok ince yapılı, yoğun düşünceli yüzü olan bir adamdı. Çevresinde akıp geçen şeyler onu eğlendiriyormuş gibi görünüyordu. Bir konuktan çok, bir gözlemci gibiydi toplantıda.

Noelle, onun bakışlarını yakalayıp gülümsedi.

Armand Gautier, Fransa'nın en gözde yönetmenlerinden biriydi. Fransız Repertuar Tiyatrosu'nun sorumlusuydu ve yapıtları yeryüzünün her yanında beğeniliyordu. Gautier'in, bir oyunu ya da filmi yönetmesi, o yapıtın başarısı için yeterli bir garanti sayılıyordu. Özellikle kadın artistlerle iyi geçinme konusunda ünlüydü ve yarım düzine kadar önemli yıldız yaratmıştı.

Sorel, Noelle'in yanında durmuş, onunla konuşuyordu şimdi: «Şaşırdın mı, sevgilim?» diye sordu.

«Evet, Philippe.»

«Hemen evlenmek istiyorum. Düğünümüzü benim villamda yaparız.»

Onun omzu üzerinden, Noelle kendisini izleyen, o gizemli gülümseyişiyle gülümseyen Armand Gautier'i görebiliyordu. Birkaç arkadaşı gelip, Philippe'i kendisinden uzaklaştırdılar. Noelle döndüğü zaman, Gautier orada duruyordu. «Tebrikler,» dedi. Sesinde yine alaylı bir ton vardı. «İyi bir kısmet yakaladın.»

«Yaa! Öyle mi?»

«Philippe Sorel, iyi bir avdır.»

«Herhangi birisi için öyle belki,» dedi Noelle il-

gisiz bir biçimde.

Gautier, şaşkınlıkla ona baktı. «Bana bu işle ilgilenmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?»

«Hiç bir şey söylemeye çalışmıyorum.»

«Bol şanslar.» Gitmek için döndü.

«Bay Gautier!..»

Durdu.

«Sizi bu gece görebilir miydim?» diye sordu, serinkanlılıkla. «Sizinle yalnız konuşmak isterdim.»

Gautier, bir an ona baktı, sonra omuzlarını silkti: «İstiyorsanız...»

«Evinize geleceğim. Sizin için uygun mu?»

«Evet, elbette. Adresim...»

«Adresi biliyorum. Saat on ikide?»

«On ikide.»

Armand Gautier, Marbeuf caddesinde, günün modası olan eski bir apartmanda oturuyordu. Bir kapıcı, Noelle'i girişte karşıladı ve asansörcü çocuk onu dördüncü kata çıkartarak, Gautier'in dairesini gösterdi. Genç kadın, zili çaldı. Birkaç dakika sonra Gautier kapıyı açtı. Çiçekli bir ev ceketi giyiyordu.

«Girin,» dedi.

Noelle, girdi. Bu konuda gözleri pek eğitildiği halde, girdiği yerin yetkin bir beğeniyle döşenmiş olduğunu ve çevresinde gördüklerinin sanat açısından değerli nesneler olduğunu anladı.

«Giyinemediğim için özür dilerim,» dedi adam. «Telefonla konuşuyordum.»

Noelle, gözlerini onunkilere dikti: «Giyinik olman gerekmeyecek,» deyip bir koltuğa oturdu.

Gautier, gülümsedi. «Ben de bu duyguyu taşıyordum, Bayan Page,» diye karşılık verdi. «Ama merak ettiğim bir şey var! Niçin ben? Ünlü ve varlıklı bir adamla nişanlısın. Eğer daha renkli birtakım işlerin ardındaysan, eminim benden daha çekici, hem de daha genç ve varlıklı erkekler bulabilirsin. Benden istediğin nedir?»

«Sahnede rol yapmayı öğretmeni istiyorum.»

Armand Gautier, bir an ona baktı, sonra içini çekti: «Beni düş kırıklığına uğrattın. Daha ilginç bir şey bekliyordum.»

«Artistlerle çalışmak senin işin.»

«Ama artistlerle! Amatörlerle değil. Hiç sahneye çıktın mı?»

«Hayır. Yine de sen bana öğreteceksin.» Şapkasını ve eldivenlerini çıkardı. «Yatak odan nerede?» diye sordu.

Gautier, duraksadı. Bütün hayatı, tiyatroya girmek isteyen daha büyük bir rol arzulayan, ya da yeni oyunda başrolü tutturan, daha büyük bir soyunma odası dileyen güzel kadınlarla doluydu. Hepsi de baş belâsıydı. Bir tanesini daha belâ almanın aptallık olacağını biliyordu.

Ama yine de bu kızı başına sardırması için hiç bir neden yoktu. İşte karşısında kendini kollarına atan güzel bir kızdı bu. Onu önce yatağa götürüp sonra da kapı dışarı etmek basit bir şey olacaktı. «Orada!» dedi, kapıyı göstererek.

Yatak odasına doğru yürürken, Noelle'i izledi. Eğer gelecekteki gelin hanımın bu geceyi kendisiyle geçirdiğini bilseydi, Philippe Sorel'in neler düşüneceğini merak etti. Kadınlar! Hepsi de orospuydu. Gautier kendine bir konyak doldurup, birçok yere telefon etti. Sonunda yatak odasına gittiğinde, Noelle çırılçıplak yatağına uzanmış, kendisini bekliyordu. Gautier onun, doğanın eşsiz bir yapıtı olduğunu onaylamak zorunda kaldı. Yüzü soluk kesici, bedeni kusursuz, teni bal rengiydi. Erkek, deneyleriyle, güzel kızların kendi güzelliklerine taptıklarını ve bu yüzden de kendi kendileriyle ilgilendiklerini, yataktaysa çok kötü seviştiklerini biliyordu. Sevişmeye katkılarının, yalnızca adamın yatağında bulunmak olduğunu sandıklarından, sonunda erkek hiç kımıldamadan duran bir maden yığınıyla sevişmek zorunda kalır ve bir de bunun üzerine, o budalalar kendilerine minnettar kalınmasını beklerlerdi.

Eh, pekâlâ; belki de buna bir şeyler öğretebilirdi!

Noelle, onu izlerken, Gautier giysilerini yerlere gelişigüzel atarak soyundu ve yatağa doğru yürüdü. «Sana, güzel olduğunu söylemeyeceğim,» dedi. «Bunu, zaten çok duymuşsundur.»

«Haz vermek için kullanılmadığı sürece,» dedi Noelle; «Güzellik, boşuna harcanmış sayılır.»

Gautier, ona çabucak ve şaşkın bir göz attı, gülümsedi. «Bu düşüncene katılıyorum. Haydi bakalım, seninkini kullanalım öyleyse.» Yanına oturdu.

Fransız erkeklerinin çoğu gibi, Gautier de çok iyi seviştiği için gururlanırdı. Almanlar ve Amerikalıların sevişme düşüncelerinin, bir kızın yalnızca üzerine atlayıp hemen boşalıma ulaştıktan sonra, şapkalarını alıp gittikleri olduğunu anlatan öyküler onu çok eğlendirirdi. Amerikalılar arasında bu konuyla ilgili bir deyiş bile vardı: «Pat! Küt! Teşekkürler, küçük!» Armand Gautier, bir kadınla tutkusal bir ilişkiye giriştiğinde, sevişme hazzını çoğaltabilmek için bir sürü yöntem kullanırdı; Genellikle, önce güzel bir yemek ve uygun şarap olurbu. Çevreyi bir sanat yapıtı gibi süsler, hoş duygular vermesini sağlardı. Oda güzel bir kokuyla dalgalanır ve havada yumuşak bir müzik duyulurdu. Ve cinsel ilişkinin ardından gelen son oyuna da kendini çok iyi uydururdu.

Noelle'le birlikte olduğu bu gece bunların hepsini bir yana bırakmıştı. Bir gecelik bir iş için kokulara, müziğe, okşamalara gerek yoktu. Yalnızca biraz sevişilmek için orada bulunuyordu. Yeryüzündeki bütün kadınların kendileri arasında taşıdıkları şeyi vererek karşılığında Armand Gautier'in büyük ve eşsiz dehasından yararlanmayı kurduysa, gerçekten bir aptaldı o.

Noelle'in üzerine abanmaya başladı, ama Noelle onu durdurdu.

«Bekle!» diye fısıldadı.

Gautier, şaşkınlıkla kendisini izlerken, başucu ma-

sasına koyduğu iki küçük tüpe uzandı. Birinin içinden sıktığı kremi, Gautier'i uyarabileceği bögelere sürdü.

Gautier: «Bütün bunlar ne demek oluyor?» diye sordu.

Noelle, gülümsedi. «Görürsün!» Onu, önce dudaklarından öptü, sonra ağzı daha aşağılara kaydı. Daha sonra tam anlamıyla sevişirlerken, mentollü kremin verdiği sıcak ve soğuk karışımı duyumlar, erkeğin büyük bir haz duymasına yol açıyordu.

Bütün gece seviştiler ve Noelle, her seferinde değişik yöntemler uyguladı. Bu, Gautier'in ömründe yaşadığı en coşkulu gece oldu.

Sabahleyin: «Eğer kalkacak kadar enerji toplayabilirsem, giyinip seni kahvaltıya götüreceğim,» dedi.

«Yat,» diye karşılık verdi Noelle. Giysi dolabına gidip onunkilerden birini seçti ve giydi. «Dinlen sen. Ben hemen gelirim.»

Yarım saat kadar sonra, bir kahvaltı tepsisiyle geri döndü. Üzerinde yeni sıkılmış portakal suyu, sosisli omlet, ısıtılmış, tereyağlı ayçöreği, reçel ve bir bardak koyu kahve vardı. Çok güzel bir kahvaltıydı.

«Sen bir şey yemiyor musun?» diye sordu, Gautier.

Noelle, başını salladı: «Hayır.» Ve bir salıncaklı iskemleye oturup adamın yiyişini izledi. Tek düğmesi çözük olup güzel göğüslerinin kıvrımlarını gösteren, adamın gömleğiyle daha da güzeldi. Saçları özensiz ve dağınıktı.

Gautier, Noelle üzerine vermiş olduğu ilk yargıyı bir kez daha gözden geçirdi. Herhangi bir erkeğin bir gecelik eğlencesi olacak bir kadın değildi; gerçek bir hazineydi. Bununla birlikte, tiyatrodaki işinde bir yığın hazineyle karşılaşmıştı ve ne denli güzel ya da yatakta hünerli olursa olsun, bir yönetici olarak zamanıyla yeteneğini, artist olmayı aklına koymuş bir amatörle harcamaya hiç niyeti yoktu. Gautier, sanatını ciddiyetle ele alan, kendini buna adamış bir adamdı. Geçmişte bu konuda kimseye ödün vermemişti ve böyle bir şeyi,

kuşkusuz şimdi de yapmayacaktı.

Akşamdan, Noelle'le o geceyi geçirdikten sonra sabahleyin onu kapı dışarı etmeyi kurmuştu. Şimdi kahvaltısını ederken kadını inceledikçe, bir artist olabileceği konusunda kendisini umutlandırmaksızın, sıkılıncaya dek yanında metres olarak tutmanın yolunu arıyordu. Bir tuzak kurması gerektiğini de biliyordu. Ölçülerini kullanarak bir yolunu bulmaya çalıştı. «Philippe Sorel'le evlenmeyi düşünüyor musun?» diye sordu.

«Düşünmüyorum, elbette,» diye karşılık verdi, Noelle. «İstediğim bu değil ki.»

Şimdi başlıyordu işte: «Ne istiyorsun?» diye sordu birden.

«Söylemiştim,» dedi Noelle, soğukkanlılıkla: «Artist olmak istiyorum.»

Erkek, zaman kazanmak için bir ayçöreği daha ısırdı. «Elbette,» dedi. Sonra da ekledi: «Seni gönderebileceğim birçok iyi tiyatro öğretmeni tanıyorum ve onlar...»

«Hayır,» dedi Noelle. Bir yandan da sanki adamın söylediği her şeye boyun eğecekmiş gibi tatlılıkla, sıcaklıkla onu izliyordu. Ama yine de Gautier, onun içinin derinliklerinde çelikten bir çekirdek bulunduğunu duymaktaydı. «Hayır,» demesinin bir sürü anlamı vardı belki. Bunu öfkeyle, alınganlıkla, düş kırıklığıyla ve surat asarak da söylemiş olabilirdi; ama büyük bir tatlılıkla söylendiği açıktı. Ve de büyük bir kesinlikle. İş, sandığından daha da zor olacaktı. Bir an için Gautier, her hafta düzinelerle kıza yaptığı gibi, ona da başından gitmesini ve kendisiyle harcayacak zamanı olmadığını, söylemeye niyetlendi. Ne var ki, bir gece önce tatmış olduğu dayanılmaz hazlar aklına geldi ve onu böylesine çarçabuk geri göndermenin aptallık olacağını düşündü. O az, ama çok azıcık bir uzlaşmaya değerdi!

«Pekâlâ,» dedi bu yargıya vardıktan sonra. «Çalışman için sana bir oyun vereceğim, ezberlediğin zaman bana okursun ve yeteneğinin ne olduğunu görürüz.

Ancak ondan sonra ne yapacağımızı kararlaştırabiliriz.»

«Teşekkür ederim, Armand,» dedi. Sözlerinde ne bir zafer havası, hattâ ne de görülebilir bir hoşnutluk vardı. Sanki bu sonuç kaçınılmaz bir şey gibiydi. Gautier ilk kez kuşkuya düştü. Ama bu elbette gülünç bir duyguydu. Kadınları yola getirmede ustaydı kendisi!

Noelle giyinirken, Gautier kitaplarla dolu çalışma odasına gitti ve raflardaki bildik görünüşlü eski ciltleri incelemeye koyuldu. Sonunda çarpık bir gülüşle, Euripides'in Andromache adlı oyununu seçti! Klasikler içinde oynanması en zor olanlardan biriydi. Yatak odasına dönüp, oyunu Noelle'e verdi.

«Al bakalım, şekerim,» dedi. «Bir bölüm ezberlediğin zaman birlikte gözden geçireceğiz.»

«Teşekkürler, Armand. Pişman olmayacaksın.»

Gautier düşündükçe, yapmış olduğu numarayı daha çok beğeniyordu. Bir bölümü ezberlemek, Noelle'in bir iki haftasını alacaktı; hattâ daha da olabilir görünen şey, onun bu süre sonunda kendisine gelip metni ezberleyemediğini açıkça söylemesiydi. Kendisi de arkadaşına anlayış gösterecek, sahnede rol yapma sanatının ne kadar zor olduğunu açıklayacak ve onun tutkularıyla bozulmamış bir ilişkiyi sürdürmeye karar vereceklerdi. Gautier, o akşam yemeğinde buluşmak üzere Noelle'e söz verdi ve kız gitti.

Philippe Sorel'le paylaştığı apartmana döndüğünde adamı, kendisini beklerken buldu. Çok sarhoştu büyük aktör.

«Seni köpek!» diye bağırdı ona. «Bütün gece nerelerdeydin?»

Noelle ne söylerse söylesin, durum değişmeyecekti: Sorel, onun özür dileyişlerini dinleyeceğini, onu döveceğini, sonra da yatağa götürüp bağışlayacağını kendisi de biliyordu!

Ama Noelle özür dilemek yerine yalnızca: «Başka bir adamla birlikteydim, Philippe. Eşyamı toplamaya geldim,» dedi.

Ve Sorel, kadını şaşkınlıkla, gözlerine inanamayarak izlerken o, yatak odasına girip bavullarını hazırlamaya başladı.

«Allah aşkına, Noelle,» diye yalvardı. «Yapma bunu! Biz birbirimizi seviyoruz. Evleneceğiz.» Bazen tartışarak, bazen kızarak, korkutarak, yarım saat kadar konuştu ve Noelle toparlanmayı bitirip gittiğinde, kendisini niçin bıraktığını bilemiyordu bile. Çünkü asıl bilmediği, onun aslında hiç bir zaman kendisinin olmadığıydı.

Armand Gautier, iki hafta sonra başlayacak yeni bir oyunu yönetiyordu ve bütün gününü tiyatroda, provalarla geçirdi. Kural olarak, çalışırken işinden başka şey düşünmezdi. Dehasının bir bölümünü de işine kendisini böylesine adaması oluşturuyordu. Tiyatronun dört duvarıyla, birlikte çalıştığı sanatçılardan başkasını gözü görmezdi. Ama bugün değişikti. Düşünceleri durmadan Noelle'e ve birlikte geçirdikleri o güzel geceye kayıyordu. Artistler bir sahneyi oynuyorlar, sonra da durup onun bir şeyler söylemesini bekliyorlardı ama, o çok sonra, önünde geçenlere hiç de dikkat etmemiş olduğunu anlıyordu. Kendi kendine kızarak, bütün dikkatini yapmakta olduğu iş üzerinde toplamaya çalıştı ama, Noelle'in çıplak bedeninin ve kendisine uyguladığı şaşırtıcı hünerlerin düşüncesi kafasına durmaksızın geri geliyordu.

Eleştiriye yatkın bir düşünce yapısı olduğu için, Gautier bu kızda kendisini böylesine etkileyen şeyin ne olduğunu bulmaya çalışmaktaydı: Noelle güzeldi, ama dünyanın en güzel kadınlarından bazılarıyla da yatmıştı o. Sevişme konusunda çok ustaydı; ne var ki yattığı öbür kadınlar da böyleydi. Zekiydi, ama bu konuda öyle pek de parlak görünmüyordu; kişiliği hoştu ya; bu yönü de karmaşık değildi. Bir şeyler daha vardı yalnız, yönetmenin tam olarak adlandıramadığı başka bir şeyler vardı! Sonra genç kadının o yumuşacık, «hayır»ını anımsadı ve bunun bir ipucu olduğu duygusu-

na kapıldı. İçinde karşı konulması olanaksız, istediği her şeyi elde edecek bir güç vardı demek! İçinde dokunulmamış bir şey vardı. Ve kendisinden önceki öbür erkekler gibi, Gautier de onun kişiliğinden ne derece etkilendiğini açıkça söyleme yürekliliği gösteremeyeceği halde, kendisinin ona hiç dokunamamış olduğunu duydu. Buysa, onun erkekliğine meydan okumaydı.

Adam, bütün gününü altüst olmuş bir kafayla geçirdi. Noelle'le sevişmek istediği için değil de, bir hiçten bir şeyler yarattığını kendisine kanıtlayabilmek için geceyi dört gözle bekliyordu. Noelle'in kendisi için bir düş kırıklığı olmasını ve böylece de onu hayatından büsbütün çıkartabilmeyi istiyordu.

Aynı gece sevişirlerken, Armand Gautier, yapılanların hepsinin mekanik ve duygusuzca işler olduğunu kendisine kanıtlayabilmek için, Noelle'in baş vurduğu oyunları ve yolları bilinçli olarak izledi. Ama yanılmıştı. Onu daha önce hiç tatmadığı hazlara ulaştırabilmek ve onun duyduğu hazlardan tat alabilmek için kendisini adama tam anlamıyla veriyordu. Sabah olduğunda, Gautier eskisinden de çok büyülenmişti.

Noelle, yine ona kahvaltı hazırladı. Bu kez salamlı börek, reçel ve kahve vardı, hepsi de çok lezzetliydi.

«Pekâlâ,» dedi Gautier kendi kendine. «Güzel. İyi yemek pişiren ve sevişen bir kız buldun. Bravo. Ama zeki bir adam için bunlar yeterli mi? Yemeği ve sevişmeyi bitirince konuşmalısın. O seninle ne üzerine konuşabilir?» Ama bulduğu karşılık, gerçekte bunun hiç de önemli olmadığıydı.

Artık oyunun adı geçmiyordu aralarında ve Gautier, Noelle'in onu ya unutmuş olduğunu ya da ezberleyemediğini umuyordu. O sabah ayrılırken, akşam yemeğini yine birlikte yemeye söz verdi.

«Philippe'den uzaklaşabilir misin?» diye sordu, Gautier.

«Ondan ayrıldım,» dedi Noelle yalnızca. Gautier'e

yeni adresini verdi.

Bir an kıza baktı bunun üzerine: «Anlıyorum,» dedi.

Ama anlamıyordu. Hiç anlamıyordu.

Geceyi yine birlikte geçirdiler. Sevişmedikleri zaman konuştular. Daha doğrusu, Gautier konuştu. Noelle, onunla öylesine ilgili görünüyordu ki, adam yıllardır sözünü etmediği şeyleri, kişisel konuları, daha önce hiç kimseye anlatmadıklarını anlatmaya başladı. Okuması için ona verdiği oyunun hiç sözü geçmiyordu ve Gautier sorunu böylesine kesinlikle çözümlediği için kendisini kutladı.

Ertesi gece yemeği bitirip yatmaya hazır olduklarında, erkek yatak odasına yönelmişti.

«Daha yatmayalım,» dedi Noelle.

Şaşkınlıkla döndü.

«Oyunu ezberlediğimde dinleyeceğini söylemiştin!»

«Şey... elbette,» diye kekeledi; «Ne zaman hazır olursan...»

«Hazırım!»

Gautier başını salladı: «Bana okumanı istemiyorum ki, şekerim» dedi. «Ezberlediğin ve oyunu gerçekten oynayabildiğin zaman seni dinlemek istiyorum ki, artist olup olamayacağına karar verebileyim.»

«Ezberledim,» dedi Noelle.

Gautier, inanmaz gözlerle ona baktı. Yalnızca üç gün içinde bütün bölümü ezberlemesi olanaksızdı.

«Sen beni dinlemeye hazır mısın?» diye sordu kız dirençle.

Armand Gautier'in başka seçim şansı yoktu. «Elbette,» dedi. Odanın ortasını gösterdi eliyle: «Burası senin sahnen olacak. Seyirciler burada bulunacaklar!» ve geçip büyük bir koltuğa oturdu.

Noelle, oynamaya başladı. Gautier, içinde o ürpermeyi, gerçek bir yetenekle karşılaştığında duyduğu o kişisel belirtiyi duydu. Noelle, bir usta değildi. Usta ol-

maktan çok uzaktı. Deney yetersizliği, her yaptığı şeyde kendini belli ediyordu. Ama yalın ustalığın çok ötesinde bir şeyler vardı onda: Az bulunur bir dürüstlük, her satıra yeni bir anlam ve renk veren doğal bir yetenek vardı.

Noelle bir bölümü bitirince Gautier içtenlikle: «Bir gün, önemli bir sanatçı olacağına inanıyorum, Noelle. Buna gerçekten inanıyorum. Fransa'nın en iyi tiyatro öğretmeni olan Georges Faber'e göndereceğim seni. Onunla birlikte çalışarak...» derken, sözü yarıda kaldı.

Noelle: «Hayır!» diye karşılık vermişti.

Adam şaşkınlıkla ona bakmıştı. Yine o yumuşacık «hayır» dı bu. Yumuşak ve kesin.

Gautier: «Neye hayır?» diye sordu. «Faber, en büyük artistlerden başkasına ders vermez. Yalnızca ben söylediğim için seni alacak.»

«Ben seninle çalışacağım,» dedi Noelle.

Gautier, içinde bir öfkenin kabardığını duydu: «Ben kimseye ders vermem,» diye tersledi. «Öğretmen değilim. Yalnızca, profesyonel artistleri yönetirim ben. Bir artist olduğun zaman seni de yönetirim.» Sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. «Anlıyor musun?» diye ekledi.

Noelle başını salladı: «Evet, anlıyorum, Armand.»

«Çok iyi, öyleyse.»

Biraz yatışmıştı. Noelle'i kollarına alarak öptü. Şimdi boş yere tasalanmış olduğunu biliyordu. Bütün öteki kadınlar gibiydi, erkeğin egemenliğini istiyordu. Artık onunla ilgili sorun çıkmayacaktı ortaya.

O geceki sevişmeleri daha öncekilerin hiç birine benzemiyordu; hepsinden daha güzeldi ve Gautier bunun, yaptıkları küçük tartışmanın coşkusu yüzünden olduğunu düşündü:

Gece bir aralık ona: «Gerçekten çok büyük bir artist olabilirsin, Noelle. Seninle övüneceğim,» dedi.

«Teşekkür ederim, Armand,» diye fısıldadı karşılığında.

Sabahleyin kahvaltıyı hazırladı Noelle ve Gautier, tiyatroya gitmek üzere ayrıldı. Gündüz, Noelle'e telefon ettiğinde karşılık alamadı ve gece eve vardığında onu bulamadı. Geri dönmesini bekledi ama, dönmeyince bir kaza geçirip geçirmediğini merak ederek bütün gece gözünü kırpmadı. Noelle'in apartmanına telefon etmeye çalıştıysa da, kimse açmadı telefonu. Geri gelen bir telgraf yolladı ve provalar dönüşü ona uğradığında kapıyı açan olmadı.

Ertesi hafta, Gautier çılgına dönmüştü. Tiyatro sahnesi bir mezbahaya benziyordu. Bütün artistlere öylesine bağırıyor ve onları öyle kırıyordu ki, sahne yönetmeni bu noktada provayı kesmelerini söylediğinde hemen onun düşüncesine katıldı. Artistler çıkıp gittikten sonra sahnede tek başına oturdu ve kendisine ne olduğunu anlamaya çalıştı. Noelle'in onun için yalnızca ötekiler gibi bir kadın olduğunu, yıldız olmak isteyen bir tezgâhtar kız gibi ucuz tutkuları olan bir sarışın olduğunu söyledi kendisine. Onu elinden geldiğince küçültmeye çalıştı ama sonunda bütün yaptıklarının boşuna olduğunu, anladı. Kızı bulmalıydı. O gece, tanınmadığı küçük içkievlerinde sarhoş olarak, Paris sokaklarını arşınladı. Boş yere, Noelle'e ulaşma yollarını bulmaya çalıştı. Hatta Philippe Sorel'den başka, onun sözünü edebileceği bir tek kişi bile yoktu ve elbette ötekiyle konuşması da olanaksızdı.

Noelle'in yok oluşundan bir hafta sonra bir gece, Gautier sabaha karşı dörtte eve sarhoş geldi, kapıyı açtı, oturma odasına girdi. Bütün ışıklar yanıyordu. Noelle, onun ev giysilerinden birini giymiş, bir salıncaklı koltuğa bağdaş kurmuş, kitap okuyordu. Adama baktı ve gülümsedi.

«Merhaba, Armand!»

Gautier, sonsuz bir rahatlık ve mutluluk duygusu içini doldururken yüreği ağzında, ona bakakaldı. «Yarın çalışmaya başlayacağız,» dedi.

CATHERİNE

Vaşington: 1940

VAŞİNGTON, Catherine Alexander'in gördüğü en coşku verici kentti. Şikago'yu hep her şeyin merkezi sanmıştı ama, Vaşington bir gizin açıklanması oldu onun için. Burası Amerika'nın gerçek çekirdeği, gücün nabız gibi atan merkeziydi. İlkönceleri, sokakları dolduran üniformaların çokluğu ve çeşitliliğinden şaşkına döndü: Karacılar, uçak gemisi subayları, denizciler. Ve ilk olarak savaş olasılığını bir gerçeklik olarak duydu.

Vaşington'da, savaşın somut varlığı her yerdeydi. Eğer bir çatışma olursa başlayacağı yer burasıydı. Burada ilân edilecek, silâhlanma başlayacak ve yönetilecekti. Dünyanın yazgısını elinde tutan kent burasıydı. Ve o, yani Catherine Alexander, savaşın bir parçası olacaktı.

Susie Roberts'in yanına yerleşmişti. Susie, orta büyüklükte bir oturma odası, iç içe iki küçük yatak odası, küçük bir banyosu ve bir cüce için yapılmış küçücük mutfağı olan dört katlı bir apartmanda oturuyordu. İlk söylediği şey: «Çabuk ol! Aç bavullarını ve giyin! Bu

gece yemeğe çağrılısın,» oldu.

Catherine gözlerini kırpıştırdı: «Niye bu kadar geç kaldın?»

«Cathy, burada kızlar randevu defteri tutuyor. Bu kent yapayalnız erkeklerle dolu, çok yazık.»

O ilk gece Willard otelinde yemek yediler. Susie'nin birlikte olduğu adam, İndianalı bir milletvekili; Catherine'inkiyse Oregonlu bir meclis üyesiydi ve ikisi de karılarını getirmemişlerdi. Yemekten sonra, Kent kulübü'nde dansa gittiler. Catherine, meclis üyesinin ona bir iş verebileceğini ummuştu. Bunun yerine, arabayla kendi apartmanına gitme önerisiyle karşılaştı ve teşekkürlerle geri çevirdi.

Susie, milletvekilini eve getirdi, Catherine de yatağına gitti. Kısa süre sonra onların, Susie'nin yatak odasına geçtiklerini duydu. Ve somyanın yaylarında gıcırtılar başladı! Catherine, sesi duymamak için yastıkları kafasına bastırmıştı ama, olanaksızdı. Sevgilisiyle vahşî, tutukulu bir biçimde sevişen Susie'yi gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Sabahleyin Catherine kalktığında, Susie çoktan uyanmıştı; canlı ve pırıl pırıl görünüyordu, işe gitmeye hazırdı. Catherine, onun yüzünde ipucu olabilecek kırışıklıklar ve geceki eğlencenin öteki belirtilerini aradı ama, hiç bir şey yoktu. Tam tersine, capcanlı görünüyordu, teni de kusursuzdu. **Tanrım!** diye düşündü kız, **dişi bir Dorian Gray o. Bir gün son derece güzel görünümüyle içeri girecek ve ben yüz on yaşında bekleyeceğim.**

Birkaç gün sonra kahvaltıda Susie: «Boşalacak bir iş duydum, belki de ilgini çeker,» dedi. «Dün akşam toplantıdaki kızlardan biri, Teksas'a dönmek için işini bıraktığını söyledi. Teksas'tan çıkabilmiş birinin bir daha niye oraya dönmek isteyeceğini Tanrı bilir. Anımsıyorum, birkaç yıl önce Amarillo'daydım da...»

Catherine: «Nerede çalışıyor?» diyerek onun sözünü kesti.

«Kim?»

«Kız arkadaşın,» dedi Catherine sabırla.

«Haa! O mu? Bill Fraser'le çalışıyor. Devlet Bakanlığı, halkla ilişkiler bölümünden sorumlu. Geçen ay, Newsweek'te hayat öyküsü yayımlandı. Önemli bir iş olması gerekir. Daha dün akşam duydum; yani hemen şimdi gidersen, öteki kızların önüne geçebilirsin.»

«Teşekkürler,» dedi Catherine. «İşte geliyorum, Bill Fraser.»

On dakika sonra Catherine, Devlet Bakanlığı'na doğru yola çıkmıştı. Vardığında, yol gösteren birisi kendisine, Fraser'in işyerinin nerede olduğunu söyledi ve Catherine yukarı çıkan asansöre bindi. **Halkla İlişkiler! Tam aradığı türden bir işti.**

Odanın dışında, koridorda durdu; aynasını çıkarıp makyajına baktı, iyiydi. Saat daha dokuz buçuk olmamıştı; yani başkalarının gelmiş olması olanaksızdı. Kapıyı açıp içeri girdi.

İşyerinin girişi oturan, ayakta duran, duvara yaslanan ve hepsi de aynı anda konuşan kızlarla doluydu. Bir yazı masasının arkasındaki yarı çılgına dönmüş başka bir kız, boşuna onları bir düzene sokmaya uğraşıyordu. Durmadan: «Bay Fraser'in şimdilik çok işi var,» deyip durmaktaydı. «Sizi ne zaman görebileceğini bilmiyorum.»

«Alacağı sekreterle görüşüyor mu, görüşmüyor mu?» diye sordu kızlardan biri.

«Evet, ama...» Umutsuzca çevresindeki yığına baktı. «Tanrım! Gülünç bu!»

Kapı yine açıldı ve Catherine'i bir yana savurarak üç kız daha girdi.

İçlerinden biri: «İş hâlâ boş mu?» diye sordu.

«Belki de istediği bir harem kurmaktır,» dedi başka biri. «Böylece hepimiz kalabiliriz.»

İç odanın kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Uzun boyluydu. Haftada üç kez bir jimnastik kulübüne giderek vücudunu korumaya çalışan bir kişinin ince beden yapısına sahipti. Kırlaşmaya başlamış şakakları

kıvırcık saçları, parlak mavi gözleri, güçlü bir çene çizgisi vardı. «Ne oluyor burada, Tanrı aşkına, Sally?» derken sesi derin ve buyurucuydu.

«Bu hanımlar, açılan işi duymuşlar, Bay Fraser.»

«Aman, Tanrım! Bir saat öncesine kadar ben bile duymamıştım.» Gözleriyle içeriyi taradı. «Tam tam gürültüsü gibi.» Ve bakışları Catherine'e kaydı; dimdik durup, onun iyi bir sekreter olacağını belirtir biçimde gülümsedi ama, gözlerini hemen çevirip yine masadaki kıza baktı. «Life dergisinin bir sayısını istiyorum,» dedi. «Üç dört hafta önce çıkan bir sayıyı. Kapağında Stalin'in bir resmi olacak.»

«Ismarlarım Bay Fraser,» dedi kız.

«Bana hemen şimdi gerekli.» Dönüp odasına yöneldi.

«Time-Life yönetimine telefon edip bir kopya bulmalarını isterim.»

Fraser, kapıda durdu. «Sally, telefonda Senatör Borah var. Ona bu sayıdan bir paragraf okumak istiyorum. Bulmak için iki dakikan var.» Odasına girip kapıyı kapadı.

Odadaki kızlar birbirlerine bakıp omuz silktiler. Catherine, inceden inceye düşünerek durdu. Derken, arkasını dönüp dışarı fırladı.

«Güzel! Bir kişi eksildi,» dedi kızlardan biri.

Masadaki sekreter, telefonu alıp girişin numarasını çevirdi. «Time-Life dergisinin numarasını istiyorum,» dedi. Kızlar sessizce onu izlemeye başlamışlardı. «Teşekkür ederim.» Telefonu kapattı; yine açıp bir numara çevirdi. «Alo! Burası Devlet Bakanlığı'nda Bay Fraser'in işyeri. Kendileri, Life dergisinin eski bir sayısını hemen istiyorlar. Üzerinde Stalin'in resmi olan... Eski sayıları saklamıyor musunuz? Kiminle konuşabilirim?... Anlıyorum. Teşekkür ederim.» Telefonu kapadı.

«Kötü şans, şekerim,» dedi kızlardan biri.

Bir başkası: «Kesinlikle içinde güzel kızların re-

simleri vardır. Eğer bu gece bana gelmek isterse, ona okurum,» diye ekledi. Bir gülüşme koptu.

İç telefon çaldı. Sekreter hemen açtı. Fraser'in sesi: «İlk dakikan doldu,» dedi. «Dergi nerede?»

Kız derin bir soluk aldı: «Daha şimdi dergi yöneticileriyle konuştum. Mümkün olmadığını...»

Kapı açıldı, Catherine apar topar içeri daldı Elinde, üzerinde Stalin'in resmi olan dergi vardı. Masaya doğru yolunu açarak ilerledi ve dergiyi kızın eline sıkıştırdı. Kız, gözlerine inanamayarak elindekine baktı. «Şey... Şimdi burada o sayı var, Bay Fraser. Hemen getiriyorum.» Ayağa kalktı, Catherine'e teşekkür edercesine gülümsedi ve içeri girdi. Öteki kızlar ansızın düşmanlıkla dolan gözlerini ona diktiler.

Beş dakika sonra Fraser'in kapısı açıldı ve kızla birlikte dışarı çıktılar. Kız, Catherine'i gösterdi! «İşte bu bayan!»

Fraser dönüp, Catherine'i inceledi. «İçeri girer misiniz, lütfen?» dedi.

«Peki, efendim.» Fraser'in ardından odaya yürüdü, öbür kızların gözlerini bıçak gibi sırtında duyuyordu. Adam kapıyı kapadı.

İşyeri, Waşington'un tipik, bürokrat işyerlerinden biriydi ama, onu bu adam modaya uygun olarak ve içine kendi beğenisini de katarak döşemişti.

«Oturun, Bayan...»

«Alexander. Catherine Alexander.»

«Bizim Sally, Life dergisini sizin bulduğunuzu söylüyor!»

«Evet, efendim.»

«Sanırım, üç hafta öncesinin dergisini çantanızda taşımıyordunuz!»

«Evet, efendim.»

«Bu kadar çabuk nasıl buldunuz?»

«Aşağıya, berbere gitim. Berberler ve dişçi dükkânları oraya buraya saçılmış eski dergilerle doludur.»

«Anlıyorum!» Fraser, gülümsedi; çıkıntılı yüzü

şimdi daha az korku verici görünüyordu. «Benim aklıma geleceğini sanmıyorum böyle bir şeyin,» dedi. «Her konuda bu kadar zeki misiniz?»

Catherine, Ron Peterson'u düşündü. «Hayır, efendim,» dedi.

«Sekreter olarak bir iş arıyor musunuz?»

«Pek sayılmaz.» Catherine, onun kendisine şaşkınlıkla baktığını gördü. Telâşla: «Ama olabilirim,» diye ekledi. «Gerçekte, sizin yardımcınız olmayı isterdim.»

«Niye bugün sekreter olarak işe başlamıyorsun?» dedi kuru bir sesle. «Yarın da yardımcım olabilirsin.»

Catherine, umutla ona baktı. «Yani işe alındım mı?»

«Sizi deneyeceğiz.» İç telefonu açtı. «Sally, lütfen genç bayanlara teşekkür edin ve işin dolduğunu söyleyin.»

«Hemen, Bay Fraser.»

Telefonu kapadı: «Haftada otuz dolar iyi mi sizin için?»

«Ah, evet efendim. Teşekkür ederim, Bay Fraser.»

«Yarın sabah saat dokuzda başlayabilirsiniz. Sally'den, doldurmanız için bir form vermesini isteyin.»

Oradan ayrılınca, Waşington Postası'na gitti Catherine. Girişte bir masada oturan polis kendisini durdurdu.

«Ben, Bay Fraser'in özel sekreteriyim,» dedi böbürlenerek; «Devlet Bakanlığı'nda! Arşivinizden bazı bilgiler toplamak istiyorum.»

«Ne tür bilgi?»

«William Fraser üzerine.»

Bir an kızı inceledi memur ve sonra: «Bütün hafta boyunca duyduğum en garip şey bu. Patronun seni rahatsız falan mı ediyor?» dedi adam.

«Hayır,» diye yanıtladı, Catherine. Şimdi biraz yelkenleri suya indirmişti. «Kendisi üzerine bir yazı yazmak istiyorum da.»

Beş dakika sonra bir yazıcı onu arşive sokuyor-

du. Fraser dosyasını çıkardı ve Catherine okumaya başladı.

Bir saat sonra, patronu üstüne dünyanın en yetkili kişilerinden biri olmuştu. Kırk beş yaşındaydı adam. Princeton'dan mezun olmuş ve iş alanında en başarılı firmalardan biri olan Fraser ve Ortakları reklam şirketini kurmuş; bir yıl önce de, Cumhurbaşkanı'nın isteğiyle devlet işlerinde çalışmak için izinli ayrılmıştı. Lydia Champion adlı varlıklı bir kadınla evlenmişti. Dört yıl önce boşanmışlardı. Çocukları yoktu. Fraser milyonerdi, Geogetown'da bir evi, Maine'da bir yazlığı vardı. Boş zamanlarında tenis ve polo oynar, yelken kullanırdı. Öykülerin çoğunda adı: «Amerika'nın en uygun bekârlarından biri,» olarak geçiyordu.

Catherine eve dönüp Susie'ye olanları anlatınca, arkadaşı gidip bunu kutlamalarını istedi. Varlıklı iki askerî okul öğrencisi kentteydi!

Catherine'in birlikte olduğu delikanlı hoş birisiydi ama, Catherine bütün gece onu Fraser'le karşılaştırıp durdu ve karşılaştırdıkça da delikanlı çok toy ve can sıkıcı göründü. Catherine, yeni patronuna âşık olmaya başlayıp başlamadığını merak etti. Onunla birlikte olduğunda içinde hiç bir kıpırdanma duymamıştı ama, başka bir şey, ondan kişi olarak hoşlanma ve saygı duygusu vardı. O iç kıpırdanmasının yalnızca, Fransız seks kitaplarında bulunduğuna karar verdi.

Öğrenciler, kızları güzel bir yemek yedikleri, kent dışında bir İtalyan lokantasına götürdüler, sonra da Catherine'in çok hoşuna giden bir oyunu izlemeye gittiler. Gecenin sonunda, oğlanlar onları eve getirdi ve Susie, kendilerini bir kahve içmek üzere içeri çağırdı. Catherine, konukların geceyi orada geçirmek için yerleşmeye başladıklarını görünce, özür dileyip yatacağını söyledi.

Birlikte olduğu çocuk buna karşı çıktı tabiî. «Biz

daha başlamamıştık bile,» dedi. «Onlara bak!»

Susie ve arkadaşı, birbirlerine tutkulu bir sarılmayla kilitlenmiş, divanda oturuyorlardı.

Catherine'in arkadaşı kızın kolunu yakaladı. «Yakında bir savaş olabilir,» dedi açık yüreklilikle. Catherine, onu durduracak zamanı bulamadan elini bacakları arasına daldırıverdi. «Bu koşullar altında birini savaşa gönderemezsin, değil mi?»

Catherine, kızmamaya çalışarak bu eli çekti. «Bu konuda epey düşündüm,» diye konuştu sert sert. «Ve yalnızca yürüyebilen yaralılarla yatmaya karar verdim.» Dönüp yatak odasına girdi, kapıyı arkasından kilitledi. Uyuyabilmesi çok zordu. William Fraser'i, yeni işini ve birlikte olduğu çocuğu düşünerek yattı. Bir saat sonra yine, Susie'nin odasından somya yayı gıcırtıları gelmeye başlamıştı. Ondan sonra da uyumak olanaksızdı.

Ertesi sabah sekiz buçukta kalkıp yeni işine gitti. Kapı kilitli değildi ve girişteki ışık yanıyordu. İç odadan bir erkek sesi duyup içeri girdi.

William Fraser, önündeki bir makineye sesini alıyordu. Catherine girerken başını kaldırdı ve makineyi kapadı: «Erkencisiniz,» dedi.

«İşe başlamadan çevreye bir göz atıp gerekli olacak şeyleri hazırlamak istedim.»

«Oturun!» Sesinde Catherine'i tedirgin eden bir şeyler vardı. Kızgın görünüyordu. Catherine oturdu. «Her işe burnunu sokanlardan hoşlanmam, Bayan Alexander!»

Catherine yüzünün kızardığını duydu. «An... anlamıyorum.»

«Burası küçük bir kenttir. Hatta kent bile değildir. Allahın cezası bir köydür. Burada olan her şeyi beş dakika sonra herkes duyar.»

«Ama, hâlâ an...»

«Siz oraya vardıktan beş dakika sonra gazete yöneticisi bana telefon ederek, sekreterimin neden be-

nim üzerime bir araştırma yaptığını sordu.»

Catherine, ne diyeceğini bilemeden şaşkınlık içinde yerinde oturakaldı.

«Öğrenmek istediğin bütün dedikoduları buldun mu bari?»

Catherine, tedirginliğinin öfkeyle yer değiştirdiğini duydu. «İşinize burnumu sokmuyordum,» deyip ayağa kalktı. «Sizin üzerinize bilgi toplamamın tek nedeni ne biçim birisiyle çalışacağımı öğrenme isteğiydi.» Sesi öfkeden titriyordu. «İyi bir sekreterin, kendisini çalıştığı insana uydurması gerektiğini sanıyorum ve ben de kendimi neye uyduracağım bilmek istemiştim.»

Fraser, düşmanca bakışlarla orada oturuyordu.

Catherine neredeyse ağlayacak durumda, nefretle ona baktı. «Artık bu konuda tasalanmanıza gerek yok, Bay Fraser. İşi bırakıyorum.» Dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

Fraser, kırbaç gibi bir sesle: «Oturun!» dedi. «Allahın cezası tiyatro oyuncularına da hiç dayanamam.»

Catherine, adama dik dik baktı: «Ben tiyatro...»

«Pekâlâ. Özür dilerim. Şimdi oturur musunuz, lütfen?» Masasından bir pipo alıp yaktı.

Catherine, kendisini aşağılanmış duyarak ve ne yapacağını kestiremeyerek orada durdu. «Bu işin böyle sürüp gideceğini sanmıyorum,» diye başladı. «Ben...»

Fraser, piposundan bir soluk çekip kibriti söndürmüştü. «Elbette sürecek, Catherine» dedi, akıllıca bir tavırla. «Şimdi işi bırakamazsın. Yeni bir kız almak için çektiğim bütün o sıkıntıları bir düşün.»

Catherine de ona baktı ve parlak, mavi gözlerinde kendisiyle eğlenen bir anlam bulunduğunu gördü. Derken, Fraser gülümsedi ve kendi dudakları da isteksizce ve belirsiz bir gülümsemeyle büküldü. Düşer gibi bir iskemleye oturdu.

«Böylesi daha iyi. Daha önce hiç kimse sana çok duygulu olduğunu söyledi mi?»

«Sanırım öyleyim. Özür dilerim.»

Fraser arkasına yaslandı. «Ya da belki çok duygulu olan benim. Amerikanın en uygun bekârlarından biri,» adını taşımak baş belâsı bir iş.»

Catherine, onun böyle sözcükler kullanmasından hoşlanmıyordu. **Ama onu en çok rahatsız eden şey neydi?** diye merak etti. **Belâ sözcüğü mü yoksa bekâr sözcüğü mü?**

Belki de Fraser haklıydı. Belki de ona karşı ilgisi, sandığı kadar kişisellikten uzak değildi. Belki de bilinç altından...

«... yeryüzündeki bütün salak, Tanrının cezası bekâr kadınlar için bir amaç,» diyordu Fraser. «Kadınların nasıl da saldırgan olabileceklerini söylesem sana, inanamazsın.»

İnanamaz mıydı? Kasiyerimizin tadına bakın. Bunu düşününce, Catherine'in yüzü kızardı.

«Bu da bir erkeği deli etmek için yeterli,» diye Fraser içini çekti. «Bu Ulusal Araştırma Haftası olduğuna göre bana kendinden söz et. Erkek arkadaşın var mı?»

«Hayır,» dedi. «Yani, özel bir arkadaşım yok,» diye çabucak ekledi.

Erkek, şakacı bir tavırla baktı: «Nerede oturuyorsun?»

«Kolejden sınıf arkadaşım olan bir kızla bir apartmanı paylaşıyorum.»

«Kuzeybatı'da?...»

Şaşkınlıkla baktı Fraser'e. Hemen sonra, doldurmuş olduğu kişisel formu okuduğunu anladı.

«Evet, efendim.»

«Sana kendim üzerine, gazete arşivinde bulamadığın bir şeyi söyleyeceğim. Ben, birlikte çalışılması çok zor bir kişiyim. Haksever olduğumu, ama mükemmellik ardında koştuğumu göreceksin. Bizim gibi olanlarla geçinmek zordur. Dayanabileceğini mi sanıyorsun?»

«Deneyeceğim,» dedi Catherine.

«Güzel! Sally sana buradaki işlerin günlük akışını gösterir. Aklında tutman gereken en önemli şeylerden biri de, benim bir kahve tiryakisi olduğumdur. Koyu siyah ve sıcak severim.»

«Aklımda tutarım.» Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

«Ve Catherine bir dakika!»

«Evet, Bay Fraser?»

«Bu akşam eve gittiğinde aynayı eline al ve küfür etmeye çalış. Her kötü söz söyleyişimden ürküp durursan beni deli edersin.»

İşte yine aynı şeyi yapıyor, yani onu çocuk yerine koyuyordu. «Peki, Bay Fraser,» dedi soğuk soğuk. Kapıyı neredeyse arkasından çarpıp odadan fırladı.

Bu karşılaşma, hiç de Catherine'in umduğu gibi olmamıştı. Artık William Fraser'den hoşlanmıyordu. Onun kaba saba, kendini beğenmiş, buyurucu biri olduğunu düşünüyordu. Karısının ondan boşanmış olmasında şaşılacak hiç bir şey yoktu. İyi ya, buradaydı ve işe başlayacaktı; ama yine de başka bir iş aramaya, bir despot yerine bir insanla çalışacağı bir iş aramaya karar verdi.

Catherine dışarı çıkınca, Fraser arkasına yaslandı. Dudaklarında belirsiz bir gülümseme vardı. Kızlar hâlâ böylesine genç, mert ve kendilerini bir şeye adamış olabiliyorlar mıydı? Gözleri parlayıp dudakları titreyen öfke içinde bir Catherine öylesine savunmasız görünmüştü ki, onu kollarına alıp korumak isteği vermişti kendisine. İstemese de bunu acınarak kabul etti. Hemen hemen kızlarda var olduğunu unuttuğu, eski moda, parlayan bir nitelik vardı onda: Sevimliydi, akıllıydı ve kendisine özgü bir düşünme biçimi vardı. Şimdiye dek gördüğü en iyi sekreter olacaktı. Ve içten içe, Fraser onun çok daha fazla bir şey olacağını duyuyordu. Ne ölçüde fazla olduğundan pek

emin değildi daha. Öylesine çok yanıltılmıştı ki, herhangi bir kadın onun duygularına dokunduğu anda kendiliğinden bir uyarı sistemi çalışmaya başlıyordu. Ama bu anlar çok seyrek geliyordu. Piposu sönmüştü. Yeniden yaktı, gülümseme hâlâ dudaklarındaydı. Biraz sonra Fraser, onu bir şeyler yazdırmak için çağırdığında, Catherine kibar ama soğuktu. Kendisinin ondan ne kadar uzak olduğunu gösterebilmek için, Fraser'in kişisel bir şey söylemesini bekledi; ama o ilgisizdi ya da yalnızca işiyle ilgiliydi. Catherine, patronun o sabahki olayı belleğinden silmiş olduğunu düşündü. Erkekler nasıl da duygusuzdular!

Kendisine açıkça söylemese de, Catherine yeni işini çok seviyordu. Telefon durmadan çalmaktaydı ve arayanların adları içini coşkuyla dolduruyordu. İlk hafta iki kez Başkan Yardımcısı, bir yığın senatör, Devlet Bakanı ve yeni filmini tanıtan ünlü bir artist aramıştı. Haftanın en önemli olayıysa, Başkan Roosevelt'in araması olmuştu ve Catherine öylesine heyecanlanmıştı ki, telefonu elinden düşürüp hattı kapatmış oldu.

Telefon konuşmalarının yanında, Fraser'in sürekli olarak, işyerinde, kent klubünde ya da en iyi lokantaların birinde randevuları oluyordu. İlk birkaç haftadan sonra, buluşmalarını düzenleme ve yer ayırtma işlerini de Catherine'e verdi. Artık Fraser'in kimleri görmek istediğini ve kimlerden kaçındığını bilmeye başlamıştı. İşine öylesine kendini vermişti ki, ilk ayın sonunda yeni bir iş aramayı büsbütün unutmuştu.

Catherine'in Fraserl'e ilişkisi, hâlâ kişisel olmaktan çok uzaktı; ama artık onu, uzaklığının dost olmama anlamına gelmediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. O, dünyaya karşı zırh görevi yapan bir kibarlık ve bir tür içine kapalılık duvarıydı. Fraser'in gerçekte çok yalnız olduğunu hissediyordu. İşi gereği topluma çok karışmaktaydı, ama yapı olarak yalnızlığa eği-

limli bir adamdı. Aynı zamanda, onun kendisine göre olmadığını da hissediyordu. **Bu açıdan, Amerikan erkeklerinin çoğu böyle,** diye karar verdi.

Arada bir Susie'yle birlikte erkeklerle buluşuyordu ama, birlikte olduklarının çoğunun, evli seks düşkünleri olduğunu görüyor ve yalnız başına sinema ya da tiyatroya gitmekten daha çok hoşlanıyordu. **Karanlıktaki Kadın** adlı filmde **Gertrude Lawrance** ve **Danny Kaye** adlı yeni bir güldürü oyuncusunu izledi. Ginger Rogers'in **Kitty Foyle** adlı filmini çok sevdi, çünkü ona kendisini anımsatmıştı. Bir gece **Hamlet**'i izlerken, Fraser'in Vogue dergisinde görmüş olduğu çok güzel ve pahalı, beyaz bir giysiye bürünmüş bir kızla bir locada oturduğunu gördü. Kızın kim olduğunu bilmiyordu. Adam, kişisel buluşmalarını kendisi düzenliyordu ve bütün ilişkilerinde hiç bir zaman kiminle nereye gittiğini Catherine bilmiyordu. Tiyatroya göz gezdirirken Fraser onu gördü. Ertesi sabah, günlük yazılar bitene dek bunun sözünü etmedi.

«Hamlet'i nasıl buldun?» diye sordu arkasından.

«Pek hoşlanmadım, ama oyun tutulacağa benziyor.»

«Ben oyuncuları beğendim,» dedi. «Özellikle Ophelia'yı oynayan kızın iyi olduğunu düşünüyorum.»

Catherine, başını sallayıp çıkmaya hazırlandı.

Fraser: «Sen, Ophelia'yı beğenmedin mi?» diye üsteledi.

«Eğer gerçekten ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsanız,» diye karşılık verdi, Catherine; «Söyleyeyim. Ezberlediklerini zar zor söyleyebiliyordu.» Dönüp dışarı çıktı.

O gece evine vardığında, Susie onu bekliyordu. «Bir konuğun vardı,» dedi.

«Kim?»

«FBI'dan birisi. Senin üzerine araştırma yapıyorlar.»

Aman, Tanrım! diye düşündü. **Belki de hâlâ ba-**

kire olduğumu anladılar ve belki de burada yasak bu! Yüksek sesle: «Ne diye FBI benim üzerime araştırma yapsın?» dedi.

«Çünkü sen şimdi hükümete çalışıyorsun.»

«Ah!»

«Senin Bay Fraser ne âlemde?»

«Benim Fraser çok iyi,» dedi Catherine.

«Beni nasıl bulur dersin?»

Catherine, bu sarışın, ince uzun arkadaşına baktı. «Kahvaltı için iyi bulur,» diye karşılık verdi.

Haftalar geçtikçe, Catherine yakında çalışan öbür sekreterlerle tanışmaya başlamıştı. Kızların çoğu, patronlarıyla özel ilişki kurmuştu ve erkeklerin evli olup olmadıklarına aldırdıkları yoktu. Fraser'le çalıştığı için de onu kıskanıyorlardı.

Bir gün yemekte kızlardan biri Catherine'e: «Şu Altın Çocuk, gerçekte nasıl bir şey?» diye sordu. «Sana asılmaya başladı mı?»

«Ah, böyle şeylere aldırdığı yok,» dedi açık yüreklilikle. «Yalnızca her sabah saat dokuzda gidiyorum, saat bire kadar sedirin üzerinde yuvarlanıp sonra bir yemek arası veriyoruz.»

«Ciddî soruyorum, onu nasıl buluyorsun?»

«Dayanılabilir cinsten,» diyerek yalan söyledi kız. İlk tartışmalarından beri ona karşı olan duyguları yumuşamıştı. Mükemmellik ardında olduğunu söylediği zaman doğruyu söylemişti. Her yanlış yapışında azarlanmıştı ama, onun anlayışlı ve haksever olduğunu da görüyordu. Kendisi için hiç bir şey yapamayacak insanlar için, onun kendi sorunlarından zaman ayırıp uğraştığını görmüştü ve bunu da hiç bir zaman kendi adına bir şeyler yontmaya çalışmadan yapmıştı. Evet, gerçekten William Fraser'den çok hoşlanıyordu, yine de bu, kendisinden başka hiç kimseyi ilgilendirmezdi.

Bir seferinde, yetiştirilmesi gereken çok işleri olduğundan, geç saatlara kadar çalışabilmeleri için

Fraser, Catherine'den birlikte kendi evinde yemek yemelerini istedi. Fraser'in şoförü Talmadge, resmî yapının önündeki arabanın içinde bekliyordu. İşten çıkan bir dolu sekreter, Fraser'in Catherine'i arabanın arka koltuğuna oturtup kendisinin de yanına yerleşmesini anlayışlı bakışlarla izlediler. Araba düzenli bir biçimde, akşam üstü trafiğine kaydı.

«Ününüzü berbat edeceğim,» dedi Catherine.

Adam güldü. «Sana bir öğüt vereyim. Herkesin tanıdığı birisiyle ilişki kurmak istiyorsan bunu açıkta yap!»

«Ya soğuk alırsam?..»

Yine güldü. «Yani demek istiyorum ki, âşığını herkesin gittiği yerlere, tanınmış lokantalara, tiyatrolara götür.

«Shakespeare'in oyunlarına mı?» diye saf saf sordu.

Fraser duymazlıktan geldi. «İnsanlar hep gizli kapaklı işlerin ardında koşarlar. Kendi kendine, «Ho, hoo,» der; herkesin içine falan filânı getiriyor, gizlice kiminle görüştüğünü merak ediyorum doğrusu. İnsanlar nedense açık seçik gördüklerine hiç bir zaman inanmazlar.»

«İlginç bir görüş.»

«Arthur Conan Doyle, açık seçik olanı göstererek insanları kandırma üzerine bir öykü bile yazmıştı,» dedi Fraser. «Adını anımsamıyorum.»

«O öyküyü Edgar Allen Poe yazmıştı. Adı da Çalınmış Mektup'tu.»

Bunu söyler söylemez de pişman oldu. Erkekler akıllı kızlardan hoşlanmıyorlardı. Ama ne önemi vardı ki? Onun kız arkadaşı değil, sekreteriydi.

Yolun geri kalan bölümünde hiç konuşmadılar.

Fraser'in Georgetown'daki evi, resimli bir kitaptan kesilmiş gibiydi: En az iki yüz yıllık ve dört katlı bir yapıydı. Kapıyı beyaz ceketli bir kapıcı açtı. «Frank,» dedi Fraser; «Bu hanım, Bayan Alexander,» dir.

«Merhaba, Frank; telefonda konuşmuştuk,» dedi Catherine.

«Evet, efendim. Tanıştığımıza sevindim, Bayan Alexander.»

Catherine konuk salonuna baktı. Tam ortasında meşe ağacından, üst kata çıkan bir merdiven vardı. Döşeme mermerdi ve başlarının üzerinde göz kamaştırıcı bir avize asılıydı.

Fraser onun yüzünü inceledi. «Beğendin mi?» diye sordu.

«Beğendim mi? Ah, evet!»

Fraser gülümsedi ve Catherine, sanki zenginliğin büyüsüne kapılmış bir kızmış gibi, hani hep onun ardında koşan o saldırgan kadınlar gibi çok mu istekli görünmüş olduğunu merak etti. «Şey, hoş bir yer,» diyerek beceriksizce ekledi.

Fraser, kendisine alayla bakıyordu. Catherine sanki kafasından geçenleri okuyormuş gibi korkuya kapıldı.

«Çalışma odasına geçelim.»

Ardı sıra, büyük ve kitaplarla dolu bir odaya girdi. Orada başka bir çağın kokusu ve daha arkadaşça bir hava vardı.

Fraser onu inceliyordu. «Ne dersin?» diye sordu.

Catherine bir kez daha gafil avlanmayacaktı. «Genel Kitaplık'tan daha küçük,» diye kendini korumak istercesine karşılık verdi.

Yüksek sesle güldü Fraser: «Haklısın,» dedi.

Frank, elinde gümüş bir buz kovasıyla içeri girmişti. Köşedeki barın üzerine bıraktı. «Akşam yemeğini kaçta istersiniz, Bay Fraser?» diye sordu.

«Yedi buçukta.»

«Aşçıya söylerim.» Ve Frank odadan çıktı.

«Sana içecek ne hazırlayayım?»

«Hiç bir şey. Teşekkür ederim.»

Kıza baktı. «İçki içmez misin, Catherine?»

«Çalışırken içmem,» dedi. «Yoksa p'lerle, o'ları

birbirine karıştırıyorum.»

«Yani P'lerle, q'ları demek istiyorsun, değil mi?»

«Hayır, p'lerle, o'ları diyorum. Daktiloda yan yanadırlar da...»

«Bilmiyordum.»

«Bilmeniz de gerekmiyor. Bana her hafta bir kral ücreti ödemenizin nedeni de bu.»

Fraser: «Sana ne ödüyorum?» diye sordu.

«Otuz dolar ve bu kentin en güzel evinde akşam yemeği.»

«Şu içki konusunda düşünceni değiştirmediğine emin misin?»

«Evet, teşekkür ederim,» dedi Catherine.

Adam kendine bir martini hazırladı ve Catherine, kitaplara bakarak odada dolaşmaya başladı. Bütün klasiklerin yanında bir bölme, olduğu gibi Arapça kitaplara, bir bölme de İtalyanca kitaplara ayrılmıştı.

Fraser, onun yanına geldi. «Gerçekten, Arapça ve İtalyanca bilmiyor musunuz?» diye sordu kız.

«Evet. Orta Doğu'da birkaç yıl kalıp Arapça öğrendim.»

«Ya İtalyanca?»

«Bir süre bir İtalyan artistle seviştim.»

Catherine'in yüzü kızardı. «Özür dilerim. Onu demek istemedim.»

Fraser, gözlerinde onunla eğlenen bir anlamla bakıyordu ve Catherine kendini küçük bir okullu kız gibi duydu. Ondan nefret mi ediyor, yoksa seviyor mu kesinlikle bilmiyordu. Bildiği bir tek şey vardı: Tanıdığı en hoş erkekti o.

Akşam yemeği çok güzeldi. Bütün yiyecekler, çok hoş soslu Fransız yemekleriydi. Fraser'in haftada üç kez jimnastik kulübüne gitmesinde anlaşılmayacak bir yan yoktu.

«Yemeği nasıl buldun?» diye sordu ona.

«Tıpkı kantindeki yemek gibi,» dedi ve gülümsedi Catherine.

Fraser güldü: «O halde, bir gün ben de kantinde yemeliyim!»

«Sizin yerinizde olsam yemezdim.»

İlgiyle kıza baktı: «Yemekler o kadar kötü mü?»

«Yemeklerin bir şeyi yok ama, kızlar çekilmez. Üzerinize saldırırlar.»

«Niye böyle düşünüyorsun?»

«Hep sizden söz ediyorlar da...»

«Yani benim üzerime sorular mı soruyorlar, demek istiyorsun?»

«Onun gibi bir şey,» diye gülümsedi.

«Sanırım, soruları bitirdiklerinde de aldıkları bilginin azlığından düş kırıklığına uğruyorlardır.»

Başını salladı: «Yanlış. Sizin üzerinize bir sürü öykü uyduruyorum.»

Fraser iskemlesinde arkaya yaslanmış, içkisini içiyordu. «Ne biçim öyküler?» diye sordu.

«Dinlemek istediğinize emin misiniz?»

«Elbette.»

«Peki öyleyse, sizin bir canavar olduğunuzu ve bütün gün bana bağırdığınızı anlatıyorum.»

Gülümsedi: «Bütün gün değil.»

«Sizin bir av delisi olduğunuzu ve bana bir şey yazdırırken odada dolu bir tüfekle dolaştığınızı, silâhın patlayıp beni öldüreceğinden korkup durduğumu söylüyorum.»

«Bu onların ilgilerini ayakta tutmalı.»

«Gerçek kişiliğinizi bulmaya çalışırken bayağı eğleniyorlar.»

«Sen, gerçek beni anladın mı?» Fraser'in ses tonu ciddîleşmişti.

Bir an için, kız onun parlak mavi gözlerine baktı, sonra başını çevirdi. «Sanırım,» dedi.

«Kimim ben?»

Catherine, ansızın içinde bir gerilim duydu. Şakalaşma bitmiş ve konuşma yeni bir havaya girmişti. He-

yecanlı, insanı altüst eden bir havaydı bu. Karşılık vermedi.

Fraser bir an ona baktı, sonra gülümsedi: «Ben, pek de ilginç bir konu değilim. Biraz daha tatlı alır mısın?»

«Hayır, teşekkür ederim. Artık bir hafta hiç bir şey yiyemem.»

«Öyleyse gidip çalışalım.»

Gece yarısına kadar çalıştılar. Fraser, Catherine'i kapıya kadar geçirdi. Talmadge, kendisini eve götürmek için kapıda bekliyordu.

Yolda giderken hep Fraser'i düşündü. Onun gücünü, alaycılığını sevecenliğini düşündü. Birisi bir seferinde, bir erkeğin yumuşak davranabilmesi için önce çok çok güçlü olması gerektiğini söylemişti. Villiam Fraser de çok güçlüydü. Bu gece, Catherine'in hayatındaki en güzel gecelerden biri olmuştu ve bu da onu kaygılandırıyordu. Patronuna telefon eden her kızdan nefret ederek bütün gün işyerinde oturan o kıskanç sekreterlerden birine benzeyeceğinden korkuyordu. İyi ya işte, böyle bir şeyin olmasına göz yummayacaktı. Bu kentteki her çekici kadın, kendini Fraser'in kafasına atıyordu. O da bu kalabalığa katılmayacaktı.

Apartmana döndüğünde Susie uyanık, onu bekliyordu. İçeri girer girmez üzerine atladı.

«Anlat,» diye yalvardı. «Neler oldu?»

«Hiç bir şey olmadı,» diye karşılık verdi, Catherine. «Yalnızca yemek yedik.»

Susie, ona inanamayarak baktı. «Sana asılmaya bile kalkışmadı mı?»

«Elbette, hayır.»

Susie içini çekti. «Düşünmeliydim. Korkmuştur kesinlikle.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Şunu demek istiyorum ki şekerim; ortalıkta Bakire Mary gibi dolaşıp duruyorsun. Sana parmağını dokundursa, kesinlikle: 'Tecavüz!' diye bağırdıktan son-

ra şak diye düşüp bayılacağından korkmuştur.»

Catherine yanaklarının kızardığını duydu. «Onunla bu yönden ilgilenmiyorum,» dedi sert sert. «Ve Bakire Mary gibi de dolaşmıyorum.» **Bakire Catherine gibi dolaşıyorum. Sevgili, ihtiyar Azize Catherine.** Bütün yaptığı, kutsal karargâhını bu kente taşımak olmuştu. Başka hiç bir şey değişmemişti. Hâlâ aynı, eski kilise adına çalışıyordu.

Bunu izleyen altı ay, Fraser zamanının büyük bir bölümünü başka yerlerde geçirdi: Şikago, San Fransisko ve Avrupa yolculuklarına çıktı. Her zaman, Catherine'i meşgul etmeye yetecek kadar iş vardı ama, Fraser'siz işyeri boş ve yalnız görünüyordu.

Çoğu erkek olan bir yığın konuk gelmekteydi ve Catherine'in çevresi çağrılarla kuşatılmıştı. Kimileri yemeğe, kimileri Avrupa yolculuğuna, kimileri de yatağa çağırıyordu. Biraz, bu adamların hiç biri ilgisini çekmediği için, biraz da eğlenceyle işi birbirine karıştırmasından Fraser'in hoşlanmayacağını düşünerek, hepsini geri çevirdi. Eğer kaçırdığı sürekli fırsatları Fraser bilse hiç bir şey söylemezdi. Birlikte akşam yemeği yediklerinin ertesi günü haftalığını on dolar artırmıştı.

Catherine'e kentteki hayat değişmiş gibi geliyordu. İnsanlar daha hızlı bir davranış içindeydiler ve daha büyük bir gerilime giriyorlardı. Gazete başlıkları, sürekli olarak Avrupa'daki işgalleri ve bunalımları anlatıyordu. Amerika'yı, en çok Fransa'nın düşüşü etkilemişti, çünkü bunu kendilerine bir saldırı, özgürlüğün beşiği olan bir ülkeye saldırı olarak değerlendiriyorlardı.

Norveç düşmüştü, İngiltere ayakta kalmak için savaşıyordu ve Almanya, İtalya, Japonya, aralarında bir anlaşma imzalamışlardı. Amerikanın savaşa girmesinin kaçınılmaz olduğu şimdi daha çok hissediliyordu. Bir gün, Catherine bunu Fraser'e sordu.

«Sanıyorum, savaşa girmemiz yalnızca bir zaman sorunudur. Eğer İngiltere, Hitler'i durduramazsa bunu

biz yapmak zorunda kalacağız,» karşılığını aldı.

«Ama Senatör Borah'ın dediğine göre...»

Fraser kızgın kızgın: «Onlar devekuşuna benzerler,» dedi.

«Savaş çıkarsa ne yapacaksınız?»

«Bir kahraman olacağım.»

Catherine, onu bir asker giysisi içinde çarpışmaya giderken gözlerinin önünde canlandırdı ve bu düşünceden nefret etti. Yaşadıkları ileri çağda bile insanların sorunlarına birbirlerini öldürerek çözüm bulacaklarına inanmaları ona çok aptalca göründü.

«Üzülme, Catherine,» dedi Fraser. «Bir süre için hiç bir şey olmayacak. Olduğu zaman da biz buna hazırlanmış olacağız.»

«Peki ama, İngiltere'ye ne dersiniz?» diye sordu. «Hitler onlara saldırmaya karar verirse, direnmeye güçleri yetecek mi? Hitler'in öyle çok tankı ve uçağı var ki! Onlarınsa hiç bir şeyleri yok.»

«Onların da olacak,» diye Fraser kendisine güvence verdi. «Çok yakında olacak.»

Sonra konuyu değiştirdi ve yine işlerine döndüler.

Bir hafta sonra bütün gazete başlıkları, Roosevelt'in yeni düşüncesi olan ödünç verme sistemiyle ilgili yazılarla doluydu. Demek ki, Fraser bunu daha önceden biliyordu ve ipucu vermeden kendisine anlatmaya çalışmıştı.

Haftalar olaysız bir biçimde birbirini izledi. Zaman zaman, Catherine bazı erkeklerle dışarı çıkıyordu; ama yanındaki erkeği durmadan Fraser'le karşılaştırıyor ve niye başkalarıyla gezmek zahmetine katlandığını da merak ediyordu. Kendisini tutkusal olarak bir açmaza soktuğunun bilincindeydi; ne var ki, bundan nasıl kurtulacağını kestiremiyordu. Kendi kendisine, Fraser'e körü körüne âşık olduğunu ve bunun üstesinden geleceğini söylüyordu; ama bu duygu, öbür erkeklerle birlikte olmaktan hoşlanmasını engelliyordu; çünkü hepsi de Fraser'in yanında bir hiçti.

Bir akşam geç saatlarda hâlâ çalışırken, bir oyundan çıkmış olan Fraser, beklenmedik bir anda içeri girdi. Catherine onun içeri girişini şaşkınlıkla izledi.

«Biz burada ne işletiyoruz?» diye bağırdı kıza. «Köle gemisi mi?»

«Yarın yanınızda. San Fransisko'ya götürebilmeniz için bu raporu bitirmek istedim,» dedi.

«Bana onu postayla gönderebilirdiniz,» diye karşılık verdi adam. Catherine'in karşısında bir iskemleye oturup kızı incelemeye başladı. «Akşamlarını geçirecek bu can sıkıcı raporlardan başka bir şey bulamıyor musun?»

«Bu akşam boştum da...»

Fraser, arkasına yaslanıp kenetlediği parmaklarını çenesine dayadı.

«Buraya ilk geldiğin gün ne söylediğini anımsıyor musun?»

«Bir sürü aptalca şey söyledim.»

«Sekreterim değil de, yardımcım olmak istediğini söylemiştin!»

Gülümsedi: «O zaman pek bir şey bilmiyordum.»

«Şimdi biliyorsun.»

Ona baktı. «Anlamıyorum,» diye fısıldadı.

«Çok basit, Catherine,» dedi yavaşça. «Son üç aydır gerçekte benim yardımcımdın. Şimdi bunu resmîleştirmek istiyorum.»

İnanamıyormuş gibi adama baktı. «Sahiden emin misiniz benim...»

«Seni şaşırtmasını istemediğim için kısa sürede sana bu yeri ve aylığı vermedim. Ama şimdi bu işi yapabileceğini sen de biliyorsun.»

«Ne diyeceğimi bilmiyorum,» diye kekeledi, Catherine. «Pişman olmayacaksınız, Bay Fraser.»

«Şimdiden oldum bile. Yardımcılarım bana Bill der.»

«Bill.»

O gece daha sonra yatağına yattığında kendisine

nasıl baktığını ve bakışının onda uyandırdığı duyguları düşündü, geç saatlara kadar uyuyamadı.

Catherine birçok kez babasına yazmış ve ondan, Vaşhington'a gelip kendisini görmesini istemişti. Babasına kenti gezdirmek, onu arkadaşları ve Bill Fraser'le tanıştırmak istiyordu. Son iki mektubuna karşılık alamamıştı. Kaygılanarak, Omaha'daki amcasına telefon etti.

«Cathy! Ben de şimdi seni arayacaktım.»

Catherine'in yüreği duruverdi sanki.

«Babam nasıl?»

Kısa bir duraklama oldu.

«Bir kalp krizi geçirdi. Ben hemen sana telefon etmek istedim ama, baban biraz daha iyileşene dek beklememi söyledi.»

Catherine telefonu sımsıkı tuttu.

«Şimdi daha iyi mi?»

«Korkarım değil, Cathy.» dedi amcası. «Felç oldu.»

Catherine: «Hemen geliyorum,» dedi.

İçeri girip Fraser'e, olanları anlattı.

«Üzgünüm,» dedi erkek. «Sana yardım etmek için ne yapabilirim?»

«Bilmiyorum. Ama hemen ona gitmek istiyorum, Bill.»

«Elbette.» Telefonu alıp numarayı çevirmeye başladı. Şoförü Catherine'i evine götürdü; kız orada çantasına giyecek bir şeyler attıktan sonra da havaalanına götürdü. Fraser onun için uçakta yer ayırtmıştı.

Araç, Omaha havaalanına indiğinde, amcasıyla yengesi kendisini bekliyorlardı ve yüzlerine bakar bakmaz çok geç kaldığını anladı. Hiç konuşmadan, ölünün bulunduğu yapıya gittiler. Catherine içeri girerken dayanılmaz bir yitiriş ve yalnızlık duygusuyla doluydu. Sanki içinde bir şeyler ölmüştü ve bir daha da dirilmeyecekti. Onu küçük bir odaya soktular. Babasının bedeni en iyi giysisi içinde ve basit bir tabutta uzanıyordu. Sanki sürekli yaşamaktan aşınmış gibi küçülmüştü.

Amcası Catherine'e, babasının kişisel eşyasını, bütün bir ömür boyu biriktirilmiş hazineyi vermişti ve bu da elli dolar, birkaç eski resim, bir kol saatı, okunmaktan kıyıları kıvrılmış ve bir sicim parçasıyla bağlanmış kendi mektuplarını içeriyordu. Tek kişinin bırakabileceği acıklı bir mirastı bu ve yüreği Catherine'in yüreğini burkuyordu. Düşleri öylesine büyük, başarısı öylesine küçük olmuştu. Kendisi ufak bir kızken, onun nasıl da canlı ve hayat dolu olduğunu, cepleri armağanlarla dolu olarak eve dönüşlerinin nasıl da coşkular yarattığını anımsadı. Hiç bir zaman gerçekleşemeyen o çok güzel buluşlarını anımsadı. Anımsanacak pek fazla bir şey yoktu ve bütün olanlar da işte bu kadardı. Ansızın, Catherine ona bir sürü şey söylemek, onun için bir sürü şey yapmak istedi; ama artık çok geçti.

Babasını kilisenin yanındaki küçük bir mezarlığa gömdüler. Catherine o geceyi amca ve yengesiyle geçirip ertesi sabah trenle dönmeyi düşünmüştü. Ne var ki, bir an daha kalmaya dayanamayacağını anlayarak havaalanına telefon etti ve yer ayırttı. Uçak indiğinde, Bill Fraser kendisini bekliyordu ve ona gereksinme duyduğu anda orada bulunması, onunla ilgilenmesi sanki en doğal şeydi.

Kızı kent dışında eski bir lokantaya götürüp babasıyla ilgili anılarını dinledi. Babası üzerine gülünç bir öykü anlatırken, Catherine ağlamaya başlamıştı; ama ne gariptir ki, Bill Fraser'in önünde ağlamak da onu tedirgin etmemişti.

Catherine'in bir süre işten ayrılıp dinlenmesini önerdi ama, o bir şeyler yapmak ve böylece babasının ölümünü düşünmemek isteğindeydi. Daha sonra, haftada birkaç kez birlikte yemek yemeyi alışkanlık durumuna getirdiler ve Catherine gittikçe kendini ona daha yakın duymaya başladı.

Her şey, önceden düzenlenmeksizin ve düşünülmeksizin oldu. Geç saatlara kadar çalışmışlardı. Catherine bazı kâğıtları gözden geçirirken onun arkasında

durduğunu duydu. Usulca, parmaklarıyla boynuna dokunarak okşamaya başlamıştı.

«Catherine...» dedi.

Bakmak için arkasını döndü ve kendini onun kollarında buldu. Sanki daha önce de yüzlerce kez öpüşmüşler, sanki bu onun geçmişi olduğu kadar da geleceğiymiş, hep ait olduğu yermiş gibiydi.

İşte böylesine basit, diye düşündü Catherine. **Hep böylesine basitti, ama ben bilmiyordum.**

«Paltonu al, sevgilim,» dedi Bill Fraser. «Eve gidiyoruz.»

Arabayla eve giderlerken hiç konuşmadılar. Fraser koruyormuş gibi kolunu Catherine'e dolamıştı. Hiç böylesine bir mutluluk tatmış değildi kız. Onu sevdiğinden emindi ve erkeğin de onu sevip sevmemesinin hiç önemi yoktu. En azından ondan hoşlanıyordu ve o da buna razı olacaktı. Daha önce neye razı olacağını -Ron Peterson'u- düşününce titredi.

«Bir şey mi var?» diye sordu Fraser.

Catherine, o pis, kırık aynasıyla otel odasını düşündü. Kolunu ona dolamış olan bu güçlü ve zeki adama baktı. «Hayır,» dedi. Sonra yutkundu. «Sana bir şey söylemeliyim,» dedi. «Ben, bakirevim.»

Fraser gülümsedi ve şaşkınlıkla başını salladı. «İnanılmaz bir şey,» diye karşılık verdi. «Bu kentteki tek bakireyi nasıl da baştan çıkardım?»

Catherine dürüstlükle: «Düzeltmeye çalıştım, ama olmadı,» dedi.

«Olmadığına sevindim.»

«Yani, senin için önemi olmadığını mı söylemek istiyorsun?»

Yüzünü aydınlatan şakacı bir gülümseyişle gülüyordu: «Senin sorunun ne, biliyor musun?» diye sordu.

«Sanırım.»

«Bu konuda çok fazla düşünüyordun.»

«Sanırım.»

«Bütün iş rahat olmakta.»

Catherine usulca başını salladı.

«Hayır, sevgilim. Bütün iş sevmekte.»

Yarım saat sonra araba Fraser'in evinin önünde durdu. Catherine'i kitaplığa götürdü erkek.

«Bir şey içer misin?»

Catherine ona baktı: «Yukarı çıkalım.»

Kızı kollarına alıp öptü. Catherine ona sımsıkı sarılmıştı. **Eğer bu gece bir terslik çıkarsa,** diye düşündü, **kendimi öldüreceğim. Kendimi gerçekten öldüreceğim.**

«Haydi,» dedi Fraser. Elini tuttu.

Adamın odası, içinde bir şömine, bir kahvaltı masası ve büyük bir, iki kişilik yatak bulunan, aynı zamanda erkeksi görünümü olan bir odaydı. Solda bir giyinme odası ve banyo vardı.

«İçki istemediğine emin misin?» diye sordu.

«Gerek yok.»

Onu yine kollarına alıp öptü. Kızsa, adamın erkeksi sertliğini bedeninde duydu.

«Şimdi dönerim,» dedi Fraser.

Catherine, giyinme odasında gözden yitişini izledi. O, tanıdığı en hoş, en mükemmel erkekti. Durmuş böylece onu düşünürken, niçin odadan çıktığını ansızın anlayıverdi: Tedirgin olmaması için, yalnız soyunma olanağı vermek istemişti. Catherine, apar topar giysilerini çıkarmaya başladı. Bir an çıplak kalarak olduğu yerde durup bedenine baktı ve **Hoşça kal, Azize Catherine,** diye düşündü. Yatağa yürüyüp örtüleri araladı, içine girdi.

Fraser, üzerinde ipek bir pijamayla gelmişti. Yatağa yaklaşıp ona baktı. Siyah saçları güzel yüzünü çevreleyerek, beyaz yastığın üzerine dağılmıştı. Bütünüyle önceden düzenlenmemiş olduğu için, şu an daha da coşku vericiydi.

Üzerindekileri çıkarıp yanına uzandı kızın. Catherine'in aklına ansızın bir şey geldi.

«Korunacak hiç bir şey yapmadım,» dedi. «Gebe

kalır mıyım dersin?»

«İnşallah.»

Şaşkınlıkla ona baktı ve ne demek istediğini sormak üzere ağzını açtı, ama Fraser dudaklarını onunkilerin üzerine koyup, elleriyle bedenini okşamaya başladı ve Catherine o an olanlardan başka her şeyi unuttu. Sonra, bir an için, bedeninde keskin bir acı duydu ve daha sonra da, Fraser'in hareketleri çabuklaştı: «Hazır mısın» diye soruyordu. Catherine neye hazır olması gerektiğini bilmiyordu ama; «Evet,» dedi. Erkek: «Oh! Cathy!» diye bağırarak, son bir hareket daha yaptı ve sonra kımıldamaksızın onun üzerinde uzandı.

Hepsi bitmişti! Fraser: «Senin için de çok güzel miydi?» diye soruyordu. Catherine: «Evet, çok güzeldi,» dedi. Adam: «Zamanla alıştıkça daha çok hoşlanacaksın,» diye ekledi. Ve Catherine, onu böylesine hoşnut edebildiği için sevinçli, bütün geçenlerin kendisi için nasıl da bir düş kırıklığı olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Belki bu iş de zeytin sevmek gibi bir şeydi. Sevmek için tadına varmak gerekiyordu. Onun kollarında yatıştırıcı sesini dinleyerek uzanıyor ve: **İşte önemli olan bu, birbirini seven ve her şeyi paylaşan iki insan olarak birlikte olmak,** diye düşünüyordu. Bir sürü açık saçık roman okumuş, aşk şarkısı dinlemişti. Bu işten çok şey bekliyordu. Ya da belki -gerçek buysa, bununla da yüz yüze gelmeliydi- cinsel yönden soğuktu o. Sanki kafasından geçenleri okuyormuş gibi, Fraser onu kendine çekerek «Eğer bu seferki senin için bir düş kırıklığı olduysa üzülme sevgilim. İlk kez hep öyle olur,» dedi.

Catherine karşılık vermeyince, bir dirseğinin üzerinde doğrulup ilgiyle ona baktı ve: «Kendini nasıl duyuyorsun?» diye sordu.

«İyiyim,» dedi çabuk çabuk. Gülümsedi. «Gördüğüm en iyi sevgilisin.»

Ona iyice sokularak, sıcaklığını ve verdiği güvenli-

ği duydu. İçindeki sert düğüm çözülüyor ve bir rahatlıkla doluyordu.

«Bir içki ister misin?» diye sordu adam.

«Hayır, teşekkür ederim.»

«Sanırım, ben kendime bir tane hazırlayacağım; her akşam bir bakireyle yatmak olanağı yok.»

«Senin için önemli miydi?»

O tuhaf, anlayışlı bakışıyla ona baktı; bir şey söylemek için ağzını açtı ama düşüncesini değiştirerek: «Hayır,» dedi. Sesinde anlaşılmayan bir ton vardı.

Catherine! «Ben... şey miydim?» diye mırıldanıp yutkundu. «Yani, iyi miydim?»

«Çok hoştun.»

«Doğru mu?»

«Doğru.»

«Biliyor musun, seninle az daha niçin yatmayacaktım?»

«Niçin?»

«Beni bir daha görmek istemeyeceğinden korktuğum için.»

Fraser yüksek sesle güldü: «Bu, kızlarını el değmeden korumak isteyen sinirli annelerin uydurması. Cinsellik insanları birbirinden soğutmaz, Catherine. Birbirlerine yaklaştırır.» Ve söyledikleri doğruydu da. Kız, hiç kimseyi daha önce kendine böylesine yakın duymamıştı. Dışarıdan yine eskisi gibi görünebilirdi ama, Catherine artık değişmiş olduğunu biliyordu.

Bu eve daha önce gelen kız yok olmuş ve şimdi yerine bir başka kadın gelmişti. William Fraser'in kadını! Sonunda aradığı tılsımı bulmuştu. Arayış da bitmiş oluyordu.

Şimdi artık FBI bile doyum bulacaktı.

NOELLE

Paris: 1941

KİMİLERİ için 1941 yılı Paris'i, bir zenginlikler ve fırsatlar kentiydi; kimileri içinse bir yeryüzü cehennemiydi. Gestapo, bir korku sözcüğü ve yaptıkları da kulaktan kulağa dolaşan en belli başlı konuşma konusu olmuştu. Fransız Yahudilerine karşı birkaç vitrin camının gösterişli bir biçimde kırılmasıyla başlatılan saldırılar, becerikli Gestapo'ca bir el koyma, bölme ve öldürme sistemi olarak düzenlenmişti.

29 mayısta yeni bir bildiri yayımlandı: «... kıyıları siyah, avuç içi büyüklüğünde altı köşeli bir yıldız. Sarı kumaştan yapılması ve üzerine kara harflerle YAHUDİ yazılması gereklidir. Altı yaşından büyükler göğüslerinin sol yanına görülür biçimde dikeceklerdir.»

Bütün Fransızlar, Alman çizmeleri altında ezilmeye gönüllü değildi. Fransız yeraltı direnme örgütü olan Maquois, zorlu ve akıllıca bir savaş veriyor, üyeleriyse yakalandığında acımasızca öldürülüyordu.

Ailesinin Charters dışında büyük bir şatosu olan genç bir kontes, şatosunun alt katını altı aylığına Al-

man Karargâhı olarak kullanılmak için Almanlara vermeye zorlandı ve bu sırada da şatonun üst kat odalarında direnme örgütünün aranan beş üyesini sakladı.

İki grup birbiriyle hiç karşılaşmadı ama, üç ay içinde kontesin bütün saçları ağardı.

Almanlar, zafer kazanmışlara yaraşır biçimde yaşıyorlardı. Ne var ki, ortalama bir Fransız için soğuk ve yoksulluktan başka her alanda kıtlık vardı: Yemek pişirecek gaz kısıtlanmıştı ve ısıtma yapılamıyordu. Parisliler, talaş satın alıp evlerinin yarısını bununla doldurarak, öbür yarısını da talaş yakan özel sobalarla ısıtarak yaşıyorlardı.

Kahve ve sigaradan deriye kadar her şey karneye bağlanmıştı. Fransızlar işi şakaya döküp 'ne yediğinin önemi yok, çünkü hepsinin tadı aynı' diyorlardı. Kural olarak dünyanın en şık giyinen kadını olan Fransız kadını, yün paltolarının yerine koyun derisi giyiyor, ayağına da tahta pabuçlar geçiriyordu. Paris sokaklarında yürüyen bu kadınlar at nalı gibi sesler çıkarıyordu.

Vaftiz törenleri bile bu durumdan etkilenmişti. Çünkü vaftiz törenlerinin geleneksel tatlısı olan badem şekerleri kıtlığı vardı ve tatlıcı dükkânlarının vitrinlerinde badem şekeri için sıraya girilmesini isteyen yazılar görünüyordu. Sokaklarda birkaç Renault araba göze çarpıyorsa da, ulaşımın çoğu iki kişilik bisikletlerle yapılmaktaydı.

Uzun süreli bunalım dönemlerinde hep olduğu gibi, tiyatro parladı. İnsanlar yaşamanın yıkıcı gerçeklerinden kaçışı, sinemalar ve tiyatrolara gitmekle buluyorlardı.

Noelle Page bir gece içinde yıldız oluvermişti. Tiyatroda onu kıskananların, bu olayı yaratanın Gautier'in gücü olduğunu ileri sürmelerine ve Gautier'in de, uğraşında onu gerçekten desteklemiş olmasına karşılık, tiyatrolarda çalışanlar çok iyi bilirler ki halktan, o yüzü olmayan, yalnızca kıpırdanan kalabalıktan başka kimse, bir yıldızın yazgısını belirleyemez. Halk, Noelle'e tapıyordu.

Armand Gautier'e gelince: O, Noelle'in yıldız olmasına, kendi katkısından ötürü pişmandı. Artık ona gereksinme duymuyordu çünkü: Noelle'i ona bağlayan tek şey, bir kapristi ve onun, kendisini bırakacağı günün korkusu içinde yaşıyordu hep. Gautier, hayatının büyük çoğunluğunu tiyatroda geçirmişti ama, Noelle gibi birisiyle hiç karşılaşmamıştı. Ona öğretmesi gereken her şeyi öğrenip daha çoğunu isteyen emici bir sünger gibiydi. Onun, oynayacağı kişiliği benliğinde eritmesini izlemek de çok hoş bir şeydi. Gautier, taa başından beri onun büyük bir yıldız olacağını biliyordu ama, kızı daha iyi tanıdıkça bunun, onun için hiç de bir amaç olmadığını görerek şaşırmıştı. Gerçekte, Noelle tiyatroyla hiç ilgili değildi.

İlk önceleri Gautier buna inanamamıştı. Bir yıldız olmak, merdivenin en üst basamağıydı. Ama, Noelle için oyunculuk yalnızca ilk basamaktı ve Gautier onun gerçek amacının ne olduğu konusunda en küçük bir şey bilmiyordu. O bir sırdı, ve bu adam da onu daha iyi tanıdıkça daha çok şaşırıyordu. Açtıkça içinden başka bir kutu çıkan küçük Çin kutuları gibiydi. Gautier, insanları, özellikle kadınları çok iyi tanımakla gururlanırdı. Birlikte yaşadığı kadını hiç tanıyamamaksa onu çıldırtıyordu. Noelle'den, kendisiyle evlenmesini istemiş, o da: «Peki Armand,» demişti ama; bunun Sorel'le ve Tanrı bilir daha kaç kişiyle nişanlanmasından öte bir anlam taşımadığını anlamıştı. Bu evliliğin hiç bir zaman gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Kendisini hazır duyduğu zaman, Noelle gidecekti.

Gautier, onunla karşılaşan her erkeğin onu yatağa götürmeye çalıştığından emindi. Kıskanç arkadaşlarının tavrından, bunu daha kimsenin başaramadığını da biliyordu.

«Seni şanslı adam,» demişti dostlarından biri: «Seni asmak gerek. Çünkü ona bir yat, bir şato ve bir sürü uşak vereceğimi söyledim ama, suratıma güldü.»

Banker olan başka bir arkadaşı da: «Sonunda pa-

ranın satın alamayacağı ilk şeyi buldum,» demişti.

«Noelle mi?»

Adam başını sallamıştı. «Öyle. Ona ne istediğini sordum. İlgilenmedi bile. Sen ona ne veriyorsun, dostum?»

Armand Gautier de bunu bilmek isterdi.

Noelle, oynayacağı ilk oyunu bulduğu zamanı anımsadı. Bir düzine kadar sayfa okumuştu ki, aradığının tam da bu olduğunu anladı: Kocası savaşa giden bir kadın üzerine yazılmış bir oyundu bu işte. Bir gün evlerinin kapısında bir asker belirdi ve kadının kocasıyla birlikte Rus sınırında savaştığını söyledi. Oyun geliştikçe, kadın onun psikopat bir katil olduğunu ve hayatının tehlikede bulunduğunu bilmeksizin adama âşık oldu. Oyunda kadının rolü çok önemliydi ve Gautier, bu rolü Noelle'in oynaması koşuluyla oyunu yönetmeyi kabul etti. Öteki oyuncular, tanınmamış birinin başrolü almasına karşıydılar, ama sonunda razı oldular. Gautier, haberi vermek için hemen eve koştu. Bir yıldız olmak istediği için kendisine gelmişti ve işte ona istediğini verecekti. Bunun, onları birbirine daha da yaklaştıracağını ve onun kendisini sevmesini sağlayacağını umuyordu. Evleneceklerdi, hep onun olacaktı.

Ama Gautier haberi kendisine verdiği zaman, Noelle yalnızca ona baktı ve «Çok iyi, Armand, teşekkürler,» dedi. Ses tonu, sanki ona saatı söylemiş ya da sigarasını yakmış da o yüzden teşekkür ediyormuş gibiydi.

Gautier kadını uzun uzun seyretti. Onun garip bir biçimde hasta olduğunu, içindeki bir tutkunun ya büsbütün öldüğünü ya da hiç yaşamadığını ve hiç kimsenin ona sahip olamayacağını öğrenmişti artık. Biliyordu ama, yine de inanamıyordu; çünkü karşısında gördüğü, onun bütün isteklerine uysallıkla boyun eğen, karşılığında hiç bir şey istemeyen güzel ve çekici bir kızdı. Onu sevdiği için Gautier kuşkularını bir yana bıraktı ve oyun üzerinde çalışmaya başladılar.

Noelle, Gautier'in umduğu gibi çok başarılı olmuştu. İki ay sonra oyunun gösterilmesi başlayınca, Noelle bir gece içinde Fransa'nın en büyük yıldızı oldu. Eleştirmenler, Gautier'in başrole metresini, yani hiç deneyi olmayan birini getirdiğini bildikleri ve böyle bir konuyu kaçırmak istemedikleri için oyuna saldırmaya hazırdılar ama, Noelle onları büyüledi. Onun sanat yeteneğini ve güzelliğini övüp durdular. Gösteri tam bir başarı olmuştu.

Oyundan sonra her gece, Noelle'in odası konuklarla doluyordu. Hemen herkes geliyordu: Ayakkabıcılar, askerler, milyonerler, tezgâhtar kızlar... Ve Noelle, hepsini aynı sabırlı incelikle karşılıyordu. Gautier de şaşkınlıkla izliyor ve, sanki halkını kabul eden bir prenses gibi, diye düşünüyordu.

Bir yıl içinde Noelle, Marsilya'dan üç mektup aldı ve üçünü de açmadan yırttı. Sonunda mektupların arkası kesildi.

İlkbaharda, Gautier'in yönettiği bir filmde oynadı ve film piyasaya çıktığında ünü daha da yayıldı. Gautier, onun gazetecilerle konuşma ve resim çektirmedeki sabrına hayran oluyordu. Yıldızların birçoğu bu işlerden nefret eder ve bunu ya filmlerinin satışını çoğaltmak ya da bencil duygularını doyurmak için yaparlardı. Noelle'se, her ikisine karşı da kayıtsızdı. Gautier ona, bu soğuk ve yağışlı kentte oturup film dergilerine poz vermektense niçin güneye inerek biraz dinlenmek istemediğini sorup duruyordu. Gerçek nedeni bilse, donup kalırdı adamcağız. Noelle'i bütün bu yaptıklarına iten şey çok basitti:

Evet, yaptığı her şeyi Larry Douglas için yapıyordu.

Resimcilere poz verirken, bir dergi satın alan ve onun resmini gören Larry canlanıyordu gözlerinin önünde. Bir filmde bir rol yaparken, uzak bir yerlerde bir salonda oturan ve onu izleyen Larry'yi görüyordu. Yaptığı iş, Larry'ye bir anımsatma, ona geçmişten bir mesaj, bir gün onu kendisine geri getirecek bir işaretti: Ve

Noelle'in bütün istediği de buydu: Kendisine geri dönmesi! Böylece onu yok edebilecekti!

Christian Barbet sayesinde, Noelle'in Larry üzerine tuttuğu defter şişkinleşiyordu. Küçük detektifi, o biçimsiz işyerinden, Richer caddesinde büyük ve lüks bir yere taşınmıştı. Noelle, adamı yeni işyerinde ilk kez görmeye gittiğinde, Barbet onun yüzündeki şaşkın anlama gülmüş ve: «Ucuza kapattım, hepsi daha önce bir Yahudinindi,» demişti.

Noelle, ağırbaşlılıkla: «Bana haberleriniz olduğunu söylemiştiniz» dedi.

Adamın yüzünden sırıtış silindi. «Ah, evet.» Haberleri vardı. Nazilerin burnu dibinde İngiltere'den havadis toplamak zordu ama, Barbet yolunu buluyordu. Londra'daki bir şubeden mektupları gizlice taşımaları için tarafsız gemilerdeki denizcilere rüşvet veriyordu. Ama bu onun kaynaklarından yalnızca biriydi. Fransız yeraltı örgütünün vatanseverliğine, Uluslararası Kızıl Haç'ın insanseverliğine, denizaşırı ülkelerde ilişkileri olan karaborsacıların iyiliklerine de başvuruyordu. Her birine ayrı bir öykü uyduruyor ve böylece haberler yağıp duruyordu.

Masasından bir kâğıt aldı: «Arkadaşınız, Manş denizinde vuruldu,» dedi duraksamaksızın. Yüzünde bir acı belirtisi bekleyerek ve onun acısından haz duymaya hazırlanarak göz ucuyla onu süzmeye başladı. Ama Noelle'in yüzündeki anlam değişmedi. Ona baktı yalnızca ve inançla: «Kurtarıldı,» dedi Barbet yutkundu, isteksizce: «Evet, bir İngiliz kurtarma gemisi aldı onu,» diye karşılık verdi. Aynı zamanda, kadının nasıl olup da bunu bilebildiğini merak etti.

Bu hatun onu durmadan yanıltıyor, bu nedenle de ondan bir müşteri olarak nefret ediyor ve bırakmayı düşünüyordu ama, bunun aptallık olacağını biliyordu.

Bir seferinde, yaptığı işin daha da ucuza gelebileceğini üstü kapalı bir biçimde belirterek ona kur yapmak istemiş ama, Noelle kendisini, pis bir zampara ol-

duğunu hissettirecek biçimde geri çevirmişti ve bu yüzden onu hiç bağışlamayacaktı. Bir gün, diye söz verdi kendine Barbet; bir gün bu inatçı sıpa yaptığını ödeyecekti!

Şimdi Noelle, o güzel yüzünde bir iğrenme ifadesiyle karşısında otururken ondan bir an önce kurtulmak için raporunu çabuk çabuk okumaya başladı.

«Birliği Kirton'a gönderildi. Avcı uçakları kullanıyorlar ve...» Noelle başka bir şeyle ilgileniyordu.

«Şu amiralin kızıyla nişanlanması işi,» dedi; «Suya düştü, değil mi?»

Barbet, şaşkınlıkla ona baktı ve: «Evet; kız, ilgilendiği öteki kadınlardan bazılarını öğrendi,» diye mırıldandı. Sanki Noelle raporu önceden görmüştü. Kuşkusuz, görmemişti ama, bunun hiç önemi yoktu. Onu Larry'ye bağlayan nefret bağı öylesine güçlüydü ki, kendisi bilmeksizin Larry'ye önemli hiç bir şey olamazdı. Noelle, raporu alıp bürodan ayrıldı. Eve dönünce onu bir kez daha dikkatle okuyup öteki raporların bulunduğu çekmeceye kilitledi.

Bir cuma gecesi gösterisinden sonra, Noelle soyunma odasında kremle makyajını temizliyordu. Kapısı çalındı ve yaşlıca, topal sahne bekçisi Marius içeri girdi.

«Özür dilerim, Bayan Page; bir bay, bunları size getirmemi istedi.»

Noelle, aynadan bir göz attı ve bekçinin, değerli bir vazo içinde koskocaman bir gül demeti taşıdığını gördü.

«Şuraya koy, Marius,» dedi; gülleri masaya yerleştirişini izledi.

Kasım sonlarıydı, üç aydır hiç kimse Paris'te gül görmemişti. Kıpkırmızı ve çiğden ıslanmış bu güllerden dört düzine kadar vardı. Noelle merak içinde, gidip üzerlerindeki kartı aldı: «Güzel Bayan Page'e! Benimle akşam yemeği yer misiniz? General Hans Scheider.» yazılıydı.

Güllerin içinde bulunduğu vazo çok hoş işlemeler-

le süslü, pahalı bir şeydi. General Scheider bir sürü sıkıntıya katlanmıştı besbelli.

Sahne bekçisi: «Karşılığınızı bekliyorlar,» dedi.

«Ona, hiç akşam yemeği yemediğimi söyle ve bunları da sen evine, karına götür,» dedi.

Adam şaşkınlıkla baktı. «Ama, General...»

«Hepsi bu kadar.»

Marius, başını salladı; vazoyu alıp çarçabuk dışarı çıktı. Noelle onun öyküyü yayacağını ve bir Alman generalini nasıl geri çevirdiğini herkese anlatacağını biliyordu. Bu tür olaylar daha önce başka Almanlarla da başına gelmiş ve Fransızlar ona bir çeşit kahraman gözüyle bakmışlardı. Oysa gülünçtü bu. Asıl gerçek, Noelle'in Nazilere düşman olmadığı, ama onlara karşı bir ilgi de duymadığıydı. Hayatının ya da yapmak istediklerinin bir parçası değillerdi; yurtlarına dönecekleri günü bekleyerek onlara katlanıyordu. Herhangi bir Almanla ilişki kurarsa bunun ona zarar vereceğini biliyordu. Belki de bu, hemen şimdi olmayacaktı ama, onu şimdiki zaman değil, zaten gelecek ilgilendiriyordu. Nazilerin, yeryüzünü bin yıl daha yönetecekleri bir yanılgıydı. Azıcık tarih okuyan herkes, bugün yenenlerin yarın yenik düştüklerini bilirdi. Şimdilik, Almanlar dışarı atıldıktan sonra Fransızları karşısına alacak hiç bir şey yapmayacaktı. Nazi işgali ona hiç dokunmamıştı ve konu açıldığında -ki bu sık sık oluyordu- konuşmaktan kaçınıyordu.

Onun tavrıyla büyülenen Gautier de durmadan bu konuya dönüyordu:

«Nazilerin Fransa'yı ele geçirmelerine aldırmıyor musun?» diye soruyordu.

«Aldırsam bir şey değişir mi?»

«Sorun bu değil. Herkes senin gibi düşünse perişan oluruz.»

«Zaten olmadık mı?»

«Özgür düşünceye inanırsak olmayız. Doğar doğmaz yazgımızın belirlendiğine mi inanıyorsun?»

«Bir yere kadar. Bize vücutlarımız, doğduğumuz yer ve hayat içindeki durumumuz önceden veriliyor; ama bu, değişemeyiz anlamına gelmez. İstediğimiz her şey olabiliriz.»

«Tam benim savunduğum görüş. İşte bu yüzden de Nazilerle savaşmalıyız.»

Noelle ona baktı. «Tanrı bizim yanımızda olduğu için mi?»

«Evet.»

«Eğer Tanrı varsa, onları da yaratan odur, öyleyse onların da yanında olmalıdır.»

Noelle'in oyununun ilk yıldönümü olan ekim ayında, yardımcı oyuncular onun onuruna Tour d'Argent'te bir toplantı düzenlediler. Konuklar, artistler, bankerler ve işadamlarından oluşma bir karışımdı. Çoğu Fransız'dı, yalnız birkaçı üniformalı ve de birisi dışında hepsi Fransız kızlarıyla gelmiş olan bir düzine kadar da Alman vardı. Yalnız gelen tek Alman askeriyse, kırk yaşlarında kadar görünen, uzun, düzgün ve zeki yüzlü, derin yeşil gözlü, atletik vücutlu bir adamdı. Elmacık kemiğinden çenesine kadar uzanan ince bir yara izi taşıyordu yüzünde. Noelle, yanına gelmediği halde, onun bütün gece kendisini izlediğini biliyordu.

Aldırışsız bir tavırla: «Şu adam kim?» diye sordu.

Yakınındaki biri, masasında tek başına oturmuş şampanya yudumlayan subaya baktı ve sonra da şaşkınlıkla Noelle'e döndü: «Sorman garip,» dedi. «Onu senin dostun sanıyordum. Genelkurmaydan General Scheider o.» Noelle, gülleri ve kartı anımsadı, «Niye onu benim dostum sanıyordun?» diye sordu.

Arkadaşı şaşırmıştı. «Öyle işte... Yani demek istiyorum ki, Fransa'da oynanan her oyun ve yapılan film, Almanlarca onaylanmalıdır. Sansür, senin yeni filminin yapımına izin vermeyince, Generalin kendisi işe el koyup izin verdirdi.»

Tam o ara, Gautier onunla tanıştırmak için yanına birisini getirdi ve konuşma konusu değişti.

Noelle, General Scheider'le bir daha ilgilenmedi.

Ertesi akşam soyunma odasına gittiğinde, küçük bir vazo içinde bir tek gül ve kısa bir not buldu. Notta, «Belki de küçükten başlamalıyız. Sizi görebilir miyim? General Scheider.» diyordu.

Noelle, notu yırttı gülü de çöp kutusuna attı.

O geceden sonra kendisinin ve Gautier'in katıldığı her toplantıda Generalin de bulunduğuna dikkat etti. Hep geri planda kalıp onu izliyordu. Bir rastlantı olamayacak kadar sık yineleniyordu bu durum. Noelle, onun kendisini izlemek ve gitme olasılığı bulunan yerlere kendisini de çağırtmak için epey sıkıntıya katlandığını anladı.

Kendisiyle niçin böylesine ilgilendiğini merak etti, ama bu konu üzerinde pek fazla durmadı. Bazen bir çağırıyı kabul ederek ve sonra da gitmeyerek, Generalin orada olup olmadığını araştırıp eğleniyordu. General her zaman orada bulunuyordu.

Nazilerin, kendilerine karşı çıkan herkese uyguladıkları acımasız cezalara karşın, Paris'te sabotaj eylemleri çoğalmaktaydı. Maquis'e ek olarak ellerine geçen her silâhla düşmana karşı savaşmak için kendilerini tehlikeye atan düzinelerce küçük, özgürlük âşığı grup vardı. Yalnız yakaladıkları Alman askerlerini öldürüyor, malzeme kamyonlarını havaya uçuruyor, köprü ve tren yollarını mayınlıyorlardı. Onların eylemleri, denetim altındaki günlük gazetelerde alçakça yapılmış işler olarak yer alıyordu ama, Fransızlar için bunlar zafer demekti. Bir tek adamın adı durmadan gazetelerde geçiyordu. Ona hamamböceği anlamına gelen La Caffard diyorlardı, çünkü her taşın altından o çıkıyor ve Gestapo kendisini yakalayamıyordu. Kimse de onun kim olduğunu bilmiyordu. Kimileri, Paris'te oturan bir İngiliz olduğuna inanıyor, kimisi de Özgür Fransız Güçleri önderi General De Gaulle'ün adamı olduğunu ileri sürüyordu; hattâ onun, ulusuna ihanet eden bir Alman olduğunu söyleyenler bile vardı. Kim olursa ol-

sun, hamamböceği işaretleri her yerde, yapıların üzerinde, kaldırımlarda, hatta Alman karargâhlarında görülüyordu. Gestapo onu yakalamak için bütün gücünü harcıyordu. Bir gerçeğin hiç kuşku götürür yanı yoktu: O da, La Caffard'ın, bir folklor kahramanı oluvermesiydi.

Yağmurlu bir aralık günü Noelle, Armand'la birlikte, tanıdığı genç bir ressamın sergisinin açılışına gitmişti. Sergi, Faubourg-St.-Honore caddesindeydi. İçerisi çok kalabalıktı. Birçok seçkin kişi katılmıştı ve her yanda fotoğrafçılar vardı. Genç kadın, resimlere bakarak dolaşırken birisinin, koluna dokunduğunu duydu. Arkasını döndü ve Bayan Rose'la yüz yüze geldi. Noelle bir an kadını tanıyamadı. Hep o bildik, çirkin yüzü aynıydı ama, sanki kendi kendisinin annesi olmuş gibi, yirmi yaş daha yaşlı görünüyordu. Geniş, siyah bir pelerin giymekteydi ve Noelle onun o istenen, sarı Yahudi yıldızını takmadığını sezdi!

Tam konuşmaya başlayacaktı ki, yaşlı kadın kolunu sıkarak kendisine engel oldu.

Güç duyulabilir bir sesle: «Benimle, Les Deux Magots'ta buluşabilir misiniz?» diye sordu.

Noelle daha karşılık vermeden kalabalığa karışıp gitti ve kendi çevresi de bir anda fotoğrafçılarla sarıldı. Onlara gülümseyip poz verirken, Bayan Rose'la yeğeni Israel Katz'ı anımsıyordu. En gerek duyduğu zamanda ikisi de ona karşı çok iyi davranmışlardı. Israel, hayatını iki kez kurtarmıştı. Noelle, Bayan Rose'un ne istediğini merak etti. Belki de para isteyecekti.

Yirmi dakika sonra usulca oradan ayrılıp bir taksiye bindi. Aralıklı olarak bütün gün yağmur yağmıştı; şimdi de keskin ve soğuk bir sulu kara dönüşüyordu. Taksi Les Deux Magots'un önünde durur ve Noelle aşağıya, keskin soğuğun içine inerken, yanında sanki bir hiçlikten çıkmış gibi ansızın yağmurluklu ve geniş kenarlı şapkası olan bir adam belirdi. Noelle onu bir an tanıyamadı. Halası gibi o da daha yaşlı görünüyordu

ama, değişiklik bundan da öteydi. Daha önce kendisinde bulunmayan bir buyuruculuk, bir güç vardı şimdi. Son görüşmelerinden beri çok zayıflamıştı ve günlerdir uyumamış gibi gözleri çukurdaydı. Noelle onun da o altı kollu, sarı Yahudi yıldızını takmadığına dikkat etti.

Israel Katz: «Yağmurda durmayalım,» dedi.

Noelle'in koluna girip onu içeri soktu. Kahvede hepsi de Fransız olan bir düzine kadar müşteri bulunuyordu. Israel, onu arka köşedeki bir masaya götürdü.

«Bir şey içer misin?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim.»

Yağmurdan sırılsıklam olmuş şapkasını çıkardı, genç kadın bu arada onun yüzünü inceledi. Derken, kendisini buraya para istemek için çağırmamış olduğunu anladı. Israel de onu inceliyordu.

Yavaşça: «Hâlâ güzelsin, Noelle,» dedi. «Bütün filmlerini ve oyunlarını gördüm. Büyük bir yıldızsın.»

«Niye hiç sahne arkasına gelmedin?»

Israel, bir an duraksadı ve utangaçlıkla gülümsedi. «Seni tedirgin etmek istemedim.»

Noelle, genç adamın ne demek istediğini anlamak isteğiyle bir an düşündü. Onun için 'Yahudi' sözcüğü, ara sıra gazetelerde gördüğü ve hiç bir biçimde hayatını etkilemeyen bir şeydi, peki; bu sözcüğü yaşamak, seni yok etmeye, ortadan kaldırmaya ant içmiş bir ülkede yaşamak, hele de orası senin kendi ülkense, aynı yerde bunun savaşını vermek nasıl bir şeydi acaba?

«Dostlarımı ben kendim seçerim,» diye karşılık verdi. «Kimse bana kimlerle görüşeceğimi söyleyemez.»

Israel tuhaf bir biçimde gülümsedi. «Cesaretini boşa harcama,» dedi, «Yararı olacağı zaman kullan.»

«Bana kendinden söz et.»

Omuzlarını silkti: «Çok silik bir biçimde yaşıyorum. Operatör oldum. Dr. Angibouste'la birlikte çalıştım. Adını duymuş muydun?»

«Hayır.»

«Büyük bir kalp operatörüdür. Ben de onun yardımcısı oldum. Sonra da Naziler doktorluk diplomamı elimden aldılar.» Son derece biçimli ellerini kaldırdı ve sanki başkasınınmış gibi inceledi. «Böylece ben de marangoz oldum.»

Noelle, uzun uzun ona baktı. «Hepsi bu mu?» diye sordu.

Israel şaşırmıştı. «Elbette,» dedi. «Niçin sordun bunu?»

Noelle, düşüncesini geçiştirdi. «Hiç,» dedi. «Niçin beni görmek istemiştin?»

Kadına doğru eğilip sesini alçalttı: «Bana bir iyilik yapar mısın? Bir arkadaşım...»

Tam o anda kapı açıldı ve başlarında bir onbaşı bulunan, gri-yeşil üniformalı dört Alman askeri içeri girdi. Onbaşı yüksek sesle: «Achtung! Kimlik kartlarınızı görmek istiyoruz,» diye bağırdı.

Israel Katz dimdik oturdu ve Noelle onun, sağ elini paltosunun cebine soktuğunu gördü. Gözleri dışarı açılan bir kapıya doğru kaydı, ama askerlerden biri şimdiden onu kapatmak için o yöne doğru gidiyordu. Israel alçak ve telâşlı bir sesle: «Uzaklaş benden! Ön kapıdan çık! Hemen!» dedi.

«Niçin?»

Almanlar, kapının yanındaki bazı müşterilerin kimlik kartlarını inceliyorlardı.

«Soru sorma!» diye buyurdu. «Yalnızca git!»

Noelle bir an duraksadı, sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Askerler bir sonraki masaya geçiyorlardı. Israel, daha rahat hareket edebilmek için iskemlesini arkaya itmişti. Bu davranışı dikkati çekti ve iki asker ona doğru yürüdüler.

«Kimlik kartınız?»

Noelle her nasılsa, arananın Israel olduğunu, onunsa kaçmaya çalışacağını ve öldürüleceğini sezdi. Hıç kurtuluş şansı yoktu.

Arkasını dönüp adama seslendi: «François! Tiyat-

roya geç kalacağız. Hesabı öde de gidelim.»

Askerler şaşkınlıkla kadına baktılar. Noelle, geri dönüp masaya doğru yürümeye başladı.

Onbaşı Schultz, onu görmek için döndü. Yirmi yaşlarında, sarışın, elma yanaklı bir çocuktu. «Bu adamla birlikte misiniz, Bayan?» diye sordu.

«Elbette! Sizin, dürüst Fransız vatandaşlarını tedirgin etmekten başka işiniz yok mu?» diye kızgın kızgın söylendi.

«Üzgünüm, güzel Bayan, ama...»

«Ben, güzel bayan falan değilim!» diye terslendi. «Ben, Noelle Page'im! Variétés Tiyatrosunda oynuyorum. Bu adam da benim yardımcım. Bu gece sevgili dostum General Scheider'la yemek yerken sizin bu davranışınızı anlatacağım ve çok kızacağına da eminim.»

Noelle, onbaşının gözlerinde bir tanıma belirtisi gördü ama, onun tanıdığı kimsenin kendisi mi, yoksa General mi olduğunu kestiremedi.

«Özür dilerim, Bayan,» diye kekeledi yalnız. «Elbette tanıdım sizi.» Elleri cebinde sessizce oturan Israel Katz'a döndü. «Bu bayı tanımadım.»

«Eğer siz barbarlar tiyatroya gitmiş olsaydınız, onu da tanırdınız,» dedi tiksintiyle. «Tutuklu muyuz, yoksa gidebilir miyiz?»

Genç onbaşı, herkesin gözlerinin kendi üzerinde olduğunu biliyordu. Hemen bir karar vermeliydi. «Kuşkusuz, bayan ve arkadaşı tutuklu değiller,» dedi. «Sizi yanılttımsa özür dilerim. Ben...»

Israel Katz askere baktı ve soğuk bir sesle: «Yağmur yağıyor, Onbaşı. Acaba adamlarınızdan biri bize bir taksi bulabilir mi?» dedi.

«Elbette, hemen!»

Israel, Noelle'le birlikte taksiye bindi; uzaklaşırlarken, Alman onbaşı öylece durmuş, arkalarından bakıyordu. Üç blok sonra taksi, trafik ışıkları yüzünden durunca Israel kapıyı açtı, Noelle'in elini sıktı ve tek sözcüz söylemeden gecenin içinde gözden kayboldu.

Aynı akşam saat yedide, Noelle tiyatrodaki soyunma odasına girdiğinde iki adam onu bekliyordu. Birisi o öğleden sonra kahvede gördüğü genç onbaşıydı, ötekiyse sivil elbiseler giyiyordu. Gözleri pembeleşmiş ve hiç tüyü olmayan biriydi. Noelle'e, daha biçimini bulamamış bir bebeği düşündürüyordu. Otuz yaşlarında, ay yüzlü, kadınsı sesi olan biriydi ama, onda insanı buz gibi donduran korkunç bir yan da vardı. «Bayan Noelle Page mi?»

«Evet.»

«Ben Gestapo'dan Yüzbaşı Kurt Mueller. Onbaşı Schutz'la tanıştığınıza eminim.»

Noelle ilgisizce Onbaşıya döndü: «Hayır, tanıştığımızı sanmıyorum.»

«Bugün öğleden sonra, kahvede,» dedi Onbaşı, yardım etmek ister gibi.

Noelle, Mueller'e döndü: «Öyle çok insanla tanışıyorum ki.»

Yüzbaşı kafasını salladı: «Öyle çok dostunuz var ki, hepsini anımsamanız zor olmalı, Bayan.»

O da başını salladı: «Evet, öyle elbet.»

«Sözgelişi, bu öğleden sonra birlikte olduğunuz arkadaşınız!» Noelle'in bakışlarını inceleyerek durakladı: «Onbaşı Schultz'a, onun sizinle birlikte bu oyunda oynadığını söylemişsiniz, değil mi?»

Noelle şaşkınlıkla, Gestapo subayına baktı. «Onbaşı beni yanlış anlamış olmalı.»

«Hayır, Bayan,» diye karşılık verdi oğlan öfke içinde. «Siz dediniz ki...»

Yüzbaşı dönerek buz gibi bakışlarla baktı ona ve Onbaşının ağzı, cümlesinin ortasında kapanıverdi.

«Belki de,» dedi Yüzbaşı anlamlı anlamlı. «Kişi yabancı bir dille anlaşmaya çalışıyorsa böyle bir şey kolayca olabilir.»

Noelle, çabuk çabuk: «Doğru,» dedi.

Göz ucuyla, Onbaşının öfkeden kızardığını görüyordu, ama ağzı kapalıydı.

Kurt Mueller: «Bir hiç yüzünden sizi tedirgin ettiğimize üzgünüm,» dedi.

Noelle, ansızın omuzlarının gevşediğini ve bütün bu süre boyunca büyük bir gerilim içinde bulunduğunu anladı.

«Hiç önemi yok,» dedi. «Belki size oyun için bilet verebilirim.»

Gestapo subayı: «Ben görmüştüm. Onbaşı Schultz da biletini almış. Teşekkür ederiz,» dedi.

Kapıya yöneldi, sonra ansızın durakladı: «Onbaşı Schultz'a barbar dediğiniz zaman, bu gece oyununuzu görmek için bir bilet almaya karar verdi. Girişte oyuncuların resimlerine bakarken de bugün kahvedeki arkadaşınızın resmini göremedi ve bana telefon etti.»

Noelle'in yüreği hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

«Söz olsun diye soruyorum, Bayan. Yardımcı oyuncu değilse, kimdi?»

«Bir... bir arkadaş.»

«Adı?» Tiz sesi hâlâ yumuşaktı ama, tehlike belirtiyordu.

«Ne önemi var?» diye sordu Noelle.

«Arkadaşınız, aradığımız bir suçlunun tanımına uyuyor. Bu akşam üstü. St. Germain des Prés'te görüldüğü haberini almıştık.»

Noelle, kafası hızla çalışırken adamı incelemekteydi.

«Arkadaşınızın adı nedir?» Yüzbaşının sesi ısrarlıydı.

«Bil... bilmiyorum.»

«Yaa! Öyleyse bir yabancıydı, öyle mi?»

«Evet.»

Soğuk, pembe gözlerini ona dikmiş, kötü kötü bakıyordu. «Birlikte oturuyordunuz. Askerlerin onun kâğıtlarına bakmasına engel oldunuz. Neden?»

«Kendisine acıdım,» dedi Noelle. «Yanıma yaklaşıp...»

«Nerede?»

Noelle, çabucak düşündü. İçeri birlikte girdiklerini gören bulunabilirdi. «Kahvenin önünde. Karısı ve çocuklarına yiyecek çaldığı için askerlerin onu aradıklarını söyledi. Öylesine küçük bir suçtu ki ben de...» Yalvarırcasına Yüzbaşıya baktı. «Ben de yardım ettim.»

Mueller, bir an ona baktı ve beğeniyle başını salladı. «Niçin böyle büyük bir yıldız olduğunuzu anlıyorum...» Yüzündeki gülümseme silindi, yeniden konuştuğunda sesi eskisinden daha yumuşaktı. «Size bir öğütte bulunayım, Bayan Page. Biz, Fransızlarla iyi geçinmek istiyoruz. Yandaşımız olduğunuz kadar dostumuz da olmanızı istiyoruz. Ama düşmanımıza yardım eden herkes bizim de düşmanlığımızı kazanır. Arkadaşınızı yakalayacağız, Bayan ve yakaladığımız zaman da sorguya çekeceğiz, konuşacağına eminim.»

«Benim korkacak bir şeyim yok.»

«Yanılıyorsunuz.» Noelle, onun sesini zar zor duyabiliyordu. «Sizin için şimdi korkacak birisi olarak ben varım.» Mueller, Onbaşıya başıyla bir işaret yaptı ve yine kapıya yöneldi. Bir kez daha arkasını döndü. «Eğer arkadaşınızdan yine bir haber alacak olursanız hemen bana bildireceksiniz. Eğer bunu yapmazsanız...» Gülümsedi ve iki adam dışarı çıktılar.

Noelle, bitkin bir durumda iskemleye çöktü. İnandırıcı olamadığını biliyordu, ama hazırlıksız yakalanmıştı. Bu rastlantının unutulduğuna öylesine emindi ki. Gestapo üzerine duyduğu öykülerden bazısını anımsadı ve ürperdi. Israel Katz'ı yakaladılar diyelim ve o da konuştu: Eski bir arkadaşı olduğunu, onu tanımadığını söylerken yalan söylemiş olduğunu anlatabilirdi. Ama her halde bunun pek önemi olmayacaktı. Taa ki... kahvede aklına gelmiş olan ad yine kafasında belirdi: Le Cafard!

Yarım saat sonra Noelle sahneye çıktığında, oynadığı rolden başka her şeyi kafasından silmişti. Çok seçkin bir seyirci topluluğu vardı ve perde inerken büyük bir alkış koptu. Soyunma odasına yürür, kapısını açar-

ken hâlâ alkışları duyabiliyordu. General Scheider, odasında bir iskemleye oturmuştu. Noelle, içeri girerken ayağa kalktı ve incelikle: «Bu akşam yemeği için sözleşmiş olduğumuzu söylediler,» dedi.

Seine kıyısında, Paris'ten yirmi mil uzakta, Le Fruit Perdu'da yemek yediler. Oraya, Generalin şoförünün kullandığı parlak, siyah bir arabayla gitmişlerdi. Yağmur durmuş, serin ve hoş bir gece başlamıştı. Yemek bitinceye kadar, adam o gün olanlara değinmedi. Noelle'in ilk tepkisi onu geri çevirmek olmuştu ama, Almanların ne bildiklerini ve başının ne ölçüde derde gireceğini öğrenmek istedi.

«Bugün Gestapo karargâhından bir telefon aldım,» diyordu General. «Bana sizin, Onbaşı Schultz'a, bu gece benimle yemek yiyeceğinizi söylediğinizi anlattılar.» Noelle, hiç bir şey demeden onu dinliyordu. «Eğer 'Hayır,' deseydim, bunun sizin için çok kötü olacağına, 'Evet,' dersem, onun da benim için çok iyi olacağına karar verdim.» Gülümsedi. «İşte şimdi de buradayız.»

Noelle: «Bütün bunlar çok gülünç,» diye karşı çıktı. «Biraz yiyecek çalan zavallı bir adama yardım ettiğim için...»

«Böyle davranmayın!» derken Generalin sesi sertti. Noelle, şaşırarak ona baktı. «Bütün Almanların aptal olduğu yanılgısına düşmeyin! Ve Gestapoyu da küçümsemeyin!»

«Onların benimle hiç bir alışverişleri yok, General.»

Şarap bardağının ağzıyla oynuyordu. «Yüzbaşı Mueller, yakalamayı çok istediği birine sizin yardım ettiğinizden kuşkulanıyor. Eğer bu doğruysa, başınız epey dertte demektir. Yüzbaşı Mueller ne unutur ne de bağışlar.» Noelle'e baktı. «Öte yandan,» dedi dikkatle; «Eğer arkadaşınızı bir daha görmezseniz her şey unutulur. Konyak ister misiniz?»

«Lütfen,» dedi Noelle.

İki konyak ısmarladı. «Ne kadar zamandır Armand

Gautier'le birlikte yaşıyorsunuz?»

Noelle: «Eminim ki karşılığını da biliyorsunuz,» dedi.

General Scheider gülümsedi: «Gerçekten biliyorum. Asıl sormak istediğim şey, niçin benimle yemek yemeği daha önce istemediğinizdir. Gautier yüzünden mi?»

Noelle, başını salladı: «Hayır.»

«Anlıyorum,» dedi sert bir sesle. Sesinde Noelle'i şaşırtan bir şey vardı.

«Paris kadınla dolu,» dedi Noelle. «İstediğiniz herkesle gezebileceğinizi biliyorum.»

General yavaşça: «Beni tanımıyorsunuz,» dedi. «Yoksa böyle bir şey söylemezdiniz.» Tedirgin olmuş gibiydi. «Berlin'de karım ve bir çocuğum var. Onları çok seviyorum, ama bir yıldır onlardan uzaktayım ve ne zaman göreceğimi de bilmiyorum.»

Noelle kabaca: «Sizi Paris'e gelmeye kim zorladı?» dedi.

«Bana acıyın diye söylemiyordum. Yalnızca kendimi biraz açıklamak istemiştim. Herkese kur yapan bir adam değilim. Sizi sahnede ilk gördüğüm gün bana bir şeyler oldu. Kişiliğinizi çok yakından tanımak istediğimi anladım. Sizinle iyi arkadaş olmak isterdim.»

Konuşması çok ağır başlıydı.

Noelle: «Hiç bir konuda söz veremem,» dedi.

General başıyla onayladı: «Anlıyorum.»

Ama anlamıyordu elbette. Çünkü Noelle'in onu bir daha görmeye hiç niyeti yoktu. General Scheider, düşünceli bir biçimde konuşma konusunu değiştirdi. Oyunculuktan, tiyatrodan söz ettiler ve Noelle onun son derece bilgili olduğunu gördü. Eleştirel bir mantığı vardı ve çok zekiydi. Konudan konuya gelişigüzel atlıyor, ikisinin ortak ilgilerini buluyordu. Becerikli bir gösteri oluyordu bu ve Noelle epey eğleniyordu. Onun geçmişini öğrenebilmek için bir sürü sıkıntıya katlanmış olduğu belliydi. Gri-yeşil üniforması içinde tam bir

Alman generali gibi görünüyordu: Güçlü ve buyurucuydu. Ama onda bir askerden çok bir bilgeye yaraşan bilgili bir nitelik, kendisini tam anlamıyla başka bir adam yapan bir incelik vardı. Yine de yüzünü boydan boya geçen o yara izi orada duruyordu işte.

«Bu yarayı nasıl aldınız?» diye sordu birden.

Parmaklarını derin izde gezdirdi subay: «Uzun yıllar önce birisiyle düello yapmıştım,» diyerek omuzlarını silkti. «Almanya'da buna wildfleich deriz. 'Gururlu deri' anlamına gelir.»

Sonra Nazi felsefesini tartıştılar.

«Biz canavar değiliz,» dedi General. «Ve yeryüzünü yönetmek gibi bir isteğimiz de yok. Ama yirmi yıl önce kaybettiğimiz bir savaş yüzünden oturup cezalandırılmayı da bekleyemeyiz. Versailles anlaşması, sonunda Alman halkının kırdığı bir zincirdir.»

Paris'in işgalinden de konuştular. «Böylesine kolaylıkla kente girişimiz sizin askerlerinizin suçu değil,» dedi General. «Buradaki sorumluluğun büyük bölümü III. Napolyon'un omuzlarında.»

Noelle: «Şaka ediyorsunuz,» diye karşılık verdi.

«Son derece ciddîyim. Napolyon zamanında başkaldıranlar, askerlere karşı savaşmak için Paris'in dar, kıvrımlı sokaklarına kurdukları barikatları kullanıyorlardı. Onları durdurmak için, Baron E.G. Haussmann'a sokakları düzeltmek ve kenti güzel, geniş caddelerle doldurmak görevi verildi.» General gülümsedi. «İşte oralar bizim birliklerimizin ilerlediği bulvarlardır. Eminim ki tarih, plancı Haussmann'ı bağışlamayacak.»

Yemekten sonra Paris'e dönerlerken! «Armand Gautier'e âşık mısınız?» diye sordu. Ses tonu ilgisiz gibiydi ama, Noelle vereceği karşılığın onun için çok önemli olduğunu hissediyordu.

Yumuşak bir sesle: «Hayır,» dedi.

İstediği karşılığı almış gibi başını salladı adam: «Ben de sanmıyordum. Sizi çok mutlu edeceğime inanıyorum.»

«Karınızı mutlu ettiğiniz kadar mı?»

General, sanki incinmiş gibi bir an dimdik oturdu ve sonra dönüp Noelle'e baktı.

«İyi bir dost olabilirim,» dedi yavaşça. «İkimizin hiç bir zaman düşman olmayacağını umalım.»

Noelle, apartmana döndüğünde saat sabaha karşı üçtü ve Gautier onu öfke içinde bekliyordu.

Kapıdan girerken: «Hanki Allahın belâsı yerdeydin?» diye sordu.

«Birisine sözüm vardı.» Noelle'in bakışları onu geçerek içeriyi taradı. Ortalık savaş alanı gibiydi. Masaların çekmeceleri açılmış ve içlerindekiler ortalığa saçılmıştı. Masa lambası ters çevrilmiş, onun yanındaki bir başka masanın da bir bacağı kırılmıştı.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Gestapo buradaydı! Allah aşkına, Noelle! Hangi izlerin ardındasın?»

«Hiç bir şeyin.»

«Öyleyse niçin yaptılar bunu?»

Noelle, düşüncelerine dalmış, eşyayı düzelterek odada dolaşmaya başlamıştı. Gautier onu omuzlarından yakalayıp kendisine döndürdü. «Ne olduğunu bilmek istiyorum,» dedi.

Derin bir soluk aldı. «Pekâlâ.»

Adını vermeden, Katz'la olan buluşmasını ve daha sonra Yüzbaşı Mueller'le geçen konuşmayı anlattı: «Arkadaşımın Le Cafard olup olmadığını bilmiyorum ama, çok olası.»

Gautier, şaşkınlık içinde bir iskemleye çöktü. «Aman, Tanrım!» diye bağırdı. «Kim olduğu bana vız gelir. Senin artık onunla görüşmeni istemiyorum. İkimiz birden bu yüzden mahvolabiliriz. Ben de senin kadar Almanlardan nefret ediyorum...» Noelle'in Almanlardan nefret edip etmediğinden emin olmadığı için durakladı. Sonra yeniden başladı: «Şekerim, kuralları onlar koydukları sürece biz de onlara uymalıyız. İkimizin de Gestapo'yla başa çıkacak durumumuz yok. Şu

Yahudinin adına ne demiştin?»

«Adını söylemedim.»

Bir an ona baktı. «Sevgilin miydi?»

«Hayır, Armand.»

«Senin için onun bir anlamı var mı?»

«Hayır.»

«Peki öyleyse.» Sesi rahatlamış gibiydi. «Üzülecek bir şey bulunduğunu sanmıyorum. Bir kez rastlantı sonucu onunla buluştunsa bu yüzden seni suçlayamazlar. Onu bir daha görmezsen her şey unutulur gider.»

Noelle: «Unutulacak, elbette,» dedi.

Ertesi gün tiyatroya giderken iki Gestapo subayı Noelle'i izliyordu.

O günden sonra Noelle'i gittiği her yerde izlediler. Önce bir duygu olarak, izlendiği sezgisiyle başladı her şey. Noelle, birinin kendisine baktığını duyup dönüyor ve kalabalık arasında sanki ona hiç önem vermiyormuş gibi duran, sivil giyimli, Alman görünümlü birini görüyordu. Bir zaman sonra yine aynı duyguya kapılıyor ve bu kez başka bir Alman görünümlü adamla karşılaşıyordu. Her seferinde değişik birisi oluyordu ve gündelik giysiler içinde olmalarına karşın, sanki belirgin bir biçimde kendilerinin olan bir üniforma giyiyorlardı. Üniformaları, davranışlarındaki saygısızlık, üstünlük duyusu ve kabalıktı ve yanılmak olanaksızdı.

Noelle, olanlardan Gautiere' hiç söz etmedi, çünkü onu daha fazla korkutmakta bir anlam bulmuyordu. Gestapo'yla apartmanda geçenler, adamın sinirlerini çok bozmuştu. İsterlerse, Almanların onun ve Noelle'in uğraşına nasıl zarar verebileceklerinden başka söz çıkmıyordu ağzından ve Noelle onun haklı olduğunu biliyordu. Nazilerin, düşmanlarına hiç acımadıklarını bilmek için günlük gazetelere bir göz atmak yeterliydi. General Scheider, birçok kez telefonla aramış ama, Noelle karşılık vermemişti. Nazilerle düşman olmak istemediği kadar dost olmak da istemiyordu. İsviçre gibi yansız kalmaya karar vermişti. Yeryüzünün bütün Israel

Katzları kendi başlarının çaresine baksınlardı. Ondan ne isteyeceğini biraz merak ediyordu ama, bu işe karışmaya hiç niyeti yoktu.

Noelle'in Israel'i görüşünden iki hafta sonra bütün gazetelerin başsayfasında, Gestapo'nun Le Cafard'ca yönetilen bir sabotaj grubunu ele geçirdiği öyküsü vardı. Bütün öyküleri dikkatle okudu ama, Le Cafard'ın kendisinin yakalanıp yakalanmadığı konusunda hiç bir şey yazılmamıştı. Almanlar ona yaklaşırken Israel'in yüzünün aldığı görünümü anımsadı ve onların, kendisini canlı olarak ele geçirmelerine izin vermeyeceğini kabul etti. **Kuşkusuz,** diye düşüdü Noelle, **bütün bunlar benim kafamın yarattığı şeyler de olabilir. Belki de söylediği gibi zararsız bir marangozdur.** Ama zararsızsa, Gestapo niçin onunla böylesine ilgileniyordu. O, **Le Cafard** mıydı gerçekten? Yakalanmış mıydı, kaçmış mıydı? Noelle, apartmanının Martingy caddesine bakan penceresine yürüdü. Siyahlar içindeki iki kişi sokak lambası altında durmuş bekliyorlardı. Neyi? Noelle, Gautier'in duyduğu korkuyu duymaya başladı ama, aynı zamanda bir öfke de yükseliyordu içinden. Yüzbaşı Mueller'in sözlerini anımsadı: **Şimdi korkulacak birisi olarak karşınızda ben varım!** Bu bir meydan okumaydı. Noelle, Israel Katz'ın kendisini yine arayacağını hissediyordu.

Haberi ertesi sabah en beklenmedik kişi olan kapıcısından aldı. Adam ufak tefek, yetmiş yaşlarında, kırışık yüzlü birisiydi ve hiç alt dişi olmadığı için söylediklerini anlamak zordu. Noelle, asansörü çağırdığında o da içindeydi. Aşağı birlikte indiler ve girişe yaklaşırlarken: «Ismarlamış olduğunuz doğum günü pastası, Passy caddesindeki pastacıda hazır,» diye mırıldandı.

Noelle, onu doğru işitip işitmediğinden kuşkulanarak bir an bakakaldı ve sonra: «Ben pasta istememiştim ki,» dedi.

Adam inatla: «Passy caddesinde!» diye yineledi.

Ve Noelle ansızın anladı. Eğer caddenin karşısında

bekleyen iki Gestapo subayını görmemiş olsaydı, Israel için kılını bile kıpırdatmazdı. Bir suçlu gibi izlenmek! İki adam konuşuyorlardı. Daha onu görmemişlerdi. Noelle kızgınlıkla kapıcıya döndü ve: «Servis kapısı nerede?» diye sordu.

«Burada, Bayan.»

Noelle, onun ardı sıra birkaç basamak bir merdivenle bodruma indi ve oradan bir sokağa çıktı. Üç dakika sonra, Israel Katz'a giden bir taksinin içindeydi.

Pastacı dükkânı, orta sınıftan halkın yaşadığı bir bölgede, hiç bir özelliği olmayan bir dükkândı. Noelle, kapıyı açıp içeri girdi. Beyaz önlüklü, ufak tefek bir kadın onu karşıladı.

«Buyurun, Bayan?»

Noelle duraksadı. Hâlâ geri dönecek, buradan ayrılıp, hiç de üzerine görev olmayan bu işten sıyrılacak zamanı vardı.

Kadınsa bekliyordu.

«Bu... burada, benim için bir doğum günü pastası var,» dedi. Sanki içinde bulundukları durumun ciddiyeti çocuksu bazı şeyleri gerektiriyormuş gibi, oynadıkları bu oyunu çok aptalca buluyordu.

Kadın başıyla onayladı: «Hazır, Bayan Page.» Kapıya KAPALI levhası koydu, kilitledi ve: «Buradan,» dedi.

Pastacı dükkânının arkasında, küçük bir odada, portatif bir karyolada yatıyordu, yüzü bir acıyla maskelenmiş ve ter içindeydi. Çevresinde buruş buruş duran çarşaflar kana bulanmış olup sol dizinin çevresine koskoca bir sargı bağlanmıştı.

«Israel!»

Kapıya bakmak için döndü ve bir zamanlar dizinin bulunduğu yerdeki ezilmiş kemik ve etleri açığa çıkaran örtü kaydı.

Noelle: «Ne oldu sana?» diye sordu.

Gülümsemeye çalıştıysa da başaramadı. Sesi kaba ve acılıydı: **«Le Cafard'ın üzerine bastılar ama, bizi öl-**

dürmek kolay değildir.»

Demek ki yanılmamıştı. «Gazetede okumuştum,» dedi. «İyi misin?»

Israel acı içinde soluyup başını salladı. Güçlükle konuşuyordu.

«Gestapo beni bulmak için Paris'in altını üstüne getiriyor. Tek şansım kent dışına çıkabilmek.... Le Havre'a gidersem, ülkeden çıkmak için bir gemiye binmeme yardım edecek arkadaşlarım var orada.»

«Bir arkadaşın seni arabayla Paris'ten çıkaramaz mı?» diye sordu, Noelle. «Bagajda saklanabilirsin.»

Israel, cansız cansız başını salladı: «Yolları tuttular. Paris'ten fare bile çıkamaz.»

Noelle, **hamamböceği bile,** diye düşündü. «Bu bacakla yolculuk yapabilir misin?» diye sordu. Bir karar verebilmek için zaman kazanmaya çalışıyordu.

Israel'in dudakları sanki gülümseyecekmiş gibi büküldü.

«Bu bacakla yolculuk yapmayacağım,» dedi.

Noelle, ne dediğini anlamadan ona baktı ve aynı anda kapı açıldı. İriyarı, geniş omuzlu, sakallı bir adam içeri girdi. Elinde bir balta vardı. Yatağa yaklaşıp çarşafı açtı ve Noelle, yüzündeki kanın çekildiğini duydu. General Scheider'i, Gestapo'dan o saçsız, aptal adamı ve yakalarlarsa kendisine neler yapabileceklerini düşündü.

«Sana yardım edeceğim,» dedi hemen.

CATHERİNE

Vaşington-Holivud: 1941

SANKİ DAHA yüksek bir tutkusal düzeye erişmiş, baş döndürücü bir tepeye tırmanmış gibi, şimdi Catherine'in hayatı yeni bir anlam kazanmıştı. Bill Fraser kentte olduğu zaman birlikte akşam yemeği yiyip tiyatro ve konserlere gidiyorlardı. Fraser, onun için Arlington yakınlarında küçük, sevimli bir apartman katı bulmuştu. Kirayı da ödemek istedi ama, Catherine kendi ödemesi konusunda ısrar etti. Ona giysiler ve mücevherler alıyordu, Fraser. Genç kadın, başlangıçta bu durumdan tedirgin olarak karşı çıktı ama, Fraser'e öyle bir haz veriyordu ki bu iş, sonunda tartışmayı bir yana bıraktı.

«İstesen de istemesen de,» diye düşündü; «Metresisin onun.» Bu her zaman anlamı yüklü bir sözcük olmuştu onun için; arka sokaklarda duygusal bunalımlar içinde yaşayan ucuz, düşük kadınların çağrışımlarıyla dolu. Ama şimdi, Catherine kendi başına gelenlerin hiç de öyle olmadığını görüyordu. Kendi durumunun taşıdığı tek anlam, sevdiği adamla yatmakta olduğuydu. Kirli ya da aşağılık değil, çok doğal görünüyor-

du bu ona. «İlginç bir şey,» diye düşündü; «Başkalarının yaptıkları ne denli korkunç görünür insana; oysa aynı şeyleri kendin yaptığında öylesine doğru görünüyorlar ki. Başkalarının cinsel deneylerini okumak 'Sokak Kadının Serüvenleri'ni okumaktır da, konu kendin olduğunda 'Ev Kadınlarının Dergisi' olur.

Fraser düşünceli ve anlayışlı bir arkadaştı. Sanki her zaman birlikte olmuşlar gibiydi ilişkileri. Catherine onun hemen hemen her yaptığını önceden sezebiliyor ve her türlü ruhsal durumunu bilebiliyordu. Fraser'in söylemiş olduğunun tersine, onunla olan cinsel ilişkisi daha coşku verici bir duruma gelmedi ama, Catherine kendi kendine, cinselliğin bir ilişkide yalnızca çok küçük bir payı olduğunu söylüyordu. O sürekli serüven arayan bir okullu kız değil, olgun bir kadındı.

Erkeğin yokluğunda, reklam şirketini yardımcısı Wallace Turner yönetiyordu. Fraser kendisini Vaşington'daki işine adayabilmek için şirketle elinden geldiğince az ilgilenmeye çalışıyordu ama, ne zaman önemli bir sorun ortaya çıksa ve şirkettekiler onun öğütlerine gerek duysalar, Fraser bunu Catherinle tartışmayı alışkanlık haline getirmişti. Onda bu tür işlere karşı doğal bir yetenek olduğunu anlamıştı. Catherine genellikle sonunda çok etkin olduğu ortaya çıkan düşünceler ileri sürüyordu.

Bir akşam yemekte Fraser: «Eğer böylesine bencil olmasaydım Catherine,» dedi. «Senin buradaki işlerinden bazısına son verir ve şirkette çalıştırırdım.» Kızın ellerini tuttu. «Ama o zaman da seni çok özlerdim,» diye ekledi. «Burada benimle kalmanı istiyorum.»

«Ben de burada kalmak istiyorum, Bill. Buradaki her şey beni çok mutlu ediyor.» Söyledikleri doğruydu. Oysa böyle bir durumda kesinlikle evlenmek isteyeceğini düşünürdü ama, her nasılsa şimdilik bunun hiç acelesi yoktu. Aslında bir bakıma evli sayılırlardı.

Bir öğleden sonra, Catherine bazı işleri tamamlarken Fraser içeri girdi.

«Bu akşam benimle birlikte kent dışına çıkmaya ne dersin?» diye sordu.

«Çok güzel, nereye gidiyoruz?»

«Virginia'ya. Annem ve babamla birlikte yemek yiyeceğiz.»

Catherine şaşırarak ona baktı: «İlişkimizi biliyorlar mı?» diye sordu.

Fraser: «Hepsini değil,» diye gülümsedi. «Yalnızca benim çok hoş bir genç yardımcım olduğunu ve bu akşam onu yemeğe getireceğimi biliyorlar.»

Bir an için düş kırıklığına uğradığını duyduysa da, yüzünden bunun belli olmamasına çalıştı. «Güzel,» dedi; «Eve gidip üstümü başımı değiştireyim.»

«Saat yedide alırım seni.»

■

FRASERLER'İN evi, Virginia'nın güzel tepeleri üzerinde kurulmuş, önünde dönümlerce çimenlik ve çimenliği çeviren bir de ekili alana sahip, sömürge devrinden kalma büyük bir çiftlik eviydi. XVII. yüzyılda yapılmıştı.

Catherine hayranlıkla: «Hiç böylesine güzel bir şey görmemiştim,» dedi.

«Amerika'daki en verimli çiftliklerden biridir.»

Araba, bakımlı atlarla dolu ahırların, düzenli otlakların ve bakıcı kulübelerinin önünden geçiyordu.

Catherine: «Burası sanki başka bir dünya gibi,» diye bağırdı. «Burada büyümüş olduğun için seni kıskanıyorum.»

«Çiftlikte yaşamak hoşuna gider miydi?»

Kuru bir sesle: «Burası pek de çiftlik sayılmaz, daha çok bir ülkeye benziyor,» diye karşılık verdi.

Evin önüne gelmişlerdi.

Fraser ona döndü: «Annem ve babam biraz resmîdirler,» diyerek onu uyardı.

«Ama sıkılacağın bir şey yok, içinden geldiği gibi davran. Sinirli misin?»

Catherine: «Hayır,» dedi. «Biraz heyecanlıyım.» Ve bunu der demez de aslında yalan söylemiş olduğunu anladı. Klasik geleneğe göre, sevdiği adamın ana-babasıyla tanışan bütün kızlar gibi heyecanlı olması gerekiyordu. Ama onda meraktan başka hiç bir duygu yoktu. Şimdi de bunun üstünde duracak zaman kalmamıştı. Arabadan iniyorlardı ve onları sıcak bir gülümsemeyle karşılayan bir kapıcı kapıyı açıyordu.

Yüzbaşı Fraser'le eşi, resimli bir öykü kitabının sayfalarından kesilip çıkartılmış gibiydiler. Catherine'in gözüne çarpan ilk şey, onların çok yaşlı ve ince yapılı olduğuydu. Yüzbaşı Fraser, bir zamanlar yakışıklı ve canlı bir adam olan birinin kalıntısı gibiydi. Catherine'e şiddetle birisini anımsatıyordu. Ansızın ve şaşkınlıkla, bunun kim olduğunu anladı: Oğlunun yaşlı ve eski bir çeşitlemesiydi. Yüzbaşının saçları beyazlaşıp seyrekleşmişti ve acıyla kamburlaşmış bir biçimde yürüyordu. Gözleri de donuk maviydi, bir zamanlar güçlü olan elleri eklem iltihabı yüzünden sertleşmişti. Karısıysa, bir soylu görünümündeydi ve hâlâ genç kız güzelliğinin izlerini taşıyordu. Catherine'e sevimli ve sıcak davranıyordu.

Fraser'in söylediklerine karşın Catherine'in içinde, oraya onlar tarafından incelenmek için götürüldüğüne ilişkin bir duygu vardı yine de. Yüzbaşı ve karısı, bütün geceyi onu sorguya çekmekle geçirdiler. Ölçülüydüler. Ama hiç bir şeyi gözden kaçırmıyorlardı. Catherine ana-babasından ve çocukluğundan söz etti. Sıra durmadan okul değiştirişine gelince de, bunu ne denli acı verici olduğunu söylemek yerine eğlenceli bir serüven olarak göstermeye çalıştı. Konuşurken, Bill Fraser'in kendisine gururla baktığını görebiliyordu. Akşam yemeği nefisti. Gerçek mermerden bir şömine ve üniformalı uşakların bulunduğu, eski tarzda döşenmiş bir yemek odasında, mum ışığında yemek yediler. **Eski gümüş, eski para, eski şarap, her şey eski.** Bill Fraser'e baktı, tatlı bir hoşnutluk duygusuyla doldu içi. Eğer is-

terse böyle bir hayatın kendisinin olacağını hissediyordu. Fraser'in onu sevdiğini biilyor, o da onu seviyordu. Yine de eksik bir şeyler vardı bu işte; coşku eksikti. **Belki de,** diye düşündü, **ben çok şey bekliyorum. Kendimi Gary Cooper'a, Humphery Bogard'a ve Spencer Tracy'ye çok fazla kaptırdım. Sevgili, parıltılı bir zırh içindeki bir şövalye değildir. Gri elbiseli kibar bir çiftçidir. Allah cezasını versin bütün o filmlerin ve kitapların.** Yüzbaşıya baktıkça yirmi yıl sonraki Fraser'i görüyordu. Gecenin geri kalan bölümünde çok sessizdi.

Eve dönerlerken: «Eğlendin mi?» diye sordu.

«Hem de çok. Anne ve babanı çok sevdim.»

«Onlar da seni sevdiler.»

«Sevindim buna.» Ve gerçekten de sevinmişti. Yine de kafasında, onlarla tanışmış olduğu için daha çok heyecan duyması gerektiği konusunda belirsiz bir düşünce vardı.

Ertesi akşam birlikte yemek yerlerken, Fraser bir iş için bir haftalığına Londra'ya gitmesi gerektiğini söyledi. «Ben yokken,» dedi; «Senin de yapacağın ilginç bir iş buldum: Hava Kuvvetleri'ne gönüllü çekebilmek için Holivud'da, MGM stüdyolarında yapılan bir filmin denetlemesini bizim bürodan istediler. Ben yokken, bu filmle senin ilgilenmeni diliyorum.»

Catherine, kulaklarına inanamayarak ona baktı. «Ben mi? Ben silâh doldurmasını bile bilmem. Eğitici filmin yapımına nasıl katkıda bulunabilirim?»

Fraser: «Herkesin bulunduğu kadar,» diye gülümsedi. «Her şey senin için oldukça yeni ama, üzülme. Film yapımcıyla birlikte gerekli her şey var. Ordu, filmde gerçek artistler kullanmayı düşünüyor.»

«Niye?»

«Askerlerin, asker rolü yapmasının inandırıcı olmayacağını düşünüyorlar.»

«İşte, tam askerlere göre bir düşünce.»

«Bu öğleden sonra, General Mathews'la uzun uzun konuştum. Belki de yüz defa 'büyüleyici', sözcüğünü

kullandı. İşte asıl amaçları bu! Amerikan gençliğinin ilgisini çekmek için büyük bir gönüllü kampanyası başlatıyorlar. Bu da girişlerden birisi olacak.»

«Ben ne yapacağım?»

«İşlerin düzenli gitmesini sağlayacaksın. Son söz senin olacak. Yarın dokuz uçağında yerin ayrıldı.»

Catherine başını salladı: «Pekâlâ.»

«Beni özleyecek misin?»

«Özleyeceğimi biliyorsun.»

«Sana bir armağan getireceğim.»

«Armağan falan istemiyorum. Yalnızca sağ salim geri gel.»

Bir an duraksadı: «Durum kötüye gidiyor, değil mi Bill?»

Fraser, başını salladı. «Evet,» dedi. «Sanırım az bir zaman sonra savaşa gireceğiz?»

«Ne korkunç!»

«Savaşa girmezsek daha da korkunç olacak,» dedi soğukkanlılıkla. «İngiltere, Dunkirk'ten bir mucize sonucu çıktı. Eğer şimdi, Hitler kanalı geçmeye karar verirse, İngilizlerin onu durdurabileceğini sanmıyorum.» Hiç konuşmadan kahvelerini bitirdiler, Bill hesabı ödedi ve:

«Bu gece eve gelip geceyi benimle geçirmek ister misin?» diye sordu.

«Bu gece olmaz. Yarın ikimiz de erken kalkmak zorundayız.»

«Pekâlâ.»

Onu apartmanına bıraktıktan sonra soyunurken, Catherine tam ayrılacakları sırada neden geceyi onunla geçirmek istemediğini sordu kendi kendine.

Buna verecek karşılık bulamadı.

Catherine, Holivud'u hiç görmemişti ama, orada doğup büyümüş gibiydi. Yeryüzü, film merkezi tarafından üretilen büyülü düşlere dalmış bir durumda, saatlarını yarı karanlık salonlarda geçiriyor ve ona bu mutluluğu verene teşekkür ediyordu.

Catherine, uçağı Burbank havaalanına indiğinde çok heyecanlanmıştı. Onu oteline götürmek üzere bir araba bekliyordu. Geniş ve güneşli caddelerden geçerlerken, genç kızın dikkatini ilk çeken şey, palmiye ağaçları oldu. Bu konuda kitaplar okumuş ve filmler görmüştü ama, gerçek bambaşkaydı. Upuzun, göğe doğru uzanan, gövdelerinin alt bölümleri çıplak, üstleri yeşil yapraklı bu ağaçlar her yanı kaplamıştı.

Bir fabrikaya benzeyen koskoca bir yapının önünden geçtiler. Girişteki büyük bir ilânda; «Warner Bros ve altında da: «İyi filmler, iyi vatandaşlıkla el ele!» yazılıydı. Araba kapıdan geçerken, Catherine; **Çilek Sarısı** filminde James Cagney'i ve **Karanlık Zafer**'de Bette Davis'i düşünerek mutlulukla gülümsedi.

Çok büyük olan alanı geçip, Highland caddesine kıvrıldılar ve Holivud bulvarına girdiler. Mısır Tiyatrosu'nun önünden geçerlerken çok heyecanlandı. Sanki eski bir dostunu görmüş gibiydi. Şoför, Sunset bulvarını dönüp, Baverley Hills otelinin önünde durdu. «Bu oteli beğeneceksiniz, Bayan. Dünyanın en güzel otellerinden biridir,» dedi.

Gerçekten de, Catherine'in gördükleri içinde en güzeliydi. Büyük bahçeler ve palmiye ağaçlarıyla çevrelenmişti. Çok hoş pembe boyalı kapıya doğru giden bir yol vardı. İstekli ve genç bir yönetici, Catherine'i anayapının arkasında küçük bir kulübe olan şık döşeli odasına götürdü. Otel yöneticilerinin teşekkürlerini bildiren bir demet çiçekle, üzerinde: «Keşke sen burada olsaydın ya da ben orada, sevgiler. Bill,» yazılı daha büyük bir demet bulunuyordu. Yönetici, Catherine'e üç telefon notu verdi. Hepsi de filmin yapımcısı olduğunu bildiği Allan Benjamin'dendi. Bill'in notunu okuduğu sırada telefon çaldı. Hemen koşup kolu kaldırdı ve istekle: «Bill!» dedi; ama arayan kişi Allan Benjamin'di.

«Kaliforniya'ya hoş geldiniz, Bayan Alexander,» diyordu telefonda. «Ben bu filmin yapımcısı, Onbaşı Allan Benjamin.»

Bir onbaşı. Sorumluluğu, en azından bir yüzabşıya vereceklerini ummuştu.

«Çekime yarın başlıyoruz. Filmde asker yerine gerçek yıldızlar kullandığımızı size söylediler mi?»

Catherine: «Biliyorum,» diye karşılık verdi.

«Sabah dokuzda işe başlıyoruz. Eğer o saatta burda olabilirseniz, çevreye bir göz atmanızı isteyecektim. Hava Kuvvetlerini siz de bilirsiniz.»

Catherine kısaca: «Olur,» dedi. Hava Kuvvetleri'nin ne istediği konusunda en küçük bir fikri yoktu, ama kişi sağduyusunu kullanır da pilota benzeyen tipleri seçerse bu iş olur diye düşünüyordu.

«Sabah yedi buçukta size bir araba yollayacağım,» diyordu telefondaki ses. «Buraya gelmek yalnızca yarım saatınızı alır. Culver City'deyiz. Sizi on üçüncü sahnede karşılarım.»

Catherine, saat dörde kadar gözlerini kapayamadı ve uyur uyumaz da sanki telefon çalmış ve birisi, siyah bir arabanın onu beklediğini söylemiş gibi geldi.

Yarım saat sonra Catherine, Metro Goldwyn Mayere' doğru yola çıkmıştı.

Dünyanın en büyük film stüdyosuydu. Otuz iki sahneden oluşan bir anayapı, bir sürü ünlü yapımcı, yönetici ve film yazarı vardı. İkinci yapıda birçok filmin yapıldığı büyük bir dış sahne çekim yeri bulunuyordu. Üç dakika içinde İsviçre Alplerinin, bir Batı kentinin, Manhattan'da bir sokağın ve Havai'de bir plajın önünden geçtiler.

Yolda, onu on üçüncü sahneye götürmekle görevli genç bir kız, açıklamalar yapıyordu. Gururla: «Burası kendi içinde başlı başına bir kenttir,» diyordu. «Kendi elektriğimizi üretir, günde üç bin kişiye yetecek kadar yiyecek yapar, kendi sahnelerimizi hazırlarız. Kendine yeten bir toplumuz. Kimseye gerek duymayız.»

«Seyirciler dışında...»

Sokak boyunca yürürlerken bir şatonun önünden geçtiler. Tam karşısında bir göl ve aşağısında da bir

San Fransisko tiyatrosunun girişi vardı. Tiyatro yoktu da yalnızca girişi vardı.

Catherine yüksek sesle gülünce kız baktı.

«Bir şey mi oldu?» diye sordu.

Catherine: «Hayır,» dedi. «Her şey çok güzel.»

Kovboy ve kızılderili kılığına bürünmüş yüzlerce yardımcı oyuncu stüdyolara doğru yürüyordu sokakta. Beklenmedik bir biçimde, bir köşeden bir adam çıkıverdi ve Catherine, çarpışmamak için bir adım geri atarken onun zırhlı bir şövalye olduğunu gördü. Arkasında mayolu bir dolu kız vardı. Catherine, bu kısa süreli işini seveceğini düşündü. Babası da keşke bu günleri görebilseydi. Kim bilir ne kadar severdi buraları.

Kılavuzu: «İşte geldik,» dedi. Koskoca gri bir yapının önündeydiler. Yanındaki ilânda, «SAHNE ON ÜÇ» yazılıydı.

«Sizi burada bırakacağım. Yolu bulabilir misiniz?»

«Elbette,» dedi Catherine. «Teşekkür ederim.»

Kız başını sallayarak uzaklaştı. Catherine, sahneye döndü. Kapının üzerinde: «KIRMIZI IŞIKLAR YANARKEN GİRMEYİN, yazılıydı. Şu an ışık sönüktü, Catherine hemen içeri girdi. Daha doğrusu girmeye çalıştı. Kapı inanılmayacak kadar ağırdı ve açmak için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. Girer girmez de en az birincisi kadar ağır ve büyük ikinci bir kapıyla karşılaştı. Sanki cendereye giriyordu.

İçeride, her biri gizemli bir görevle dört bir yana koşuşup duran düzinelerle insan vardı. Bir grup erkek, havacı üniforması giyiyordu ve Catherine bunların filmde oynayacak oyuncular olduğunu anladı. Sahnenin sonunda iskemleleri, masaları ve duvarda asılı bir askerî haritasıyla tam bir subay odası vardı. Teknik uzmanlar sahneyi ışıklandırıyorlardı.

Catherine, yanından geçen bir adama: «Özür dilerim,» diye seslendi: «Bay Benjamin Allan burada mı?»

«Şu küçük onbaşı mı?» Eliyle gösterdi. «İşte orada!»

Catherine döndüğünde, ufak tefek, onbaşı üniforması üzerine iyi oturmayan adamı gördü. General üniforması giymiş birine bağırıyordu.

«Çekim yönetmeninin söylediklerine boşver,» diye haykırıyordu. «Generallerle boğazıma kadar doldum, rütbesizler istiyorum.» Umutsuzluk içinde ellerini kaldırdı: «Herkes şef olmak istiyor, hiç kızılderili olmak isteyen yok.»

«Özür dilerim,» dedi Catherine, «Ben, Catherine Alexander.»

Ufak tefek adam: «Tanrıya şükür,» dedi. Acı bir sesle ötekilere döndü. «Oyun ve eğlence bitti, akıllı köpekler. Şimdi karşınızda Vaşington var!»

Catherine gözlerini kırpıştırdı. Daha ağzını açamadan ufak tefek Onbaşı: «Burada ne işimin olduğunu ben de bilmiyorum,» diye söylenmeye başladı. «Dearborn'da bir ev dergisini yöneterek yılda otuz beş bin dolar kazanıyordum. Sonra da eğitici film yazarlığına getirildim. Yönetmenlikten ve yapımcılıktan ben anlarım. Bunlar da gördüğüm en düzensiz topluluk.» Ellerini midesine götürdü. «Ülser olacağım,» diye yakındı. «Film işindense, hiç anlamam. Özür dilerim.»

Catherine'i orada bırakarak, arkasını dönüp çıkışa doğru yürüdü. Kız çaresiz bir biçimde çevresine bakındı. Sanki herkes onu seyrediyor ve bir şeyler yapmasını bekliyordu.

O sırada ince yapılı, gri saçlı bir adam, yüzünde alaylı bir gülümsemeyle yanına yaklaştı. Usulca: «Yardım ister misiniz?» diye sordu.

Catherine, içtenlikle: «Bir mucize isterim,» dedi. «Bu işten ben sorumluyum ve ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum.»

Adam gülümsedi: «Holivud'a hoş geldiniz. Ben, Tom O'Brien.»

Catherine şaşkınlıkla ona baktı.

«Yardımcı yöneticiyim. Onbaşı arkadaşınız, bu filmi yönetecekti ama, geri döneceğini hiç sanmıyorum.» Adamda Catherine'in hoşuna giden sakin bir güven duygusu vardı.

«Kaç yıldır Metro Goldwyn Mayer'de çalışıyorsunuz?» diye sordu.

«Yirmi beş yıldır.»

«Bu filmi yönetebilir misiniz?»

Dudak köşelerinin kıvrıldığını gördü. Ağır başlılıkla: «Bir deneyelim,» dedi. «Willie Wyler'la altı film yaptım.» Yüzü ciddileşti. «Durum göründüğü kadar da kötü değil. Gerekli tek şey biraz düzen. Konu yazılmış durumda, sahneyse hazır.»

Catherine: «İyi bir başlangıç,» dedi. Çevresindeki üniformalara baktı. Çoğu, sahiplerine uymamıştı ve giyenler rahatsız görünüyordu.

Catherine: «Bunların hiç birisi askere benzemiyor,» dedi.

O'Brien güldü. Catherine yeniden sordu:

«Nereden buldunuz bu üniformaları?»

«Batı Giyimevi'nden. Bizim gardrobumuz tükendi. Şu ara üç savaş filmi birden çekiyoruz.»

Erkekleri bir kez daha inceledi genç kız. «Gerçekten kötü olanlar yalnızca yarım düzine kadar,» diye kararını verdi. «Onları geri göndererek, daha iyilerini bulup bulamayacağımızı bir görelim.»

O'Brien başıyla onayladı: «Tamam.»

Birlikte, yardımcı oyunculara doğru yürüdüler. Konuşmaların çıkardığı uğultu sağır ediciydi.

O'Brien: «Biraz susalım, çocuklar!» diye bağırdı. «Yeni arkadaşımız Bayan Alexander, bu işin sorumlusu.»

Birkaç beğeni ıslığı yükseldi.

Catherine: «Teşekkürler,» diyerek gülümsedi. «Birçoğunuz iyi görünüyorsunuz, ama birkaçınızın da üniforması uymamış. Onları geri yollayıp daha iyilerini alacağız. Haydi, sıraya girin de duruma bir göz atalım.»

Adamlardan biri: «Asıl ben size iyi bir göz atmak isterdim. Bu akşam ne yapıyorsunuz?» diye bağırdı.

Catherine: «Akşamı kocamla birlikte geçiriyorum,» dedi.

O'Brien, hepsini gelişigüzel sıraya soktu. Catherine o sıra yanı başında birtakım gülüşmeler ve sesler duyarak tedirgin bir biçimde dönmüştü. Yardımcı oyunculardan birinin sahnenin kıyısında durmuş, her söylediğine gülen, kıkırdaşan üç kızla konuştuğunu gördü. Bir an onları izledikten sonra yanlarına yaklaşıp: «Özür dilerim,» dedi. «Lütfen siz de bize katılır mıydınız?»

Adam ağır ağır başını çevirdi: «Bana mı söylüyorsunuz?» dedi tembellikle.

Catherine: «Evet,» diye yanıtladı. «Çalışmaya başlıyoruz!» Ve uzaklaştı.

Adam, kızları kahkahadan kıran bir şey fısıldadı, Catherine'nin arkasından yürüdü. Sert görünüşlü, ince uzun birisiydi ve mavi-kara saçları, bulutlu gözleriyle çok yakışıklıydı. Konuştuğu zaman sesinin derin, umursamaz bir alaycılıkla dolu olduğu fark ediliyordu. Catherine'e: «Sizin için ne yapabilirim?» diye sordu.

«Çalışmak istiyor musunuz?» diye sordu genç kız.

Onu inandırmak istercesine: «Elbette, elbette,» diye karşılık verdi öteki.

Bir zamanlar, yardımcı oyuncular üzerine bir makale okumuştu Catherine. Ortak hayatlarını sahnelerde harcayan, yıldızların göründüğü bölümlerde kuru kalabalık yapan acayip insanlardı. Yüzleri, sesleri ve anlamlı bir iş arayacak ölçüde tutkuları olmayan insanlardı. Önündeki adam da bunun güzel bir örneğiydi. Belki de yakışıklı olduğu için memleketinde birisi ona yıldız olabileceğini söylemiş, o da kalkıp Holivud'a gelmiş ve yakışıklılık kadar yeteneğin de gerekli olduğunu görünce yardımcı oyunculukla yetinmişti. Böylesi en kestirme çözüm yoluydu.

Catherine sabırla: «Bazı üniformaları değiştireceğiz,» dedi.

«Benimkinde bir bozukluk var mı?»

Kız onun üniformasına daha dikkatle baktı. Giysinin, geniş omuzları ortaya çıkartarak ve ince beli sararak çok güzel bir biçimde oturmuş olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Omuzlarında yüzbaşı yıldızları vardı. Göğsüne parlak renkli kurdeleler takmıştı.

Adam: «Yeterince etkililer mi, Patron?!» diye sordu.

«Size yüzbaşı rolüne çıkacağınızı kim söyledi?»

Ona dikkatle baktı: «Kendi yakıştırmam. Benim iyi bir yüzbaşı olacağımı sanmıyor musunuz?»

Catherine başını salladı: «Evet sanmıyorum.»

Düşünceli bir biçimde dudaklarını büzdü: «Teğmenliğe ne dersin?»

«Olmaz.»

«Ya asteğmenliğe?»

«Ben sizin, gerçekte subaylığa yakışacağınızı düşünmüyorum.»

Adamın parlak gözleri dikkatle Catherine'i izliyordu. «Öyle mi?» dedi. «Peki, başka beğenmediğiniz bir şey var mı?»

«Evet, madalyalarınız. Çok yürekli olmalısınız.»

Güldü: «Şu Tanrının cezası filme biraz renk katar belki diye düşünmüştüm,» dedi.

«Yalnızca unuttuğunuz bir şey var: Biz daha savaşa girmedik. Bunları karnavalda kazanmış olmanız gerekir.»

Adam gülümsedi. Utanarak: «Haklısınız,» dedi. «Bunu düşünmemiştim. Bazılarını çıkartacağım.»

«Hepsini çıkartın!»

Yine aynı yavaş, alaycı tavırla gülümsedi. Oldu, Patron.»

Kız neredeyse onu tokatlayacaktı. «Bana patron demekten de vazgeçin,» diye bağırmak istedi ama, ona aldırmamaya karar vererek topukları üzerine dönüp, O'Brien'le konuşmaya gitti.

Adamlardan sekizini üniformalarını değiştirmeye

yolladıktan sonraki bir saatı, O'Brien'le sahne durumunu tartışarak geçirdi. Ufak tefek onbaşı kısa bir süre için geri gelip, yine ortalardan yok olmuştu. Catherine; 'olmasa da olur,' diye düşünüyordu. Bütün yaptığı, şikâyet ederek herkesin sinirlerini bozmaktı. O'Brien, yemekten önce birinci sahnenin çekimini bitirdi ve Catherine bunun hiç de kötü olmadığını düşündü. Yalnızca bir terslik çıkmıştı: Kendisini öfkelendiren yardımcı oyuncuya, salt aşağılamak için birkaç satır okutmak istemişti. Niyeti onu sahneye çıkarıp, yüzsüzlüğünün cezasını uygulamaktı. Ama adam, kendisine verilen bölümü çok iyi okumuştu. Bitirdiğinde de yine kıza dönerek: «İyi miydi, Patron?» demişti.

Topluluk yemek için dağıldığında, Catherine yemekhanenin köşesinde küçük bir masaya yalnız başına oturdu. Yanındaki büyük bir masada da bir grup, üniformalı asker vardı. Catherine, kendisine daha yakın olabilmek için birbirleriyle itişip kakışan üç kızın ortasında aynı yardımcıyı gördüğünde, yüzü kapıya dönük oturuyordu. Bütün kanının suratına çıktığını duydu. Bunun, düpedüz fiziksel bir tepki olduğuna karar verdi. Tıpkı ilk görüşte sevdiğiniz kişiler bulunduğu gibi, ilk bakışta nefret ettikleriniz de oluyordu işte. Adamın kibirli tavrı çok sinirine dokunuyordu. Tam anlamıyla kadın parası yiyen biri olabilirdi ve belki de öyleydi.

Kızları bir masaya oturttuktan sonra başını kaldırıp Catherine'i gördü, sonra da eğilip onlara bir şeyler söyledi. Hepsi kendisine bakıp kahkahalara boğuldular. Allah cezasını versin. Masasına doğru gelişine baktı. Yüzünde o ağır, bilgiç gülümsemeyle yüzüne baktı. «Birkaç dakika yanınızda oturursam kızar mısınız?» diye sordu.

«Ben...» Ama oturmuştu bile; eğlenen gözleriyle onu süzüyordu.

Catherine ters ters: «İstediğiniz nedir?» diye sordu.

Yüzündeki gülümseme genişledi: «Gerçekten bilmek istiyor musunuz?»

Dudakları öfkeyle gerildi Catherine'in: «Dinleyin...»

Çabuk çabuk: «Yalnızca, bu sabah nasıl olduğumu sormak istemiştim,» dedi. Dürüst bir ifadeyle öne doğru eğildi. «İnandırıcı mıydım?»

Catherine başıyla kızları göstererek: «Onlar için inandırıcı olabilirsiniz,» dedi. «Ama düşüncemi sorarsanız, siz bir maskarasınız.»

«Sizi kıracak bir şey mi yaptım?»

Catherine dürüstlükle: «Yaptığınız her şey beni tedirgin ediyor,» dedi. «Sizin gibilerden hoşlanmam.»

«Ben ne gibiyim?»

«Düzenbazın birisiniz. Bu üniformayı giyip kızlara caka satmaktan hoşlanıyorsunuz, ama hiç gönüllü yazılmayı düşündünüz mü?»

İnanmazlıkla ona baktı. «Ve sonra da vurulup ölmeyi mi?» diye sordu. «O iş enayilere göre.» Eğilip gülümsedi. «Benim yaptığım çok daha eğlenceli.»

Catherine'in dudakları öfkeden titriyordu. «Çürüğe çıkma şansınız da yok, değil mi?»

«Normal olarak askere alınmam gerekiyor, ama bir arkadaşımın Vaşington'da bir tanıdığı var ve... -sesini alçalttı- beni askere alabileceklerini hiç sanmıyorum.»

Catherine: «İğrençsiniz,» diye bağırdı.

«Neden?»

«Nedenini kendiniz bilmiyorsanız, ben hiç açıklayamam.»

«Niye açıklamaya çalışmıyorsunuz? Sözgelişi bu akşam yemeğinde. Sizin odanızda! Yemek pişirebilir misiniz?»

Catherine, öfkeden yanakları kıpkırmızı, ayağa fırladı. «Artık bundan sonra sete gelmek zahmetine katlanmayın,» dedi. «Bay O'Brien'e bu sabahki çalışmanızın karşılığı olan parayı göndermesini söyleyeceğim.»

Gitmek için geri döndü, sonra birden anımsayarak:

«Adınız neydi?» diye sordu.

«Douglas! Larry Douglas!»

Ertesi akşam, Fraser işlerin nasıl gittiğini sormak için Londra'dan telefon etti. Catherine o gün olanları anlattı, ama Larry Douglas'tan hiç söz etmedi. Fraser, geri döndüğünde her şeyi söylerdi ve de bütün bunlara bir güzel gülerlerdi.

Ertesi sabahın erken saatlarında, Catherine işe gitmek üzere hazırlanırken kapı çalındı. Açtığında bir çocuğun, elinde koca bir demet gülle oracıkta beklediğini gördü.

«Catherine Alexander mısınız?» diye sordu oğlan.

«Evet.»

«Şurayı imzalayın, lütfen.»

Verilen kâğıdı imzaladı. Çiçekleri alırken de: «Ne kadar güzel şeyler,» dedi.

«Borcunuz on beş dolar!»

«Anlamadım.»

«On beş dolar. Ödemeli gönderildiler.»

«Hâlâ anlamıyorum,» derken dudakları gerilmişti. Çiçeklere tutturulmuş karta uzanıp önce zarfını açtı. «Parasını kendim ödemek isterdim ama, çalışmıyorum! Sevgili, Larry,» yazılıydı.

Gözlerine inanamayarak karta yeniden baktı.

Çocuk sabırsız bir biçimde: «Pekâlâ, şimdi bu çiçekleri istiyor musunuz, yoksa istemiyor musunuz?» diye soruyordu.

Catherine: «Hayır,» diye bağırarak, onları gerisin geri çocuğa verdi.

Çırak şaşkın şaşkın kendisine baktı. «Ama gönderen sizin güleceğinizi, bunun, ikiniz arasında özel bir şaka olduğunu söyledi.»

Catherine: «Görüyorsunuz ki gülmüyorum,» diye terslenerek kapıyı çarptı.

Bütün gün boyunca olayı düşündü. Bir sürü bencil adamla tanışmıştı ama, Bay Larry Douglas gibi saldırgan ve kibirli birisini hiç görmemişti. Onun, kendi-

sini hemen yatağına atan saman kafalı sarışınlar ve geniş kalçalı, fingirdek kızlar üzerine büyük zaferler kazandığından emindi. Ama Catherine'i de bu sınıfa sokması, kızın kendisini ucuz ve aşağılanmış duymasına yol açıyordu. Bu adamı yalnızca düşünmek bile ürperticiydi. Aklından çıkarmaya karar verdi.

O akşam saat yedide sahneden ayrılma hazırlığı içindeydi. Elinde bir zarfla, bir yardımcı yanına geldi.

«Bunun parası ödenecek mi, Bayan Alexander?»

Merkezden gelen bir faturaydı.

Bir üniforma (yüzbaşı)

Altı kurdele

Altı madalya

Oyuncunun adı: Lawrance Douglas... (Catherine Alexander'ın şahsına gönderilmiştir.)

Catherine, yüzü kıpkırmızı olmuş, başını kaldırdı.

«Hayır,» dedi.

Adam bakakaldı. «Peki, onlara ne diyeceğim?»

«Eğer ölümünden sonra verilmişse, madalyaların parasını ödeyeceğimi söyleyin.»

Üç gün sonra filmin çekimi bitit. Catherine ertesi gün ilk kopyalarına baktı ve beğendi. Öyle ödül falan kazanamazdı ama, basit ve etkileyiciydi. Tom O'Brien iyi bir iş çıkartmıştı.

Cumartesi sabahı Catherine, Vaşington'a giden uçağa bindi. Hiç bir kentten ayrılırken kendisini böylesine mutlu duymamıştı. Pazartesi sabahı, yokluğunda biriken işleri yetiştirmek üzere işyerine koştu.

Tam öğle yemeğine çıkacağı sırada, sekreteri Annie telefon etti. «Holivud'dan Bay Larry Douglas diye biri ödemeli arıyor. Kabul edecek misiniz?»

«Hayır,» diye bağırdı. «Ona de ki... Neyse, boş ver; ben kendim söylerim.» Derin bir soluk alıp telefonun düğmesine bastı: «Bay Douglas mı?»

«Günaydın!» Sesi canlıydı. «Sizi bulabilmek için canım çıktı. Gülleri sevmez misiniz?»

Catherine: «Bay Douglas,» diye başladı. Ama öf-

keden sesi kısıldı. Derin bir soluk alarak: «Bay Douglas,» dedi. «Gülleri severim ama, sizi sevmiyorum. Sizin hiç bir yönünüzü sevmiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Benim üzerime hiç bir şey bilmiyorsunuz.»

«Bilmek istediğimden de çoğunu biliyorum. Sizi korkak ve iğrenç buluyorum ve bir daha da beni aramamanızı istiyorum.» Gözleri öfkeden yaşarmış ve bütün bedeni titreyerek telefonu kapadı. Nasıl da cesaret edebiliyordu! Bill bir geri dönse ne iyi olacaktı...

Üç gün sonra, Catherine postadan Larry'nin büyük boy bir resmini aldı. «Patronuma, sevgilerle, Larry!» diye yazılıydı üzerine.

Annie gözlerine inanamayarak baktı ve: «Aman, Tanrım! Böyle bir adam gerçekten var olabilir mi?» diye bağırdı.

Catherine: «Sahte,» diye karşılık verdi. «Gerçek olan tek şey, resmin basıldığı kâğıt.» Ve öfkeyle resmi parçaladı.

Annie, canı sıkılarak izledi onu. «Yazık!» dedi. «Böyle birisini hiç canlı görmemiştim.»

Catherine ciddiyetle: «Holivud bunlarla dolu,» diye mırıldandı. «Sen daha yalnızca bir tanesini gördün.»

Ondan sonraki iki hafta içinde Larry Douglas en azından altı kez telefon etti. Catherine, Annie'ye; bir daha aramaması için adamla kesin konuşmasını ve kendisine de ondan hiç söz etmemesini bildirmişti. Bir sabah bazı notlar alırlarken, Annie özür diler bir biçimde ona baktı ve: «Biilyorum,» dedi. «Benden, Bay Douglas işiyle sizi tedirgin etmemi istediniz, ama yine aradı işte; sesi de öylesine umutsuzdu ki, şey... yani sanki kayıp gibiydi.»

Catherine, soğuk bir tavırla: «Gerçekten de kayıptır» dedi. «Eğer senin de biraz kafan varsa aramaya kalkışmazsın.»

«Çok hoş bir insana benziyor.»

«Hoşluk onun kendi yakıştırmasıdır.»

«Sizinle ilgili bir sürü soru sordu.» Catherine'in

bakışını görünce çabucak ekledi: «Kuşkusuz, hiç birine karşılık vermedim.»

«Çok akıllılık etmişsin, Annie.»

Catherine yeniden dikteye başladı ama, düşüncesini toparlayamıyordu. Sanki bütün dünya Larry Douglaslar'la doluymuş gibi geliyordu. Bu da Fraser'i daha çok beğenmesine yol açıyordu.

William Fraser, ertesi pazar sabahı döndü. Catherine, onu karşılamak için havaalanına gitmişti. Gümrük işlerini bitirir ve kızın beklediği çıkışa doğru yaklaşırken gözleriyle ortalığı araştırıyordu. Onu görünce yüzü aydınlandı.

«Cathy!» dedi. «Bu ne sürpriz? Beni karşılayacağını ummuyordum.»

«Daha fazla bekleyemedim,» diye karşılık verdi ve şaşırtıcı bir biçimde ona sarıldı.

«Beni özledin mi?»

«Bilemeyeceğin kadar.»

«Holivud nasıldı? İşler iyi gitti mi?»

Bir an duraksadı Cathy. Sonra: «İyiydi. Filmi çok beğendiler,» dedi.

«Ben de işittim.»

«Bill! Bundan sonra gittiğin yerlere beni de götür.»

Fraser, hoşlanmış ve duygulanmış gibi baktı ona.

«Anlaştık,» dedi. «Ben de seni özledim. Hep seni düşünüp durdum.»

«Sahi mi?»

«Beni seviyor musun?»

«Hem de çok, Bay Fraser.»

«Ben de seni seviyorum. Niye bu akşam çıkıp bunu kutlamıyoruz?»

Catherine gülümsedi: «Çok güzel bir düşünce.»

«Jefferson kulüpte yeriz.»

Genç kız, Fraser'i evine bıraktı.

«Birkaç telefon konuşması yapmam gerekiyor,» dedi adam. «Kulüpte buluşalım mı? Sekizde.»

«Olur.»

Catherine, apartmanına dönüp, birkaç parça çamaşır yıkadı, ütü yaptı. Telefonun önünden her geçişte çalmasını bekliyordu; ama istediği olmadı. Annie'den bilgi almaya çalışan Larry Douglas'ı düşündükçe dişlerini gıcırdattığını farkına vardı. Belki de Douglas'ı askere alması için Fraser'le konuşurdu. **Hayır, uğraşmayacağım onunla,** diye düşündü. **Belki de kendisini geri gönderirlerdi. Denerler ve işe yaramazın biri olduğunu görürlerdi.** Saçlarını yıkadı, banyo yaptı; telefon çaldığı zaman kurulanıyordu. Gidip açtı. Soğuk bir sesle: «Evet?» dedi.

Arayan Fraser'di. «Merhaba,» diye bağırdı. «Neyin var?»

Catherine çabuk çabuk: «Hiç bir şeyim yok, Bill,» diye karşılık verdi. «Banyo yapıyordum da...»

«Üzgünüm,» derken sesine şakacı bir ton gelmişti. «Yani, orada seninle olmadığıma üzgünüm!»

Catherine: «Ben de,» dedi.

«Özlediğimi söylemek için aradım. Sakın geç kalma!»

Catherine gülümsedi. «Kalmam.»

Bill'i düşünerek, telefonu yavaşça kapadı. İlk kez, ona evlenme teklif etmeye hazır olduğunu hissediyordu! Hndan, Bayan Fraser olmasını isteyecekti. Bu adı yüksek sesle söyledi. «Bayan William Fraser.» Hoş ve saygıdeğer bir addı. Aman, Tanrım! diye düşündü; altı ay önce olsa sevinçten çılgına dönerdim. Şimdiyse tek yaptığım, hoş ve saygıdeğer bir ad olduğunu düşünmek. Gittikçe doyuyorum her şeye. Gerçekten bu kadar değişmiş miydi? Pek de hoş bir düşünce değildi bu. Saata bakarak çabuk çabuk giyinmeye başladı.

Jefferson Kulüp, «F» caddesinde, ana caddeden bir demir parmaklıkla ayrılan ve ilk bakışta görünmeyen tuğla bir yapıydı. Kentteki en iyi kulüplerden biriydi. Oraya üye olmanın en kolay yolu, üye bir babaya sahip olmaktı. Eğer bu şansı kaçırmışsanız, en az üç üyenin sizi salık vermesi gerekiyordu. Yapılan öne-

riler yılda bir kez görüşülürdü ve üyelikten çıkarılmak için de bir tek yanlış davranışta bulunmak yeterliydi. Çıkartılan bir kişi, artık kulübe alınamazdı; çünkü bir kişinin iki kez önerilmesi kurallara aykırıydı.

William Fraser'in babası kulübün kurucularındandı ve Catherine'le Fraser, en az haftada bir defa orada yemek yiyorlardı. Şefgarsonu yirmi yıl Fransa'da kalmıştı, yemekler o yüzden çok güzeldi. Şarapları Amerika'nın en ünlü şaraplarıydı. Salon, dünyanın en ünlü dekoratörlerince düzenlenmişti. Renklere ve ışığa farklı bir özen gösterilmişti. Kadınlar güzelliklerini ortaya çıkartan mum ışıklarıyla yıkanıyorlardı. Herhangi bir gece başkan yardımcısıyla, senatör, kabine üyesi ya da yeryüzünün en büyük işadamlarından birisiyle karşılaşabilirdiniz orada.

Catherine vardığında, Fraser girişte kendisini bekliyordu.

«Geç mi kaldım?» diye sordu.

Fraser, ona beğeni dolu gözlerle bakarak: «Kalsaydın da önemi yoktu,» dedi. «Çok güzel olduğunu biliyor musun?»

«Elbette,» diye karşılık verdi. «Bendeniz çok güzel, Catherine Alexander. Bunu herkes biliyor!»

«Söylediklerime inan, Catherine,» derken ses tonu çok ciddî olduğu için genç kız bir tedirginlik duydu.

Beceriksizce: «Teşekkür ederim, Bill,» dedi. «Ama bana öyle bakmaktan vazgeç lütfen.»

«Elimde değil.» Sonra da koluna girip onu içeri götürdü.

Şefgarson Louis, onları köşede bir bölmeye götürdü. «Buyrun, Bayan Alexander, Bay Fraser, afiyet olsun,» dedi.

Jefferson Kulübün şefgarsonunun kendisini adıyla tanıması Catherine'in hoşuna gidiyordu. Bununsa, çocukça bir duygu olduğunu bilmekteydi ama, ona bir kişiliği olduğunu, bir yere ait olduğunu duyuruyordu. Böylece rahatlamış ve doyum bulmuş durumda ar-

kasına yaslanıp oturuyordu.

Fraser: «Bir şey içer misin?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim.»

Erkek başını salladı: «Sana bazı kötü alışkanlıklar kazandırmam gerekiyor.»

Catherine: «Kazandırdın bile,» diye mırıldandı.

Fraser, gülümseyerek bir viski ve soda ısmarladı.

Kendisi için nasıl da değerli ve tatlı bir adam olduğunu düşünerek Catherine onu inceliyordu. Çok mutlu edebileceğine emindi. Ve evlenirlerse o da mutlu olacaktı. Kendi kendine ateşle, **çok mutlu!** diye düşündü. Kime sorarsanız sorun. Time dergisine sorun isterseniz. Kafası bu biçim çalıştığı için kendisinden nefret ediyordu bazen. Ne oluyordu ona yani! Tam, «Bill!» diye söze başlayacağı sırada donup kaldı.

Catherine'i gördüğü için dudaklarına bir gülümseme yerleşen Larry Douglas onlara doğru yaklaşıyordu! Film setinde aldığı asker üniforması vardı üzerinde. Neşeli bir biçimde gülümseyerek onların masalarına yaklaşışını, gözlerine inanamayarak izledi. «Merhabalar,» dedi Larry. Ama Catherine'le konuşmuyordu. Ayağa kalkıp elini sıkan Bill'le görüşüyordu.

«Seni gördüğüme çok sevindim, Larry.»

«Ben de seni gördüğüme, Bill.»

Catherine, beyni şaşkınlıktan felce uğramış durumda, ikisine bakıyordu.

Sonunda Fraser: «Cathy! Tanıştırayım sizi. Bu bay, Yüzbaşı Lawrance Douglas! Larry, bu da Bayan Alexander-Catherine,» diyordu.

Larry Douglas, koyu renk gözlerinde bir alayla ona bakıyordu şimdi. Yine de ağır başlılıkla: «Nasil sevindim anlatamam, Bayan Alexander,» dedi.

Kız, konuşmak için ağzını açtıysa da söyleyeceği hiç bir şey olmadığını anladı. Fraser, bir şeyler söylemesini bekleyerek ona bakıyordu. Bütün yapabildiği başını sallamak oldu. Sesini çıkartmaya cesaret edemiyordu.

Fraser: «Bize katılır mıydın, Larry?» diye sordu.

Larry, Catherine'e bakarak açık yüreklilikle: «Eğer aranıza girmeyeceğime eminseniz...» dedi.

«Olur mu öyle şey? Haydi otur bakalım.»

Catherine'in yanındaki iskemleye oturdu.

Fraser: «Ne içmek istersin?» diye sordu.

«Viski, soda.»

Catherine tedirgindi. «Ben de aynısından, ama duble olsun,» dedi.

Fraser şaşırmış gibi baktı ona. «İnanılır gibi değil.»

Catherine: «Bana kötü alışkanlıklar kazandıracağını söyledin. Sanırım şimdi tam sırası!»

Fraser içkileri ısmarladıktan sonra, Larry'ye döndü: «General Terry'den kahramanlıklarının bir bölümünü dinledim. Hem karada, hem de havada yaptıklarını...»

Catherine, duyduklarını anlamak için zorlanarak onu dinliyordu. «Şu madalyalar...» dedi.

Larry, anlamamış gibi ona bakıyordu.

«Evet?»

Cathy, yutkundu: «Şey... onları nereden aldınız?»

Ciddî ciddî: «Karnavalda kazandım,» dedi.

Fraser: «Evet, karnavalda,» diye güldü. «Larry, Kraliyet Hava Kuvvetleriyle çalışıyordu. Oradaki bir Amerikan birliğinin başkanıydı. Sonra bizim çocuklardan bir bölümünü yetiştirmesi için Vaşhington'daki üslere almak istediler onu.

Catherine, dönüp adamı süzdü. Gözlerini kırpıştırarak iyilikle ona gülümsüyordu Larry. Tıpkı eski bir filmi anımsamaktaydı. Yüzbaşı yıldızlarını ve madalyalarını çıkarmasını istemiş, o da boyun eğmişti. Her şeye dayanmış, hepsini hoş görmüştü ama; kendisi yine de ona korkak demişti. Masanın altına saklanmak istiyordu şimdi.

Fraser: «Keşke buraya geleceğini bana bildirseydin,» diyordu. «Bir şeyler hazırlar, bir parti verir dönüşünü kutlardık.»

Larry: «Böylesi daha iyi,» dedi. Catherine'e baktı,

ama o bakışlarını başka yöne çevirdi. Bunun üzerine saf saf: «Gerçekten de, Bill,» dedi. «Ben seni asıl Holivud'da aradım. Ordu için çevrilen bir filmden sorumlu olduğunu duymuştum da!»

Bir sigara yakmak için durdu ve kibriti özenle söndürdü. «Sete de gittim, ama seni göremedim.»

Fraser; «Londra'ya gitmek zorundaydım,» diye karşılık verdi. «Ama Catherine oradaydı. Tanışmamış olmanıza şaşırdım.»

Catherine, Larry'ye baktı; alaycı gözlerle kendisini süzmekte olduğunu gördü. İşte olanları anlatmanın zamanı gelmişti. Fraser'e anlatacaklar ve hep birlikte güleceklerdi. Ama her nasılsa sözcükler boğazına tıkandı.

Larry bir dakika bekledi ve sonra: «Oldukça kalabalık bir setti,» dedi. «Rastlaşamadık sanırım.»

Ona yardım ettiği, Fraser'e karşı birleşmiş fesatçılar durumuna düşürdüğü için bu adamdan nefret ediyordu.

İçkiler geldiğinde, Catherine kendisininkini hemen içti ve bir tane daha istedi. Hayatının en korkunç gecesi olacaktı bu. Oradan uzaklaşmalarını, Larry Douglas'tan ayrılmalarını beklemeye tahammülü yoktu.

Fraser, ona savaşta başından geçenleri sorduğunda, Larry anlattıklarına bir eğlence havası vermişti. Hiç bir şeyi ciddiye almıyordu. Hafif bir insandı. Ama yine de, Catherine hafif bir insanın gönüllü yazılaark, kahraman olamayacağını kabul etmek zorundaydı. Bir kahraman olduğu için, elinde olmaksızın ondan daha da çok nefret ediyordu. Larry'ye karşı aldığı bu tavır anlamsızdı ve üçüncü kadeh viskisini içerken her şeyi bir kez daha düşündü. Bir kahraman ya da bir korkak olması neyi değiştirirdi? Bunu düşünür düşünmez, yani bir korkak olursa, Catherine'in kafasında canlandırdığı imgeye uygun düşeceğini anladı. İçkinin verdiği rahatlık içinde arkasına yaslanıp iki erkeğin konuşmasını dinlemeye koyuldu. Konuştuğu zaman, Larry'de öylesine bir coşkunluk ve canlılık vardı ki, Catherine'i

etkiliyordu. Şimdi ona, rastladığı en hayat dolu kişi gibi görünmekteydi. Catherine, bu adamın hayatta her şeyi yaşadığını, kendini bütünüyle yaşamaya verdiğini ve bunu yapmaya korkanlarla alay ettiğini de hissediyordu. Yani, kendisi gibi korkaklarla!

Önüne gelen yemeklere hemen hemen hiç dokunmadı, ne yediğini de pek bilmiyordu. Gözleri Larry'ninkilerle karşılaştığında, şimdiden onun sevgilisi olduğunu, birbirlerinin olduklarını sandı ve bunun bir çılgınlık olduğunu düşündü. Onda sanki doğaüstü bir çekicilik, bir garip güç vardı ve ona kapılan kadın yok olabilirdi.

Larry, kendisine gülümsüyordu. «Korkarım, Bayan Alexander konuşmamızın dışında kaldı,» dedi, kibarca. Ve «Eminim, kendileri ikimizden daha ilginçtir.»

Catherine beceriksizce: «Yanılıyorsunuz» dedi. «Çok tekdüze bir hayatım var. Bill'le birlikte çalışıyorum.» Bunu söyler söylemez de yaptığının farkına vararak kızardı. «Böyle demek istemedim,» diye ekledi. «Demek istemiştim ki...»

Larry: «Ben sizin ne demek istediğinizi biliyorum,» dedi. Ve Catherine ondan bir kez daha nefret etti. Larry, o sırada Bill'e döndü: «Nereden buldun Catherine'i».

Fraser, içtenlikle: «Şansım yardım etti,» dedi. «Çok yardım etti. Ya sen, hâlâ evlenmedin mi?»

Omuzlarını silkti. «Kim evlenir benimle?»

Catherine, **seni yalancı,** diye düşündü. Bulundukları yere şöyle bir göz attı. Kimileri açıktan açığa, kimileri gizlice, en az yarım düzine kadın ona bakıyordu. Kişiliğinde büyük bir cinsel çekicilik vardı. Catherine, tedirginlikle: «İngiliz kızları nasıldı?» diye sordu.

Kibarca: «İyiydiler,» diye karşılık verdi. «Elbette, bu tür şeylere ayıracak pek zamanım olmadı. Durmadan uçtum.»

Catherine, **olmamıştır ya,** diye düşündü. **Eminim, bulunduğun yerlerde el atmadık bir tek kız bırakmamış-**

sındır. Yüksek sesle: «O zavallılara acıdım,» dedi. «Neler kaybetmiş olduklarına baksanıza.» Ses tonu sandığından daha kırıcıydı.

Fraser, onun kabalığından şaşkına dönmüş bir durumda kendisini seyrediyordu. «Cathy!» dedi.

Larry: «Haydi bir şeyler içelim,» diyerek araya girdi.

«Sanırım, Catherine yeterince içti,» diye karşılık verdi Fraser.

Catherine: «Ama ben...» diye başladıysa da sözcükleri korkuyla birbirine karıştırdığını, dilinin dolaştığını gördü. «Eve gitmek istiyorum,» dedi sonunda.

«Pekâlâ,» diyerek Fraser, Larry'ye döndü. «Catherine genellikle hiç içmez de,» dedi özür diler gibi.

«Seni yeniden gördüğü için heyecanlandığını sanıyorum!» diye karşılık verdi Larry.

Catherine'in içinden bir bardak su alıp onun suratına fırlatmak geçti. Bir korkak olduğunu sandığı zamanlar ondan daha az nefret ediyordu. Şimdiyse ölesiye. Ve nedenini de bilmiyordu...

Ertesi sabah, hâlâ akşamki sarhoşluğun izlerini taşımaktaydı. Omuzları üstünde, hepsi de ayrı bir tempoda vuran üç davul vardı sanki baş yerine. Kımıldamadan yatmak işkenceydi ama, kımıldamak daha da kötü geliyordu. Orada uzanmış, mide bulantısıyla savaşıp dururken, akşam olanlar kafasına doluşarak onu daha kötüleştiriyordu. Büyük bir mantıksızlık yapıyordu aslında: Duyduğu rahatsızlık yüzünden Larry Douglas'ı suçluyordu, çünkü o olmasa bu kadar içmezdi. Catherine acı içinde başını çevirip yanındaki saata baktı. İşe gitme zamanını geçirmişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Zorlukla yatağından çıkıp banyoya girdi. Duşun altında buz gibi suyu açarak durdu. Su değdikçe yüksek sesle bağırıyordu, ama duştan çıktığında kendini daha iyi duydu. **İyi değil,** diye düşündü, **yalnızca daha iyi.**

Kırk beş dakika sonra masasının başındaydı. Sek-

reteri Annie, heyecanla içeri girdi. «Bil bakalım ne oldu?» dedi.

«Bu sabah olmaz,» diye fısıldadı, Catherine. «Şimdi uslu bir kız ol ve yavaş yavaş konuş.»

«Bak!» diyen Annie, eline bir gazete tutuşturdu. «Bu, **o** işte.»

Ön sayfada kendisine gülümseyen Larry Douglas'ın, büyük boy, üniformalı bir resmi vardı. Altında da, «AMERİKALI KAHRAMAN - YENİ BİR UÇAK BİRLİĞİNİ YÖNETMEK İÇİN VAŞİNGTON'A DÖNDÜ» yazılıydı. Arkasından da iki sütunluk bir yazı geliyordu.

Annie: «Nasıl, ilginç değil mi?» diye bağırıyordu.

Catherine: «Hem de pek çok,» dedi. Gazeteyi çöp sepetine fırlattı. «İşimize bakalım mı artık?»

Annie, şaşkınlıkla onu süzdü. «Özür dilerim,» dedi. «Arkadaşınız olduğu için ilginizi çekeceğini sanmıştım.»

«Arkadaşım değil,» diyerek kızın sözünü düzeltti. «Daha çok düşmanım.» Annie'nin yüzündeki anlamı gördü. «Bırakalım Bay Douglas'ı bir yana,» diye ekledi.

Annie, şaşkın bir sesle: «Elbette,» dedi. «Ama ona, sizin sevineceğinizi söylemiştim.»

Catherine gözlerini kıza dikti. «Ne zaman?»

«Bu sabah telefon ettiğinde. Tam üç kez telefon etti.»

Catherine, sesinin normal çıkmasına çalışarak: «Niye bana söylemedin?» diye sordu.

«Telefon ettiği zaman size bildirmemi istememiştiniz,» derken iyice aklı karışmış olarak Catherine'i süzüyordu.

«Telefon numarası bıraktı mı?»

«Hayır.»

«İyi.» Catherine onun yüzünü, koyu renk, iri ve alaycı gözlerini düşündü. Daha kesin bir sesle yeniden: «İyi,» dedi. Bazı mektupları yazdırmayı bitirdi ve Annie odadan çıkınca çöp sepetine gidip, gazeteyi aldı. Larry üstüne yazılanların her sözcüğünü okudu. Sekiz Alman

uçağı düşürmüştü. İki kez de kendi uçağı yara almıştı. Annie'yi aradı. «Eğer Bay Douglas yine ararsa kendisiyle görüşeceğim,» dedi.

Kısa bir duraklama oldu. «Peki, Bayan Alexander.»

Her şey bir yana, bu adama kaba davranmanın hiç anlamı yoktu. Catherine, yaptıklarından ötürü ondan özür dileyecek ve bir daha aramamasını isteyecekti. William Fraser'le de evlenecekti.

Bütün öğleden sonra telefonunu bekledi. Saat altı olmuş, ama o daha aramamıştı. **Niye aramadı,** diye düşündü. **Kimbilir belki de tam altı tane kızla birliktedir. Sen şanslısın. Onunla birlikte olmak kasap dükkânında olmak gibi bir şey. Numaranı alır, sıranı beklersin.**

Çıkacağı sırada Annie'ye: «Eğer Bay Douglas yarın ararsa, benim burada olmadığımı söylersin,» dedi.

Annie, hiç şaşırmamıştı. «Olur, Bayan Alexander, iyi akşamlar,» dedi.

«İyi akşamlar.»

Asansörle aşağı inerken, yine düşüncelerine dalmıştı. Bill Fraser'in kendisiyle evlenmek istediğinden emindi. Yapılacak en iyi şey, kendisinin de hemen evlenmek istediğini söylemekti. Ona bu gece söyleyecekti. Balayı için uzaklara giderlerdi. Geri döndüklerindeyse, Larry Douglas kentten ayrılmış olurdu. Ya da ona benzer bir şeyler olabilirdi.

Asansör giriş katında durdu, Larry da orada, duvara yaslanmış duruyordu. Kurdele ve madalyalarını çıkarmış, asteğmen yıldızları takıyordu. Gülümseyerek kendisine yaklaşmaktaydı.

«Böylesi daha mı iyi?» diye sordu.

Catherine, yüreği çarparak ona baktı: «Değişik rütbe takmak kurallara aykırı değil mi?»

«Bilmiyorum,» dedi açık yüreklilikle. «Sizin bütün bu işlerden sorumlu olduğunuzu sanıyorum.»

Larry olduğu yerde durmuş kendisini süzerken kısık bir sesle: «Bunu yapma bana. Beni yalnız bırakmanı istiyorum. Ben Bill'e aitim,» dedi.

«Öyleyse nikâh yüzüğünüz nerede?»

Catherine, çıkışa doğru hızla yürümeye başladı. Kapıya vardığında Larry kendisinden önce seğirtmiş, kanadı kendisi için açmıştı.

Dışarı çıktıklarında da koluna girdi. Kız bütün vücudunu bir titremenin sardığını duydu. Sanki ondan geçip bedenini yakan bir elektrik akımı vardı. «Cathy,» diye söze başladı adam.

«Allahını seversen, benden ne istiyorsun?»

«Her şeyi,» dedi yavaşça. «Seni istiyorum.»

«Beni elde edemezsin. Git, başkasına eziyet et.» Ondan uzaklaşırken Larry kolundan tutup çekti.

«Bütün bu sözlerinle ne demek istiyorsun?»

Catherine gözleri yaşlarla dolu: «Bilmiyorum,» dedi. «Ne dediğimi bilmiyorum. Dün akşamın etkisiyle sanki hâlâ sarhoşum.»

Larry içtenlikle gülümsedi: «Bu tür hastalıklar için çok iyi bir ilâcım var.» Catherine'i garaja doğru götürdü.

«Nereye gidiyoruz?»

«Arabamı almaya.»

Catherine, bir zafer işareti görebilmek için onun yüzüne baktı ama, gördüğü tek şey, sıcaklık ve tutkuyla dolu olan güçlü ve yakışıklı yüzüydü.

Larry onu, üstü açılabilen, spor arabasına bindirdi, kendisi de direksiyona geçti. Dümdüz önüne bakarak, bütün hayatını tehlikeye attığını bilerek, ama kendini durdurmaya gücü yetmeksizin oturdu kaldı orda. Sanki bütün bunlar bir başkasının başına geliyormuş gibiydi. Arabadaki bu budala, şaşkın kıza kaçmasını söylemek istiyordu.

Ama kibarca: «Senin evine mi gidiyoruz, benimkine mi?» diye sordu.

Başını sallayarak, umutsuzlukla: «İkisi de olabilir,» diye yanıtladı.

«Öyleyse benimkine gidelim.»

Bu onun büsbütün duygusuz olmadığını gösteriyordu. Ya da belki William Fraser'den korkuyordu.

Akşam trafiği içinde arabayı sürerken Catherine de onu incelemekteydi. Hayır, hiç bir şeyden korkmuyordu. Bu da onun çekiciliğinin bir parçasıydı.

Kendi kendisine; ona hayır demekte, yürüyüp gitmekte özgür olduğunu söylüyordu. Peki, nasıl oluyordu da hem Fraser'i sevip hem de Larry için bu tür duygular besleyebiliyordu?

Erkek usulca: «Bu eğer bir şeyi değiştirirse, ben de senin kadar heyecanlı olduğumu söyleyebilirim.»

Catherine, ona baktı: «Teşekkürler,» dedi. Elbette yalan söylüyordu. Belki de baştan çıkarmak için yatak odasına sürüklediği bütün kızlara bunu söylemişti. Ama hiç değilse yaptıklarıyla böbürlenmiyordu. Catherine'i en çok rahatsız eden şeyse, Fraser'e ihanet ettiği duygusuydu. O kırılamayacak kadar değerli bir adamdı ve bu davranışı, onu kesinlikle kıracaktı. Catherine, bunu biliyordu, yaptığının kötü bir şey olduğunu biliyordu, ama sanki kendi irade gücü kalmamıştı artık.

Caddenin iki yanında uzanan ağaçlarla geniş, güzel bir yazlık semte geldiler. Larry, arabayı bir apartmanın önüne çekti. Usulca: «Evimize geldik,» dedi.

Catherine, bu anın ona hayır demek, kendisinden uzak durmasını söylemek için son şansı olduğunu biliyordu. Yine de, Larry önünde durduğu kapıya doğru ilerler ve kanadı açarken sessizce onu izledi. Sonra evin içine yürüdü.

Larry'nin dairesinde erkeksi bir hava vardı. Seçilen renkler canlıydı.

İçeri girerlerken kızın paltosunu aldı ve Catherine titremeye başladı.

«Üşüyor musun?»

«Hayır.»

«Bir içki alır mısın?»

«Hayır.»

Usulca, onu kollarına çekti ve öpüştüler. Kızın bütün vücudu ateşe verilmişti. Bir tek söz bile söylemeden Larry onu yatak odasına götürdü. İkisi de sessiz-

ce soyunurlarken, durmadan büyüyen bir acele içindeydiler. Catherine, çırılçıplak yatağa uzandı ve Larry de yanına geldi.

«Larry...» diye inledi. Ama dudakları kendininkilerin üzerindeydi ve elleri vücudunda dolaşırken ona büyük hazlar veriyordu. Duyduğu hoşlanma gittikçe çoğalıyor, baş döndürücü oluyordu. Sevişmeleri sona erdiğinde Catherine kendisini başka bir dünyada sanıyor, onu sımsıkı tutuyor, hiç bırakmak istemiyordu. Okuduğu ve duyduğu hiç bir şey bu duyguyu anlatamamıştı. Bir başkasının bedeninin ona bu ölçüde büyük hazlar vermesi inanılmaz bir şeydi. Şimdiyse yattığı yerde huzur içinde uzanıyordu: Bir kadındı. Ve onu artık bir daha hiç görmese bile, bu an için ona minnettar olacağını biliyordu.

«Cathy?»

Yavaşça, tembel tembel ona bakmak için döndü. «Evet?» derken sesi bile sanki daha olgun ve daha derindi.

«Tırnaklarını sırtımdan çeker misin?»

Ansızın, tırnaklarını hâlâ adamın sırtına batırmakta olduğunu anladı. «Ah! Özür dilerim,» diye bağırdı. Sırtını incelemeye başladı, ama Larry ellerini yakalayıp onu yine kendine çekmişti.

«Önemli değil. Mutlu musun?» diye sordu.

«Mutlu mu?» Dudakları titredi ve artık kendisini tutamayarak ağlamaya başladı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Larry, fırtınanın dinmesini bekleyerek, sırtını okşuyor, onu yatıştırmaya çalışıyordu.

«Özür dilerim,» dedi. «Bunu niye yaptığımı bilmiyorum.»

«Düş kırıklığına uğradığın için mi?» diye sordu Larry.

Kız, karşı çıkmak için ona baktı ama, şaka yaptığını anlamakta gecikmedi. Yine onu kollarına almış, sevişmeye başlamıştı. İlkinden daha da dayanılmazdı şimdi. Daha sonra yatakta uzanırlarken, Larry bir şeyler

anlattı, ama Catherine onu dinlemiyordu. Tek istediği sesini duymaktı, söylediklerinin önemi yoktu. Artık kendisi için bu adamdan başkasının var olamayacağını biliyordu. Ama bu adamın hiç bir zaman bir tek kadına bağlanamayacağını, belki de onu bir daha hiç göremeyeceğini ve onun yalnızca elde ettiği kadınlardan biri olduğunu da biliyordu. Şu an konuşmayı kesip, kendisini incelemeye başladığını anlamıştı.

«Söylediğim bir tek sözcüğü bile duymadın.»

«Özür dilerim. Düşünüyordum.»

«Bu yüzden sana kırılmam gerekir. Benimle yalnız bedenim için ilgileniyorsun.»

Catherine, ellerini onun güneş yanığı, düzgün cildinde gezdirdi. «Ben bu işlerin ustası değilim ama,» dedi; «Sanırım seninki işe yarar.» Gülümsedi. «İşte yaradı da.» Ona kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını sormak istediyse de çekindi.

«Çok güzelsin, Cathy.»

Bu söz onu hem heyecanlandırdı hem de kızdırdı. Kendisine söylediği her şeyi daha önce binlerce kadına söylemişti. Nasıl hoşça kal diyeceğini de merak ediyordu. **Beni ararsın, değil mi?** Ya da **ben seni ararım.** Belki de bir başkasını bulmadan önce birkaç defa daha onu görmek isteyecekti. Bu yüzden de kendisinden başka hiç kimseyi suçlayamazdı. Başına neler geleceğini önceden biliyordu. **Gözlerim açık girdim bu işin içine. Ne olursa olsun suçlayamam.**

Larry, sarılıp kendisine çekti o sırada.

«Herkesten çok başka olduğunu biliyor musun, Cathy?»

Herkesten çok başka bir kız olduğunu biliyor musun, Alice, Susan, Margaret, Peggy, Lana.

«Bu duyguyu seni ilk gördüğümde de duydum. Ama, daha önce hiç duymamıştım.»

— **Janet, Evelyn, Ruth, Georgia, vb.** Başını, göğsüne gömdü, konuşmaya cesaret edemiyor, ona sessizce hoşça kal diyordu.

«Acıktım,» dedi Larry. «Biliyor musun ne yapmak istiyorum.»

Catherine gülümsedi: «Evet, biliyorum elbette.»

Larry de ona gülümsedi. «Biliyor musun, sen bir seks delisisin.»

«Teşekkür ederim.»

Birlikte duşun altına girip musluğu açtılar. Larry, duvardaki bir çividen bir banyo başlığı alarak, Catherine'in başına geçirdi. «Haydi bakalım,» diyerek onu buz gibi suyun altına soktu. Bir kalıp sabun alarak yıkamaya başladı. Elleri bedeninde dolaştıkça Catherine yine heyecanlanıyordu. O da sabunu alıp Larry'yi yıkamaya başladı. Duşun altında sevişmeye durdular.

Daha sonra arabayla Maryland'e gidip buldukları açık bir lokantada yemek yediler. Sabah saat beşte Catherine, Fraser'e telefon etti ve telin öbür ucunda onun uykulu sesini duydu:

«Alo...»

«Alo, Bill! Ben Catherine.»

«Cathy, bütün gece telefonla seni aradım. Neredesin? İyi misin?»

«Çok iyiyim. Larry Douglas'la birlikte, Maryland'deyim. Az önce evlendik!»

NOELLE

Paris: 1941

CHRİSTİAN BARBET, mutsuz bir adamdı şimdi. Küçük, dazlak kafalı detektif lekeli, kırık dişleri arasına sıkıştırdığı bir sigarayla oturuyor, önündeki dosyada yazılı olanları düşünüyordu. Buradaki yazılı belgeler ona bir müşteriye patlayacaktı. Yaptığı iş için Noelle Page'den büyük paralar alıyordu ama, yitireceği tek şey bir müşteri değildi: Noelle'in kendisini de özleyecekti. Ondan nefret ettiği halde gördüğü en heyecan verici kadındı. Oysa, bütün bu uzun süre içinde, onu elde edebileceği üzerine ne düşler kurmuştu. İşte şimdi de her şey bitiyordu, onu bir daha görmeyecekti. Noelle'i dışarıda bekletirken işi kasten uzatıyor, ondan biraz daha para sızdırmanın yollarını düşünüyordu. İçini çekti, sigarasını söndürdü, kapıya doğru yürüyüp açtı. Noelle, yapay kürkle kaplı bir koltukta oturuyordu ve onu incelerken Barbet'in yüreği ağzına geldi. Böylesine güzel olmak bir haksızlıktı. «İyi günler, Bayan,» dedi. «İçeri buyurun.»

Noelle, salınarak içeriye girdi. Barbet için, Noelle gibi ünlü birinin işini yapmak önemli bir şeydi; ama yine de onun adını pek sık anamıyordu. Arada bir sö-

zünü etmek öteki müşterilerinin ilgisini çekiyordu ve Barbet de para kaçıracak adam değildi. Bir iskemle göstererek: «Lütfen oturun,» dedi. «İçecek bir şey alır mıydınız?»

Düşlerinden biri de, Noelle'i sarhoş etmek ve kendisiyle sevişmek için yalvartmaktı.

«Hayır,» dedi kadın. «Söyleyeceklerinizi dinlemek için geldim.»

Hiç olmazsa kendisiyle son olarak bir içki içebilirdi. «Evet,» dedi bunun yerine. «Gerçekten size verilecek önemli birkaç haberim var. Masasına uzanıp, daha önceden ezberlemiş olduğu haberleri inceliyormuş gibi yaptı.

«İlk olarak,» dedi. «Arkadaşınız yüzbaşılığa yükseltildi ve yüz otuz üçüncü birliğin komutanlığı verildi kendisine. Birlik, Çambridgeshire'de Coltisall'da.» Noelle'in bu tür haberlerle ilgilenmediğini bildiği için, bilinçli olarak yavaş yavaş konuşuyordu. Kullandığı uçakların markalarını saymaya başladı.

Noelle, sabırsızlıkla: «Bırakın bunları,» dedi. «Şimdi nerede kendisi?»

Barbet de bu soruyu bekliyordu: «Birleşik Devletler'de,» dedi. Noelle daha kendisini denetleme fırsatını bulamadan, Barbet tepkisini onun yüzünden okudu ve bundan da şahsî bir tat aldı. Konuşmasını; «Vaşington'da,» diye sürdürdü.

«İzinli mi?»

Başını salladı: «Hayır. Kraliyet Hava Kuvvetleri'nden ayrıldı. Amerika Birleşik Devletleri ordusu hava kuvvetlerinde kaptan şimdi.»

Noelle'in, duygularını ele vermeyen bir yüzle, bu haberi düşünüşünü seyretti. Ama Barbet'in daha onunla işi bitmemişti. İki parmağının arasına sıkıştırdığı bir gazete parçasını uzattı:

«Sanırım bu seni ilgilendirir,» dedi.

Noelle'in, sanki ne göreceğini önceden biliyormuş gibi irkildiğini fark etti. Gazete parçası, New York Daily

News'dan kesilmişti. Başlıkta şöyle deniyordu: «Büyük Savaşçı Evleniyor.» Üstünde de Larry Douglas'la karısının resimleri vardı. Noelle uzun süre baktı ona, sonra geri uzattı. Chiristian Barbet omuz silkti ve bütün kâğıtları bir zarfa koyarak ona verdi. Veda konuşmasını yapmak için ağzını açtığı sırada, Noelle: «Eğer Vaşington'da bir muhabirin yoksa bul bir tane,» dedi; «Her hafta haber isterim.» Sonra da Christian Barbet'i arkasından şaşkın bakar bırakarak çıktı gitti.

Eve döndüğünde, Noelle doğruca yatak odasına girdi, kapıyı kilitledi ve gazete parçalarını zarftan çıkardı. Yatağının üstüne yayarak hepsini özenle inceledi. Larry'nin fotoğrafı tıpkı onu anımsadığı gibiydi. Hatta aklındaki imge, gazetedekinden daha da netti; çünkü Larry onun kafasında, gerçekte olduğundan daha canlıydı.

Noelle'e, onunla birlikte yaşadığı geçmişi anımsatmayan tek bir gün bile geçmiyordu. Sanki çok önceleri birlikte bir tiyatroda oynamışlardı ve o, istediğinde bazı sahneleri yeniden yaşayabiliyor, her gün bir bölümünü oynayıp gerisini başka günlere bırakarak bütün anıları canlı tutuyordu.

Derken ilgisini, Larry'nin karısına çevirdi. Gördüğü, üstünde güzel bir gülümseme bulunan, sevimli, genç ve akıllı bir yüzdü.

Düşmanının yüzü! Tıpkı Larry gibi yok edilmesi gereken bir yüz!

Noelle bütün bir öğleden sonra fotoğrafla birlikte kilitli kaldı odasında.

Saatlar geçip de, Armand Gautier kapıyı çaldığında, gitmesini söyledi Noelle ona. Dışardaki oturma odasında Noelle'in durumundan kaygılanarak bekledi adamcağız. Sonunda Noelle gözüktüğü zaman iyi bir haber almışçasına neşeliydi. Gautier'e hiç bir açıklamada bulunmadı, o da sormayacak kadar iyi tanıyordu onu.

Aynı akşam, sinemadan sonra eski günlerini anım-

satan büyük bir tutkuyla sevişti onunla. Daha sonraki dakikalar süresince, Gautier yanındaki güzel kızı anlamaya çalışarak yatıyordu yatakta ama, elinde hiç bir ipucu yoktu.

Gece Noelle Page, Albay Mueller'le ilgili bir düş gördü: O kel Gestapo görevlisi, kızgın bir demirle işkence ediyordu kendisine. Etine yanan Nazi işaretleri çiziyor, ona durmadan sorular soruyordu. Ama sesi öyle yumuşaktı ki, Noelle duyamıyordu bile; o da sıcak demiri bastırıyordu etine. Sonra birden Larry oldu masada yatan; acıyla haykırıyordu. Noelle, soğuk terler dökerek uyandı, yüreği hızla çarpıyordu, yanındaki ışığı yaktı. Titreyen parmaklarla bir sigara aldı, sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Israel Katz'ı düşündü. Bacağı bir baltayla kesilmişti ve o gün fırındaki buluşmadan sonra bir daha görüşmemişlerdi. Ama yaşadığını, çok güçsüz olduğunu kapıcıdan duymuştu. Onu gizlemek gittikçe zorlaşıyordu, kendi kendine hiç bir şey yapamaz durumdaydı çünkü. Kendisi için yürütülen araştırma yoğunlaştırılmıştı. Eğer Paris dışına çıkarılacaksa, bu hemen uygulanmalıydı. Noelle, Gestapo tarafından yakalanmasını gerektirecek hiç bir şey yapmamıştı ama yine de... Yoksa bu düş bir haberci, Israel Katz'a yardım etmemesi için bir uyarı mıydı? Bütün bunları düşünerek yatıyordu yatakta. Düşük yaptığında Katz yardım etmişti ona. Larry'nin çocuğunu öldürmesine yardım etmişti. Para vermiş, iş bulmuştu. Gerçi düzinelerle başka erkek de onun için çok daha önemli şeyler yapmıştı ama, Noelle onlara hiç de borçlu hissetmiyordu kendini. Hepsi, babası da içlerinde olmak üzere, bir şeyler istemişti ondan ve o da, aldığı her şeyin bedelini eksiksiz ödemişti. Israel Katz'sa, hiç bir şey istememişti kendisinden. Ona yardım etmek zorundaydı.

Noelle sorunu küçümsemiyordu. Albay Mueller şimdiden kuşkulanmaktaydı ondan. Düşünü anımsayarak ürperdi. Mueller'in kendi zararına hiç bir şey kanıtlayamamasını sağlamalıydı. Israel Katz'ın Paris dışı-

na kaçırılması zorunluydu, ama nasıl? Noelle bütün çıkışların titizlikle gözlendiğinden emindi. Yolları ve nehri gözetim altında tutacaklardı. Naziler alçak olabilirlerdi ama, iyi çalışan alçaklardı. Kendi yaptığıysa, bir çeşit meydan okumaydı, ölümcül de olabilirdi; ne var ki, denemeye kararlıydı. Asıl sorun, yardım isteyecek kimsesi olmayışıydı. Naziler, Armand Gautier'i gerçek bir ödleğe çevirmişlerdi. Albay Mueller ve General Schieder'i düşünerek, eğer bir çatışma çıkarsa hangisinin zaferi kazanacağını merak etti.

Düş gördüğünün bir sonraki akşamı, Noelle ve Armanda Gautier, bir yemeğe gittiler. Ev sahibi Leslie Rocas zengin bir sanat koruyucusuydu. Konuklar seçkin bir topluluk oluşturmuşlardı: Bankacılar, sanatçılar, politik liderler; bir de, yalnızca Almanların hoşuna gitmesi için orada bulunan güzel kadınlar topluluğu. Gautier, Noelle'in dalgınlığını fark etmişti; ama nesi olduğunu sorduğunda her şeyin yolunda olduğu karşılığını aldı.

Yemekten on beş dakika önce yeni bir konuk geldi ve Noelle onu görür görmez, sorununun çözüleceğinden emin hissetti kendini. Ev sahibine giderek: «Lütfen bir melek gibi davranıp beni Albert Heller'in yanına oturt şekerim,» dedi.

Albert, Fransa'nın en önemli oyun yazarıydı. İriyarı, altmış yaşlarında, başında bir tutam beyaz saçı olan, geniş omuzlu bir adamdı. Bir Fransız için çok uzundu ama, öyle olmasa da kalabalık içinde fark edilirdi; çünkü çok çirkin bir yüzü ve hiç bir şeyi kaçırmayan yeşil gözleri vardı. Ayrıca, çok yaratıcı bir düş gücüne sahipti. Yirmiden fazla tiyatro oyunuyla film senaryosu yazmıştı. Yeni bir oyunu için de Noelle'in ardındaydı ve ona oyunun bir kopyasını göndermişti. Şimdi yanıbaşında otururken, Noelle şöyle diyordu ona: «Oyununu okumayı yeni bitirdim, Albert; bayıldım ona.»

Yüzü aydınlandı adamın: «Oynayacak mısın?»

Noelle elini onunkinin üstüne koydu. «Çok isterdim canım ama, Armand başka bir oyun ayarlamış benim için.»

Yüzünü astı ve iç çekişi duyuldu: «Neyse,» dedi; «Bir gün ne olursa olsun, birlikte çalışacağız.»

«Zevk duyarım bundan» dedi Noelle, «Yazış tarzınıza bayılıyorum. Yazarların olay dizilerini yaratışları büyüler beni hep. Nasıl yapabildiğinizi anlamıyorum.»

Omuz silkti: «Tıpkı sizin oynadığınız gibi. Bu da bizim mesleğimiz, yani geçim kaynağımız.»

«Hayır,» diye yanıtladı Noelle; «Düş gücünüzü bu biçimde kullanma yeteneğiniz bir mucize gibi görünüyor bana.» Utanarak güldü sonra. «Bilirim, ben de yazmayı denedim.»

«Öyle mi?» diye sordu kibarca.

«Evet, ama takıldım kaldım.» Derin bir soluk alıp çevresine bakındı. Masadaki bütün konuklar kendi konuşmalarına dalmıştı. Albert Heller'a doğru eğilerek sesini alçalttı. «Yazdığım oyundaki kahraman, sevgilisini Paris dışına kaçırmaya çalışıyor. Naziler onun ardında çünkü.»

«Ya!» dedi iri adam, tabağa vurduğu bir salata çatalıyla oynayarak. «Çok kolay aslında. Ona bir Alman üniforması giydirerek Almanların arasından geçirtin.»

Noelle içini çekerek: «Bir sorun var,» dedi; «Adam yaralı. Yürüyemiyor. Bir bacağı kesik.»

Çatal sesi birden kesildi. Uzun bir sessizlikten sonra Heller sordu: «Sen nehri üstünden bir kayıkla olmaz mı?»

«Gözetim altında.»

«Paris dışına çıkan bütün araçlar aranıyor mu?»

«Evet.»

«O zaman bu işi Nazilere yaptırmalısın.»

«Nasıl?»

«Senin kadın kahraman çekici bir kadın mı?»

«Evet.»

«Kadın, bir Alman görevliyle arkadaşlık kursa? Yüksek rütbeli biriyle? Olur mu bu?»

Noelle, adama doğru döndü, ama o gözlerini kaçırdı.

«Evet.»
«Tamam o zaman. Görevliyle bir randevu ayarlat ona. Hafta sonunu Paris dışında bir yerde geçirmek için arabayla çıksınlar. Arkadaşları, erkek kahramanı arabanın bagajına gizleyebilirler. Görevli, arabası aranmayacak kadar önemli biri olmalı.»
«Eğer bagaj kilitli olursa adam boğulmaz mı?» diye sordu, Noelle.
Albert Heller şarabından bir yudum aldı, sessizce düşünceye daldı. «Boğulmayabilir,» dedi. Sesini alçaltmaya çalışarak beş dakika kadar konuştu Noelle'le. Bitirdiğinde de «İyi şanslar,» dedi. Hâlâ kadına bakmıyordu.
Ertesi sabah erkenden, General Scheider'e telefon etti Noelle. Bir görevli, santraldan karşılık verdi. Birkaç dakika sonra bir yardımcıya, sonunda da generalin sekreterine bağlandı.
«Generali arayanın adı lütfen?»
«Noelle Page,» diye yanıtladı üçüncü kez.
«Özür dilerim ama, General bir toplantıda, tedirgin edilemez.»
Biraz duraksadı. «Daha sonra arayabilir miyim kendisini?»
«Bütün gün toplantıda olacak. Generale işinizi açıklayan bir mektup yazmanızı öneririm.»
Noelle biraz düşündü bunun üstüne, sonra alaycı bir gülümseme kapladı dudaklarını. «Neyse,» dedi; «Aradığımı söyleyin kendisine.»
Bir saat sonra telefonu çaldı. Arayan, General Hans Scheider'di. «Bağışlayın beni,» diye özür diledi. «O aptal, şimdiye dek mesajınızı ulaştırmadı. Bana bağlamalarını tembih ederdim ama, arayacağınızı hiç düşünmemiştim.»
«Özür dilemesi gereken benim,» dedi Noelle. «Ne denli meşgul olduğunuzu biliyorum.»
«Rica ederim. Size ne gibi bir yardımım dokunabilir?»

Gerekli sözcükleri seçmek için duraksadı. «Akşam yemeğinde ikimiz konusunda söylediklerinizi anımsıyor musunuz?»

Kısa bir sessizlik oldu. «Evet» dedi sonra.

«Senin üzerine uzun uzun düşündüm, Hans; şimdi de görüşmeyi çok istiyorum.»

«Benimle bu akşam yemek yer misin?» Birden aşırı bir istek gelmişti sesine.

«Paris'te değil,» diye yanıtladı, Noelle. «Eğer birlikte olacaksak, buradan uzakta olmak isterim.»

«Nerede?» diye sordu, General Scheider.

«Özelliği olan bir yer olmasını isterim. Etratat'ı bilir misin?»

«Hayır.»

«Le Havre yakınlarında, Paris'ten yüz elli kilometre uzaklıkta çok güzel bir köydür. Eski ve sessiz bir meyhane var orada.»

«Çok güzele benziyor, Noelle. Hemen çıkmak pek kolay olmayacak şimdi benim için. Tam bir toplantı...»

«Anlıyorum,» diye kesti kadın. «Belki başka bir zamana.»

«Bir dakika.» Uzunca bir sessizlik oldu. «Ne zaman boşsun?»

«Cumartesi gecesi gösteriden sonra.»

«Gerekli düzenlemeleri yaparım,» dedi; «Uçakla gidebiliriz.»

«Neden arabayla gitmiyoruz? Öyle zevkli ki...»

«Nasıl istersen. Tiyatrodan alırım seni.»

Noelle çabucak düşündü: «Önce eve uğrayıp üstümü değiştirmeliyim. Beni evden al, olmaz mı?»

«İstediğin gibi olsun şekerim. Cumartesi görüşmek üzere.»

On beş dakika sonra, Noelle kapıcıyla konuşuyordu. Adam kesin bir karşı çıkış anlamında kafasını sallayarak dinliyordu onu.

«Hayır, hayır, hayır. Arkadaşımıza söyleyeceğim, Matmazel. Ama bu işi yapmayacaktır. Aptallık olur

yapmak. Gidip Gestapo yönetiminden bir iş istemesini söyleseniz pek farklı bir şey olmazdı bundan.»

«Başarısızlığa uğrayamaz,» diye direndi, Noelle, «Fransa'daki en güçlü beyin planladı bu işi.»

Öğleden sonra apartmanın girişinden çıkarken, gazete okur gibi yapan bir adamın karşı duvara yaslanmış beklemekte olduğunu gördü. Noelle, ürpertici kış havasına çıkar çıkmaz adam da doğrulup belirsiz bir uzaklıktan onu izlemeye koyulmuştu. Genç kadın sokaklarda ağır ağır ve yapacak başka hiç bir işi yokmuşçsına gezindi, bütün vitrinlere baktı.

Noelle çıktıktan beş dakika sonra kapıcı da çıktı. Kimsenin gözetlemediğinden emin olmak için çevresine bakındı. Sonra bir taksiye binerek Montmartre'de, spor araçları satan bir dükkânın adresini verdi.

İki saat sonra kapıcı, Noelle'e haberi getirmişti: «Cumartesi gecesi sana ulaştırılacak.»

Cumartesi gecesi, Noelle'in gösterisi bittiğinde, Gestapo'dan Albay Kurt Mueller sahne arkasında onu bekliyordu. Noelle birden kaygılandı. Kaçış saatı ucu ucuna planlanmıştı ve gecikecek zaman yoktu.

«Gösterinizi en ön sıradan seyrettim, Fraulein Page,» dedi; «Her seferinde daha iyi oluyorsunuz.»

Adamın yumaşak, ince tonlu sesi, ona gördüğü düşü anımsattı.

«Teşekkür ederim, Albay; izninizle üstümü değiştirmek zorundayım.»

Giyinme odasına doğru yürüdü, ama herif de arkasından seğirtti ve:

«Ben de sizinle geleceğim.» dedi rahatlıkla.

Hemen arkasında kel bir albay olmak üzere giyinme odasına girdi, Noelle. Adam bir koltuğa rahatça oturdu. Genç kadın biraz duraksadıktan sonra onun kayıtsız bakışları önünde soyunmaya başladı. Homoseksüel olduğunu biliyordu ve bu da onun en önemli silâhını, cinselliğini kullanmasını engelliyordu.

«Küçük bir serçe, kulağıma bir şeyler fısıldadı,» di-

ye konuştu, Albay; «Bugün kaçmaya yeltenecek!»

Noelle'in yüreği hızla çarptı, ama yüzünden hiç bir şey belli olmuyordu. Zaman kazanmak için makyajını temizlerken sordu: «Kim kaçmaya çalışacak bu gece?»

«Arkadaşınız İsrael Katz.»

Noelle kendisine sütyenini çıkarmış olduğunu anımsatan hızlı bir hareketle geriye döndü. «Tanımıyorum öyle...»

Karşısındakinin yüzünde hemen beliren zafer dolu bakışı gördü ve tam zamanında tuzağın farkına vardı. «Bir dakika,» dedi; «Genç bir operatörden mi söz ediyorsunuz?»

«Oo, demek anımsıyorsunuz onu?»

«Güçlükle. Bir süre önce grip tedavisi yapmıştı bana.»

«Ve kendi isteğinizle yaptırdığınız bir de düşük!» dedi Albay Mueller o yumuşak, ince tonlu sesiyle. Kız yeniden korkuya kapıldı. Eğer onun da bu işin içinde olduğundan emin olmasa, Gestapo bu kadar sıkıntıya girmezdi. Başını böyle bir derde sokmakla aptallık etmişti; ne var ki, şimdi bunun düşüncesinin bile artık çok geç olduğunu biliyordu. Çarklar çoktan işlemeye başlamıştı ve bir iki saat sonra İsrael Katz ya özgür olacaktı ya da... ölü! Peki, kendisi?

Albay Mueller soruyordu: «İsrael Katz'ı sonuncu kez, birkaç hafta önce bir kahvede gördüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?»

Noelle başını iki yana salladı: «Öyle bir şey demedim, Albayım?»

Albay Mueller dosdoğru onun gözlerine baktı, sonra bakışlarını çıplak göğüslerine, karnına ve ince donuna doğru kaydırdı. «Güzel şeyleri çok severim,» dedi; «Seninki gibi bir güzelliğin yok edilişini görmekse, çok üzücü doğrusu. Hepsi de, senin için hiç bir anlam taşımayan bir adam uğruna. Arkadaşınız nasıl kaçmayı tasarlıyor, Fraulein?»

Onu çok derinden ürperten bir yumuşaklık vardı

sesinde. Birden, Anette'in yerine geçmiş hissetti kendini; hani şu oyundaki masum ve güçsüz kahraman.

«Neden söz ettiğinizi gerçekten bilmiyorum, Albay. Size yardım etmek isterdim ama, bilmiyorum.»

Mueller yine uzun uzun ona baktı ve sert bir tavırla ayağa kalktı. «Nasıl yardım edeceğinizi göstereceğim size» dedi; «Zevk duyacağım bundan.»

Son bir kez hoşçakal demek için kapıda durup geriye döndü. «Aklıma gelmişken söyleyeyim: General Scheider'e, hafta sonunu sizinle geçirmemesini öğütledim.»

Noelle, yüreğinin sıkıştığını duydu. Israel Katz'a haber vermek için çok geçti artık. «Yüzbaşılar generallerin özel hayatlarına karışırlar mı hep?»

«Sizin durumunuzda pek karışamıyorlar,» dedi Yüzbaşı, yakınarak. «General Scheider de verdiği sözü tutmaya niyetli.» Dönüp dışarı çıktı.

Noelle, yüreği çarparak arkasından baktı. Masasının üzerindeki altın saata bir göz atarak çabucak giyinmeye başladı.

On biri çeyrek geçe generalin onun odasına gelmekte olduğunu bildirmek üzere kapıcı telefon ettiğinde sesi titriyordu.

«Şoför arabada mı?» diye sordu Noelle.

Adam büyük bir dikkatle: «Hayır, efendim,» diye karşılık verdi. «Generalle birlikte yukarı çıkıyor.»

«Teşekkür ederim.»

Telefonu kapatıp eşyasına bir kez daha göz atmak için yatak odasına koştu. Hiç yanlış yapılmamalıydı. Ön kapının zili çaldı, koşup açtı.

General, arkasında genç bir yüzbaşı olan şoförü kapıda duruyordu. Üniformasını çıkarmıştı ve gri kumaştan giysisi, mavi gömleği, siyah boyunbağıyla çok yakışıklı görünüyordu. Ciddî bir tavırla: «İyi akşamlar,» dedi. İçeri girip, şoförüne başıyla bir işaret yaptı.

Noelle: «Bavullarım yatak odamda,» dedi. Kapıyı gösterdi.

«Teşekkür ederim, Bayan.» Yüzbaşı yatak odasına

girdi. General Scheider, Noelle'e doğru yürüyüp ellerini tuttu. «Bütün gün ne düşünüyordum, biliyor musun?» diye sordu. «Belki de burada olmayacağını, düşünceni değiştirdiğini. Her telefon çalışta korkuyordum.»

Noelle: «Ben sözümde dururum,» dedi Yüzbaşı makyaj çantası ve gecelik eşyasının bulunduğu bavulla çıkarken onu izledi. «Başka bir şey var mıydı?» diye sordu.

«Hayır,» dedi Noelle. «Hepsi bu.»

Yüzbaşı bavulları dışarı çıkardı.

«Hazır mısınız?» diye sordu General.

Noelle, çabuk çabuk: «Gitmeden önce bir içki alalım,» diye karşılık verdi. Barda, bir kova buzun içinde duran şampanyaya doğru yürüdü.

«Ben koyayım.» Kovaya doğru yürüdü General ve şampanyayı açtı.

«Neyin onuruna içeceğiz?»

«Dostluğa.»

Bir an genç kadına baktı ve: «Dostluğa,» dedi.

Bardaklarını tokuşturup içtiler. Noelle, kendisininkini bırakırken, belli etmeksizin kol saatına baktı. General Scheider bir şeyler söylüyordu ama, Noelle onu ancak yarım yamalak anlayabiliyordu. Kafasının içinde aşağıda olup bitenler canlanıyordu. Çok dikkatli olmalıydı. Çok acele eder ya da geç kalırsa öldürücü bir yanlış yapabilirdi herkes için.

General Scheider: «Ne düşünüyorsun?» diye sordu.

Noelle, hemen ona döndü: «Hiç bir şey.»

«Beni dinlemiyordun.»

«Özür dilerim. İkimizi düşündüğümü sanıyorum.» Dönüp yüzüne gülümsedi.

«Beni şaşırtıyorsun.»

«Bütün kadınlar şaşırtıcı değil midirler?»

«Senin gibi değil. Senin kaprisli biri olduğunu hiç düşünmedim ama, yine de...» diyerek eliyle anlaşılmaz bir hareket yaptı. «Önce beni hiç görmek istemedin,

şimdiyse benimle birlikte kent dışında hafta sonunu geçiriyorsun.»

«Bu yüzden üzgün müsün, Hans?»

«Değilim elbette. Ama yine de kendi kendime, niçin kent dışına çıkmak istediğini soruyorum.»

«Sana söyledim ya!»

General; «Ah evet,» diye karşılık verdi. «Çok romantik. Ama beni şaşırtan da bu; çünkü senin romantik değil, gerçekçi biri olduğunu sanıyorum.»

Noelle: «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

Öteki rahatlıkla: «Hiç bir şey,» dedi. «Yalnızca yüksek sesle düşünüyordum. Ben sorunları çözümlemekten hoşlanırım, Noelle. Zamanla seni de çözümleyeceğim.»

Genç kadın omuzlarını silkti. «Bir kez çözümledikten sonra, sorun artık ilginç olmayabilir.»

«Göreceğiz.» Bardağını bıraktı. «Gidelim mi?»

Noelle, boş şampanya bardaklarını aldı.

«Şunları bırakayım,» dedi.

General arkasından mutfağa girişini izledi. Noelle, gördüğü en güzel ve en istek uyandırıcı kadındı; onu elde etmeye kararlıydı. Buysa, Generalin kör ya da aptal olduğu anlamına gelmiyordu. Noelle, kendisinden bir şey istemekteydi. Ne olduğunu anlamaya çalışacaktı elbette. Yüzbaşı Müller onun çok tehlikeli bir düşmana yardım ettiğini söyleyerek kendisini uyarmıştı ve Müller, çok az yanlış yapardı. Eğer söylediği doğruysa, Noelle kendisini kurtaracağı konusunda Generale güveniyordu. Ve eğer, Noelle böyle düşünüyorsa, Alman askerî kafası ve kendisi üzerine hiç bir şey bilmiyor demekti! Hiç duraksamadan onu Gestapo'nun eline bırakırdı, ama önce istediğini alacaktı. Bu hafta sonunu dört gözle beklemişti.

Noelle, mutfaktan çıktı. Yüzünde bir tedirginlik vardı. «Şoförün aşağıya kaç bavul indirmişti?» diye sordu.

«İki. Bir gece elbisesi bavuluyla bir makyaj çantası.»

Noelle yüzünü astı: «Aman, Allahım. Çok üzgünüm, Hans. Bir bavul daha vardı, onu unutmuş.»

Telefona doğru yürüdü, açtı ve konuşmaya başladı: «Lütfen, Generalin şoförüne, yeniden yukarı çıkmasını söyler misiniz?» dedi. «İndirilecek bir bavul daha var da.» Telefonu kapadı. «Orada yalnızca iki gece geçireceğimizi biliyorum ama, yine de seni hoşnut etmek istiyorum,» diyerek gülümsedi.

General Scheider: «Eğer beni hoşnut etmek istiyorsan,» diye karşılık verdi: «Bir sürü giyeceğe gerek duymayacaksın!» Piyanonun üzerinde duran Armand Gautier'in resmine baktı. «Bay Gautier, senin benimle geldiğini biliyor mu?» diye sordu.

«Evet,» diyerek yalan söyledi. Oysa, Armand bir yapımcıyla, bir film işini görüşmek üzere Nis'e gitmişti ve planlarını anlatarak onu korkutmasının hiç gereği yoktu. Kapı çalındı, kendisi gidip açtı. Yüzbaşı orada duruyordu. «Bir bavul daha varmış, öyle mi?» diye sordu.

Noelle, özür dilercesine: «Evet,» dedi. «Yatak odasında!»

Yüzbaşı, başını sallayarak içeri girdi.

«Ne zaman geri dönmen gerekiyor?» diye General sordu.

Kadın dönüp baktı ona: «Elimden geldiği kadar uzun süre kalmak isterim. Pazartesi geç saatlarda döneriz. Bu da tam iki günümüzün olduğunu gösterir.»

Yüzbaşı, yatak odasından çıktı: «Özür dilerim, Bayan. Bavulunuz nasıldı acaba?»

«Büyük, mavi bir bavul.» Generale döndü: «İçinde daha giymediğim yeni bir sabahlık var. Senin için sakladım.»

Şimdi tedirginliğini gizlemek için kur yapıyordu.

Yüzbaşı yeniden yatak odasına yönelmişti. Birkaç dakika sonra yine dışarı çıktı. «Özür dilerim,» dedi. «Bulamıyorum.»

«Ben bakayım,» diyerek içeri geçip aramaya baş-

ladı Noelle: «Şu benim akılsız hizmetçi bir yere saklamış olacak,» diye söylendi. Üçü birlikte evin her yanını aradılar. Sonunda General holün bir yerinde bavulu bulup eline aldı: «Boş görünüyor,» dedi.

Noelle hemen açıp içine baktı. Hiç bir şey yoktu. «Ah şu budala kadın,» diye söylendi yeniden. «O güzelim, yeni sabahlığı öteki giyeceklerle birlikte önceki bavula tıkıştırmış olmalı. İnşallah berbat etmemiştir.» Umutsuzlukla içini çekti. «Almanya'da da hizmetçilerle başınız böyle derde girer mi?»

General: «Sanırım hepsi aynı,» diye karşılık verdi. Noelle'i dikkatle inceliyordu. Çok garip davranıyor, çok fazla konuşuyordu. Genç kadın onun bakışlarını gördü.

«Senin yanında okullu bir kız gibi oluyorum,» dedi. «Hiç böylesine sinirli olduğumu anımsamıyorum.»

General gülümsedi. Demek nedeni buydu! Yoksa onunla oyun mu oynuyordu? Eğer öyleyse çok geçmeden anlayacaktı. Saatına baktı. «Eğer hemen çıkmazsak, çok geç kalacağız,» dedi.

«Ben hazırım,» diye yanıtladı, Noelle.

Arkadaşlarının da hazır olmaları için dua ediyordu.

Giriş katına vardıklarında, yüzü kireç gibi bembeyaz kapıcının oracıkta durduğunu gördü. Bir terslik çıkıp çıkmadığını merak etti. Adamın görünüşünden bir şeyler anlayabilmek için dikkatle baktı ama, hiç bir karşılık alamadan, General koluna girip kapıya doğru götürmeye başladı.

Arabası tam kapının önünde duruyordu. Bagajı kapalıydı. Cadde de bomboştu. Şoför, arabanın kapısını açmak için fırladığı sırada Noelle, kapıcıyı görebilmek için giriş katına baktıysa da, General tam önünde durarak görüşünü kapamıştı. Bilinçli miydi bunu yaparken, bilmiyordu. Arabanın kapalı bagajına yeniden göz attı, ama bir şey anlayamadı. Zaman geçmeden planının başarılı olup olmadığını anlayamayacaktı ve bunun verdiği gerilim de korkunçtu.

«Bir şeyin yok ya!» derken General gözlerini üzerine dikmişti. Noelle, yine de bir şeylerin çok ters gittiğini hissetti. Giriş katına dönüp kapıcıyla birkaç dakika yalnız kalabilmek için özür bulmalıydı. Zorla gülümsedi:

«Şimdi aklıma geldi,» dedi. «Bir arkadaşım telefon edecekti. Onun için bir not bırakmam gerekiyor.»

General, kolunu sımsıkı tuttu.

«Çok geç,» diye gülümsedi. «Şu andan başlayarak artık yalnızca beni düşünmelisin.» Ve onu arabaya soktu. Bir dakika sonra yola koyulmuşlardı.

Generalin arabası oradan ayrıldıktan beş dakika sonra, siyah bir mersedes yapının önünde durdu. Yüzbaşı Mueller ve Gestapo'dan iki kişi araçtan indi. Mueller, çabucak caddeye bir göz attı. «Gitmişler,» dedi. Yanındaki adamlarsa, giriş katına dalıp kapıcı zilini çaldılar. Yüzünde korkudan gerilmiş bir ifadeyle, adamcağız biraz sonra karşılarındaydı «Ne?...» demeye kalmadan, Yüzbaşı Mueller onu içeri sürükledi.

«Bayan Page,» diye bağırdı. «Nerede o?»

Kapıcı korkuyla ona baktı.

«Bu... buradan ayrıldı,» dedi.

«Ayrıldığını biliyorum, aptal herif. Sana nereye gittiğini soruyorum.»

Kapıcı çaresizlikle başını salladı. «Hiç bir bilgim yok, Bayım. Yalnızca bir subayla birlikte gittiğini biliyorum.»

«Nerede olacağını sana söylemedi mi?»

«Ha... hayır, Bayım. Bana bu tür şeyleri söylemez.»

Mueller, bir an yaşlı adama baktıktan sonra topukları üzerinde döndü.

Adamlarına: «Uzağa gitmiş olamazlar,» dedi. «Hemen bütün yol kavşaklarıyla ilişki kurun. Generalin arabası gelir gelmez durdurmalarını ve bana bildirmelerini söyleyin.»

Saat geç olduğu için trafik açıktı. Paris dışına giden Batı Yolu'na dönmüştü Generalin arabası ve yirmi

beş dakika sonra da Vichy, Le Havre ve Cote d'Azur'a ayrılan yol kavşağına gelmişlerdi.

Noelle'e, sanki bir mucize var gibi geliyordu. Hiç durdurulmadan kent dışına çıkacaklardı. Bütün beceriklilikleri̇ne karşın, Almanların bile her yolu kapatamayacaklarını düşünmesi gerekirdi. Ama, daha bunu aklından yeni geçiriyordu ki, gecenin karanlığında yolu kapatan kırmızı ışıkları gördü. Tam yolun ortasındaydı bu renkli ışıklar ve onların arkasında da önlerini kapatan bir askerî kamyon vardı. Yolun kıyısında yarım düzine kadar Alman askeriyle, iki Fransız polis arabası duruyordu. Bir Alman çavuşu, arabaya işaret verdi, sonra şoförüne doğru yürüdü.

«Dışarı çıkıp kimliklerinizi gösterin!»

General Scheider, camı açıp başını dışarı çıkardı ve sert bir sesle: «Ben, General Scheider. Ne oluyor burada?» dedi.

Çavuş hemen selâm verdi.

«Özür dilerim, Generalim. Sizin arabanız olduğunu bilmiyordum.»

General, kapatılmış yola baktı: «Ne demek oluyor bu?»

«Paris'ten çıkan her aracı denetlemek için emir aldık. Kentten çıkış durduruldu.»

General, Noelle'e döndü: «Allahın cezası Gastapo. Özür dilerim sevgilim.»

Genç kadın, yüzünden kanın çekildiğini duymuştu, arabanın karanlık oluşuna şükretti. Konuştuğu zaman sesi her zamanki gibiydi.

«Önemi yok.»

Arabanın bagajında bulunan yükü düşündü. Eğer planı bütünüyle uygulandıysa, Israel Katz oradaydı ve belki bir dakika sonra da yakalanmış olacaktı. Kuşkusuz, kendisi de.

Çavuş, şoföre döndü:

«Bagajı açın lütfen.»

Yüzbaşı: «Orada bavuldan başka bir şey yok,» diye

karşı çıktı. «Kendi elimle koydum.»

«Özür dilerim, Yüzbaşım. Aldığım emirler kesin. Paris'ten çıkan bütün araçlar aranacak. Bagajınızı açın, lütfen.»

Şoför, homurdanarak kendi kapısını açtı ve dışarı çıkmaya hazırlandı. Noelle, bir çare bulmaya çalışıyordu. Onları kuşkulandırmadan, durdurmanın yolunu bulmalıydı. Şoför arabadan çıkmış, kendi zamanı da kalmamıştı. Generalin yüzüne bir göz attı. Adamın gözleri kısılmıştı, öfkeden dudakları titriyordu. Ona dönerek çaresiz bir tavırla: «Dışarı çıkalım mı, Hans! Bizi de arayacaklar mı?» diye sordu. Adamın çok sinirlendiğini görüyordu nasılsa:

«Bekle!» dedi General. Sesi son derece sertti. Şoförüne dönüp: «Arabaya gir!» diye emretti. Çavuşa döndüğünde, sesi hâlâ öfkeden titriyordu: «Her kim sana bu emirleri veriyorsa ona, bu emirlerin Alman generallerini kapsamayacağını söyle! Ben çavuşlardan emir alamam. Kaldır şunları yolumdan!»

Çaresiz kalan çavuş, bir an Generalin öfkeli yüzüne baktıktan sonra hazırol durumuna geçti ve: «Emredersiniz, General Scheider,» dedi. Yolu kapayan kamyonun şoförüne çekilmesini işaret etti ve kamyon yana doğru geriledi.

General: «Sür bakalım,» diye emretti şoföre.

Ve araba gecenin karanlığı içinde kayboldu.

Noelle, gerilimin üzerinden kalktığını duyup, rahatlamıştı. Arkasına yaslandı. Evet, bunalım şimdilik geçmişti. Israel Katz'ın bagajda olup olmadığını merak etti. Ve sağ olup olmadığını.

Scheider, Noelle'e döndüğünde hâlâ kızgındı. «Özür dilerim,» dedi yeniden «Çok tuhaf bir savaş bu. Bazen Gestapo'ya, savaşı yönetenin ordu olduğunu anımsatmak gerekiyor.»

Noelle, gülümseyerek sokuldu ona. Erkek konuşmasını sürdürüyordu: «Ve orduyu da generaller yöne-

tiyor. Yüzbaşı Mueller'e bir ders vereceğim!»

Generalin arabası yol kavşağından ayrıldıktan on dakika sonra Gestapo karargâhından bir telefon geldi ve görevlilere arabayı aramalarını bildirdi. Kötü bir şey yaptığı duygusuyla ansızın tedirgin olan Çavuş:

«Buradan geçip gittiler,» dedi. Bir dakika sonra da Yüzbaşı Mueller'le konuşuyordu.

Yumuşak bir sesle: «Ne kadar önce?» diye sordu karşıdaki.

«On dakika kadar.»

«Arabasını aradanız mı?»

Çavuş, damarlarından bütün kanının çekildiğini duydu: «Hayır, efendim. General izin vermediler.»

«Allah kahretsin! Hangi yöne gitti?»

Adam yutkundu. Konuştuğu zaman, sesinde bütün geleceğinin yıkıldığını bilen bir adamın umutsuzluğu vardı.

«Kesinlikle bilmiyorum,» diye mırıldandı. «Burası büyük bir kavşak. Ya Rouen'e ya da deniz kıyısına, Le Havre'a gitmiş olacak.»

«Sizi, yarın sabah sekizde, Gestapo karargâhında, kendi odamda görmek istiyorum.»

«Emredersiniz, efendim.»

Yüzbaşı Mueller, telefonu öfkeyle kapattıktan sonra yanındaki iki adama dönerek: «Le Havre!» dedi. «Arabama binin. Yakalamaya gidiyoruz.»

Le Havre'a giden yol, Sen nehri çevresinde kıvrılır. Güzel, yıldızlı bir geceydi ve uzaklardaki çiftlik evlerinin ışıkları görünüyordu.

Arabanın rahat arka koltuğunda, erkekle kadın konuşuyorlardı. Ona çocuklarını, karısını ve ordudan bir subay için evliliğin ne denli zor olduğunu anlatıyordu General. Noelle, onu anlayışla dinledikten sonra, kendisi de bir yıldız için romantik bir hayatın ne ölçüde zor olduğunu anlattı. İkisi de bu dertleşmenin yalnızca bir oyun olduğunu biliyor ve birbirlerine içlerini açmaksızın, konuşmayı yapay bir düzeyde tutuyorlardı.

Noelle, yanında oturan bu adamın zekâsını bir an da olsa küçümsememişti ve içine girdiği durumun ne derece tehlikeli olduğunu biliyordu. General Scheider'in, onun birdenbire değişmesinden kuşkulanmayacak kadar aptal olamayacağını ve ilgilendiği kadının aslında başka bir şeyin arkasında olduğundan emin olduğunu biliyordu. Genç kadının bu oyunda güvendiği tek şey, onu kendisinin faka bastırabilme olasılığıydı. General, savaştan hiz söz etmedi ama, Noelle'in çok daha sonra uzun süre anımsayacağı bir şey söyledi:

«İngilizler tuhaf bir ırktır,» dedi. «Barış zamanı beş para etmezler, ama bir bunalım sırasında harikadırlar! Bir İngiliz gemicisinin gerçekten mutlu olduğu tek an, gemisinin batmakta olduğu andır!..»

Küçük bir köy olan Etratat üzerinde bulunan Le Havre'a sabahın erken saatlarında vardılar.

Noelle: «Bir şeyler yemek için durabilir miyiz?» diye sordu. «Çok açım.»

General başıyla onayladı: «Elbette, eğer istiyorsanız...» Şoförüne dönüp sesini yükseltti: «Geceleri açık bir lokanta arayın!»

«Eminim, rıhtımda vardır,» dedi Noelle. Sürücü deniz kıyısına döndü. Bir dolu yük gemisinin bağlı bulunduğu rıhtımın kıyısında arabayı durdurdu. Biraz ilerideki bir ilânda, «Bistro» yazılıydı.

Yüzbaşı kapıyı açtı, ardında General'le Noelle çıktı.

«Burası limanda çalışanlar için bütün gece açık olmalı,» dedi. Tam o sıra bir motor sesi duyarak arkasını döndüğünde bir vincin kolu kalkmış ve arabanın yanında durmuştu. İş giysileri ve yüzlerini örten şapkalar giymiş iki adam indi içinden. Biri Noelle'e dikkatle baktıktan sonra, cebinden bir tornavida çıkartıp kolu onarmaya başladı. Noelle, mide kaslarının gerildiğini hissediyordu. Generalin koluna girip lokantaya yöneldi. Bir iki adım attıktan sonra da arkasını dönüp, direksiyonda oturan şoföre baktı.

«Adamınız bir kahve içmez miydi?» diye sordu.

«Arabada kalsa daha iyi olur!»

Gözlerini erkeğe dikti. Şoför, arabada kalmamalıydı; yoksa her şey berbat olurdu. Yine de ısrar etmeye cesaret edemedi.

Girintili çıkıntılı kaldırım taşları üzerinde lokantaya doğru yürüdüler. Derken, birdenbire sendeledi Noelle, ayağı burkuldu ve acı bir çığlık atarak yere düştü. General uzanıp yakalamaya çalıştıysa da başaramadı. «İyi misin?» diye sordu yalnızca telâş içinde.

Direksiyonun arkasından olanları gören şoför, yerinden kalkıp onlara doğru yürümüştü.

«Çok üzgünüm,» dedi genç kadın. «Ayağımı burktum. Kırılmış gibi geliyor bana.»

Şoför yanına geldiğinde, iki adam tutup ayağa kaldırdılar. Noelle bir adım attı, ama, ayağının üzerine basamadı.

«Özür dilerim,» diye inledi. «Bir yere oturabilseydim.»

General kahveyi göstererek, şoföre: «Oraya kadar götürmeme yardım et,» dedi.

İki yanında koluna girmiş iki adam, onu kahveye soktular. Kapıdan girerlerken Noelle çarçabuk arkaya göz attığında, işçilerin ikisi de arabanın bagajındaydılar.

General: «Etratat'a hemen gitmek istemediğine emin misin?» diye soruyordu.

«Evet, inan bana; biraz sonra bir şeyim kalmayacak.»

Garson onları köşede bir masaya götürdü ve iki adam, Noelle'i bir iskemleye yerleştirdiler.

«General: «Çok acı çekiyor musun?» diye sordu yeniden.

«Biraz,» diye karşılık verdi. Elini onunkinin üzerine koymuştu: «Üzülme,» dedi. «Bunun, hafta sonumuzu bozmasına izin vermeyeceğim, Hans.»

Birlikte dakikalar geçerken, Yüzbaşı Mueller arabasında son hızla Le Havre'a doğru geliyordu. Yerel

polis şefi uyandırılmıştı ve karakolun önünde Gestapo'dan adamları bekliyordu. «Bir jandarma, Generalin arabasını buldu,» dedi. «Deniz kıyısında duruyor.»

«Yüzbaşı Mueller'in yüzü, istediği karşılığı almış gibi ışıldadı. «Beni oraya götürün!» diye emretti.

Beş dakika sonra iki adamı ve polis şefini taşıyan Gestapo arabasıyla, rıhtımda duran Generalin arabasına yaklaşmıştı. Aynı anda da Noelle, General ve şoför, kahveden çıkıyorlardı. İlk olarak şoför, aracın içine doluşmuş adamları gördü. Hızlı adımlarla yanlarına geldi.

Tam o sıra: «Ne oluyor?» diye sordu genç kadın ve konuşmasının hemen arkasından Mueller'i tanıyarak soğuk bir ürperti geçirdi.

«Bilmiyorum,» dedi General. Noelle geriden topallayarak yürüyordu. Erkek uzun adımlarla arabasına doğru gitmeye başladı. Yanlarına geldiğinde Mueller'e sordu: «Burada ne yapıyorsunuz?»

«Tatilinizi bozduğum için özür dilerim,» diye yanıtladı Albay Mueller kibarca. «Arabanızın bagajını aramak istiyorum.»

«Orada bavullardan başka bir şey yok ki.»

Noelle topluluğa ulaştı. Forkliftin gitmiş olduğunu fark etti. General ve Gestaponun adamları birbirlerine bakıyorlardı.

«Israr etmek zorundayım, General. Gestaponun aranan bir düşmanının arabanızda saklanmakta ve konuğunuzun da ona suç ortaklığı etmekte olduğuna inanmak için nedenlerim var.»

General Scheider uzun süre ona baktı sonra Noelle'i incelemek için başını genç kadına çevirdi.

«Neden söz ettiğinizi bilmiyorum,» dedi Noelle kesin bir tavırla.

Generalin gözleri onun bileğine doğru kaydı, sonra birden karar vererek şoförüne bagajı açmasını söyledi.

«Emredersiniz, General.»

Şoför kola uzanıp çevirirken bütün gözler bagaja

çevrilmişti. Noelle birden bayılır gibi oldu ve kapak yavaşça açıldı.

İçerisi bomboştu.

«Birisi bagajları çalmış,» diye bağırdı şoför.

Albay Mueller'in yüzü öfkeden kızarmıştı. «Kaçtı! Istrael Katz adında bir Yahudi» dedi öfkeyle. «Bu arabanın bagajında Paris dışına kaçırıldı!»

«Olanak dışı,» diye karşılık verdi General Scheider. «Bagaj sıkıca kapalıdır. Boğulurdu.»

Albay Mueller bir süre bagajın durumunu inceledikten sonra adamlarından birine dönerek içine girmesini söyledi.

«Emredersiniz, Albayım.»

Adam uysal bir tavırla bagajın boşluğuna kıvrıldı. Albay kapağı sıkıca kapayarak saatına baktı. Beş dakika süresince herkes kendi düşüncelerine dalarak sessizce bekledi. Noelle'e sonsuz gözüken bir aradan sonra Albay kapağı açtığında içerdeki adam baygındı. General, yüzünde bir zafer anlatımıyla karşısındakine döndü: «Eğer o bagajın içinde biri vardıysa, cesedini almışlardır ancak. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Albay?»

Gestapo görevlisi, öfke ve umutsuzlukla başını salladı. General'se, şoförüne döndü: «Gidelim,» dedi. Noelle'in arabaya binmesine yardım etti ve topluluğu geride bırakarak uzaklaştılar.

Albay Kurt Mueller, nehir kıyısında hemen bir araştırma yaptırdı; ama ancak ertesi günü öğleden sonra, kullanılmayan bir barakanın bir köşesinde boş bir oksijen tüpü bulundu. Önceki gece bir Afrika gemisi, Le Havre'dan Capetown'a doğru yola çıkmıştı ama, simdi açık denizde bir şeyler de olmalıydı. Kayıp bavullarsa, birkaç gün sonra, Paris'te, Gare du Nord'un kayıp bürosunda ortaya çıktı.

Noelle ve General Scheider'e gelince, hafta sonunu Etratat'da geçirerek pazartesi öğleden sonra, Noelle'i akşam gösterisine yetiştirecek bir saatta Paris'e döndüler.

CATHERİNE

Vaşington: 1914-1944

CATHERİNE, evlendiğinin ertesi sabahı William Fraser'in yanındaki işinden ayrılmıştı. Vaşington'a döndüğü gün, Fraser birlikte yemek yemeyi istedi ondan. Solgun ve birdenbire yaşlanmış bir görünüşü vardı. Catherine ona karşı şefkat duymuştu ve hepsi buydu. Şimdi yalnızca yakınlık duyduğu uzun boylu, yakışıklı bir yabancının karşısında oturuyordu ve bir zamanlar onunla evlenmeyi nasıl düşünebildiğini anlamak olanaksızdı. Fraser gülümsedi ona.

«Demek evli bir hanımsın şimdi!»

«Dünyanın en evlenmiş hanımı.»

«Birdenbire olmuş olmalı. Yarışabilmek için bana da bir fırsat tanınmasını isterdim.»

«Larry müthiş bir oğlandır.»

«Evet...»

«Catherine...» derken, Fraser duraksadı: «Larry üstüne pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?»

Genç kadın, bütün bedeninin gerildiğini duydu.

«Onu sevdiğimi biliyorum,» dedi; «Ve onun da beni sevdiğini. Oldukça iyi bir başlangıç bu, değil mi?»

Fraser asık bir suratla ve sessizce, kendi kendine

tartışarak oturuyordu karşısında. «Catherine!» dedi ve ekledi: «Dikkatli ol!»

«Neye karşı?»

Fraser yavaşça, sözcüklerini özenle seçerek konuştu. «Larry değişik...»

«Ne bakımdan?» diye sordu. Ona yardım etmiyordu bu sözcükler.

«Öteki erkekler gibi değil, demek istiyorum.» Karşısındakinin yüzündeki ifadeyi gördü. «Neyse canım,» dedi. «Bana bakma sen.» Sonra hafifçe gülümsemeyi başardı. «Her halde, Esop'un benim üzerime yazdığı biyografiyi okumuşşundur. Tilki ve ekşi üzümler meselesi!.»

Catherine sevgiyle elini tuttu onun. «Seni hiç bir zaman unutmayacağım, Bill. Umarım dost kalırız,» diye fısıldadı.

«Ben de umarım,» dedi Fraser; «Ofiste kalmak istemediğine emin misin?»

«Larry bırakmamı istiyor. Biraz geri kafalı. Erkeklerin, karılarına bakmak zorunda olduklarına inanıyor.»

«Eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver.» Yemeğin bundan sonraki bölümü iş tartışmaları ve Catherine'in yerini kimin alacağının konuşulmasıyla geçti. Bill Fraser'i çok özleyeceğini biliyordu. Bir kızla yatan ilk erkeğin, o kızın hayatında çok önemli bir yeri olduğunu düşünürdü ama, Bill onun için bundan da öte bir anlam taşıyordu. Çok sevdiği bir insan ve iyi bir dosttu. Larry'ye karşı takındığı tavır, Catherine'i tedirgin etmişti. Sanki Bill onu bir konuda uyarmaya yeltenmiş, sonra da mutluluğunu bozmaktan korkarak susmuştu. Yoksa bütün bunlar, söylediği gibi ekşi üzümler meselesi miydi? Bill Fraser önemsiz ya da kıskanç bir adam değildi. Kesinlikle onun mutlu olmasını isterdi. Ama yine de kendisine uyarıcı bir şeyler söylemek istediğinden emindi. Aklının uzak bir köşesinde hafif bir kuşku kaldı. Ama bir saat sonra Larry'yi gördüğünde ve ona gülümsediğinde bu olağanüstü, neşeli, insancıl

adamla evli olmanın heyecanı dışında hiç bir şey kalmadı kafasında.

Larry'yle birlikte olmak şimdiye dek tanıdığı hiç kimseyle olmadığı kadar eğlenceliydi. Her gün bir serüven, bir bayramdı. Her hafta sonu kent dışına çıkarak küçük hanlarda kalıyorlar, köy panayırlarını geziyorlardı. Placid gölüne gidip dev kaydıraktan kaydılar, Montauk'da kayığa binerek balık avladılar. Catherine hiç bir zaman yüzme öğrenememiş olduğu için sudan çok korkuyordu, ama Larry kaygılanmamasını, onun yanında güvencede olduğunu söylerdi kendisine.

Sevgi ve ilgi dolu bir adamdı ve başka kadınlar için de ne denli çekici olduğundan bütünüyle habersiz gözüküyordu. Tek istediği Catherine'di. Balayları sırasında bir antikacı dükkânında gümüş bir kuş görmüş, Catherine bunu çok sevdiği için, ona kristal bir kuş bulmuştu ve bu da koleksiyonun başlangıcı oldu. Bir cumartesi gecesi evliliklerinin üçüncü ayını kutlamak için Maryland'a giderek aynı küçük lokantada yemek yediler.

Bir gün sonra, 7 aralık pazar günü de, Pearl Harbor'a Japonlar saldırdı.

Amerika'nın Japonya'ya karşı savaş ilânı yirmi dört saattan kısa bir süre içinde duyuruldu. Pazartesi günü Larry, Andrews havaalanındayken, yalnız kalmaya dayanamayan Catherine ne olup bittiğini görmek için hükümet binasına gitmişti. Plaza'nın iki kıyısına dizilmiş bir yığın insan, portatif radyoların başına birikmişti. Catherine, Cumhurbaşkanlığı Birliğinin yukarı doğru aceleyle yürüyüşünü ve binanın güney kapısında duruşunu seyretti. Kapının açılışını ve Başkan Roosevelt'in, yanında iki yardımcıyla dışarı çıkışını görebilecek kadar yakındaydı. Olay çıkmaması için her köşede bir düzine polis bekliyordu. Kalabalığın havası çok öfkeli göründü Catherine'e. Sanki eyleme geçmek için sabırsızlanan bir linç grubuydu.

Beş dakika sonra, Başkan Roosevelt binaya girdi

ve Kongrenin birleşik toplantısında yaptığı konuşma radyolardan duyuldu. Sesi güçlü ve kesin çıkıyordu, öfkeli bir kararlılıkla konuşmaktaydı.

«Amerika bunu hiç unutmayacaktır. Haklı olan kazanır. Biz de zaferi ne olursa olsun kazanacağız, Tanrı hepimize yardım etsin.»

Roosevelt'in binaya girişinden on beş dakika sonra Japonya'yla savaş kararı alındı. Montana milletvekili Jeannette Rankin dışında herkes olumlu oy vermişti ve sonuç 388'e 1'di. Başkan Roosevelt'in konuşması tam on dakika sürmüştü; Amerikan Kongresine okunan en kısa savaş mesajıydı bu.

Dışardaki kalabalık korkunç gürültülerle, uluma ve öfkeyle, öc almayı vaat eden bir biçimde bağırıyordu. Amerika sonunda harekete geçmişti.

Catherine yakınındaki erkek ve kadınları inceledi. Sanki bütün üyeleri savaşı zevkli bir spor olarak gören gizli bir kulübün üyeleriymiş gibi, hepsinin de yüzünde dün akşam Larry'ninkinde gördüğüne benzer istek dolu bir anlatım vardı. Kadınlar bile bütün kalabalığı soran bu heyecan dalgasına kendilerini kaptırmışlardı. Ama erkekleri gidip de kadınların hepsi tek başlarına kocalarından haber bekleyerek geride kaldığında neler duyacaklarını merak ediyordu, Catherine. Yavaşça döndü ve eve doğru yürüdü. Köşede bekleyen askerler gördü.

Çok yakında bütün ülkenin üniforma giyeceğini düşündü.

Catherine'in beklediğinden çok daha çabuk gerçekleşti bu. Hemen hemen bir gecede bütün Vaşington bir ordu görünüşüne girmişti.

Hava elektrikli, bulaşıcı bir heyecanla yüklüydü. Sanki barış insanları uyusturan bir şeydi ve yalnızca savaş onları uyanık tutabilirdi.

Larry, on altı ya da on sekiz saat hava üssünde kalıyor, bazen geceyi de orada geçiriyordu. Pearl Harbour'daki durumun, halka açıklanandan daha kötü ol-

duğunu söylemişti. Saldırı son derece başarılı geçmiş, Amerikan donanmasıyla uçaklarının büyük bir bölümü yok edilmişti.

Catherine şaşkınlık içinde: «Bu savaşı kaybedebileceğimizi mi söylemek istiyorsun?» diye sordu.

Larry düşünceli düşünceli ona baktı: «Ne kadar çabuk hazırlanacağımıza bağlı,» diye karşılık verdi. «Herkes Japonların küçük, çirkin gözlü, gülünç adamlar olduğunu sanır. Aptallıktır bu. Onlar güçlüdür ve ölmekten korkmazlar. Bizse yumuşak insanlarız.»

Onu izleyen aylarda, hiç bir şey Japonları durduramayacak gibiydi. Gazetelerde onların başarıları okunuyordu: Wake'e saldırıyorlar... Filipin adalarına giriyorlar... Borneo'ya yerleşiyorlar... Hong Kong'u alıyorlar... General MacArthur, Manila'yı açık kent olarak ilân etti ve Filipinlerdeki Amerikan birlikleri teslim oldular.

Bir nisan günü Larry, üsten Catherine'e telefon etti ve o gece akşam yemeğinde bir şeyi kutlamak için buluşacaklarını söyledi.

«Neyi kutlayacağız?» diye sordu, Catherine.

Larry: «Akşama söylerim,» diye karşılık verdi. Sesi çok heyecanlıydı.

Catherine telefonu kapattığında içi korkuyla doluydu. Larry'nin kutlayabileceği her şeyi düşünmeye çalıştı ama, hep o düşünmeye bile cesaret edemeyeceği şeye gelip takılıyordu.

Saat beşte giyinmiş olarak yatak odasında oturmuş, aynaya bakmaktaydı.

Kesinlikle yanılıyorum, diye düşündü. **Belki de terfi ettirildi. İşte bunu kutlayacağız. Belki de savaşla ilgili iyi bir haber aldı.** Catherine kendi kendine bunları söylüyor, ama inanamıyordu. Yansız olmaya çalışarak aynada kendisini inceledi. Belki İngrid Bergman'ın uykularını kaçıramazdı ama yine de çekiciydi. Güzel bir bedeni vardı. **Akıllısın, şensin, incesin, seksîsin,** dedi kendi kendine. **Normal bir insan, ne diye seni bırakıp sava-**

şa gitsin de kendisini öldürtmeye kalksın?

Saat yedide, Catherine buluşacakları lokantaya girdi. Larry daha gelmemişti, garson onu masasına götürdü. Önce teşekkür ederek içki almayacağını söylediyse de, sonra düşüncesini değiştirerek bir martini istedi. Garson içkisini getirip de Catherine bardağa uzandığında ellerinin titrediğini gördü. Başını kaldırarak, kendisine yaklaşan Larry'yle göz göze geldi. Masaların arasında yolunu açarak ilerliyordu. Herkesi kendine baktıran bir canlılık, çekicilik vardı üstünde. Catherine ona bakarken, MGM stüdyolarında masasına yaklaştığı günü düşündü. O zamanlar onu ne kadar az tanıdığını anladı ve şimdi ne dereceye kadar tanıdığını merak etti. Larry yanına gelip onu çabucacık yanağından öpmüştü.

«Özür dilerim, Cathy; geç kaldım,» diye af diledi genç kadından. «Üs, bütün gün delilerevi gibiydi.» Oturup bir martini istedi. Catherine'in de içtiğini gördüğü halde sesini çıkarmadı.

Genç kadın, içinden durmaksızın ona sesleniyordu: **Sürprizini söyle bana. Neyi kutladığımızı söyle.** Ama hiç sesini çıkarmadı. Eski bir Macar atasözü vardı: «Yalnızca aptallar kötü haberi almak için acele ederler.» Martinisini yudumladı. Belki de, bu eski bir Macar atasözü değildi. Belki de bu, koruyucu olarak kullanılabilecek yeni bir Catherine Douglas atasözüydü. Belki de martini onu biraz sarhoş ediyordu. Eğer sezgileri doğruysa, bu gece bitmeden çok sarhoş olacaktı. Ama şimdi yüzü sevgiyle dolu Larry'ye bakarken, yanılmış olduğunu düşünmeye başladı. Kocası da onu bırakmaya dayanamazdı, kendisinin onu bırakmaya dayanamayacağı gibi. Hiç yoktan bir kâbus yaratmıştı. Yüzündeki mutlu anlama bakarak, gerçekten kendisine vereceği iyi bir haberi olduğuna inandı. Larry elini tutmuş, çocuksu gülümsemesiyle kendisine eğilerek: «Neler olduğunu bilemezsin. Cathy. Deniz aşırı ülkelere gidiyorum,» diyordu.

Ansızın sanki her şeye gerçek dışı ve bulanık gö-

rünüm veren ince bir perde inmiş gibi oldu. Larry, dudaklarını kımıldatarak yanında oturuyor, ama yüzü bir görünüp bir kayboluyordu ve Catherine onun söylediklerini işitemiyordu. Omzunun üzerinden baktığında, lokanta duvarlarının sallandığını gördü. Büyülenmiş gibi seyretti.

«Catherine!» Larry kolunu sarsıyordu, yavaşça gözleri onun üzerine dikildi, her şey normale döndü. «İyi misin?»

Catherine başını salladı, yutkundu ve: «Harika. İyi bir haber alınca hep böyle olurum,» dedi.

«Bunu yapmak zorunda olduğumu anlıyorsun, değil mi?»

«Evet, anlıyorum.» **Ama gerçekten, bir milyon yıl daha yaşasam bile anlayamam, sevgilim. Bunu sana söylersem benden nefret edersin, değil mi? Dırdırcı bir kadını kim ister? Kahramanların karıları onları gülerek göndermelidir.**

Larry ilgiyle kendisini izliyordu. «Ağlıyorsun!» dedi.

Catherine: «Ağlamıyorum,» diye mırıldandı; ama ağladığını kendi de anlıyordu. «Yalnızca, bu düşünceye alışmam gerekiyor,» dedi.

Larry: «Bana kendi birliğimi verecekler,» diye neşeyle ekledi.

«Sahi mi?» Catherine, sesine bir gurur ifadesi katmaya çalışıyordu. Kendi birliği! Küçük bir çocukken de belki oyuncak bir treni vardı. Şimdi de uzun boylu bir çocuk olduğundan, oynaması için ona kendi birliğini vermişlerdi. Ve bunlar vurulmaları, kanamaları, ölmeleri garanti edilmiş gerçek oyuncaklardı. «Bir içki daha istiyorum,» dedi.

«Elbette.»

«Ne zaman ayrılacaksın?»

«Bir dahaki ay.»

Sesi sanki bir an önce gitmek istiyormuş gibiydi. Evliliğinin paramparça olduğunu **duymak korkunçtu.**

Plakta bir şarkıcı bağırıyordu: «Aya yapılan bir yolculuk, bürümcükten kanatlarla...» **Bürümcük,** diye düşündü. **İşte benim de evliliğim bundan yapılmış: Bürümcükten.** Bu şarkıcı her şeyi biliyordu.

«Gitmeden önce bir dolu zamanımız olacak,» diyordu Larry.

Catherine, **ne yapmak için bir dolu zaman,** diye düşündü acıyla. **Bir aile kurmak için, çocuklarımızı Vermont'a kayak yapmaya götürmek için, birlikte yaşlanmak için bir dolu zaman.**

«Bu geceyi nasıl geçirmek istersin?» diye sordu, Larry.

Kente inip bir hastaneye giderek, senin ayak parmaklarından birini aldırmak. Ya da kulak zarlarından birini patlattırmak! Yüksek sesle: «Eve gidip sevişelim,» dedi. İçinde vahşî bir acelecilik vardı.

Ondan sonraki dört hafta su gibi akıp geçti. Saatlar, günleri saatlara, saatları dakikalara döndürerek Kafka'cı bir korkunçlukla işliyordu ve bir gün, Larry'nin son günü geldi çattı. Catherine onu havaalanına götürdü. Kocası konuşkan, mutlu ve neşeliydi; Catherine'se suskun ve acılı. Son dakikalarında yanağına acele kondurulmuş bir veda öpücüğü... Kendisini ondan uzaklaştıracak uçağa binen Larry... Son bir el sallayış. Catherine alanda durarak uçağın küçülüşünü, gözden yitişini izledi. Olduğu yerde bir saat kadar durdu ve sonunda hava kararınca dönüp kentteki boş evine gitti.

Pearl Harbour saldırısını izleyen ilk yıl, Japonlara karsı havada ve denizde on büyük savaş verildi. Müttefikler üç tanesini kazandılar.

Catherine, gazetelerde cıkan savaş haberlerini sözcüğü sözcüğüne okudu ve William Fraser'den daha ayrıntılı bilgi vermesini istedi. Larry'ye her gün mektup yazdı ama, ilk karşılığı sekiz hafta sonra aldı ondan. Yazdıkları iyimser ve heyecan doluydu. Çok sıkı bir sansürden geçtiği için Catherine onun nerede olduğunu, ne yaptığını anlayamadı. Her ne yaparsa yapsın, bu iş-

ten hoşlanıyor gibi görünüyordu ve yatağında yalnız geçirdiği uzun saatlarda Catherine bu duruma şaştı. Larry'de ölüme ve savaşa kendini böylesine kaptırmasına yol açan şeyin ne olduğunu merak etti. Ölmek isteği değildi bu. Çünkü, Catherine yaşamaya ondan daha âşık birine rastlamamıştı: Belki de bu yalnızca madalyonun öteki yüzüydü, belki de yaşama duygusunu böylesine bileyen şey, onu durmadan ölümle yüz yüze getirmekteydi.

William Fraser'le birlikte öğle yemeği yiyordu. Onun gönüllü yazılmak istediğini, ama Beyaz Sarayın, bulunduğu görevde kalarak daha yararlı olacağını söylediğini biliyordu. Catherine konusunda çok acı bir düş kırıklığına uğramış, bununla birlikte konuyu genç kadına hiç açmamıştı. Şimdi yemek masasında karşılıklı otururlarken soruyordu Fraser:

«Larry'den haber aldın mı?»

«Geçen hafta bir mektup aldım.»

«Ne yazıyor?»

«Onun mektubuna göre, savaş bir tür futbol oyunu. İlk yarıyı kaybettik ama, alana daha iyi bir takım çıkınca kazanmaya başladık.»

Fraser başını salladı: «Tam Larry düşüncesi bu!»

Catherine usulca: «Ama savaş bu değil,» dedi. «Bir futbol oyunu değil, Bill. Bu savaş bitinceye dek milyonlarca insan ölecek.»

Catherine aslında çalışmaya karar vermişti. Ordu, kadınlar için de birtakım işler ayarlamıştı ve Catherine bu işlere katılmayı düşünüyordu. Ama araba sürüp, telefonlara karşılık vermekten daha yararlı bazı işler yapabileceğini biliyordu. Duyduğuna göre, ordunun verdiği görevler de oldukça renkliydi.

Şimdi oturmuş, Bill Fraser'le yemek yerken: «Çalışmak istiyorum. İşe yarayacak bir şeyler yapmak istiyorum,» dedi ansızın.

Fraser, bir an onu inceledikten sonra başını salladı: «Tam sana göre bir iş biliyorum. Hükümet savaş senet-

leri satmaya çalışıyor. Sanırım bu işe yardımcı olabilirsin.»

İki hafta sonra, Catherine senet satışını düzenleme işine başladı. Düşününce çok kolay gibi görünüyordu ama, uygulamada başka bir şeydi. Yıldızlara satmaksa oldukça zordu. Onlar çocuk gibiydiler, senetleri alma ve savaşa yardım etmeye istekliydiler, heyecanlıydılar ama, kendilerini yerlerinde bulmak zordu. Sürekli olarak programlarını izlemek gerekiyordu. Çoğu kez de yapacakları işler erteleniyordu. Catherine, Vaşington, Holivud ve New York arasında koşuşup duruyordu. Bir saat içinde hazırlanıp yolculuğa çıkmaya alışmış bir dolu da yıldızla tanışmıştı.

Bir yolculuktan döndüğü zaman sekreteri: «Gerçekten, Cary Grant'la tanıştın mı?» diye sordu.

«Birlikte yemek yedik.»

«Söyledikleri kadar çekici mi?»

«Eğer istese, dünyanın en zengin adamı olabilir.»

Her şey öylesine yavaş yavaş oldu ki, Catherine hemen hemen hiç farkına varmadı. Altı ay önce Bill Fraser, Wallace Turner'in sıkıntı çektiği bir işi genç kadına anlatmıştı. O da işe yeni bir bakış açısı getirmiş ve müşteri çok beğenmişti. Birkaç hafta sonra, Bill ondan yeni bir işe yardım etmesini istedi ve Catherine farkına varmadan zamanının yarıdan çoğunu reklâm şirketinde değerlendirmeye başladı. Hepsi de çok iyi giden yarım düzine kadar müşterinin işine bakıyordu. Fraser kendisine iyi bir aylık ve gelirden yüzde veriyordu. Yılbaşından önceki gün öğle üzeri, Fraser onun bürosuna geldi. Çalışanların hepsi evlerine gitmişti ve Catherine, birkaç önemsiz işi tamamlıyordu.

«Eğleniyor musun?» diye sordu.

«Hayatımı kazanıyorum,» diyerek gülümsedi genç kadın ve içtenlikle ekledi: «Hem de epey iyi kazanıyorum. Teşekkürler, Bill.»»

«Bana teşekkür etme, her kuruşunu kendin kazandın, bir şey daha kazandın hem. İşte bu başka şey için

seninle konuşmak istiyorum: Sana ortaklık teklif ediyorum.»

Şaşkınlıkla adama baktı. «Ortaklık mı?»

«Son altı aydır kazandığımız müşterilerin yarısını aslında sen kazandın.» Karşısında öylece oturup düşünceli düşünceli genç kadına bakmaya başladı ve başka bir şey söylemedi. Catherine bu konunun, onun için ne derece önemli olduğunu anlamıştı.

«Ortağınız oluyorum,» dedi.

Fraser'in yüzü aydınlandı. «Ne kadar sevindiğimi anlatamam,» derken beceriksizce elini uzattı. Catherine başını sallayarak, onun açılmış kollarına yürüdü, kucakladı ve yanağından öptü.

«Şimdi ortak olduğumuza göre,» diye şaka da yaptı; «seni öpebilirim.» Ansızın, Fraser'in kendisini daha sıkı kucakladığını duydu.

«Cathy,» dedi, «Ben.. »

Catherine, parmağını onun dudaklarına koydu. «Bir şey söyleme. Her şey olduğu gibi kalsın.»

«Sana âşık olduğumu biliyorsun.»

«Ben de seni seviyorum,» dedi sıcaklıkla. Anlambilim diye düşündü. «Seni seviyorum» ve «Sana âşığım» sözleri arasında ne büyük fark vardı.

Fraser gülümsedi: «Söz veriyorum, seni tedirgin etmeyeceğim. Larry'yle ilgili duygularına saygı gösteriyorum.»

«Teşekkür ederim, Bill.» Duraksadı. «Eğer bir başkasını sevebilseydim, kesinlikle seni severdim.»

«Çok güzel,» diye gülümsedi. «Bu gece uykumu kaçıracak bu söylediklerin.»

NOELLE

Paris : 1944

SON BİR YILDIR, Armand Gautier evlilik konusunu açmayı bir yana bırakmıştı. Başlangıçta kendini Noelle'den üstün görüyordu. Şimdiyse durum tersine düşmüştü. Gazetelerde röportajlar yapıldığı zaman, kendisine sorular yöneltilen kişi Noelle oluyordu; gittikleri her yerde önce o dikkatleri üzerinde topluyor, Gautier arkadan geliyordu.

Noelle tam bir metresti. Kendisi sürekli olarak onun rahatı için çalışıyor, ev sahipliği yapıyor, herkesin kıskançlığını üzerine çekiyordu. Ama gerçekte bir anlık rahatı bile yoktu; çünkü Noelle'e sahip olmadığını ve olamayacağını biliyor; bir gün, hayatına girdiği gibi çıkıp gideceğini anlıyor ve daha önce bir kez onu bıraktığı zaman ne durumlara düştüğünü anımsayarak hastalanıyordu. Zekâsı ve kadınlar üzerine deney ve bilgileri onu uyardığı halde, Noelle'e delice âşıktı. Hayatındaki en önemli ve tek gerçekti o. Geceler boyu onu mutlu edecek bir sürpriz bulmak için uyanık yatıyor, düşündükleri başarılı olursa bir öpücük ya da bir gecelik sevişmeyle ödüllendiriliyordu. Onun başka bir erkeğe her bakışında içi kıskanç-

lıkla doluyor, ama kendisini çok iyi tanıdığı için bunun hiç sözünü etmemeyi yeğ tutuyordu. Bir kez bir toplantıda bütün gecesini yeni tanıdığı bir doktorla konuşarak geçirince, Gautier öfkeye kapılmıştı. Noelle onu dinledikten sonra usulca: «Eğer benim başka bir erkekle konuşmam seni sıkıyorsa, hemen bu gece toplanıp gideyim,» diye karşılık vermişti.

Gautier bir daha bu konuya dönmedi.

Şubat ayı başlarında, Noelle toplantılar düzenlemeye başladı. Önceleri tiyatrodan birkaç arkadaşla geçen basit toplantılarla başladı; ama çevrede **sözü** edildikçe yaygınlaştı ve politikacıları, bilim adamlarını, yazarları, grubun ilgi çekici ve eğlendirici bulduğu herkesi içine almaya başladı. Noelle, ev sahibi ve ilgi merkeziydi. Herkes onunla konuşmaya can atıyordu, çünkü Noelle çok akıllıca sorular soruyor ve karşılıkları hiç unutmuyordu. Politikayı politikacılardan, maliye işlerini bankerlerden öğreniyordu. Önemli bir sanat danışmanı ona sanatı öğretti ve kısa bir zaman sonra, Fransa'nın bütün önemli sanatçılarıyla tanıştı. Noelle, dünyanın en iyi öğretmenlerine, onlar da en güzel ve büyüleyici öğrencisine sahiptiler. Kıvrak ve çabuk kavrayan bir zekâsı vardı, akıllı bir dinleyiciydi. Armand Gautier, bakanlarıyla görüşen bir prenses olduğu duygusuna kapılıyordu onun ve kendisi bilmiyordu ama, bunu düşündüğü zaman Noelle'i gerçekten tanımış oluyordu.

Aylar geçtikçe, Gautier kendisini daha bir güvenlik içinde duymaya başladı. Ona, Noelle sanki ilişki kurabileceği hemen herkesle tanışmış, ama hiç birine gerçek bir ilgi göstermemiş gibi geliyordu.

Ne var ki, Constantin Demiris'le daha tanışmamıştı, Noelle!

Constantin Demiris, birçok ülkelerden daha büyük ve daha güçlü durumda bir imparatorluğun yöneticisiydi. Hiç bir resmî unvanı ya da niteliği olmadığı halde, durmaksızın başbakanlar, kardinaller, el-

çiler ve krallar alıp satıyordu! Demiris, dünyanın sayılı zenginlerinden biriydi ve gücü efsaneleşmişti. Yük gemisi filosu, uçak şirketi, gazeteleri, bankaları altın madenleri vardı. Yatırımları yüzlerce ülkenin ekonomisini etkiliyordu.

Dünyanın en zengin sanat koleksiyonlarından birine sahipti. Dünyanın her yanına dağılmış bir sürü özel uçağı, evi ve villası vardı.

Constantin Demiris, ortadan uzun boylu, sağlam göğüslü ve geniş omuzları olan bir adamdı. Yüz çizgileri sertti; büyük bir Yunanlı burnuna ve zekâyla parlayan zeytin karası gözlere sahipti. Giyimiyle pek ilgilenmiyordu ama, dünyanın en iyi giyinen erkekleri arasındaydı, beş yüze yakın takım giysisi olduğu söyleniyordu. Dünyanın en ünlü giyimevlerinden alışveriş yapmaktaydı.

Aynı zamanda son derece çekici bir kişiliği vardı. Bir odaya girdiğinde, kim olduğunu bilmeyen kimseler bile dönüp kendisine bakıyordu. Dünyanın her yanında yayımlanan gazeteler, onun hem iş, hem de özel hayatı üzerine bitmez tükenmez öyküler anlatıyorlardı.

Yayıncıların gözünde de çok ilgi çekici bir adamdı: Bir gazeteci tarafından, başarılarında arkadaş payı olup olmadığı sorulduğunda: «Başarılı olmak için arkadaşlar gerekli, ama çok başarılı olmak için düşmanlar gereklidir,» karşılığını vermişti.

Yanında kaç kişi çalıştırdığı sorulduğu zaman da: «Hiç kimseyi,» dedi ve ekledi: «Yalnızca müritlerim var. İşin içine bu kadar para ve güç karışınca, iş bir dine, işyerleri de tapınaklara dönüyor.»

Din konusundaysa: «Sevgi adına, nefrete olduğundan bin kez fazla cinayet işlenmiştir,» demişti.

Bütün dünya, onun eski bir Yunanlı banker ailenin kızıyla evli bulunduğunu, karısının hoş ve çekici bir kadın olduğunu, Demiris yatağında ya da özel adasında eğlenirken karısının ona katılmadığını biliyordu. O da yanında karısı yerine güzel bir yıldız, balerin ya

da o sıra hoşuna giden herhangi biriyle olurdu. Romantik serüvenleri de iş ve ekonomik serüvenleri kadar renkliydi. Bir dolu film yıldızıyla, en iyi arkadaşlarının karılarıyla, on beş yaşında bir romancıyla, yeni boşanmış dullarla düşüp kalkıyordu.

Üzerine bir sürü kitap yazılmıştı ama, hiç biri onun özüne dokunamamış, başarısının sırrını ortaya koyamamıştı. Dünyanın en tanınmış kişilerinden olan Constantin Demiris, özel hayatı çok gizli bir adamdı. Herkesin tanıdığı yüzünü, kendi asıl kişiliğine örtü olarak kullanıyordu. Her alanda düzinelerce arkadaşı olduğu halde, hiç birisi onu gerçekten tanımazdı. Hayatındaki belli başlı gerçekleriyse, herkes biliyordu: Yoksul bir ailenin çocuğu olarak Pire'de doğmuştu. On dört kardeşi vardı ve yemek masalarında hiç bir zaman yeterince yiyecek bulunmuyordu. İçlerinden birisi fazladan bir şey isterse bu nedenle savaşmak zorundaydı. Demiris'te hep daha çoğunu isteyen bir şey vardı ve onun için savaşıyordu.

Küçücük bir çocukken bile, kafası her şeyi matematiğe dönüştürüyordu. Parthenon'daki merdivenlerin sayısını, okula gidişin kaç dakika sürdüğünü, belli bir günde limana kaç gemi girdiğini bilirdi. Zaman bölümlere ayrılmış bir sayıydı ve Demiris onu boşa harcamamayı öğrendi. Sonuç olarak, fazla çaba harcamadan başarıya ulaşmayı da öğrendi! Düzen duygusu içgüdüseldi. Yaptığı en önemsiz şeylerde bile bu düzen kendiliğinden işliyordu. Onun için her şey, çevresindekilerle bir yetenek yarışının oyunu durumuna geldi. Demiris, birçoklarından akıllı olduğunu biliyordu ama, göze çarpan bir kendini beğenmişliği de yoktu. Güzel bir kadın onunla yatmak istediğinde bir an bile, bunun nedeninin kişiliği ya da görünüşü olduğunu düşünerek öğünmez, bu konuların kendisini tedirgin etmesine hiç bir zaman izin vermezdi. Dünya bir pazar yeri, insanlar da ya satıcı ya alıcıydılar. Biliyordu ki bazı kadınları parası, bazılarını güçlü olu-

şu ve çok azını da aklıyla düş gücü çekiyordu.

Karşılaştığı herkes, ondan bir şeyler beklemekteydi: Bir yardım kurumu için bağış, bir iş tasarısı için gerekli yatırım ya da onun dostluğunun vereceği güç! Demiris, insanların gerçekten ne istediklerini öğrenmekten zevk alırdı; çünkü çoğunlukla ister göründüklerinden bambaşka bir şey olurdu bu. Çözümleyici kafası yüzeysel gerçeklere her zaman kuşkuyla bakar, bu yüzden de duyduğu hiç bir şeye inanmaz ve kimseye güvenmezdi.

Hayatının öyküsünü yazan gazeteciler, onun yardımsever ve sevimli yanlarını görebiliyorlardı yalnızca. Görünüşünün ardındaki Demiris'in bir katil, içgüdüsel bir biçimde en can alıcı noktaya saldıran bir dövüşçü olduğundan kuşkulanmıyorlardı...

Eski Yunanlılar için thekaeossini denen adalet, çokluk ekthekissis, yani öc almayla eş anlamlıydı ve Demiris bu ikisine de çok önem veriyordu. Kendisine acı çektiren en küçük şeyleri bile anımsar, düşmanlığını kazanacak kadar şanssız olanlar, **yüz katı bir** cezayla öderlerdi bunu. Üstelik de hiç bir zaman farkında bile olmazlardı bunun; çünkü Demiris'in matematiğe yatkın kafası ayrıntılı tasarıları özenle hazırlar, kurbanlarını yakalayıp yok etmek için karmaşık ağlar örerdi!

Demiris on altı yaşındayken ilk işine, Spyros Nicholas adında kendinden büyük bir adamla başlamıştı. Limanda gece çalışan işçiler için bir büfe açmayı o düşünmüştü. Bu girişim için gerekli paranın yarısını kendi biriktirmişti ama, iş başarıya ulaştığında Nicholas onu ayrılmaya zorlayarak büfeyi kendisi işletmeye başlamıştı. Demiris hiç karşı çıkmadan kaderine razı olup başka girişimlere yönelmişti.

Sonraki yirmi yıl içinde Spyros Nicholas et paketleme işine girerek zengin ve başarılı bir işadamı olmuştu. Evlenip iki de çocuk babası olduktan sonra, Yunanistan'daki en ünlü kişilerden biri durumuna gel-

mişti. Bütün bu yıllar boyunca Demiris sabırla oturup, imparatorluğunu kurmasını bekledi Nicholas'ın. Artık erişebileceği en başarılı duruma ve en büyük mutluluğa eriştiğine inandığı zaman da darbesini indirdi ona.

İşi gittikçe genişlediği için Nicholas çiftlikler satın alıyor ve bir dizi dağıtım yeri açıyordu. Büyük tutarda bir para gerekliydi. Constantin Demiris, Nicholas'ın iş yaptığı bankanın sahibiydi ve banka ona, redaedemeyeceği faiz oranları öneriyor, işini genişletmesi konusunda ısrarda bulunuyordu. Nicholas büyük bir borç altına girdi. Tam, genişleme çalışmalarının ortasında da banka birden senetlerin karşılıklarını istemeye başladı. Adam telâş içinde, parayı ödeyemeyeceğini bildirince; banka da vakit geçirmeden rehinlerine el koyma işlemlerine başladı. Demiris'e ait gazeteler, baş sayfalarını hemen bu olaya ayırdılar ve öteki alacaklılar da aynı işlemlere başladı. Bunun üzerine, adam başka bankalara ve kredi kurumlarına baş vurduysa da, anlayamadığı nedenlerle hepsi yardım etmeyi reddetti. İflasa sürüklendiğinin ertesi günü de kendini öldürdü!

Demiris'deki bu, karşılığı verme duygusu iki ucu da keskin bir kılıç gibiydi. Hiç bir şeyi bağışlamadığı gibi, kendine yapılan iyilikleri de unutmazdı. Parasını ödeyemeyecek kadar yoksul olan genci giydiren ve yemek veren ev sahibi, ansızın nereden geldiğini anlayamadığı bir apartmanın sahibi olarak buldu kendini. Beş parasız genç Demiris'le yaşayan bir genç kız, verenin kim olduğunu bilmeksizin bir villaya ve hayat boyu büyük bir gelire kavuştu. Kırk yıl önce tutkulu, genç Yunanlıyla iş yapanlar, bu ilişkinin hayatlarını nasıl etkileyeceğini bilmiyorlardı. Genç ve dinamik Demiris bankerlerin, avukatların, gemi kaptanlarının, sendikaların, politikacıların ve maliyecilerin yardımlarına gerek duymuştu. Bazıları onu yüreklendirip yardım etmiş, bazıları düş kırıklığına uğratıp

kandırmıştı. Bu gururlu Yunanlı, kafasında bütün bunların hesabını tutuyordu. Bir seferinde karısı Melina onu, Tanrı'nın görevlerini üstlenmekle suçlamıştı.

Demiris ona: «Herkes kendini Tanrı sanır,» demişti. «Yalnızca bazıları, bu işe ötekilerden daha elverişlidir.»

«Ama insanların hayatını yıkmak yanlış bir iş, Costa!»

«Yanlış değil. Hakseverlik bu.»

«Hayır, öc almak!»

«Bazen ikisi de aynı kapıya çıkar. Birçok insan yaptığı kötülüklerle yükselir. Ben onlardan bunun hesabını sorabilecek durumdayım. Hakseverlik bu.»

Öc almak istediği kişilere tuzaklar kurarak saatlarını geçirirdi. Kişiliklerini tanımaya, güçlerini ve zayıflıklarını kestirmeye çalışarak kurbanlarını incelerdi.

Bir zamanlar, üç küçük yük gemisi vardı Demiris'in ve filosunu genişletmek için borç para gerekliydi. İsviçreli bir bankerden para istedi. Banker onu geri çevirmekle kalmayıp bütün tanıdıklarına da telefon ederek bu gence para vermemelerini istedi. Demiris, sonunda parayı Türkiye'den almayı başardı.

Ama öc alacağı günü de bekledi. Sonunda, bankerin kendi eline düştüğüne inandı. O sıra Arabistan'da, yeni bulunmuş petrol kuyularını kiralama işini görüşüyordu İbni Suud'la. Kiralanacak yerler yüzlerce milyon dolar değerindeydi.

Ajanlarından birine, yapılacak olan pazarlığı İsviçreli bankere duyurma görevini verdi. Bankere, eğer stok hisseleri almak için beş milyon dolar nakit para koyarsa, yüzde yirmi beş ortaklık teklif edildi. İş ilerledikçe, beş milyonun değeri elli milyonun çok üstüne yükselecekti. Banker hemen konuyu inceleyip elverişli olduğuna karar verdi. Bu kadar paraya tek başına sahip olmadığı için, kimseye söylemeksizin, bu parayı bankadan aldı. Çünkü böylesine bir ganimeti kimseyle paylaşmak istemiyordu. Pazarlık bir sonraki hafta ya-

pılacaktı. Bu zaman süresince de almış olduğu miktarı nasılsa yerine koyabilecekti!

Demiris, bankerin çekini alır almaz, Arabistanla yapılacak anlaşmanın ertelendiğini bildirdi gazetelere. Banker için açığını kapatmanın hiç bir yolu yoktu. Kısa sürede zimmetine para geçirdiği öğrenildi. Demiris, onun hisselerini çok ucuza kapatarak pazarlığa başladı. Banker, zimmetine para geçirmekle suçlanıp yirmi yıl hapse mahkum edildi.

Demiris'in hesaplaşmadığı birkaç kurbanı daha vardı ama, acele etmiyordu. Bu tür işleri planlamak ve sonra da uygulamaktan hoşlanıyordu. Tıpkı bir satranç oyunu gibiydi ve Demiris de bir satranç ustasıydı! Son zamanlarda hiç düşmanı olmamıştı, çünkü onun düşmanı olmaya kimsenin gücü yetmiyordu; düşmanları geçmişte yoluna çıkmış olanlarla sınırlıydı.

İşte bir öğleden sonra, Noelle Page'in pazar toplantısında görünen adam buydu! Kahire'ye giderken birkaç saatını Paris'te geçiriyordu ve ara sıra görüştüğü genç bir heykeltraş bayan, toplantıya gitmelerini önermişti. Demiris, Noelle'i gördüğü anda ona sahip olmak istediğini anladı.

Marsilyalı balıkçı kızının hiç bir zaman elde edemeyeceği soyluluğa karşılık, Constantin Demiris, belki de bir krala en fazla yakın olan insandı. Tanışmalarından üç gün sonra, Noelle hiç kimseye bir şey söylemeden tiyatrodaki işinden ayrıldı, eşyalarını topladı ve Yunanistan'da Demiris'le buluştu.

Durumları nedeniyle, ilişkilerinin uluslararası bir skandal niteliği taşıması kaçınılmazdı. Gazeteciler ve fotoğrafçılar, sürekli olarak Demiris'in karısıyla konuşmaya çalışıyorlardı ama, ağzından söz alamıyorlardı. Melina Demiris'in bu konuda söylediği tek şey, dünyanın her yerinde kocasının yığınla arkadaşının olduğu ve kendisinin de bunda hiç bir kötülük görmediğiydi. Özel hayatındaysa, bu işe çok kızan ana-babasına, Costa'nın daha önce de bir sürü ilişkisinin olduğunu ve

bunun da ötekiler gibi kısa sürede yıpranacağını söylüyordu. Bu arada kocası uzun iş yolculuklarına çıkıyor ve Noelle'le birlikte İstanbul'da, Tokyo'da, Roma'da çekilmiş resimleri gazetelerde yayımlanıyordu. Melina Demiris gururlu bir kadındı, ama kocasını sevdiği için bu aşağılayıcı duruma katlanıyordu. Bir erkeğin bir tek kadınla yetinemeyeceğini, karısını seven bir erkeğin bile başka bir kadınla yatabileceğini kabul etmiyordu ama, kocasının bu davranışını anlayabiliyordu. Kendisine gelince, başka bir erkeğin dokunmasına izin vermektense ölebilirdi. Constantin'e hiç kızmıyordu; çünkü bunun, onu uzaklaştırmaktan başka işe yaramayacağını biliyordu. İyi dengelenmiş bir evlilikleri vardı. Tutkulu bir kadın olmadığını biliyordu ama, kocası her istediğinde onunla sevişiyor ve elinden geldiğince çok zevk vermeye çalışıyordu. Noelle'in kocasıyla nasıl seviştiğini bilse çok şaşırırdı ve kocasının bundan nasıl hoşlandığını bilse çok acı çekerdi.

Artık kadınların bütün özelliklerini öğrenmiş biri olan Demiris için Noelle'in en çekici yanı, sürekli değişiklik içinde olmasıydı. Şaşırtıcı şeylerden çok hoşlanan Demiris içinse, Noelle bulunmaz biriydi. Onun gibi bir kadına hiç rastlamamıştı. Kendisine verdiği özel şeyleri kabul ediyordu ama, hiç bir şey vermediği zaman da aynı ölçüde mutluydu. Ona Portofino'da masmavi koya bakan, güzel bir villa almıştı. Ne var ki, Atina'nın yoksul kesimlerinden birinde, küçük bir apartman katı da alsaydı hiç bir fark olmayacağını biliyordu.

Demiris, kendisini herhangi bir biçimde sömürmek için cinselliğini kullanan bir sürü kadın tanımıştı. Noelle, ondan hiç bir şey istemiyordu. Kimi kadınlar onun ünüyle parlamak için geliyorlardı; ama Noelle'in durumunda, gazetecilerin ilgisini ilk çeken yine o oluyordu. Kendi başına bir yıldızdı o. Demiris bir süre, belki de kendisine âşık olduğu için ardından geldiği düşüncesiyle oyalandı. Ama bu düşünceye uzun boylu inanama-

yacak kadar kendi kendisine karşı dürüst olan bir adamdı.

Başlangıçta, Noelle'de bulunan öze ulaşmak, onu çözümleyerek, kendisinin kılmak, Demiris için bir çeşit baş kaldırıydı. Ve önceleri bunu, cinsel gücünü kullanarak başarmayı denedi. Ama hayatında ilk defa olarak, bu konuda da kendisinden daha başarılı biriyle karşılaşıyordu! Noelle'in cinsel isteği onu da uyarıyordu. Demiris'in yaptığı her şeyi o daha iyi ve daha hünerli bir biçimde yapabiliyordu ve sonunda Demiris yatakta kendisini rahat bırakıp, daha önce hiç bir kadından almadığı hazları ondan almayı öğrendi! Noelle, sürekli olarak hoşlandığı yeni şeyler bulan biriydi. Her ay bir kral aylığı ödediği aşçıları kadar güzel yemek pişiriyor, kendisine resim ve yontu almaları için tuttuğu sanat danışmanları kadar da sanattan anlıyordu. Onların, Noelle'in sanat üzerine tartışmalarını dinlemekten ve kadının bilgisi karşısında şaşkınlığa düşmelerinden hoşlanıyordu.

Demiris yakın bir tarihte Rembrant'ın bir resmini almıştı. Tablo geldiği sırada Noelle yazlık evlerinde bulunuyordu. Resmi bulan genç danışman da oradaydı.

Paketi açarken: «Ustanın en büyük yapıtlarından biri,» dedi.

Bir anneyle kızının çok hoş bir görüntüsüydü. Noelle, iskemleye oturmuş, içkisini yudumluyor ve sessizce seyrediyordu.

Demiris: «Çok güzel,» diyerek gencin düşüncesine katıldı. Noelle'e döndü. «Sen nasıl buldun?»

«Güzel,» dedi ve danışmana döndü: «Nerede buldunuz bunu?»

«Brüksel'de, özel bir koleksiyoncuda buldum,» dedi gururla; «Ve onu bana satmaya razı ettim.»

«Kaça aldınız?» diye sordu, Noelle.

«İki yüz elli bin pound.»

Demiris: «İyi bir iş yapmışsın,» dedi.

Noelle bir sigara aldı ve genç adam yakmak için

ona doğru koştu. «Teşekkür ederim,» dedi kadın. Demiris'e baktı. «Eğer resmi gerçek sahibinden alsaydı daha iyi bir iş yapmış olurdu, Costa.»

Demiris: «Anlamıyorum.»

Genç danışman, anlamsız gözlerle kendisine bakıyordu.

«Eğer bu gerçek bir resimse,» diye açıkladı Noelle, «İspanya'da Toledo Dükü'nden alınmış olmalı!» Gence döndü. «Öyle değil mi?»

Yüzü bir anda sarardı delikanlının. «Hiç bilgim yok,» diye kekeledi. «Satan adam bir şey söylemedi.»

«Ah, yapmayın!» dedi Noelle. «Yani, nereden geldiğini saptamadan, bir resme bu kadar parayı ödediğinizi mi söylemek istiyorsunuz? İnanmak zor buna. Resme yüz yetmiş beş bin pound değer biçilmişti. Başka birisiyse, yetmiş beş bin pound fazla para ödemiş demek!»

Ve bunun doğru olduğu saptandı. Sanat danışmanı ve koleksiyoncunun sahtekâr oldukları anlaşılmış, tutuklanmışlardı. Demiris, tabloyu geri verdi. Daha sonra bu konuyu düşününce Demiris, Noelle'in bilgisinden çok dürüstlüğünden etkilenmiş olduğunu anladı. Eğer istese, genci bir kenara çeker, tehdit eder ve parayı bölüşürdü. Bunun yerine, Demiris'in önünde ona açıkça meydan okumuştu. Ona çok pahalı bir zümrüt gerdanlık aldı ve Noelle, bir çakmak almış kadar doğallıkla kabul etti bunu. Demiris, genç kadını her yere birlikte götürmek istiyordu. İş söz konusu olduğunda hiç kimseye güvenmiyor ve bu yüzden de bütün kararlarını tek başına vermek zorunda kalıyordu. Noelle'le iş konularını da tartışmayı yararlı buluyordu. Bu konuda da şaşkınlık verecek kadar bilgisi vardı çünkü ve bazen yalanızca onunla tartışmak bile, Demiris'in karar almasını kolaylaştırıyordu. Zamanla, Noelle onun iş hayatını özel avukatlarından daha iyi öğrendi. Geçmişte Demiris'in aynı zamana rastlayan birçok metresi olmuştu ama, şimdi Noelle ona gerekli her şeyi verdiği

için hepsini teker teker bırakmıştı. Onlar da hiç yakınmadan alınyazılarına boyun eğdiler; çünkü Demiris eliaçık bir adamdı.

İçinde bir uçağı, yirmi dört tayfası, yüzme havuzu olan bir yatı vardı. Yirmi kadar çok iyi döşenmiş konuk odası bulunuyordu. Ve kendisi için de resimler, antikalarla dolu bir bölme yaptırmıştı.

Yatında bir toplantı düzenlediğinde ev sahipliği görevini Noelle yapıyordu. Özel adasına gittiğinde yanında götürdüğü, karısı yerine Noelle oluyordu. Karısıyla onu karşılaştırmayacak kadar dikkatliydi; ama karısının, onun varlığını bildiğinden de emindi.

Gittiği her yerde Noelle'e bir soyluymuş gibi davranıyorlardı. Ne var ki bu, bir bakıma onun yazgısıydı! Marsilya'da, bir apartmanın kirli camlarından filosuna bakarken küçük kızın, şimdi koskocaman bir filosu vardı. Yine de Noelle, Demiris'in zenginliği ve ününden etkilenmemişti, onun zekâsını ve gücünü beğenmişti. Onda bir devin kafasıyla ruhu vardı ve onunla karşılaştırıldığında, herkes güçsüz kalıyordu. Noelle, adamın kişiliğindeki değiştirilemez kabalığı da hissediyordu, ama bu onu daha da ilgi çekici yapmaktaydı. Çünkü aynı özellik kendisinde de vardı!

Noelle, tiyatro ve filmlerde oynamak için sürekli teklif alıyor ama, bunlara karşı şimdilik ilgisizdi. Şimdilik kendi hayatının başrolünü oynuyor ve bunu da öteki oyunlardan daha ilgi çekici, daha heyecanlı buluyordu. Krallar, başbakanlar ve elçilerle yemek yiyordu; hepsi de onun gözünün içine bakıyordu, çünkü onun Demiris'e olan yakınlığını biliyorlardı! Neler istedikleri ve elde ederlerse bu yardımı için Noelle'e neler verecekleri konusunda üstü kapalı sözler ediyorlardı.

Ama Noelle'in zaten her şeyi vardı. Demiris'le birlikte yatağa uzanıyor, hepsinin neler istediğini anlatıyor, ondan aldığı bilgiyle Demiris hepsinin gücünü, zayıflıklarını, gereksinmelerini kestiriyordu. Sonra da

gerekli baskıları yaparak servetine servet katıyordu.

Özel adası, Demiris'in en çok hoşlandığı şeylerden biriydi. Orasını kupkuru bir toprak parçası olarak satın almış ve bir cennete çevirmişti. Adanın doruk noktasında kendi oturduğu villa, daha aşağılarda bir düzine kadar konuk kulübesi, av alanı, yapay bir tatlı su gölü, kıyıda yatının demirlendiği bir liman ve uçakları için havaalanı vardı. Seksen kadar uşak çalışıyor, silâhlı koruyucular dışarıdan gelenlere karşı hazır bulunduruluyordu. Noelle, adanın yalnızlığını seviyor ve en çok da başka konuk olmadığı zaman oradan hoşlanıyordu. Demiris'se bunun, kendisiyle yalnız olmaktan Noelle'in hoşlandığı anlamına geldiğini düşünerek gururlanıyordu. Aslında kendisinin varlığından bile haberli olmadığı bir adamla nasıl da ilgili olduğunu bilse, çok şaşardı.

Larry Douglas dünyanın öteki ucunda, bilinmeyen yerlerde, bilinmeyen savaşlar içindeydi ama, yine de Noelle onun üzerine, sürekli mektuplaştığı karısından bile daha çok şey biliyordu. En az ayda bir defa Paris'e, Christian Barbet'i görmeye gidiyor ve bu miyop gözlü, dazlak, küçük detektif ona hep en son haberleri veriyordu.

Noelle ilk kez, detektifi görmek için Paris'e döndüğünde, çıkış işinde oldukça güçlük çekmişti. Çıkış vizesi yüzünden gümrükte beş saat bekletilmiş ve sonunda Demiris'le bir telefon konuşması yapmasına izin verilmişti. Onunla konuştuktan on dakika sonra, hükümeti adına özür dilemek için bir Alman subayı genç kadına koşmuştu. Noelle'e özel bir vize verilmiş ve bir daha da durdurulmamıştı.

Ufak tefek detektif, Noelle'in ziyaretlerini dört gözle bekliyordu. Ondan, her seferinde bir servet alıyordu ama, bu konuda eğitilmiş olan burnu daha büyük paraların kokusunu duyuyordu. Demiris'le kurduğu ilişki pek hoşuna gidiyordu. Herhangi bir yoldan bunun kendisine büyük parasal yararlar sağlayacağını

hissediyordu! Önce Demiris'in, metresinin bu ilişkisi üzerine hiç bir şey bilmediğinden emin olması gerekiyordu; sonra da bu bilginin, kadın için ne kadar önemli olduğunu bulmalıydı! Ya da susması için Noelle Page'den ne koparabileceğini! Çok büyük bir işe girişecekti ama, çok da dikkatli olmalıydı. Barbet, Larry üzerine her türlü bilgiyi toplayabiliyordu çünkü, kaynaklarına iyi para verebilecek güçteydi.

Larry'nin karısı, nereden atıldığı belli olmayan bir mektubu okurken, Barbet ve Noelle'e bilgi veriyordu: «On dördüncü savaş birliğiyle uçuş yapıyor!»

Catherine'in mektubundaysa, Larry: «Sana yalnızca Pasifik'te bir yerde olduğumu söyleyebilirim...» diye yazıyordu.

Barbet, Noelle'e: «Guam yakınında Tarawa'dalar,» diyordu.

«... Seni gerçekten özledim, Cathy; işler iyi gidiyor. Ayrıntılı bilgi veremem ama, eskisinden daha iyi uçaklarımız var.»

«Arkadaşınız, P-otuz sekiz, P-kırk ve P-elli bir uçakları kullanıyor!»

«... Bazı işlerle oyalandığına sevindim. Beni unutma, sevgilim. Burada her şey iyi. Seni gördüğüm zaman verilecek bir haberim var.»

«Arkadaşınıza bir madalya verildi ve rütbesi yükseltildi!»

Catherine kocasını düşünür ve sağ salim eve dönmesi için dua ederken, Noelle onun her yaptığını izliyor, Catherine de Larry'nin geri dönmesi için dua ediyordu. Kısa zamanda savaş bitecek ve Larry eve dönecekti. Her ikisine de...

CATHERİNE

Vaşington: 1945-1946

FRANSA'DA, Rhemis'de, 7 Mayıs 1945 de, Almanlar koşulsuz olarak müttefiklere teslim oldular. Bin yıllık imparatorluk düşleri sona ermişti. Pearl Harbour bozgununu görenler, İngiltere'nin Dunkirk'de zaferi nasıl elden kaçırabileceğini bilenler, Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne komuta edenler, Londra savunmasının nasıl güçsüz olduğunu bilenler, Müttefiklerin bir dizi zafer kazanmasındaki mucizeyi de görüyorlardı ve nasıl kıl payı kurtulmuş olduklarını da biliyorlardı. Neredeyse kötülüğün güçleri egemen olacaktı. Buysa, Hıristiyan düşüncesindeki iyi-kötü savaşına öylesine aykırıydı ki, insanlar korkuyla başlarını çeviriyor ve yüzlerini «Devlet Sırrı,» dosyalarına gömerek Tanrıya şükrediyorlardı.

Özgür dünya şimdi, bakışlarını Uzak Doğu'ya çevirmişti. Kısa boylu, miyop gözlü, komik insanlar olan Japonlar, topraklarının her metrekaresini kanlı bir biçimde savunuyorlardı ve savaş uzayacağa, pahalıya patlayacağa benziyordu.

Sonra, 6 Ağustos'ta Hiroşima'ya atom bombası atıldı. Yıkım inanılmaz ölçüdeydi. Kısacık birkaç daki-

ka içinde, en önemli kentlerden birinin bütün halkı öldü. Ölü sayısı bütün orta çağların salgın ve savaş ölüleri toplamından daha çoktu.

Üç gün sonra 9 Ağustosta, bu kez de Nagazaki'ye ikinci atom bombası atıldı. Sonuç daha da yıkıcıydı. Giderek, uygarlık en son başarısını da elde etmişti! Saniyede sayısız insanı öldürebiliyordu! Bu, Japonlar için çok fazlaydı. 2 Eyllü 1945 de Missouri savaşında, General MacArthur, Japon hükümetinin koşulsuz teslimini bildiren mesajı aldı. İkinci Dünya Savaşı bitmişti.

Haber yayılır yayılmaz herkes bir an soluğunu tuttu ve sonra bir sevinç çığlığı olarak bırakıverdi. Dünyanın her yanındaki insanlar bu savaşın ve bütün savaşların sonunu kutluyordu...

Ertesi gün, açıklayamayacağı bir büyü sonucu Bill Fraser, Pasifik'te bir adada bulunan Larry'yle, Catherine'in telefon konuşmalarını sağladı. Bu, Catherine için bir sürprizdi. Fraser, ondan birlikte yemeğe çıkabilmeleri için kendisini odasında beklemesini istemişti. Genç kadın, öğleden sonra iki buçukta iç telefonla Bill'i aradı.

«Bana ne zaman yemek yedireceksin?» diye yakındı. «Biraz sonra akşam yemeği zamanı gelecek.»

«Sabırlı ol,» dedi Fraser. «Bir dakika sonra oradayım.»

Beş dakika sonra da onu aradı ve: «Seni telefonda birisi arıyor,» dedi.

Catherine telefonu açtı. «Alo!» dedi. Bir gıcırtının ardından uzaklarda, okyanusun dalgalarına benzer bir ses duydu. «Alo!» dedi yeniden.

Bir erkek sesi: «Bayan Douglas mı?» diye sordu.

Catherine şaşkınlıkla: «Evet,» dedi. «Siz kimsiniz?»

«Bir dakika lütfen!»

Yine bir gıcırtı ve tiz bir ses duydu. Sonra başka bir ses: «Cathy!» diye seslendi.

Yüreği çarparak, dili tutulmuş kalakaldı orda. «Larry! Larry!»

«Evet, canım.»

«Ah! Larry!» diyerek ağlamaya başladı; bütün vücudu titriyordu.

«Nasılsın sevgilim?»

Bedenini saran bu sinir krizini durdurmak için tırnaklarını koluna batırıyordu. «Be-ben iyiyim,» dedi. «Sen neredesin?»

«Söylersem konuşmamızı keserler,» dedi genç adam. «Pasifik'te bir yerdeyim.»

«Yeterince yakındaymışsın.» Sesini denetlemeye başlamıştı şimdi: «İyi misin, sevgilim?»

«Çok iyiyim.»

«Ne zaman eve döneceksin?»

«Her an dönebilirim,» diye söz verdi.

Catherine'in gözleri yine yaşlarla doldu. «Pekâlâ. Haydi saatlarımızı ayarlayalım.»

«Sen ağlıyor musun?»

«Elbette ağlıyorum, akılsız sevgilim. Ve yüzümden akan rimelleri görmediğine de seviniyorum. Ah, Larry!... Larry!...»

«Özledim seni.»

Catherine onsuz, onun kolları kendisini kucaklamadan, güçlü güzel vücudu yanında olmadan, onun verdiği rahatlık, koruma ve sevgi olmadan geçirdiği uzun günleri, haftaları, yılları düşündü. «Ben de seni özledim,» dedi.

Telefonda bir erkek sesi duyuldu: «Özür dilerim Yüzbaşım ama, konuşmanızı kesmek zorundayız.»

Yüzbaşı!

«Terfi ettirildiğini bana söylememiştin.»

«Aklını karıştıracağından korktum.»

«Ah sevgilim, ben...»

Okyanusun gürültüsü çoğaldı, sonra ansızın bir sessizlik oldu ve hat kapandı. Catherine telefon aygıtına bakarak masasında kalakaldı. Sonra da başını kollarına dayayarak ağlamaya başladı.

On dakika sonra iç telefonda Fraser'in sesi duyul-

du: «Hazırsan yemeğe çıkabiliriz, Cathy.»

Genç kadın neşeyle: «Şimdi her şeye hazırım,» dedi. «Beş dakika bekler misin?» Fraser'in yaptıklarını ve bunun ona nelere patladığını düşünerek sıcak sıcak gülümsedi. Tanıdığı en değerli insandı. Tabiî, Larry'den sonra...

Catherine, Larry'nin döndüğü günü kafasında o kadar çok canlandırmıştı ki, gerçekten gediği gün neredeyse bir düş kırıklığı oldu. Bill ona, büyük bir olasılıkla Larry'yi bir askerî uçağın getireceğini ve bu uçakların da belli saatları olmadığını söylemişti. Dönenler, vatana giden ve kendilerinin de içinde bulunma şansını elde edebildikleri ilk uçağa atlıyorlardı.

Catherine, bütün gün Larry'yi bekleyerek evde oturdu. Bir şeyler okumaya çalıştı ama, çok sinirliydi. Haberleri dinledi ve bu kez, bir daha gitmemek üzere kendisine dönen Larry'yi düşündü. Gece yarısı olmuş, hâlâ gelmemişti. Ertesi güne kadar gelmeyeceğini düşündü. Saat ikide artık gözlerini açık tutacak gücü kalmayınca yattı.

Koluna değen bir elle uyandı. Gözlerini açtığında Larry ince, güneş yanığı yüzünde bir gülümsemeyle eğilmiş, kendisine bakıyordu ve Catherine kendini ansızın onun kollarında buldu. Son dört yılın bütün üzüntüleri, yalnızlıkları, acıları, varlığının her zerresini dolduran bir sevinçle silinip süpürüldü. Ona sımsıkı sarılmıştı. Onu hiç bırakmadan böylece sonsuza kadar kalmak istiyordu.

Larry sonunda: «Kendine gel, sevgilim!» dedi. Yüzünde bir gülümsemeyle ondan uzaklaştı. «Gazeteler bunu yazarsa çok gülünç olur. «Pilot savaştan sağ salim dönüyor ve karısı tarafından kucaklanırken boğulup ölüyor!»

Catherine, onu görebilmek, inceleyebilmek için odadaki bütün ışıkları yaktı. Yüzünde yeni bir olgunluk vardı. Ağzının ve gözlerinin çevresine daha önce bulunmayan çizgiler yerleşmişti. Bütün bunlar onu es-

kisinden daha da yakışıklı yapıyordu.

«Seninle buluşmak istedim,» dedi Catherine; «Ama nerede olduğunu bilmiyordum. Hava Kuvvetlerine başvurdum, bana herhangi bir bilgi veremediler, bu yüzden burada bekledim seni ve...»

Larry, ona doğru yürüdü, ağzını bir öpücükle kapattı. Öpüşü sert ve istekle doluydu. Catherine'in kendisi de fiziksel bakımdan aynı şekilde istek duymayı bekliyordu ama, öyle olmadığını görünce şaşırdı. Larry'yi çok sevdiği halde, sevişmek yerine yanında oturup yalnızca konuşmakla da yetinebilirdi. Cinsel duygularını uzun süredir tutmaya alışmıştı ve şimdi de onlar derinlere gömülüydü! Yeniden ortaya çıkarmak zaman alacaktı.

Ama Larry çok acele ediyordu. Elbiselerini çıkarırken: «Tanrım! Bu ânı ne kadar özlediğimi bilemezsin, Cathy oralarda az daha delirecektim. Bir de sana bak. Anımsadığımdan çok daha güzelsin.»

Külotunu çıkardı, şimdi artık çırıl çıplaktı. Ama Cathy'yi yatağa yatıran sanki bir yabancıydı. Larry'nin, evde bulunmamasına ve çıplaklığına alışması için kendisine zaman tanımasını istiyordu. Ne var ki, genç adam hemen abanmıştı ona. Cathy, sevişmeye hazır olmadığını biliyordu. Larry'yse, vahşî bir hayvan gibi saldırarak, üstündekileri yırtarak onunla sevişirken, Cathy ağlamamak için elini ısırdı.

Kocası evdeydi!

LARRY'NİN dönüşünü izleyen bir ay içinde Cathy, Fraser'in de izniyle ofise gitmedi, bütün zamanını kocasıyla geçirdi. Ona beğendiği bütün yemekleri pişirdi, müzik dinlediler ve ayrı kaldıkları yıllar içinde ortaya çıkan boşlukları doldurmak amacıyla konuştular, konuştular ve konuştular. Geceleri toplantılara ya da

sinemaya gitiler; eve döndüklerinde sevişmeye devam ettiler. Artık Larry'ye hazır olduğunu duyuyordu ve onu sevgili olarak her zamanki gibi heyecan verici buluyordu.

Ama, kabul etmek istemediği halde genç kadın, Larry'nin kesinlikle değişmiş olduğunu görüyordu! Fazla işteyen, az veren bir davranış içine girmişti. Sevişmeden önce hâlâ biraz oynaşıyorlardı ama, Larry bunu mekanik bir biçimde yapıyordu. Sanki cinsel eyleme geçmeden önce yerine getirilmesi gerekli bir görevmiş gibi ele alıyordu bunu. Sevişmesi de gerçek anlamda vahşet doluydu. Sanki bir şeylerden öc almak, cezalandırmak istiyordu. Sevişmeleri sona erdikten sonra, Catherine genellikle sanki bir kavgadan çıkmış gibi yaralanmış ve dayak yemiş duygusuna kapılıyordu. Ama her seferinde de, uzun süre kadınsız kaldığı için böyle davranıyor diye düşünerek onu savundu.

Günler böylece geçerken, Larry'nin sevişme biçimi aynı kaldı. Bu gerçek, Catherine'i Larry'de ortaya çıkan öbür değişikliklere de bakmaya yöneltti. Onu tutkusuz bir biçimde incelemeye, taptığı kocası olduğunu unutmaya çalıştı. Karşısında uzun boylu, yapılı, derin siyah gözleri olan, siyah saçlı ve çok güzel yüzlü bir adam buldu. Belki de artık güzelliği geçerli değildi. Ağzının çevresindeki çizgiler görünüşüne bir sertlik getirmişti. Bu yabancıya bakarak; **Şimdi karşısında bencil, acımasız soğuk olabilecek bir adam var işte!** diye düşündü. Daha sonra bu düşüncesinden vazgeçerek saçmaladığını kabul etti. Karşısındaki kendisini seven, nazik ve düşünceli Larry'siydi.

Kocasını bütün dostlarıyla kendinden emin bir biçimde tanıştırdı; ama bu dostlar Larry'yi sıkıyordu. Toplantılarda bir köşeye çekiliyor, bütün geceyi içki içerek geçiriyordu. Catherine, kocasının insanlara yaklaşmak için hiç bir çabada bulunmadığını düşündü. Sorunu onunla tartışmak istediği bir akşam, Larry kendisini

terslemiş ve: «Niçin onlarla bir arada bulunayım? Ben savaşta hayatımı tehlikeye attığım zaman bu şişman, pis mahluklar neredeydi?» diye haykırmıştı.

Catherine birkaç kez, Larry'nin ne gibi bir iş yapacağı konusunu da ortaya koymaya çalıştı. Hava Kuvvetlerinde kalacağını düşünmüş olmasına karşın, ülkesine döner dönmez Larry'nin yaptığı ilk iş istifa etmek olmuştu.

Pilotluk enayilerin yapacağı bir iş... Düşmekten başka gidilecek yer yok,» diyordu.

Hollywood'daki ilk karşılaşmaları sırasında yer alan konuşmaları bu kez ciddiyetle gerçekleşmişti.

Catherine, sorunu birisiyle tartışmak zorunluluğunu duyarak Bill Fraser'le konuşmaya karar verdi. Kişisel sorunları bir kenara bırakarak, kendisini tedirgin eden şeyin ne olduğunu ona anlattı.

«Eğer seni teselli edecekse söyleyeyim,» dedi. Fraser sempatik bir davranışla: «Şimdi geçirdiğin bu deneyden geçen, milyonlarca kadın var dünyada. Sorunun gerçekten çok basit, Catherine: Bir yabancıyla evlendin!»

Genç kadın ona hiç bir şey söylemeden baktı.

Fraser de piposunu doldurmayı bırakarak ona baktı. «Larry'nin, dört yıl önce uzaklara gittiği yerden yeniden başlamayı umamazsın, değil mi?» dedi. «Zaman içindeki o yer artık yok. Sen ve Larry o yeri geçtiniz. Evliliği yürüten şeylerden biri de karı kocanın ortak deneylerinin olmasıdır. Evlilikleriyle birlikte kendileri de büyürler. Bu nedenle yeni baştan ortak yanlar bulmak zorundasın!»

«Tartışırken bile kendimi sadakatsiz hissediyorum, Bill.»

Fraser gülümsedi: «Seni ilk kez ben tanıdım,» diye uyardı. «Anımsıyor musun?»

«Elbette anımsıyorum.»

«Larry'nin, kendi duygularıyla hareket ettiğine eminim. Dört yıldır bin erkekle yaşamaktaydı, şimdiyse

bir kızla yaşamaya alışmak zorunda.»

Catherine de gülümsedi: «Söylediğin her şeyde haklısın. Sanırım, bunları bir başkasından duymam gerekiyormuş.»

«Yaralanmış bir insanı nasıl tedavi etmek gerektiği üzerine herkesin bir düşüncesi vardır. Ama bazı yaralar derinde olduğu için kendini gösteremez.» Catherine'inin yüzündeki bakışı görerek: «Herhangi ciddî bir konuya değinmek istemedim,» diye hemen düzeltti: «Yalnızca, savaşan her askerin gördüğü kâbuslardan söz ediyorum. Eğer o kimse bütünüyle aptal değilse; savaşın, onun görünüşünde birtakım etkiler ortaya çıkarması kaçınılmazdır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Catherine başını salladı. «Evet,» dedi. «Ne gibi etkisi olmuştur dersin?»

Genç kadın, işine yeniden döndüğünde, erkek arkadaşları kendisini görmekten büyük hoşnutluk duydular. İlk üç gün yeni atılımlara girmekten, eski ve yeni hesaplar için planlar yapmaktan başka bir şey üzerinde durmadı. Sabahın erken saatlarından akşamın geç vakitlerine dek uğraşıp durdu. Kaybettiği süreyi kazanmaya çalışıyor, yazıları düzeltiyor, sinirli müşterileri yumuşatmaya çabalıyordu. İşini sevmekte ve çok iyi yapmaktaydı.

Akşamları apartmana döndüğünde, kocası onu bekliyordu. Catherine ilk başlarda, kendisi yokken yaptığını Larry'ye soruyordu; ama erkeğin karşılıkları çok üstün körüydü, Catherine bunun üzerine soru sormaktan vazgeçti. Kocası aralarına bir duvar çekmişti ve genç kadın bu duvarı nasıl aşacağını bilemiyordu. Catherine'nin söylediği her sözü ters karşılıyor ve bir hiç yüzünden sürekli kavga ediyorlardı. Ara sıra Fraser'le birlikte yemeğe de çıkıyorlardı. Böyle zamanlarda Catherine, Frasere bir şey belli etmemek için neşeli davranmaya çalışıyordu.

Ama her şeye karşın, bazı şeylerin bozuk olduğu

gerçeğiyle yüz yüze gelmek zorundaydı. Bunun, biraz da kendi başarısızlığından gelme olduğu duygusuna kapıldı. Larry'yi hâlâ seviyordu. Onun görünüşünü, onun kişiliğini duymayı ve onun anılarını seviyordu; ama ilişkileri böyle sürüp giderse, bu durumun her şeyi yıkacağını da biliyordu.

Catherine, William Fraser'le öğle yemeği yerken: «Larry nasıl?» diye sordu eski patronu.

Bir otomat gibi «İyi!» diyecekken, durdu Catherine. Duygusuz bir biçimde: «Çalışmaya gereksinmesi var,» dedi.

Fraser öne doğru eğildi ve başını salladı: «Çalışmadığı için tedirgin mi oluyor?»

Catherine yalan söylemek istemediği için duraksadı. «Yalnızca çalışmış olmak için çalışmak istemiyor,» dikkatlice konuştu. «Yapacağı iş seveceği bir şey olmalı.»

Fraser, onun sözleri arkasında yatan anlamı kestirebilmek için karşısındakini dikkatle inceledi.

«Pilot olarak çalışmak ister miydi?»

«Yeniden orduya girmeyi düşünmüyor.»

«Ben, havayollarından biri üstünde durmuştum. Pan Am'da çalışan bir arkadaşım var. Larry gibi deneyleri olan birini almaktan sevinç duyarlar.»

Catherine, kendini Larry'nin yerine koyarak düşünmeye çalıştı. Kocasının dünyada en çok sevdiği şey uçmaktı. Sevdiği bir şeyiyse, yapmak isteyebilirdi. «Çok iyi bir fikir», dedi dikkatle. «Gerçekten onu bu işe sokabilir misin, Bill?»

«Bir deneyeceğim. Ama neden önce Larry'ye sorup düşüncesini öğrenmiyorsun?»

«Soracağım,» dedi Catherine. Fraser onun ellerini kendi ellerinin içine aldığı zaman da: «Çok teşekkürler,» dedi.

Fraser, ilgisizce: «Neden teşekkür ediyorsun?» diye sordu.

«Gereken her zaman yanımda olduğun için.»

O gece Catherine, Larry'ye Fraser'in söylediklerini anlattığında; «Geldiğimden beri duyduğum en iyi teklif bu,» karşılığını aldı. İki gün sonra da, Manhattan'daki Pan Am bürosunda Carl Eastman'ı görmek için hazırlık yapıldı. Catherine, Larry'nin giysilerini ütüledi, uygun bir gömlek ve boyunbağı seçip ayakkabılarını parlattı. «Sana elimden geldiğince çabuk telefon edip, işlerin nasıl gittiğini anlatacağım,» dedi kocası. Onu öpüp o aceleci ve çocuksu sevimliliğiyle gülümseyerek ayrıldı.

Birçok yönden Larry küçük bir oğlan çocuğu gibiydi gerçekten. Öfkeli ve aceleci olabiliyordu; ama sevgi dolu ve eli açıktı da aynı zamanda.

«Benim yazgım bu,» diye, Catherine kendi kendine içini çekti. «Yeryüzündeki tek mükemmel insan olmak zorundayım!»

Yapılacak bir sürü işi vardı ama, Larry'den ve onun iş konuşmasından başka bir şey düşünemiyordu. Bu, kocası ve kendisi için gelişigüzel bir iş değildi. Bütün evliliğinin gelişecek duruma bağlı olduğu duygusu içindeydi.

Hayatındaki en uzun gün olacaktı her halde.

Pan Amerikan'ın anayapısı, Beşinci caddede modern bir yapıydı. Carl Estman'ın odası büyüktü ve çok güzel döşenmişti, önemli bir mevkii olduğu belliydi.

Larry içeri girerken: «Buyurun, oturun,» diye karşıladı konuğunu.

Otuz beş yaşlarında, hiç bir şeyi dikkatinden kaçırmayan, küçük kara gözlü bir adamdı. Larry'ye bir koltuk gösterdi, kendisi de karşısında bir iskemleye oturdu.

«Kahve içer misiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi Larry.

«Bizimle birlikte çalışmak istediğinizi duydum.»

«Eğer boş yeriniz varsa.»

Eastman: «Bir boş yerimiz var,» dedi. «Ama en azından bin pilot aynı iş için baş vurdu. Kendi ken-

dine başını salladı. «İnanılmaz bir şey bu. Hava Kuvvetleri, en karmaşık makineleri kullanmak üzere binlerce yetenekli genci yetiştiriyor. Sonra da işlerini yapınca, hem de çok iyi yapınca, gidip başlarının çaresine bakmalarını söylüyor. Hava Kuvvetlerinin onlara verecek hiç bir şeyi yok,» diyerek içini çekti. «Her gün buraya akın eden insanların durumunu görsen inanmazdın. Tıpkı senin gibi en iyi pilotlar. Baş vuran her bin kişi için açık olan yalnızca bir tek iş var. Öteki bütün havayollarının durumu da aynı.»

Larry birden düş kırıklığına uğradı. Sert bir sesle: «Öyleyse niçin benimle görüşüyorsunuz?» diye sordu.

«İki nedenden ötürü: Birincisi, yukarıda bulunan birisi görüşmemi söyledi!»

Larry içinden bir öfkenin yükseldiğini duydu.

«Gerekli değil...» diye yanıtladı.

Eastman öne doğru eğildi: «İkincisi senin çok iyi bir sicilin var.»

Larry ters ters: «Teşekkürler,» dedi.

Eastman onu inceliyordu. «Biliyorsun, burada bir eğitim programından geçmek zorundasın. Yeniden okula başlamak gibi olacak.»

Larry, konuşmanın nereye yöneldiğini kestiremeyerek duraksadı ve sözcüklerini dikkatle seçerek: «Zararı yok,» dedi.

«New York'da eğitimden geçeceksin.»

Larry başını sallayarak sözün arkasını bekledi.

«Dört haftalık yer eğitiminden sonra bir aylık da bir uçuş eğitimi olacak.»

«DC-4'leri mi kullanıyorsunuz?»

«Evet. Eğitimin bitince seni sefer memuru yapacağız. Eğitim süresince de ayda üç yüz elli dolar alacaksın!»

İşe girmişti! Evet, konunun arkasına düşmüş olan binlerce kişi arasından seçilmişti. Ötekileri geride bırakmıştı. Üzülecek bir şey yoktu. Hava Kuvvetlerinde ondan daha iyi sicili olan kimse yoktu.

Gülümsedi: «Sefer memuru olarak başlamaya karşı çıkmıyorum, Bay Eastman, ama ben pilotum. Ne zaman o işe başlayabilirim?»

Adam içini çekti: «Havayolları örgütlenmiştir. Yükselmenin tek yoluysa, terfi etmektir. Önünde bir yığın adam var. Denemek ister misin?»

Larry başıyla onayladı: «Kaybedecek neyim var ki?»

«Öyle,» dedi Eastman. «Ben bütün ön işlemleri yapacağım. Sağlık kurulundan geçmek zorundasın elbet. Bu konuda bir sorunun var mı?»

Larry gülümsedi: «Japonlar bende bir şey bulamadılar.»

«En erken ne zaman başlayabilirsin?»

«Bu öğleden sonra çok mu erken?»

«Pazartesi diyelim.» Eastman bir kart üzerine bir ad karalayıp, Larry'ye verdi. «İşte!» dedi. «Pazartesi sabahı dokuzda seni bekleyecekler.»

Larry, haberi vermek üzere Catherine'e telefon ettiğinde, sesinde genç kadının uzun süredir duymadığı bir coşku vardı. O anda her şeyin düzeleceğini anlamıştı, Catherine.

NOELLE

Atina: 1946

CONSTANTİN DEMİRİS'İN kendisinin kullandığı uçaklardan oluşma bir filosu vardı ama, bir Hawker uçağından bozdurduğu, içinde büyük bir rahatlıkla on altı yolcu taşıyabilen ve saatta üç yüz mil yapan, dört kişilik mürettebatıyla en sevdiği uçak, aynı zamanda onun gururuydu. Sanki uçan bir saraydı o. İçini Frederick Sawrin döşemiş, Chagalla da duvarları süslemişti. Uçak iskemleleri yerine her yana koltuklar ve divanlar atılmıştı. Arka bölmeyse bir yatak odası haline getirilmişti. O bölümde de modern bir mutfağı vardı.

Demiris, özel pilotu olarak Paul Metaxas adlı bir Yunanlıyı ve Ian Whitestone adlı eski bir Kraliyet Hava Kuvvetleri pilotunu tutmuştu. Metaxas kısa boylu, bodur, yüzünde sürekli bir gülümseme olan ve yürekten kahkaha atan bir adamdı. Daha önce makinistti. Uçak kullanmayı kendi kendine öğrenmiş, İngiltere savaşında Kraliyet Hava Kuvvetlerinde çalışmış, orada Ian Whitestone'la tanışmıştı. Whitestone'se uzun boylu, kızıl saçlı, acınacak kadar zayıf, bir okulda ilk dersini veren bir öğretmen gibi ne yapacağını bilemez tavır-

ları olan bir adamdı. Ama uçak kullanırken bambaşka bir insan oluyordu. Onda doğuştan pilot olanlarda bulunan ve sonradan öğrenilemeyecek bir yetenek vardı. Whitestone ve Metaxas, birlikte üç yıl uçmuşlardı, birbirlerine büyük saygıları vardı.

Noelle, bazen Demiris'le birlikte iş yolculuklarına çıkıyor, bazen de zevk için kendi kendisine uçağa biniyordu. Pilotları tanıyor, ama onlara pek aldırmıyordu.

Sonra birlikte bir gün, Kraliyet Hava Kuvvetlerinde başlarından geçen bir olayı anarlarken duydu onları.

O andan sonra da ya pilot odasına gidip kendileriyle konuşmaya ya da birinden birini yanına çağırmaya başladı. Onları savaş üzerine konuşturdu ve dolaysız hiç bir soru sormaksızın, Larry oradan ayrılmadan önce, Whitestone'un onun birliğinde bir süre çalıştığını, Metaxas'ın da Larry'ye rastlayamayacak kadar geç kaldığını öğrendi. Böylece, Noelle dikkatini İngiliz pilot üzerinde toplamaya başladı. Patronunun metresinin kendisine gösterdiği ilgi yüzünden yüreklenen ve kendini önemsemeye başlayan Whitestone, geçmişteki hayatından ve gelecekteki tutkularından rahatça söz etti. Noelle'e, elektronik konusuyla her zaman ilgilendiğini söyledi. Avustralya'daki kayınbiraderi, küçük bir elektronik aletler firması açmış ve kendisinden de ona katılmasını istemişti ama, Whitestone'da yeterli kapital yoktu ki...

Gülümseyerek: «Bu yaşama koşulları altında da hiç olmayacak,» diye ekledi.

Noelle, Christian Barbet'i görmek için ayda bir kez Paris'e gidiyordu. Barbet, Vaşington'da bir şube açmıştı ve Larry Douglas'la ilgili haberler su gibi akıyordu. Noelle'i özenle incelemeye devam eden detektif, elde ettiği haberleri ona, Atina'ya da gönderebileceğini söyledi ama, Noelle kendisi gelerek almayı yeğlediğini söyledi. Barbet usulca başını salladıktan sonra bir suç ortağı tavrıyla: «Anlıyorum, Bayan Page,» dedi. Demek ki Douglas'la olan ilgisini Demiris'in anlamasını istemi-

yordu! Şantaj yapma olasılığı Barbet'in kafasını doldurmuştu.

«Bana çok yardımınız dokundu, Bay Barket,» dedi Noelle. «Ve her şeyi de çok gizli tuttunuz!»

Barbet kurnazca gülümsedi: «Teşekkür ederim, Bayan Page. Benim işim gizliliğe bağlıdır...»

«Tam anlamıyla! Gizliliğe çok önem verdiğinizi, Demiris'in bana sizden hiç söz etmemiş olmasından anlıyorum. Sözünüzü ettiği gün, ondan sizi yok etmesini isteyeceğim!» Ses tonu tatlı ve doğaldı ama, yaptığı etki bomba gibiydi.

Barbet, şaşkına dönmüş bir durumda dudaklarını yalayarak uzun uzun kadına baktı. Sinirli sinirli kekelemeye başladı: «Gü- güvenin bana, Bayan. Ben hiç bir zaman...»

Noelle: «Eminim, yapmazsınız böyle bir şey,» dedi ve ayrıldı.

Onu Yunanistan'a geri götüren yolcu uçağında, Noelle mühürlü zarftaki bilgileri okudu:

Sayın Bay Barbet.

Adamlarımızdan biri, Pan Am yetkilileriyle konuştu: Söz konusu kişinin iyi bir savaş pilotu olduğu biliniyor, ama büyük ve yerleşik bir kuruluşta çalışacak kadar disiplinli olup olmadığı konusunda kuşkuları var.

Söz konusu kişinin kişisel hayatı daha önce anlatıldığı gibidir: Ötede beride bulduğu, evlerinde birle beş saat arası zaman geçirdiği kadınlarla birlikte oluyor ve birçok gelişigüzel cinsel ilişki kuruyor. (Kadınların adları ve adresleri ilişiktedir.)

Yeni işindeki durumu değişebilir. İsterseniz izleyeceğiz.

Faturamız gönderilmiştir.

Saygılarımızla,
R. Ruttenberg

Noelle, raporu dosyaya koyup arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Tedirgin ve acı çeken, sevmediği bir kadınla evli ve kendi güçsüzlüğünün tuzağına düşmüş Larry'yi gözlerinin önünde canlandırdı.

Havayollarında bulduğu yeni işi, Noelle'in planını biraz yavaşlatabilirdi ama, kendisi sabırlı bir kadındı. İşleri düzene sokabilmesi için atılacak belli adımlar vardı.

Ian Whitestnone, Noelle Page'le birlikte öğle yemeği yemeye çağırıldığı için çok mutluydu. Başlangıçta kadının, kendisini beğendiğini düşünerek böbürlenmişti ama, bütün karşılaşmaları kendisinin bir işçi, ötekininse dokunulmaz olduğunu ortaya koyan hoş, ama resmî bir çizgide kalmıştı. Akıllı bir adam olan Whitestone, onun kendisinden ne istediği konusunda şaşkınlığa düşüyordu ve ara sıra yapılan bu konuşmaların kadın için çok daha önemli olduğunu hissediyordu.

Bu özel randevuda, Whitestone ve Noelle yemek için Cape Sunion yakınlarında küçük bir deniz kasabasına gittiler. Noelle, beyaz bir giysi ve sandallar giyiyordu; sarı, yumuşacık saçlarını salıvermişti ve her zamankinden daha da güzeldi. Ian Whitestone Londra'da bir mankenle nişanlıydı. Nişanlısı da çok güzeldi ama, Noelle'le karşılaştırılamazdı. Whitestone, onunla karşılaştırılabilecek birisine daha rastlamamıştı. Noelle'in uzaklığı daha ilgi çekici olmasa, Demiris'i kıskanabilirdi. Bu kadınla birlikte olduğu zaman hep biraz ürküyordu. Şimdi de Noelle, konuşmayı onun gelecekteki planlarına çevirmişti ve büyük patronuna gerçekten bağlı olup olmadığını anlamak için, Demiris'in bu kadını kullanıp kullanmadığını bir kez daha merak etti, Whitestone.

Ve açık yüreklilikle: «İşimi seviyorum,» dedi. «Nereye uçtuğumu göremeyecek kadar yaşlanana değin bu işte kalmak isterim.»

Adamın kuşkularını anlayan Noelle, onu bir an inceledikten sonra: «Beni düş kırıklığına uğrattınız,»

dedi. «Daha büyük tutkularınız olduğunu sanıyordum.»
Whitestone şaşkınlıkla baktı. «Anlamıyorum.»
«Bir gün kendi elektronik şirketinizi kurmak istediğinizi söylememiş miydiniz?»
«O yalnızca gerçekleşemeyecek bir düştü,» diye yanıtladı. «Bir sürü para gerekli.»
«Senin gibi yetenekli bir adama para engel olmamalı.»
Whitestone, onun kendisinden neyi duymak istediğini kestiremeyerek tedirgin bir biçimde oturuyordu. İşini gerçekten sevmekteydi. Bugüne kadar hiç kazanamadığı parayı kazanıyordu, çalışma saatları uygundu ve işi ilgi çekiciydi. Öte yandan, günün her saatında hazır olmasını bekleyen bir elektronik milyoneri onu kafasına takmıştı. Bu yüzden özel hayatında başı derde girdiği gibi, yaptığı işten nişanlısı da yakınıyordu. Aldığı paraya da pek aldırdığı yoktu.
«Bir arkadaşıma sizden söz etmiştim,» dedi Noelle. «Yeni kuruluşlara para yatırmak istiyor.»
Sanki söylediği şeyden heyecanlanıyor, ama onu pek de zorlamak istemiyormuş gibi, sesinde denetim altına alınmış bir arzu vardı. Whitestone gözlerini kaldırıp, onunkilere dikti.
Noelle: «Sizinle çok ilgileniyor,» diye devam etti.
Adam yutkundu: «Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, Bayan.»
«Şimdi sizden bir şey söylemenizi beklemiyorum,» diye güvence verdi. «Yalnızca bu konuda düşünmenizi isterim.»
Bir an durakladı pilot. Sonunda: «Bay Demiris bu işi biliyor mu?» diye sordu.
Noelle, bir suç ortağı tavrıyla gülümsedi: «Korkarım, Bay Demiris bu işten hiç hoşlanmayacak. Yanında çalışanları, özellikle de iyi olanları kaybetmekten hiç hoşlanmaz. Bununla birlikte...» Bir an durakladı. «Yine de sizin gibi birinin, hayattan elde edebildiği her şeyi alması gerekir. Kuşkusuz, hayatınızın sonuna ka-

dar bir başkası için çalışmak istiyorsanız...»

Whitestone hemen: «İstemiyorum,» diye yanıtladı ve ansızın kendini ele verdiğini de anladı. Bununsa, bir tuzak olup olmadığını kavramak için Noelle'in yüzünü incelediyse de tek görebildiği şey, anlayışlı bir gülümseme oldu. Kendini savunmak istercesine: «Herkes değerini bulmalıdır,» dedi.

Noelle: «Elbette,» diyerek onun görüşüne katıldı. «Biraz düşünün bu konuda, sonra yine konuşuruz.» Sanki uyarmak istiyormuş gibi ekledi: «Yalnızca ikimiz arasında kalacak!»

«Anlaştık,» dedi Whitestone. «Teşekkür ederim. Eğer gerçekleşirse çok ilginç bir iş olacak.»

Noelle, başıyla onayladı: «Gerçekleşeceğini sanıyorum.»

CATHERİNE

Vaşington - Paris: 1946

PAZARTESİ sabahı saat dokuzda, New York'taki La Guardia havaalanındaki Pan American ofisinde, Larry Douglas, Kaptan Pilot Hal Sakowitz'e geldiğini bildirdi. Kapıdan içeri girerken, daha önce göz attığı ve masasının çekmesine koyduğu, ordudaki hizmetlerini anlatan özgeçmişini hazırladı.

Kaptan Sakowitz sert bakışlı, havanın etkilediği bir yüze sahip ve Larry'nin gördüğü en büyük ellerle kişisel bütünlüğü olan biriydi. Havacılığın gerçek bir emeklisiydi. Hava sirklerini gezdirme günlerinde havacılığa başlamış, tek motorlu posta uçaklarını uçurmuş ve tam yirmi yıl Pan American şirketinde pilotluk yapmıştı. Şimdi de son beş yıldır Pan American'ın başpilotluğunu yapmaktaydı.

«Bizimle çalışmanızdan sevinç duyuyoruz, Douglas!» dedi.

«Burada olmaktan ben de hoşnutum,» diye yanıtladı Larry.

«Yeniden uçağa binmek istiyor musun?»

Hemen: «Uçağa kimin gereksinmesi var? Bana yalnızca kanat göster, hemen havalanayım!»

Sakowıtz bir sandalyeyi işaret etti! «Otur! Buraya benim işimi almaya gelen gençlerle tanışmak isterim.»

Larry güldü: «Durumun bilincindesiniz.»

«Hayır, hiç birinizi suçlamıyoruz. Hepinizin kanı kaynıyor, hepinizin savaş geçmişi var. Buraya gelip; eğer o Sakowitz başpilotsa, bizi de şirketin başkanı yapmalılar, diye düşünüyorsunuz. Hiç biriniz uzun süre uçucu olarak kalmak isteğinde değilsiniz. Pilotluk yalnızca bir adım oluyor. Ve demek ki bu işler böyle oluyor!»

«Aynı duyguları paylaştığımıza sevindim,» dedi Larry.

«Ama bilmen gereken bir şey daha var: Hepimiz bir birliğe bağlıyız, Douglas; yükselme, kesin olarak şirkette çalışma yılına bağlıdır.»

«Anlıyorum.»

«Anlayamayacağın bir tek şey olabilir. O da, çok iyi bir fırsat olması nedeniyle, bu işe girenlerin sayısı çıkanlardan çok daha fazladır. Ve bu da yükselme oranını azaltmaktadır.»

«Bir kez deneyeceğim,» diye yanıtladı Larry.

Sakowitz'in sekreteri kahve ve pasta getirdi ve iki adam, daha sonraki zaman süresini konuşarak, birbirlerinin ilginç yanlarını öğrenerek geçirdiler. Sakowitz'in davranışı dostçaydı; sorularının çoğu görünüşte konuya ilişkin değil ve önemsizdi; ama Larry bu görüşmeyi bitirdiğinde Sakowitz, Larry Douglas üzerine çok şey biliyordu. Larry'nin gitmesinden birkaç dakika sonra Carl Eastman ofise geldi.

«Nasıldı?»

«İyi!»

Eastman ona sert bir ifadeyle baktı. «Ne düşünüyorsun, Sak?» diye yineledi.

«Onu deneyeceğiz.»

«Sana ne düşündüğünü sordum.»

Omuzlarını silkti adam. «Pekâlâ, söyleyeceğim: Bende çok iyi bir pilot olduğu izlenimini uyandırdı. Bu kadar savaş deneyinden sonra da öyle olmak zorunda. Bu çocuğu bir düzine düşman uçağının arasına koy, ondan daha iyisini bulabileceğini sanmam.» Duraksadı.

«Devam edin,» dedi Eastman.

«Bütün sorun, Manhattan dolaylarında pek düşman uçağı olmamasında! Douglas gibilerini çok tanıdım. Anlayamadığım bir nedenden ötürü kendilerini hep tehlikeye atmak isterler. En yüksek tepelere tırmanmak, en derin okyanuslara dalmak gibi çılgınca işler yaparlar. Bir savaş çıktığı zaman da zeytinyağı gibi üste çıkarlar.» İskemlesini çevirip pencereye yürüdü, Eastman, hiç sesini çıkarmadan bekliyordu.

«Douglas'dan kuşkulanıyorum, Carl. Onda bir kusur var. Belki bizim uçaklardan birini kendi kullansa ve onun pilotu olsa, bu işi yapabilirdi. Ama bir üst rütbeli subay ve pilot olarak, özellikle de herkesten iyi uçabileceğini düşünürken, bir mühendisten emirler alacağını sanmıyorum.» Yine dönüp Eastman'a baktı. «Ve işin gülünç yanı, belki de hepsinden iyi bir pilot olduğudur gerçekten».

Eastman: «Beni sinirlendiriyorsun,» dedi.

Sakowitz: «Ben de sinirleniyorum,» diye karşılık verdi. «Onun...» Uygun sözcüğü bulabilmek için durdu. «Onun dengeli olduğunu sanmıyorum. Onunla konuşurken, içinde patlamaya hazır bir demet dinamit olduğu duygusuna kapılıyor insan.»

«Ne yapmak istiyorsun?»

«Şimdi yaptığımızı. Okula girecek ve biz de kendisini yakından izleyeceğiz.»

«Belki elenir,» dedi Eastman.

«Sen bu tür adamları tanımıyorsun. Sınıfının birincisi olacak!»

Sakowitz'in önsezisi çok doğruydu.

Eğitim okulunda dört haftalık yer eğitiminden son-

ra, bir aylık uçuş eğitimi vardı. Eğitilenler yıllarca uçmuş, deney sahibi pilotlar olduğundan, bu kursun da iki amacı vardı: İlki, sefer memurluğu yapmak, radyo kullanmak, haberleşmek, harita okumaktı ki, bütün bu görevler onların bilgilerini tazeleme ve zayıflıklarını ortaya çıkarmaya yarıyordu. İkincisiyse, kullanacakları yeni aletlere onları alıştırmaktı.

Pilotları uçaklara alıştırmak için bir de eğitim uçağı kullanılıyordu. Bu, hareketli bir alana oturtulmuş bir pilot kamarasıydı ve pilotun, uçağa çeşitli manevralar yaptırmasına olanak sağlıyordu. Pilot camının önüne siyah bir örtü gerilmişti. Pilot uçarken hiç bir şey görmüyor, yalnızca önündeki aletleri kullanıyordu. Dışarıda bulunan bir eğitmen, pilota yön saptıyor, yapay bir biçimde oluşturulan fırtınalar, dağlar ve öbür tehlikeli engellerde iniş ve kalkışlar yapması için emirler veriyordu. Bu konuda deneyleri olmayan bir yığın pilot kendine güvenerek kamaraya girdikten sonra, önündeki o küçük aletlerin göründüğünden çok daha zor kullanıldığını anlıyordu. Dış dünyayla bütün ilişkisi kesilmiş durumda böyle küçücük bir hücreye tıkılmaksa tuhaf bir duyguydu.

Larry yetenekli bir öğrenciydi. Kurslara gidişi de düzenliydi ve öğretilen her şeyi sindiriyordu. Ev ödevlerini dikkatle, özenle yapıyordu. Sabırsızlık, tedirginlik ya da sıkıntı belirtisi göstermiyordu. Tam tersine, sınıfındaki en istekli ve iyi öğrenciydi. Larry için yeni olan tek şey, DC-4 uçaklarıydı. Bu uçaklarda, savaş başladığı zaman daha keşfedilmemiş olan yeni aletler vardı. Larry, bu uçakların nasıl yapıldığını ve nasıl çalıştığını inceleyerek geçiriyordu saatlarını. Akşamları da onlar üzerine yazılmış düzinelerce el kitabı okuyordu.

Bir gece bütün öğrenciler hangardan çıktıktan sonra Sakowitz, bir DC-4 uçağının altına uzanarak aracı inceleyen Larry'yi gördü.

Ertesi sabah Carl Eastman'a: «Biliyor musun, bu adam benim işime gözünü dikmiş,» dedi.

«Böyle giderse elde edebilir de...»

Sekiz haftanın sonunda küçük bir bitirme töreni yapıldı. Catherine, Larry'ye diplomasını verirlerken yanında bulunmak için New York'a gitti.

Larry işi alaya almaya çalışıyordu: «İnsana yalnızca küçük bir kâğıt parçası veriyorlar ki, pilot kamarasına girdiğin zaman yapacağın işin ne olduğunu unutmayasın...»

«Ah, hayır. Böyle söyleme. Sakowitz'le konuştum ve bana senin ne kadar mükemmel olduğunu söyledi.»

«O kör adam neyi bilebilir ki?» dedi Larry. «Haydi gidip kutlayalım.»

O gece Catherine, Larry, Larry'nin sınıf arkadaşlarından dördü ve hanımlarıyla, lüks bir gece kulübünde akşam yemeğine gittiler. İçerisi kalabalıktı, şefgarson kapıda onlara, önceden yer ayırtmadılarsa masa bulamayacaklarını söyledi.

«Buraya boşverin,» dedi Larry. «Yandaki başka bir kulübe gidelim.»

Catherine: «Bir dakika bekleyin,» diyerek garsona döndü ve Jerry Berns'i görmek istediğini söyledi.

Birkaç dakika sonra kısa boylu, zayıf, gri gözlü bir adam göründü. «Ben, Jerry Berns,» dedi. «Size ne gibi bir yardımım olabilir?»

«Kocam ve ben arkadaşlarımızla birlikteyiz,» dedi Catherine. «On kişiyiz.»

Berns başını sallamaya başladı. «Eğer yer ayırtmadınızsa...»

Catherine: «Ben, William Fraser'in ortağıyım,» dedi.

Berns ona saygıyla baktı: «Niye daha önce söylemediniz. On dakika izin verin bana.»

Catherine teşekkür ederek arkadaşlarının yanına döndü: «Şaşılacak şey,» dedi. «Bize bir masa verecekler.»

Larry: «Bunu nasıl becerdin?» diye sordu.

Catherine: «Kolay oldu,» dedi. «Bill Fraser'in adını verdim.» Larry'nin gözlerinde beliren anlamı gördü! Çabuk çabuk: «Kendisi buraya çok sık gelir de...» diye ekledi. «Buraya gelip masa bulamazsam onun adını vermemi söylemişti.»

Larry, konuklarına döndü: «Çıkalım şu Allahın cezası yerden,» dedi. «Burası tam zibidilere göre...»

Hepsi kapıya doğru yürümeye başladılar. Catherine'e döndü. «Geliyor musun?»

Genç kadın duraklayarak: «Elbette,» dedi. «Yalnızca, ilgililere söylemek istemiştim...»

Larry bağırarak: «Bırak şu budalaları,» dedi. «Sen geliyor musun, yoksa gelmiyor musun?»

Herkes dönüp onlara bakmaya başlamıştı. Catherine yüzünün kızardığını hissetti.

«Evet,» diyerek bir adım attı ve Larry'nin arkasından çıktı.

Bir İtalyan lokantasına gidip kötü bir yemek yediler. Dıştan bakıldığında, Catherine hiç bir şey olmamış gibi davranıyordu, ama içten içe fena halde öfkeliydi. Larry'ye, bu çocukça davranışı ve herkesin içinde kendisini küçük düşürdüğü için kızıyordu.

Eve vardıklarında hiç bir şey söylemeden yatak odasına geçti, soyundu, yatağa girdi. Oturma odasında kendisine bir içki hazırlayan Larrynin gürültüsünü duyuyordu.

On dakika sonra da içeri girdi, ışığı yaktı ve yatağa yürüdü.

«Bir kahraman olmayı mı planlıyorsun?» diye sordu.

Catherine öfkeyle doğrulup yatağın içinde oturdu. «Beni, kendini savunan biri durumuna düşürmeye çalışma!» dedi. «Bu akşam yaptığın bağışlanamaz bir şeydi. Kafana takılan nedir?»

«Senin kafana taktığın adam!»

Catherine ona bakakaldı. «Nasıl?»

«Şu, Bay Kusursuz'dan, yani Bill'den söz ediyorum.»

Catherine hiç bir şey anlamadan ona bakıyordu. «Bill bize yardım etmekten başka bir şey yapmadı ki.»

«Çok doğru söyledin. Sen yaptığın işi ona borçlusun. Ben bulduğum işi ona borçluyum. Şimdi de Fraser'in izni olmadan bir masaya bile oturamıyoruz. Her gün bu adamın kafama kakılmasından bıktım usandım.» Larry'nin söylediklerinden çok, sesinin tonu Catherine'i şaşırtmıştı. Öyle bir öfke ve sabırsızlıkla doluydu ki, onun nasıl acı çektiğini anladı. Üstelik niye çekmesindi? Dört yıl savaştıktan sonra, dönüp karısını, eski sevgilisinin ortağı olarak bulmuştu. Daha da kötüsü, Fraser'in yardımı olmadan kendine bir iş bile bulamamıştı.

Catherine ona bakarken, bu durumun evliliklerinde bir dönüm noktası olduğunu anladı. Eğer kocasıyla birlikte kalmaya kararlıysa, önceliği ona vermeliydi. İşinden ve her şeyden önce gelmeliydi o. İlk olarak, Larry'yi gerçekten anladığını duydu.

Larry de sanki onun kafasından geçenleri okumuş gibi konuştu; «Bu gece çocuk gibi davrandığım için özür dilerim. Ama sen, Fraser'in büyülü adını verene kadar masa bulamayınca birden bütün kanım tepeme sıçradı.»

«Özür dilerim, Larry,» dedi Catherine. «Bir daha böyle bir şey yapmayacağım.»

Birbirlerinin kollarına atıldılar. «Beni hiç bırakma, Cathy,» dediği zaman, Catherine sonuca nasıl yaklaşmış olduğunu düşünerek ona daha sıkı sarıldı: «Seni hiç bırakmayacağım, sevgilim,» dedi.

Larry'ye verilen ilk görev, Paris'e giden bir uçakta sefer memurluğuydu. Her uçuştan sonra kırk sekiz saat Paris'te kalıyor ve yeni bir uçuşa çıkmadan önce üç gün için eve dönüyordu.

Bir sabah Catherine'in bürosuna telefon etti, sesi heyecanlıydı. «Çok güzel bir lokanta buldum. Yemeğe

çıkabilir misin?» diye sordu.

Catherine, öğleden önce bitirmesi gereken dosyalara baktı. Tedirginlik içindeyken: «Elbette,» dedi.

«On beş dakika içinde gelir seni alırım.»

Yardımcısı Lucia: «İnşallah beni yalnız bırakmıyorsunuz,» diye yakındı. «Bunları bugün hazırlamazsak, Stuyvesant çok kızacak.»

Catherine: «Beklemek zorunda,» dedi. «Kocamla birlikte yemek yiyeceğim.»

Lucia omuzlarını silkti: «Seni suçlamıyorum. Eğer ondan bıkarsan bana söyler misin?»

Catherine gülümsedi: «O zaman da sen çok yaşlanmış olursun.»

Larry, Catherine'i büronun önünden aldı ve arabaya bindirdi.

Aldırışsız bir tavırla: «Gününü berbat ettim mi?» diye sordu.

«Elbette ki hayır.»

Gülerek, arabayı havaalanına doğru yöneltti.

Catherine: «Lokanta ne yanda?» diye soruyordu. Öğleden sonra saat ikiden başlayacak tam dört randevusu vardı.

«Çok uzak değil. Öğleden sonra çok işin var mıydı?»

«Hayır,» diye yalan söyledi. «Özel bir durum yok.»

«Güzel.»

Havaalanı dönüşüne gelince, Larry arabayı girişe çevirdi.

«Lokanta alanda mı?»

«Öbür uçta,» diye karşılık verdi. Arabayı park ettikten sonra Catherine'in koluna girip, Pan Am binasına soktu. Kapıda duran güzel bir kız Larry'yi adıyla selâmlamıştı.

O da: «Bu bayan, benim karım,» dedi, Cathy'yi gösterdi gururla. «Bu da, Amy Winston.»

İki kadın selâmlaştılar.

«Haydi bakalım,» diyerek karısının koluna girdi ve çıkışa yöneldi.

Genç kadın: «Larry...» diye başladı ve sözü yarım kaldı: «Nereye...?»

«Hey! Yemeğe götürdüğüm en gürültücü kadınsın sen.»

Bu arada 37 numaralı kapıya gelmişlerdi. Bilet gişesindeki iki adam yolculara biletlerini veriyorlardı.

Larry, gişede bulunanlardan birine doğru yürüdü. «İşte burada, Tony!» dedi. Adama bir uçak bileti verdi. Sonra Cathy'ye döndü: «Bu Tony Lombardi. Bu da, Cathy.»

Adam gülümseyerek: «Sözünüzün edildiğini duydum,» diyordu. «Biletiniz hazır.» Ve bileti Catherine'e verdi.

Kız, şaşkın şaşkın elindekine baktı. «Peki ama, ne olacak bu?»

Larry gülümseyerek: «Sana yalan söyledim,» dedi. «Seni yemeğe değil, Paris'e; Maxim'e götürüyorum.»

Catherine'in sesi kısılmıştı: «Maxim mi? Paris'te mi? Şimdi?..»

«Tamam!»

«Gidemem. Şu an Paris'e gidemem.»

Larry: «Pek güzel gidersin,» diye gülümsedi. «Pasaportun cebimde.»

«Larry, sen çıldırmışsın. Giyecek hiç bir şeyim yok ve milyonlarca randevum var.»

«Sana Paris'ten giyecek alırım. Randevularını da ertelersin. Fraser birkaç gün sensiz yapabilir.»

Catherine ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Kendi kendine vardığı sonuçlar geldi aklına: Larry onun kocasıydı. Öncelik ondaydı. Catherine, Larry için önemli olanın yalnızca onu Paris'e götürmek olmadığını anladı. Kullandığı uçakta bulunmasını isteyerek ona bir çeşit gösteriş yapıyordu. Ve kendisi de az kalsın her şeyi bozacaktı. Elini tutarak Larry'ye gülümsedi.

«Ne bekliyoruz?» diye sordu. «Açlıktan ölüyorum.»

Paris, tam bir eğlence kentiydi. Larry, bir haftalık izin almıştı ve günün her saatı yapacak bir şeylerle doluydu. Küçük, sevimli bir otelde kalıyorlardı.

Paris'te geçirdikleri ilk sabah, Larry onu Champs Elysees'de bir giyimevine götürdü ve bütün mağazayı satın almaya kalkıştı. Catherine yalnızca gerekli olanları seçti, pahalılık karşısında şaşkına dönmüştü.

Larry: «Senin asıl derdinin ne olduğunu anladım,» dedi. «Para için çok tasalanıyorsun. Oysa balayındasın!»

«Öyle, Bayım,» diye karşılık verdi genç kadın. Ama gereksinme duymadığı bir gece elbisesini almaya da yine karşı çıktı. Larry'ye, bütün bu paranın nereden geldiğini sordu. Erkek bu konuda konuşmak istemedi. Yine de Catherine direniyordu. Bunun üzerine:

«Maaşımdan avans aldım.»

Kızın ona söylemek cesaretini gösteremediği bir bir gerçek vardı: Para konusunda cömertliği ve aldırmazlığıyla bir çocuk gibiydi Larry. Bu da onun çekiciliğinin bir parçasıydı.

Tıpkı kendi babasında olduğu gibi.

Kocası onu Paris'in görülecek her yerine götürdü. Güzel lokantalarda yemek yedirip bu kente özgü, görülecek ilgi çekici şeyler gösterdi. Gezileri tam anlamıyla ikinci bir balayı oldu.

Hal Sakowitz bürosunda oturmuş, haftalık personel raporlarına bakıyordu. Önünde Larry Douglas üzerine yazılmış bir rapor vardı. Sakowitz iskemlesinde arkaya eğiliyor, raporu inceliyor, düşünceli düşünceli alt dudağını ısırıyordu. Sonunda önündeki iç telefonu açtı. «Onu içeri gönderin,» dedi.

Bir dakika sonra, Pan Am üniforması giyen ve kolunda bir uçuş çantaşı taşıyan Larry, içeri girdi. Sakowitz'e gülümsedi. «Günaydın, Şef,» dedi.

«Oturun!»

Larry, onun masasının karşısında bir iskemleye çöktü ve sigara yaktı.

«Geçen hafta, Paris'te uçuşa kırk beş dakika geç kaldığınızı bildiren bir rapor var,» dedi Sakowitz.

Larry'nin yüzündeki anlam değişti: «Champs Elysees'de bir gösteri vardı. Bu yüzden geciktim. Ama uçak saatında kalktı. Burada bir izci kampında olduğumuzu bilmiyordum.»

Sakowitz soğukkanlılıkla: «Burada bir havayollarındayız ve işlerimizi saatla yapıyoruz,» dedi.

Larry öfkeyle konuştu: «Pekâlâ, bundan sonra Champs Elysees'ye uğramam. Başka bir diyeceğiniz var mı?»

«Var. Pilot Swift, son birkaç uçuşta araca içkili bindiğinizi düşünüyor.»

«O, Allahın cezası bir yalancı,» diye tersledi.

«Ne diye yalan söylesin.»

«Çünkü işini elinden alacağımı düşünüyor.» Larry'nin sesinde büyük bir öfke vardı. «O adam on yıl önce emekliye ayrılmış olması gereken işe yaramazın biri.»

«Bir yığın pilotumuzla birlikte uçuşa çıktınız,» dedi Sakowitz. «Hangilerini beğendiniz?»

«Hiç birisini,» diye başladı ama, bu sözlerdeki tuzağı görerek acele ekledi: «Yani, kötü değiller demek istiyorum. Onlara karşı değilim.»

Sakowitz sert bir sesle: «Onlar da seninle uçmaktan hoşlanmıyorlar,» dedi. «Kendilerini sinirlendiriyorsun.»

«Ne demek oluyor bu?»

«Bu demektir ki, bir âcil durum ortaya çıktığında, pilot yerinde oturandan emin olmak istersin. Onlar senden emin değiller.»

Larry: «Allah aşkına!» diye patladı. «Güney Pasifik'te Almanlara karşı ve âcil durumlarda, her an kendimi tehlikeye atarak dört yıl geçirdim. Bu sırada bu beyler şişko kalçaları üzerinde burada oturuyor ve yüklü maaşlar alıyorlardı. Şimdi de bana güvenmiyorlar, öyle mi? Şaka yapıyor olmalısınız.»

«Hiç kimse, sizin bir savaş uçağında iyi bir pilot

olmadığınızı söylemiyor. Ama biz yolcu taşıyoruz ve bu da değişik bir iştir.»

Larry yumrukları sıkılı, öfkesini denetlemeye çalışarak oturuyordu. Asık bir suratla: «Pekâlâ,» dedi. «Ne dediğinizi anladım. Eğer bitirdinizse beş dakika sonra uçağım kalkıyor.»

«Yerinize bir başkası alındı,» dedi Sakowitz. «Sizin işinize son verildi.»

Larry inanamayarak ona bakakaldı: «Ben ne oldum?»

«Bir bakıma da sanırım bu benim suçum, Douglas. Baştan seni işe almamam gerekirdi.»

Larry, gözleri öfkeden çakmak çakmak ayağa kalktı: «Öyleyse ne diye aldın?»

«Çünkü karınızın Bill Fraser adlı bir arkadaşı var ve...» diyerek Sakowitz söze başladı.

Larry masaya yürüyüp sıkılı yumruğunu Sakowitz'in yüzüne indirdi. Vuruşun gücünden adam duvara savruldu. Dengede kalabilmek için masaya tutundu. O da Larry'ye iki kez vurdu, sonra kendini denetlemeye çalışarak geri çekildi. «Defol!» diye bağırdı. «Hemen!»

Larry, yüzü öfkeyle buruşmuş, ona bakıyordu. «Seni eşek herif,» diye homurdandı. «Yalvarsan bile bir daha buralara gelmem.» Dönüp hızla odadan çıktı.

Sakowitz durmuş onun ardından bakıyordu. Sekreteri apar topar içeri girdi. Ters çevrilmiş iskemleyi ve Sakowitz'in kanlı dudağını gördü.

«İyi misiniz?» diye sordu.

«Korkunç,» diye karşılık verdi. «Bay Eastman'a buraya gelip gelemeyeceğini sorun.»

On dakika sonra Sakowitz ona olayı anlatıp bitirmişti.

Eastman: «Nesi olduğunu düşünüyorsun?» diye sordu.

«Doğrusunu istersen bir ruh hastası.»

Eastman, ona delici bakışlarla baktı: «Bu biraz ileri gitmek olur, Sak! Uçuşa çıktığı zaman sarhoş değildi.

Hiç kimse onun, yerdeyken içtiğini bile söyleyemez. Ve herkes arada bir geç kalabilir.»

«Eğer hepsi bu olsaydı, onun işine son vermezdim, Carl. Douglas çok öfkeli bir adam. Sana gerçeği söylemek gerekirse, bugün onu kızdırmaya çalıştım ve bu da pek zor olmadı. Eğer bu baskıya dayanabilseydi, ona bir şans daha tanır ve işine son vermezdim. Beni düşündüren ne, biliyor musun?»

«Nedir?»

«Birkaç gün önce, Kraliyet Hava Kuvvetlerinde Larry'le birlikte uçmuş olan birine rastladım. Bana çılgınca bir öykü anlattı: Dediğine göre Douglas, Kartal Birliğindeyken, aynı birlikte bulunan Clark adlı birisiyle nişanlı bir İngiliz kızına tutulmuş. Aralarına girmek için elinden geleni yapmış ama, kız pek oralı olmamış. Clark'ın evlenme tarihinden bir hafta önce birlikleri Dieppe dolaylarında bir çatışmaya girmiş. Bombalarını attıktan sonra dönüşe başlamışlar. Tam Kanalı geçerlerken düşman uçaklarıyla karşılaşmışlar ve Clark'ın uçağı vurularak düşmüş.» Düşüncelere dalmış halde bir süre durakladıktan sonra yeniden konuşmaya başladı, Sakowitz: «Bunu bana anlatana bakılırsa, düştüğü zaman Clark'ın yakınında hiç düşman uçağı yokmuş.»

Eastman, inanamaz gibi karşısındakina baktı: «Aman Allahım! Yani sen demek istiyorsun ki, Larry...»

«Hiç bir şey demek istemiyorum. Yalnızca duyduğum, ilgi çekici bir öyküyü anlattım.» Yine mendilini dudaklarına bastırdı. Kan durmuştu. «Kızgın bir savaşın ortasında ne olduğunu kestirebilmek çok zor. Belki de Clark'ın benzini bitti. Ama kesin olan bir tek şey var: Adamın hiç şansı yokmuş.»

«Nişanlısı ne olmuş?»

«Douglas, buraya dönünceye kadar onunla birlikte yaşamış, sonra da kızı bırakmış.» Düşünceli düşünceli Eastman'a baktı. «Sana bir şey söyleyeyim,» dedi. «Douglas'ın karısına acıyorum.»

KAPI AÇILIP DA, Larry içeri girdiğinde, Catherine konferans salonunda bir toplantıdaydı.

Gözü morarmış ve şişmiş, yanağı kesilmişti kocasının. Catherine hemen yanına koştu. «Larry, ne oldu sana?» diye bağırdı.

«İşimden ayrıldım,» derken homurdanıyordu.

Catherine onu içeride bulunanların meraklı bakışlarından uzaklaştırarak kendi odasına götürdü, yanağına ve gözüne ıslak bez koydu. Gördükleri yüzünden öfkesini zor tutarak: «Anlat bana,» dedi.

«Uzun süredir benimle uğraşıp duruyorlardı, Cathy. Sanırım ben savaşa katıldığım, kendileri bunu yapamadıkları için kıskanıyorlardı. Her neyse, bugün patladılar. Sakowitz bugün yanına çağırdı ve beni işimden almalarının tek nedeninin senin Bill Fraser'in sevgilisi olman olduğunu söyledi.»

Catherine ne diyeceğini bilemeden kalakaldı.

«Ben de vurdum ona,» dedi «Kendimi tutamadım.»

Catherine: «Ah! Sevgilim,» diye mırıldandı. «Çok üzgünüm.»

«Sakowitz daha da üzgün. Ama ona dersini verdim. İşimden atsınlar atmasınlar, kimseyi senin için öyle konuşturmam.»

Catherine ona güven vermek isteyerek sımsıkı sarıldı: «Aldırma,» dedi. «İstediğin her havayolunda çalışabilirsin.»

Ama Catherine'in hiç de iyi bir falcı olmadığı ortaya çıktı. Larry bir sürü havayoluna baş vurdu, bazılarıyla görüşmeler de yaptı, ama ortaya hiç bir sonuç çıkmadı. Bil Fraser'le yemek yediklerinde Catherine ona olanları anlatmıştı. Fraser, hiç bir şey söylemedi, yemek boyunca çok düşünceliydi. Bir çok kez genç kadına bir şey açıklayacak gibi olduysa da her seferinde kendini tuttu. Sonunda: «Bir çok tanıdığım var, Cathy,» dedi. «Larry için bir şeyler yapmamı ister miydin?»

«Teşekkür ederiz, ama sanmıyorum. Bu kez kendimiz bir şeyler yapmaya çalışacağız.»

Fraser bir an ona baktı ve başını salladı. «Düşünceni değiştirirsen bana bildirirsin.»

«Elbette. Zaten bütün sorunlarımı sana getiriyorum.»

A CME GÜVENLİK ŞİRKETİ
1402 «D» Caddesi
Vaşington

Sayın Bay Barbet:

On beş mart tarihli mektubunuz ve banka çekiniz için teşekkür ederiz.

Son raporumdan sonra söz konusu kişi, Long Island'da çalışan ve küçük, bağımsız bir şirket olan Uçan Tekerlekler Ulaşım Şirketi'nde iş buldu. Bir tane B-26, bir tane de DC-3'ten bozma uçakları var. Paralarını yatırdıkları bankanın müdürü, şirketin büyümeye elverişli olduğunu söylüyor. Banka gelecek yıllarda uçak satın almaları için onlara büyük krediler açmayı planlamakta.

Eğer şirketin para durumu üzerine daha çok şey bilmek isterseniz bana bildirin.

Söz konusu kişi o şirkette çalışmaya 19 Mart 1945 da başladı. Personel müdürü (aynı zamanda ortaklardan da biridir), o kişi kendileriyle çalıştığı için çok şanslı olduklarını söylüyor. Başka ayrıntı gönderilecektir.

Saygılarımla
R. Ruttenberg

A CME GÜVENLİK ŞİRKETİ
1402 «D» Caddesi
Vaşington

22.Mayıs.1946

Sayın Bay Barbet:

Bu, 1 mayıs, 1946 tarihli raporun bir devamıdır.

14 mayıs 1946'da söz konusu kişi, Uçan Tekerlekler Ulaşım Şirketi'ndeki görevinden atıldı. Nedenini öğrenmek için gizli araştırmalar yapıldı. Ama her seferinde bir engelle karşılaşıldı. Orada bulunan hiç kim-

se bu konuda konuşmak istemiyor. Benim görebildiğim tek neden, söz konusu kişinin kendini küçük düşürecek bir şey yapmış olması ve ötekilerin de bunu söylemekten çekinmesi.

Bu kişi, şimdi başka bir uçuş işi arıyor, ama şu anda bulamamış durumda. Neden işinden atıldığı konusunda bilgi edinme çabalarını sürdüreceğim.

Saygılarımla
R. Ruttenberg

TELGRAF
Christian Barbet
Paris, Fransa

Telgrafınızı aldık! Kişinin işinden atılmasıyla ilgili araştırmaya hemen son verilecektir! Kalan her şey eskisi gibi sürecektir.

Saygılarımla
R. Ruttenberg

A CME GÜVENLİK ŞİRKETİ
1402 «D» Caddesi
Vaşington

16.Haziran.1946

Sayın Bay Barbet:

10.Haziran tarihli mektubunuz için teşekkür ederiz.

15.Haziran'da söz konusu kişi, yerel bir şirket olan ve Vaşington, Boston, Filadelfiya arasında çalışan Global Havayollarında yardımcı pilotluk görevine girdi.

Şirket, savaş uçaklarından bozma uçaklar kullanan ve benim saptayabildiğim kadarıyla parça sıkıntısı çeken, borç içinde olan küçük ve yeni bir şirket. Yöneticilerinden biri, Dallas Bankası'nın önümüzdeki altmış gün içinde kendilerine borç vereceğini ve bunun da gelişmelerine, borçlarını kapatmalarına yardımcı olacağını bildirdi.

Söz konusu kişi orada el üstünde tutuluyor ve geleceği iyi görünüyor.

Bu şirket üzerine daha fazla bilgi isteyip istemediğinizi bildirin.

Saygılarımla
R. Ruttenberg

A CME GÜVENLİK ŞİRKETİ
1402 «D» Caddesi
Vaşington

20.Temmuz.1946

Sayın Bay Barbet:

Global Havayolları, beklenmedik bir biçimde iflâs etti ve kapanıyor. Benim öğrenebildiğim kadarıyla bunun nedeni, Dallas Bankası'nın, söz verdiği borç parayı ödeyemeyişidir. Söz konusu kişi, şimdi yine işsiz ve daha önceki raporlarda anlatılan davranışlar içinde.

Siz özellikle istemezseniz, bankanın parayı neden vermediği ya da havayollarının parasal güçlükleri konusunda araştırma yapmayacağım.

Saygılarımla
R. Ruttenberg

Noelle, anahtarı yalnızca kendisinde olan bir deri çanta içinde bütün raporları saklıyordu. Çanta bir bavulda kilitliydi ve bavul da yatak odasındaki dolaplardan birinin dibinde duruyordu. Böyle davranmasının nedeni, Demiris'in onun kişisel eşyasını karıştıracağı korkusu değil, Demiris'in gizli kapaklı işlere olan düşkünlüğüydü. Buysa, Noelle'in kendi kişisel işiydi ve Demiris'in bilmesini istemiyordu.

Demiris de onun intikam planında rol oynayacak, ama bunu hiç bir zaman bilmeyecekti. Noelle, elindeki belgelere son defa bir göz attı, sonra onları tatmin olmuş bir biçimde kilitledi.

İşe başlamaya hazırdı.

HER ŞEY bir telefon konuşmasıyla başladı:

Larry ve Catherine, evlerinde sıkıntılı bir sessizlık içinde akşam yemeği yiyorlardı. Son zamanlarda kocası

eve çok seyrek geliyor, geldiği zaman da hep böyle sıkıntılı ve kaba oluyordu. Catherine onun mutsuzluğunu anlıyordu.

Global Havayolları iflâs ettiğinde: «Sanki lânetlenmiş gibiyim,» demişti; dediği de doğruydu. Şansı çok kötü gitmişti. Catherine durmadan, onun kendine olan güvenini artırmaya çalışıyor, çok iyi bir pilot olduğunu ve her havayolunun onu şe almaktan büyük sevinç duyacağını anlatıyordu. Ama bu adamla birlikte yaşamak, yaralı bir aslanla yaşamak gibiydi. Catherine onun ne zaman parlayacağını kestiremiyordu ve onu küçük düşürmekten çekindiği için öfke krizlerini anlayışla karşılıyor, geçiştiriyordu. Tatlısını verirken telefon çaldı. Catherine açtı.

«Alo!»

Telefonun öbür ucunda bir İngiliz'in sesi vardı: «Larry Douglas evde mi? Ben, Ian Whitestone,» diyordu.

«Bir dakika lütfen.» Telefonu kocasına uzattı: «Ian Whitestone arıyor,» dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı Larry. «Kim?» Sonra yüzü aydınlandı. «Aman Allahım!» Telefona gidip, Catherine'den aldı. «Ian!» diye bağırırken kısa ve kesik bir gülüşle güldü. «Neredeyse yedi yıl oldu. Nasıl bulabildin beni?»

Genç kadın onun, telefondaki sesi dinlerken başını sallamasını ve gülümsemesini izliyordu. Beş dakika kadar süren bir görüşmenin sonunda, «Pek de kötü değil, hatta oldukça ilgi çekici görünüyor. Elbette yapabilirim. Nerede?» diye sordu, yeniden dinledi. «Pekâlâ. Yarım saat içinde görüşürüz.» Düşünceli bir tavırla telefonu kapadı.

Catherine: «Arkadaşın mıydı?» diye sordu.

Larry geriye döndüğünde onunla yüz yüze gelmişti. «Pek sayılmaz. İşin gülünç yanı da bu. Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde birlikte uçtuğum biri. İyi anlaşamazdık bile. Ama bana bir önerisi olduğunu söylüyor.»

«Nasıl bir öneri?»

Larry, omuzlarını silkti. «Bilmiyorum, eve dönünce söylerim.»

Döndüğünde sabahın üçüydü. Catherine yatakta oturmuş, kitap okuyordu. Larry yatak odasının kapısında göründü.

«Selâmlar!» dedi.

Bir şeyler olmuştu kocasına. Catherine'in uzun süredir onda görmediği bir coşkuyla tutuşuyordu. Yatağa doğru yürüdü.

«Buluşmanız nasıl geçti?»

«Bence çok iyi geçti,» dedi Larry dikkatlice. «Gerçekten o kadar iyi geçti ki, inanamıyorum. Sanırım bir iş bulacağım.»

«Ian Whitestone'un yanında mı çalışacaksın?»

«Hayır, Ian da benim gibi bir pilottur. Sana birlikte uçtuğumuzu söylemiştim.»

«Evet.»

«Şey, savaştan sonra tanıdığı bir Yunanlı, ona Constantin Demiris'in özel pilotluğunu bulmuş.»

«Şu armatörün yanında mı?»

«Armatör, petrolcü, altın kralı-Demiris, dünyanın yarısını elinde bulunduruyor. Whitestone'un yeri çok iyiymiş.»

«Ne olmuş sonra?»

Larry ona baktı ve gülümsedi. «İşini bıraktı. Avustralya'ya gidiyor. Birisi orada kendi işini kurması için kendisine yardım etmiş.»

Catherine: «Hâlâ anlamıyorum,» dedi. «Bütün bunların seninle ne ilgisi var?»

«Whitestone benim, onun bıraktığı bu işi üzerime almam konusunda Demiris'le konuşmuş. Kendisi de daha yeni ayrılmış işinden zaten ve Demiris'in eleman arayacak zamanı pek yokmuş. Whitestone benim bu işi yapabileceğimi söylüyor.» Durakladı. «Bunun ne demek olduğunu bilemezsin, Cathy.»

Genç kadın, daha önceki durumları, bütün öteki işleri düşündü ve babasını, onun asılsız düşlerini anımsadı; Larry'yi boşu boşuna umutlandırmamak, bu arada coşkusunu da söndürmemek için sesini iyice denetlemeye çalıştı.

«Whitestone'la pek de iyi dost olmadığınızı söylememiş miydin?»

Larry durakladı: «Öyle.» Kaşları biraz çatıldı. Gerçekten de Whitestone'la hiç bir zaman birbirlerinden hoşlanmamışlardı. Bu geceki telefon konuşmasıysa tam bir sürpriz olmuştu. Buluştukları sırada arkadaşı huzursuz, görünüyordu. Durumu açıkladığında, Larry: «Beni düşündüğün için doğrusu şaşırdım,» dedi. Bunun üzerine tedirgin bir sessizlik olmuş ve arkasından Whitestone: «Demiris çok iyi bir pilot istiyordu, o da sensin,» demişti. Sanki işi Larry'ye zorla kabul ettirmeye çalışıyordu ve Larry ona sanki böylece bir iyilik yapmış olacaktı. Genç adam, bu işle ilgilendiğini söyleyince de pek rahatlamış görünerek hemen gitmek istemişti. Bütünüyle garip bir buluşmaydı bu. Yine de:

«Bu iş bütün hayatımızı değiştirebilir,» dedi Larry. «Demiris ona ayda beş yüz dolar ödüyormuş ve de bir kral gibi yaşatıyormuş.»

«Ama bu, Yunanistan'da oturmamızı gerektirmeyecek mi?»

«Yunanistan'da oturacağız. Bu kadar parayla bir yıl içinde, bundan sonra özgür olmamıza yetecek parayı biriktirebiliriz.»

Catherine sözcükleri özenle seçmeye çalışarak durakladı: «Larry, orası çok uzak bir ülke ve sen, Demiris'i hiç tanımıyorsun. Burada da iyi bir pilotluk bulup...»

«Hayır!» Ses tonu sertti. «Benim ne kadar iyi bir pilot olduğuma burada kimse aldırmıyor. Oradaysa özgür olacağım. Cathy, bu tam düşlerini kurduğum türden bir iş. Demiris'in uçaklardan oluşma koskoca bir filosu var ve yine uçacağım. Hoşnut etmek zorunda

olacağım tek kişi Demiris olacak ve Whitestone, onun beni çok seveceğini söylüyor.»

Yine Larry'nin Pan Am'daki işini, o iş üzerine umutlarını ve küçük havayollarındaki başarısızlıklarını düşündü Catherine. Tanrım, diye geçirdi içinden. Nasıl bir işin içine giriyorum? Kabul etmesi, kendi başına kurduğu işi bırakmak, yabancı bir yerde, yabancılar içinde ve kendisine neredeyse yabancı olan bir kocayla yaşamak demek olacak.

Larry onu inceliyordu: «Beni dinliyor musun?» diye sordu.

Catherine, onun istekli yüzüne baktı. Onun kocasıydı bu adam ve evliliğini yürütmek niyetindeyse onun yanında olmalıydı. İşler yolunda giderse nasıl da mutlu olurlardı. Yine eski Larry haline gelirdi belki. Evlendiği o çekici, eğlendirici, harika adam olurdu. Evet, bir deneyecekti.

«Elbette dinliyorum. Niçin gidip Demiris'le görüşmüyorsun?» dedi. Eğer işler yoluna girerse ben de gelir sana katılırım.»

O çekici, çocuksu gülümsemesiyle güldü Larry. «Sana güvenebileceğimi biliyordum, sevgilim.» Ona sımsıkı sarıldı. «Şu sabahlığı çıkarsan daha iyi edersin, yoksa yırtacağım,» dedi.

Ama Catherine yavaş yavaş soyunurken: Bunu Fraser'e nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Larry, ertesi sabah erkenden Demiris'le buluşmak için, Atina'ya giden bir uçağa bindi.

Onu izleyen birkaç gün süresince, Catherine kocasından hiç haber alamadı. Hafta yavaş yavaş ilerlerken, Yunanistan'da işlerin iyi gitmediğini ve Larry'nin eve dönmeye hazırlandığını kabul ediyordu. Bu işe girmiş olsa bile ne kadar sürdüreceğini kestirmek olanaksızdı. Amerika'da da bir iş bulurdu elbet.

Gidişinden altı gün sonra, ondan bir yurt dışı telefon aldı.

«Catherine!»

«Merhaba, sevgilim.»

«Haydi hazırlan bakalım. Demiris'in özel pilotu var karşında.»

On gün sonra Catherine, Yunanistan'a doğru yola çıkmıştı.

İKİNCİ KİTAP

NOELLE VE CATHERİNE

Atina: 1946

BAZI KENTLERİ insanlar yaratır, insanları da bazen kentler yaratır. Atina, yüzyılların çekiçlerine karşı koymuş bir örstür. Birçok ulus tarafından ele geçirilmiş, yakılıp yakılmıştır ama, her seferinde de yaşamasını sabırla sürdürmüştür. Atina, Atik ovasının güney ucuna doğru uzanır, doğusunda kocaman bir dağ yükselir. Kentin pırıltılı örtüsü altında, kişi hâlâ eski ruhlarla dolu, zaman dışı zaferlerin zengin geleneğiyle güçlenmiş bir köy bulur ve orada insanlar şimdiki zamanlarını yaşadıkları kadar geçmişte de yaşarlar; orası sürekli değişikliklerin, buluşların ve sonuç olarak da bilinmeyenin kentidir.

Larry, Catherine'in uçağını karşılamak üzere Hellenikon havaalanındaydı. Catherine onu, yüzü heyecan ve istekten kızarmış, kendisine doğru koşarken izledi. Son gördüğünden daha da ince ve daha güneş yanığı renkliydi. Üzerindeki baskı kalkmışa benziyordu.

Onu kollarına alıp kaldırırken: «Seni özledim, Cathy,» dedi.

«Ben de seni özledim,» derken, Cathy bu sözcüğün ne kadar doğru olduğunu derinden kavradı. Uzun ayrılıklarda yeniden buluşuncaya dek Larry'nin kişiliği üzerindeki etkisini hep unutuyordu ve her seferinde bu karşılaşma yeni bir şey oluyordu.

Gümrük işlerine yardım ederken; «Bill Fraser bu haberi nasıl karşıladı?» diye sordu.

«Çok anlayış gösterdi.»

Larry alayla: «Başka seçme şansı yoktu da ondan,» dedi.

Catherine, Bill Fraser'le son buluşmalarını anımsadı: Kendisine şaşkın şaşkın bakmıştı adamcağız. «Gidip Yunanistan'da mı oturacaksın yani? Ne diye, Allahını seversen?»

«Evlilik anlaşmamda yazılı olduğu için.»

«Neden Larry burada bir iş bulamıyor, Catherine?»

«Nedenini bilmiyorum, Bill. Hep bir terslik çıkıyor. Ama şimdi Yunanistan'da bir işi var ve bunun iyi gideceğini umuyor.»

Bu ilk duygusal tepkiden sonra, Fraser büyük anlayış göstermişti. Ona birçok kolaylık hazırladı ve şirketle ilgisini kesmemesi için didindi. Durmaksızın: «Hep orada oturacak değilsin ki,» diyordu!

Larry, şimdi bavullarını taşıtmak için bir hamal bulmaya çalıştığı sırada, onun söyledikleri aklına geliyordu bir bir.

Larry, hamalla Yunanca konuşunca, Catherine onun yabancı dil yeteneği karşısında heyecanlandı.

«Constantin Demiris'le tanışıncaya kadar bekle,» dedi Larry. «Tıpkı bir kral gibi. Avrupadaki zenginlerin hepsi, bütün zamanlarını onu hoşnut edecek şeyler aramakla geçiriyorlar.»

«Kendisini sevdiğine sevindim.»

«O da beni seviyor.»

Catherine, kocasını hiç böyle mutlu ve coşkulu görmemişti. İyi bir başlangıçtı bu.

Otele giderlerken genç adam, Demiris'le ilk bu-

luşmalarını anlattı:

Kendisini havaalanında bir şoför karşılamıştı. Larry, Demiris'in uçaklarına bir göz atmak istediğini söyleyince, şoför onu koskocaman bir hangara götürmüştü. İçeride üç uçak vardı ve Larry, eleştirel bir gözle üçünü de çarçabuk incelemişti. Hawker'in örnek bir güzelliği vardı ve Larry onu kullanmaya can atıyordu. İkincinin saatta üç yüz mil yapabileceğini sanmaktaydı ve üçüncüsü de kısa uçuşlar içindi. Çok etkileyici bir özel filoydu. İncelemeyi bitirince kendisini bekleyen şoförün yanına gtti.

«Güzel uçaklar,» diye düşüncesini belirtti. «Şimdi gidelim.»

Şoför, onu Atina'nın yirmi dört kilometre dışında bulunan Varkiza adlı lüks bir semtte güzel bir villaya götürmüştü.

«Demiris'in evini görsen gözlerine inanamazsın,» dedi Larry.

Catherine istekle: «Nasıl bir yer?» diye sordu.

«Tanımlamak olanaksız. Elektrikli teller, bekçiler, bekçi köpekleriyle çevrili. Dışarıdan bakılınca saray, ıçerden müze gibi. Ve yüzme havuzundan tiyatro sahnesine kadar her şey var. Bir gün kendin de göreceksin ya!»

«Sana iyi davrandı mı?»

Larry gülümseyerek: «Çok iyi,» dedi. «Çok da iyi karşılandım. Sanırım ünüm yüzünden oldu bu.»

Gerçekte Larry, Demiris'i görebilmek için küçük bir bekleme odasında üç saat beklemek zorunda kalmıştı. Alışılmış koşullarda bu duruma öfkelenebilirdi ama, ne kadar çok şeyin bu buluşmaya bağlı olduğunu biliyordu ve öfkelenemeyecek kadar sinirliydi. Catherine'e de, bu işin kendisi için ne derece önemli olduğunu söylemişti, ama ona ne kadar gereksinme duyduğunu eklememişti! Tek yeteneği uçmaktı; bunu yapmadığı zaman, kendisini kaybolmuş hissediyordu. Sanki bütün hayatı, daha önce hiç kimse tarafından bulunma-

mış, yaşanmamış tutkusal bir derinliğe gömülüyor, üzerindeki baskı dayanılmaz oluyordu. Her şey bu işe bağlıydı.

Üç saatın sonunda bir kapıcı içeri girmiş ve Bay Demiris'in, kendisini görmeye hazır olduğunu bildirmişti. Versailles sarayına aitmiş gibi görünen bir konuk salonundan geçirmişti Larry'yi.

Kitaplık, usta bir sanatçı tarafından düzenlenmiş olup, duvarları oymalı tahtadandı. Başka bir duvarın ortasında altın işlemeli, mermer bir şömine duruyordu. Üzerinde, çevresi değerli oymalarla işli bir ayna, tavana kadar yükseliyordu. Larry, pencerelerin birinden baktığında, heykeller ve çeşmelerle dolu özel bir bahçe gördü. Kitaplığın bir ucunda değerli bir yazı masası ve iskemle vardı.

Demiris masanın yanında durmuş, duvara asılı olup üzeri bir sürü renkli toplu iğneyle dolu görünen bir haritayı inceliyordu. Konuğu içeri girerken dönüp elini uzatmıştı.

Düzgün bir İngiliz aksanıyla: «Constantin Demiris,» dedi. Larry onun resimlerini günlük haber dergilerinde yıllardır görüyordu ama, bu adamın fizik gücüyle yakından karşılaşmaya hazırlıklı değildi.

Elini sıkarken: «Biliyorum,» dedi. «Ben de, Larry Douglas.»

Demiris, onun gözlerinin duvardaki haritaya kaydığını görünce: «İmparatorluğum!» dedi. «Buyurun, oturun.»

Masanın karşısındaki bir iskemleye oturdu.

«Anladığım kadarıyla siz, Ian Whitestone'le birlikte Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde uçtunuz.»

«Evet.»

Demiris, iskemlesinde arkaya yaslanıp, kendisini incelemeye başladı. «Ian sizin için çok iyi şeyler düşünüyor.»

Larry gülümsedi: «Ben de onun için çok iyi şeyler düşünüyorum. Çok iyi bir pilottur.»

«O da sizin için aynı şeyleri söyledi; yalnızca fazladan, 'harika' sözcüğünü kullandı!»

Larry yine, Ian'ın kendisine ilk kez teklifte bulunduğu an duyduğu şaşkınlığa kapıldı. Açıkça görüldüğü gibi, arkadaşı onun için pek çok yatırım yapmıştı ve bu da aralarındaki yakınlığın ölçüsüne uymuyordu. «İşimi iyi yaparım,» dedi Larry.

Demiris başıyla onayladı: «İşlerini iyi yapanları severim. Dünyadaki çok kişinin öyle olmadığını biliyor muydun?»

«Bu konuyu hiç düşünmemiştim,» dedi Larry.

Demiris anlamlı bir gülüşle: «Ben düşündüm,» dedi. «Benim işim de bu: İnsanlar! İnsanların büyük çoğunluğu işlerinden nefret eder. İstedikleri bir işi yapabilme yollarını arayacaklarına, beyinsiz böcekler gibi, hayatları boyunca kapana kısılmış durumda yaşarlar. İşini seven bir insan, çok sık görülen bir kişilik değildir. Oysa böyle kişiler hep başarılı olur.»

«Bunun doğru olduğunu sanıyorum,» dedi Larry.

«Ama siz başarılı olamadınız!»

Larry şaşkınlıkla Demiris'e baktı. «Kullandığınız anlamda başarı sözcüğüyle, sizin ne demek istediğinize bağlı bu» dedi dikkatle.

Demiris: «Demek istediğim şu,» diye açıkladı: «Savaş sırasında çok başarılıydınız, ama barışta pek bir şey yapamıyorsunuz!»

Larry, çene kemiklerinin kasılmaya başladığını hissetti. Yine bir tuzağa düşürülmekte olduğunu duydu ve öfkesini tutmaya çalıştı. Böylesine gereksinme duyduğu bu işi kaçırmamak için ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Demiris, zeytin karası gözleriyle hiç bir şeyi kaçırmaksızın onu incelemekteydi.

«Pan Am'daki işinize ne oldu?»

Larry isteksizce gülümsedi: «Pilotluk yapabilmek için on beş yıl boş oturma düşüncesini beğenmedim.»

«Bu yüzden de, yanında çalıştığınız adamı dövdünüz!»

Larry şaşkınlığını gizleyemedi: «Kim söyledi size bunu?»

Demiris, sabırsızlıkla: «Yapmayın, Bay Douglas,» dedi. «Eğer benimle çalışmaya başlarsanız, birlikte her uçuşumuzda hayatımı ellerinize bırakıyor olacağım. Hayatımsa benim için çok önemlidir. Gerçekten kişiliğinizle ilgili her şeyi bilmeden sizi yanıma alabileceğimi düşündünüz mü?

Pan Am'dan atıldıktan sonra iki işten daha atıldınız, Bay Douglas,» diye sürdürdü konuşmasını. «Kötü bir sicil bu!»

Larry, gittikçe daha da öfkelenerek: «Bunun benim yeteneğimle bir ilgisi yok,» dedi. «Birisinde iş çok yavaş gidiyordu; ötekiyse, bankadan gerekli parayı alamayarak iflâs etti. Ben çok iyi bir pilot olduğumu biliyorum.»

Demiris onu bir an inceledikten sonra gülümsedi: «Öyle olduğunuzu biliyorum ama, disipline pek gelemiyorsunuz, değil mi?»

«Benden daha az şey bilen aptalların bana buyruklar vermesine dayanamıyorum.»

Demiris kuru bir sesle: «Sanırım ben bu sınıfa girmem,» dedi.

«Uçaklarınızı nasıl kullanacağımı bana öğretmeye kalkışmadığınız sürece girmezsiniz.»

«Evet. Bu sizin göreviniz olacak. Aynı zamanda sizin göreviniz beni istediğim yere, ustalıkla, rahatlık içinde ve güvenli bir biçimde götürmek olacaktır!»

Larry başıyla doğruladı: «Elimden geleni yaparım, Bay Demiris.»

«Buna inanıyorum. Gidip uçaklarımı görmüşsünüz.»

Larry şaşkınlığını gizlemeye çalışarak: «Evet, efendim,» dedi.

«Nasıl buldunuz onları?»

Sesindeki heyecanı gizleyemeden: «Hepsi de örnek güzellikte,» dedi.

«Hiç Hawker uçağı kullandınız mı?»

Larry bir an için yalan söylemeyi düşünerek duraklade, sonra: «Hayır, efendim,» dedi.

Demiris başını salladı: «Öğrenebileceğini sanıyor musun?»

Larry gülümsedi: «Eğer bana öğretmek için on dakikasını ayıracak birisi varsa...»

Demiris öne doğru eğildi ve ince uzun parmaklarını kenetledi. «Bütün uçaklarımı kullanabilen bir pilot tutabilirdim.»

Larry: «Ama böyle birisini tutmayacaksınız,» dedi. «Çünkü boyuna yeni uçaklar alıp duracaksınız ve alacağınız her şeye uyabilecek birisi gerekli bu yüzden size.»

Demiris başıyla doğruladıktan sonra: «Haklısınız,» dedi. «Benim aradığım pilot, tam bir usta olmalı. Ancak uçtuğu zaman en büyük mutluluğu duyan biri olmalı!»

O anda Larry işe alındığını anladı.

Ama büsbütün yitirmekten de nasıl kıl payı kurtulmuş olduğunu hiç bir zaman bilemedi. Demiris'in başarılarının büyük bir bölümü, dertleri önceden sezmesini sağlayan bir içgüdüye bağlıydı ve bu yüzden de Demiris bu duyguyu hiç küçümsemezdi. Ian Whitestone, işinden ayrılacağını söylemek için geldiğinde beyninden sessiz bir alarm geçmişti. Bu da, bir bakıma Whitestone'un davranışları yüzünden olmuştu. Çok yapay davranıyordu adam ve tedirgindi. Demiris'e, bunun bir para sorunu olmadığını söylemişti. Kayınbiraderiyle birlikte bir iş kurma olanağı elde etmişti yalnızca ve denemek istiyordu. Sonra da başka bir pilotu salık vermişti!

«Bir Amerikalı, ama savaş sırasında birlikte uçtuk. Yalnızca iyi bir pilot değil, bir harika, Bay Demiris. Ondan daha iyisini bilmiyorum.»

Demiris, adamın sesinde kendisine sahte gelen şeyi yakalamaya çalışarak, onun arkadaşını övmesini

dinliyordu. Sonunda anladı: Whitestone abartıyordu; ama bunun nedeni, belki de görevini böyle birdenbire bırakmaktan duyduğu tedirginlikti.

Demiris, en küçük ayrıntıyı bile rastlantıya bırakmayan bir insan olduğu için Whitestone yanından ayrıldıktan sonra birçok yere telefon etti ve kendisine durup dururken bir iş kurabilmesi için, birisinin Whitestone'a gerçekten para vermiş olduğunu birkaç saat içinde öğrendi. Daha sonra telefon ettiği bir dostuysa Larry Douglas üzerine tam rapor verdi: «Yerdeyken biraz sinirlidir ama, havada çok iyi bir pilot,» dedi. Sonra Demiris, Amerika'da çeşitli kentlere telefon ederek, onun şimdiki durumunu bütünüyle öğrendi.

Yüzeyden ele alınınca her şey, tam da olması gerektiği gibiydi. Bununla birlikte, Demiris yine o tedirginliği; o, bir tehlikenin yaklaştığı duygusunu duyuyordu. Belki de kalması için, Whitestone'a daha çok para önermesi gerektiğini düşünerek bu konuyu Noelle'le tartışmıştı. Noelle, ilgiyle dinledikten sonra: «Hayır, Costa. Bırak gitsin. Eğer o Amerikalı pilotu böylesine övüyorsa ben kendisini bir denerdim.»

Ve böylece karar verilmişti.

Noelle, Larry'nin Yunanistan'a gelmekte olduğunu öğrendiği andan sonra başka bir şey düşünemez olmuştu. Dikkatle özenle planlar yaparak, ağını gittikçe daralttığı bütün o yılları düşünmüş ve bunları bilse, Demiris'in kendisiyle övüneceğini düşünmüştü. Oysa gülünçtü hepsi de. Larry'ye hiç rastlamamış olsaydı, Demiris'le mutlu olabilirdi. Birbirlerini tam anlamıyla bütünlüyorlardı. İkisi de gücü seviyor ve onu nasıl kullanacaklarını biliyorlardı. Alışılmış kişilerin üstündeydiler. Yöneten tanrılardı onlar. Derin, tanrısal bir sabırları olduğu için hiç kaybetmezlerdi. Sonsuza dek bekleyebilirlerdi. Ve şimdi Noelle için bekleyişlerin sonu gelmişti.

O günü, bahçede bir hamağa uzanmış durumda, planını son defa inceleyerek geçirdi. Güneş batmaya

başladığı zaman sonuca varmıştı. Bir bakıma da son altı yılını bu plana harcaması boşuna bir çaba olmuştu. Hemen hemen her yaptığı şeyden sonra biriyle yatmış, hayatına bu şekilde bir anlam katmış, heyecan vermişti ve şimdi de birkaç kısa hafta içinde hepsi sona erecekti.

Batmakta olan Yunanistan güneşinin son ışıklarında ve sessiz yeşil bahçeyi serinleten esintide uzanırken, Noelle her şeyin daha yeni başladığını bilmiyordu!

Larry'nin gelmesinden bir gece önce uyuyamamıştı. Paris ve ona gülme yeteneğini verip sonra da geri alan adamı, babasının aklına egemen olduğu gibi kendisinin de bedenine egemen olduğu bebeği karnında taşıyışını anımsayarak bütün gece uyanık kaldı. O korkunç apartman odasındaki akşam üstünü, onu bir histeri krizine boğan o tatlı ve dayanılmaz acıyla metal askıyı bebeğin bedenine girene kadar içine batırışını, sonra kendisinden boşanan kan ırmaklarını düşündü. Bütün bunları düşündü ve yaşadı... acıyı, kederi, nefreti...

Sabah saat beşte kalkmış, giyinmiş, pencereden, Ege üzerinde yükselen güneşe bakıyordu. Bu ona erken kalkarak giyinip, Larry'yi beklemiş olduğu Paris'te bir başka sabahı anımsattı. Ama bu kez gelecekti. Çünkü onun gelişini garantiye almıştı. Noelle'in daha önce ona gereksinmesi olduğu gibi, şimdi de kendisi bilmediği halde, Larry ona gereksinme duyuyordu.

Demiris, birisini göndererek birlikte kahvaltı etmek istediğini söyledi ama, Noelle çok heyecanlıydı ve bunun da Demiris'in merakını uyandıracağından korkuyordu. Bu adamda bir kedi duyarlığı olduğunu çoktan öğrenmişti. Gözünden hiç bir şey kaçmıyordu. Noelle, kendi kendine, dikkatli olması gerektiğini bir kez daha söyledi. Larry'ye kendi yöntemleriyle kendisi göz kulak olacaktı. Bu işte Demiris'i bir kukla gibi kullanmış olduğunu düşündü. Anlarsa hiç de hoşlanmayacaktı.

Noelle, kahvaltıda koyu bir kahve içti ve yarım çörek yedi. Canı bir şey yemek istemiyordu. Bütün düşündüğü; birkaç saat içinde gerçekleşecek olan buluşmaydı. Makyajına ve giyimine olağanüstü bir özen göstermişti ve güzel göründüğünü biliyordu.

Saat on biri biraz geçe, bir arabanın evin önünde durduğunu duydu. Sinirini denetleyebilmek için derin bir soluk aldı ve sonra pencereye doğru yürüdü. Larry Douglas arabadan iniyordu. Noelle onun kapıya doğru yürüyüşünü izledi ve sanki bütün o yıllar aradan kalktı, ikisi yine Paris'te birlikteydiler. Larry biraz daha olgundu, hayat ve savaş onu daha da yakışıklı kılan yeni çizgiler eklemişti yüzüne. Kendisinden biraz uzakta duran Larry'ye bakarken yine o eski tutkuyu, o hayvansı isteği duydu ve bu duygu nefretle karışarak onu bir esrikliğe sürükledi. Aynada kendine son bir kez göz attıktan sonra, yok edeceği adamı görmek için aşağı indi.

Bu sırada, yani kendisini görür görmez, Larry'nin tepkisinin ne olacağını merak ediyordu. Arkadaşlarına ve belki de karısına, Noelle Page'in bir zamanlar sevgilisi olduğunu anlatmış mıydı? Daha önce binlerce kez yapmış olduğu gibi, Paris'te birlikte geçirdikleri günlerin ve gecelerin büyüsünü duyup duymamış olduğunu ve kendisine yaptıklarından ötürü pişman olup olmadığını merak etti. Noelle'in bu ölçüde bir uluslararası üne kavuşması ve kendi hayatının da bir dizi başarısızlıkla dolu olması, kim bilir içini nasıl kemirip bitiriyordu. Şimdi, yedi yıldan bu yana ilk karşılaşmalarında bütün her şeyin izini onun gözlerinde görmek istiyordu.

Ön kapı açılır ve kapıcı, Larry'yi içeri alırken Noelle konuk salonuna girdi. Genç adam dönüp onu gördüğü zaman, odanın güzelliğine şaşkınlıkla bakıyordu. Bir de bu güzel kadının görünümüyle yüzü iyice aydınlanarak ona uzun uzun baktı. İncelikle: «Merhaba,» dedi. «Ben, Larry Douglas. Bay Demiris'le görüşmek üzere randevum var.»

Ve yüzünde onu tanıdığını belirten hiç bir şey yoktu.

Ama hiç bir şey.

Kaldıkları otele doğru Atina sokaklarından geçerlerken, Catherine gördüğü anıtlar ve yıkıntılarla hayranlıktan şaşkına döndü.

Önlerinde, Akropolis üzerinde soluk kesen Partenon tapınağı duruyordu. Her yerde oteller, işyerleri vardı ama, onlar geçici ve ölümlü gibi dururlarken, Partenon zaman dışı ve ölümsüzdü.

Larry: «Etkileyici, değil mi?» diye gülümsedi. «Bütün yöre böyle. Koskoca bir eski yapıt.»

Kentin ortasında çeşmelerle dolu bir parkı geçtiler. Yeşil ve turuncu masalarla doluydu park.

Burada herkes işte böyle bütün gün oturur ve Yunan kahvesi içer, dedi Larry.»

Hemen hemen her yerde açık hava kahveleri vardı ve köşe başlarından birtakım adamlar çıkardıkları süngerleri satıyorlardı.

Catherine: «Kent o kadar beyaz ki,» dedi. «İnsanı şaşırtıyor.»

Otelleri, kentin ortasındaki bir alana bakan büyük ve güzel bir yapıydı. Odalarında çiçeklerle koca bir tabak taze meyve vardı.

Catherine çevrede dolaşırken: «Çok beğendim, sevgilim,» dedi.

Çantalarını taşıyan çocuk onları yere bıraktı ve Larry kendisine bahşiş verdiğinde Yunanca teşekkür etti. Larry de ona Yunanca karşılık verdi. Çocuk kapıyı kapayarak çıktı.

Sonra genç adam Catherine'e yaklaşarak sarıldı. «Yunanistan'a hoş geldin,» dedi. İstekle ve vücudunu onunkine bastırarak öptü. Kadın, Larry'nin, kendisini ne kadar özlemiş olduğunu görerek sevindi. Larry onu yatak odasına sürükledi.

Aynalı masanın üzerinde küçük bir paket duruyordu. «Aç bakalım,» dedi kocası.

Paketi çarçabuk yırtıp açtı ve yeşimden oyulmuş küçük bir kuş çıktı içinden.. Onca işi varken Larry bunu anımsadığı için Catherine'i çok etkileyen bir davranış oldu. Bu kuş, her şeyin yoluna gireceğini ve geçmişteki sorunların artık bittiğini belirten bir tılsımdı sanki.

Seviştikleri sırada, genç kadın, âşık olduğu adamın kollarında olduğu, yeni bir hayata başlamak üzere bu güzel kentte bulunduğu için tanrıya şükrediyordu. Yine eski Larry'di ve geçmişin sorunları yalnızca evliliklerini güçlendirmeye yaramıştı.

Artık onlara hiç kimse zarar veremezdi!

Ertesi sabah kocası, genç kadına boş apartman daireleri göstermesi için bir komisyoncu buldu. Adam kısa boylu, esmer, kalın bıyıklı, Dimitropolous adlı biriydi. İngilizceyi çok acele konuşuyor, bu yüzden de iyi konuştuğuna inanıyordu; arada bir de Yunanca sözcükler karıştırıyordu araya.

Catherine kendisini onun insafına bıraktı ve arada bir söylediği İngilizce sözcükleri duyup da ne demek istediğini kestirebilmek için onu biraz daha ağır konuşmaya zorladı.

Gösterdiği dördüncü ev, sonradan Catherine'in da öğreneceği gibi, Atina'nın dış mahallelerinden olan Koloniaki bölgesinde dört odalı, güneşli bir daireydi. Bu bölge güzel dinlenme evleri ve mağazalarla doluydu.

Aynı akşam Larry otele dönünce, Catherine ona bulduğu evi anlattı ve iki gün sonra da yerleşmeye başladılar.

Larry gün boyunca uzakta oluyor, ama akşam yemeği için eve gelmeyi başarıyordu. Atina'da akşam yemeği dokuzla on iki arası herhangi bir saatta yenebilirdi. Öğleden sonra ikiyle beş arası tatile giriliyor ve ondan sonra da akşamın geç saatlarına kadar her yer açık oluyordu. Catherine kendini bu kente iyice kaptırdı. Üçüncü gecelerinde, Larry eve, Count Georg

Pappas adlı bir arkadaşını getirdi. Bu, kırk beş yaşlarında, ince uzun, şakaklarına kır düşmüş, kara saçlı ve çok çekici bir adamdı. Onda Catherine'in çok hoşuna giden eski biçim, tuhaf bir soyluluk vardı. Kentin tarihsel bölgesi olan Plaka'da yemeğe götürdü genç çifti. Plaka beyaz badanalı, taze meyve ve çiçek tezgâhlarıyla dolu bir anıt gibiydi. Havada hoş bir kahve kokusu vardı. Kediler sokakta kavgaya tutuşmuştu.

Catherine, gördüklerinin başka bir kentte olsa bayağı kaçacağını, ama burada bir anıt gibi durduğunu düşündü.

Count Pappas'ın onları götürdüğü yer, bir çatı katında olup kente bakan bir açık hava tavernasıydı. Bütün garsonlar renk renk giysiler içindeydiler.

Count Pappas, Catherine'e: «Ne yemek isterdiniz?» diye sordu.

Catherine, hiç anlamadığı yemek listesini çaresizlik içinde inceledi. «Benim için siz seçer misiniz? Korkarım, ben olmadık bir şey isteyeceğim,» diyebildi!

Bunun üzerine, her şeyden tadabilmesi için, Pappas birçok yemekten oluşan bir şölen masası hazırlattı. O güne dek yemediği bütün yerel ve değişik yemeklerden yedi Catherine. Ulusal içkileri olan bir çeşit şaraptan da getirterek Catherine'in tadına bakışını izledi Pappas. Genç kadın, onu da içtikten sonra: «Yediğim her şeyi sindirmeme yardım edecek,» dedi.

Yemek sırasında müzisyenler yanlarına gelerek çalmaya başladılar. Etkin, canlı, neşeli bir müzikti ve topluluk, oturduğu yerden onlara bakarken müşteriler dans etmeye başladılar. Catherine'i en çok eğlendiren de bütün dans edenlerin erkek olmasıydı.

Sabaha karşı üçte çıktılar kahveden. Pappas onları arabasıyla evlerine bıraktı. Catherine'e: «Kenti gezdiniz mi?» diye sordu.

«Pek değil. Boş zaman bulabilmesi için Larry'yi bekliyorum.»

Adam, Larry'ye döndü: «Belki siz de bize katılın-

caya kadar eşinize bazı yerleri gösterebilirim.»

«Eğer size zahmet olmayacaksa, hoşnutlukla,» dedi Larry.

«Benim içim bir zevk olacak.» Catherine'e döndü. «Sizi gezdirmemi ister miydiniz?»

Catherine içtenlikle: «Çok sevinirim.»

Onu izleyen birkaç hafta gerçekten büyüleyiciydi. Sabahları Catherine evini topluyordu, öğleden sonra da eğer Larry'nin işi varsa, Pappas onu kenti görmeye götürüyordu.

Bir gün arabayla Olimpia'ya gittiler. «İşte, ilk Olimpiyat Oyunlarının alanı burasıdır,» dedi Pappas. «Bin yıldır her yıl açlığa, savaşlara, salgınlara karşın burada yapıldı.»

Bin yılın zaferleri ve yenilgilerini saklayan bu yıkıntıların görünümüyle heyecan içinde kalan Catherine öylece durmuş bakıyordu.

«Gerçekten, sportmen ruhun yeşerdiği yer burası olmalı,» dedi.

Pappas gülümsedi: «Korkarım pek öyle değil,» dedi. «Gerçek oldukça tedirgin edici!»

Catherine ilgilenmişti. «Neden?»

«Burada düzenlenen ilk araba yarışı hileliydi.»

«Hileli mi?»

«Korkarım öyle. Burada, hangi oyuncunun daha iyi durumda olduğunu görmek için bir araba yarışı düzenlediler. Biliyorsunuz, kan davası güden Pelops adlı bir de prens vardı. Bir gece önce, Pelops rakibinin arabasını bozdu. Yarış başladığı zaman bütün halk burada toplanmıştı. İlk dönemeçte, bozduğu arabanın tekerleği uçtu ve araba ters döndü. Pelops'un rakibi öldürüldü; böylece o da zafere kavuştu.»

«Çok korkunç bir şey,» dedi Catherine. «Peki, kendisine ne yaptılar.»

«Gerçekten öykünün en tatsız yanı da bu: Yarışı kazanınca, herkes işi onun düzenlediğini anlamıştı. Ama bu onu öylesine büyük bir kahraman yaptı ki, adına

Zeus tapınağında bir anıt bile dikildi. Hâlâ da oradadır.» Pappas tuhaf bir biçimde gülümsedi: «Ve bizim zorba da ondan sonra hep mutluluk içinde yaşadı!»

Catherine şaşkınlıkla: «Peki, suçlunun cezasını er geç çekeceğini kim söylemişti?» diye mırıldandı.

Larry'nin bulabildiği bütün boş zamanlarda kenti geziyorlardı. Saatlarca pazarlık yaptıkları küçük dükkânlar, gözden uzak lokantalar buluyorlardı. Larry çok neşeli ve eğlendirici bir arkadaştı ve Catherine, Amerika'daki işini bırakıp kocasının yanına geldiği için çok sevinçliydi.

Larry Douglas, hayatında hiç böylesine mutlu olmamıştı. Demiris'in yanında bulduğu iş, yıllardır düşünü kurduğu bir işti.

Aldığı para iyiydi ama, Larry'yi ilgilendiren bu değildi. O yalnızca kullandığı güzel makinelerle ilgiliydi. Hawker'i kullanmayı öğrenmesi bir saatını, ustalaşmaksa birkaç uçuşluk zamanını almıştı. Çoğunlukla, Demiris'in ikinci pilotu, ufak tefek Metaxas'la birlikte uçuyordu. Metaxas, Whitestone'un ansızın ayrılışına bir anlam verememiş ve yerine gelene karşı da anlayış göstermişti. Larry Douglas üzerine çok öyküler dinlemişti ve duyduklarından pek hoşnut olduğu da söylenemezdi. Bununla birlikte, Douglas işiyle çok ilgili görünüyordu; uçuşa ilk çıkışlarında da Metaxas onun çok iyi bir pilot olduğunu anladı.

Daha sonra, yavaş yavaş Larry'ye bekçilik yapmayı bırakınca, iki erkek dost oldular.

Larry uçuşa çıkmadığı zamanlarda, Demiris'in filosunun bütün ayrıntılarını öğrenmekle geçiriyordu zamanını. Daha incelemesini bitirmeden, onları kendisinden önceki herkesten daha iyi kullanabilecek duruma geldi.

İşiyle ilgili olarak karşılaştığı değişiklikler onu büyülüyordu. Demiris'in yanında çalışanları iş için Roma ve Korfu'ya götürüyor, bir yerlerden konuklarını alıp özel adasında verdiği partilere getiriyordu. Gazete ve

dergilerin baş sayfalarında resimlerini gördüğü kişileri taşımaya alışmıştı artık ve Catherine'e onlarla ilgili öyküler anlatıyordu. Bir Balkan ülkesi cumhurbaşkanını, bir Ingiliz başbakanını, bir Arap petrol kralını ve haremini taşımıştı. Yolcuları arasına bir opera şarkıcısı, bir bale ekibi ve Londra'da Demiris'in doğum günü için oyun verecek olan ünlü bir tiyatro topluluğu da katıldı. Bu uçuşlar sırasında, Larry zamanının çoğunu pilot odasında geçiriyordu ama, araba bir yolcuların rahat edip etmediklerine bakmak için salona da geçiyordu. Yine arada bir borsa üzerine haber kırıntıları da duyuyordu ve topladığı bu bilgiyle bir servet yapabilirdi, ama hiç ilgilenmiyordu. Onu ilgilendiren, kendi denetimi altındaki güçlü ve canlı uçaktı.

Larry işe girdikten iki ay sonra Demiris'in pilotluğunu yaptı. Onu, Atina'dan Dubrovnik'e götürüyordu. Bulutlu bir gündü, hava raporunda rüzgâr ve fırtına çıkacağı söylenmişti. Genç adam dikkatle, en az fırtına alacak bölgelerden bir yön çizmişti; ama hava bulutlarla öylesine doluydu ki, bütünüyle kaçınmak olanaksızdı.

Atina'dan çıktıktan bir saat sonra: «Kemerlerinizi Bağlayın,» diyen ışığı yaktı ve Metaxas döndü: «Bu, ikimizin de işten atılmamıza yol açabilir onun için sıkı dur, Paul!» dedi.

Bu sırada, Demiris, beklenmedik bir biçimde pilot kamarasında göründü. «Size katılabilir miyim?» diye sordu.

«Siz bilirsiniz,» dedi Larry. «Zor bir uçuş olacak!»

Metaxas, yerini Demiris'e verdi; o da oturarak kemeri taktı. Larry, bir terslik çıktığında kendisine yardım etmek üzere hazır durumda bekleyen yardımcı pilotun yakınında olmasını elbette daha çok isterdi ama, uçak Demiris'indi.

Fırtına aşağı yukarı iki saat sürdü. Önlerinde savrulan beyaz, güzel ve öldürücü bulutların çevresinden dolandı, Larry.

Demiris: «Çok güzel şeyler.» dedi.

«Onlar katildir,» diye düzeltti Larry. «Bu kadar güzel ve uçuşur durumda olmalarının nedeni, içlerinin rüzgâr dolu olması. Bu bulutun içi on saniyede bir uçağı parçalayabilir. Uçağını hiç bir biçimde denetleyemeden, bir dakikadan az bir sürede otuz bin ayağa yükselir ve düşersin.»

Demiris, soğukkanlılıkla: «Eminim siz buna fırsat vermezsiniz,» dedi.

Bu arada, rüzgâr uçağı kavrayıp gökyüzünde savurmaya çalışıyor, Larry'de onu denetimi altında tutabilmek için savaşıyordu. Bütün dikkatini önündeki aygıtta toplamış, öğrendiği her hüneri uygulamaya çalışırken, Demiris'in yanında bulunduğunu unutmuştu. Sonunda fırtınadan çıktılar. Larry yorgun argın döndü ve Demiris'in dışarı çıkmış olduğunu gördü. Metaxas yerindeydi.

«Bu, onun için kötü bir yolculuk oldu, Paul» dedi. «Başım derde girebilir.»

Derken Demiris pilot kamarasının kapısında göründü. Alana iniyorlardı. «Haklıymışsınız,» dedi. «İşinizi çok iyi yapıyorsunuz. Çok beğendim.»

Ve Demiris gitti.

Bir sabah Larry, Fas'a bir uçuş yapmak için hazırlanırken, Kont Pappas telefon etti ve Catherine'i kent dışında gezintiye götürmek istediğini söyledi. Larry de gitmesi için ısrar etti.

Catherine: «Kıskanmıyor musun?» diye sordu.

Larry gülerek: «Konttan mı?» dedi.

Ve Catherine birden anladı. Kontla birlikte olduğu sürece adam kendisine ne yaklaşmış ne de anlamlı bir bakışla bakmıştı. «Homoseksüel mi?» diye sordu.

Larry başıyla onayladı: «İşte bu yüzden de seni onun özenli ellerine bıraktım.»

Kont, genç kadını evden aldı ve güneye, geniş Teselya ovasına doğru yola çıktılar. Yol boyunca sırtlarına bağlanmış odun yükleri altında iki büklüm ol-

muş, karalar içinde güzel kadınlar gördüler.

«Neden bu ağır işleri erkekler yapmıyor?» diye sordu, Catherine.

Kont, eğlenen gözlerle baktı. «Bu kadınlar istemezler,» dedi. «Erkeklerinin başka işler için geceleri dinlenmiş olmasını isterler.»

Catherine: Bu hepimize ders olmalı, diye düşündü.

Öğleden sonra geç saatlarda, yalçın kayalıkları gökyüzüne yükselen, geçit vermez Pindus dağlarına ulaştılar. Yolu bir çoban ve köpeğinin güttüğü bir koyun sürüsü kapatmıştı. Hayvanların yolu açmasını beklemek için Kont arabayı durdurdu. Catherine, havlayarak ve ayaklarına dolanarak koyunları sıraya sokan, onları istediği yöne götüren köpeği merakla izliyordu. «Bu köpek tam bir insan gibi davranıyor,» dedi beğeniyle.

Kont kendisine kısa bir bakış fırlattı. Bu bakışta anlayamadığı bir şey vardı Catherine'in. «Ne oldu?» diye sordu.

Kont duraksadı. «Oldukça tatsız bir öykü,» dedi.

«Ben de yetişkin bir kadınım.»

Kont: «Burası vahşî bir alandır,» dedi. «Toprak kayalık ve düşmandır. Hava bozduğu zaman yiyecek bulunmaz ve açlık başlar.» Sesi titredi.

Catherine: «Devam edin,» dedi.

«Birkaç yıl önce kötü bir fırtına oldu ve ekinler bozuldu. Çok az yiyecek vardı. Bu bölgedeki bütün çoban köpekleri baş kaldırdılar. Çalıştıkları çiftliklerden ayrılıp bir araya toplandılar.» Konuşmasını sürdürürken sesindeki dehşeti gizlemeye çalışıyordu. «Çiftliklere saldırmaya başladılar.»

«Ve koyunları öldürdüler,» dedi Catherine.

Kont yine konuşmaya başlamadan önce bir sessizlik oldu. «Hayır. Sahiplerini öldürüp yediler.»

Catherine dehşet içinde ona baktı.

«Burada yeniden insanların egemenliğini kurmak için Atina'dan birlikler göndermek zorunda kalın-

dı. Hemen hemen bir ay sürdü çatışma.»

«Ne korkunç!»

Kont Pappas soğukkanlılıkla: «Açlık korkunç şeyler yaptırır,» diye karşılık verdi.

Koyunlar yolu açmışlardı. Catherine korkuyla köpeklere baktı.

Haftalar ilerledikçe, başlangıçta Catherine'e öylesine tuhaf ve yabancı görünmüş olan şeyler bildik olmaya başladı. İnsanları arkadaş canlısı ve açık yürekli buldu. Yiyecek ve giyecek alacağı yerleri öğrendi. Yunanistan tam bir düzensizlik ülkesiydi ve yapılacak tek şey, kendini bırakarak bundan hoşlanmaya çalışmaktı. Hiç kimsenin acelesi yoktu; birisine yolu soracak olsanız, hemen sizi alıp oraya götürüyordu. Ya da: «Bir sigara içimi uzakta,» diye karşılık veriyordu. Catherine caddelerde dolaşıyor, kenti tanıyor, Yunan yazının tadını çıkarıyordu.

Karı-koca birlikte, Yunan adalarını da gezdiler. Ama Catherine'in en çok beğendiği yer çiçeklerle dolu bir tepenin bulunduğu Paros adasıydı. Gemileri yanaştığında, bir rehber iskelede bekliyordu. Onlara, katır sırtında tepeye tırmanmaktan hoşlanıp hoşlanmayacaklarını sordu.

Catherine, yakıcı güneşten korunmak için geniş kenarlı bir hasır şapka giyiyordu. Katırların sırtında dik ve dar yollardan tepeye doğru tırmanırlarken karalar içindeki kadınlar şapkasının kenarına takması için Catherine'e çiçekler veriyorlardı. İki saatlık bir yolculuktan sonra, çiçeklerle bezenmiş binlerce ağacın doldurduğu bir düzlüğe geldiler. Rehber katırları durdurdu ve önlerindeki renk cümbüşüne bakakaldılar.

Adam, acele bir İngilizceyle: «Buraya Kelebek Vadisi denir,» dedi.

Catherine, kelebek arayarak çevresine bakındıysa da göremedi. «Neden bu adı vermişler?» diye sordu.

Öteki de sanki bu soruyu bekliyormuş gibi gülümsedi. «Göstereyim,» dedi. Katırından inip eline bir

sopa aldı. Bir ağaca gidip, bütün gücüyle sopayı vurdu. Bir anda ağaçlarda çiçek sandıkları şeyler uçup boşluğu doldurdu ve ağacı çırılçıplak bıraktı. Ortalık, gün ışığında uçuşan renk renk kelebeklerle doluydu.

Larry ve Catherine gözlerine inanamayarak bakıyorlardı. Rehber, gördükleri bu mucizenin nedeni sanki kendisiymiş gibi onların bakışını gururla izliyordu. Yaşadığı en güzel günlerden biriydi bu Catherine'in ve en mükemmel gününü seçmesi gerekse, Larry'yle Paros'da geçirdiği o günü söyleyebileceğini düşündü.

«Hey! Bugün ünlü birini taşıyacağız,» dedi Metaxas. Neşe içinde gülüyordu. «Görünceye dek bekle.»

«Kimmiş o?»

«Patronun metresi Noelle Page! Bakabilirsin ama, sakın dokunma.»

Douglas, Atina'ya ilk geldiği gün, evde kısa bir an gördüğü kadını anımsadı. Çok güzeldi ve Larry sanki onu bir yerlerde görmüş gibiydi; ama bu duyguya, Catherine onu zorla bir Fransız filmine götürdüğü ve bu filmde de Noelle oynadığı için kapılıyordu. Kendisini nasıl koruyacağını bilirdi. Yeryüzünde bir tek kadın kalmasa, yine de Demiris'in kız arkadaşının yanına yaklaşmazdı. İşini o kadar çok seviyordu ki, böylesine aptalca bir şey yaparak tehlikeye atmazdı. Belki de Catherine için ondan bir resim alabilirdi yalnızca.

Noelle'i alana götüren arabayı, yolları onaran işçiler birçok kez durdurdu; ama Noelle bu gecikmeleri soğukkanlılıkla karşıladı. Demiris'in evindeki karşılaşmadan beri Larry'yi ilk kez görecekti. Bütün olanlar onu çok sarsmıştı. Daha doğrusu bütün olmayanlar sarsmıştı.

Son altı yıl, bu buluşmayı belki de yüz değişik biçimde kafasında canlandırmıştı. Bu sahneyi beyninde yineleye yineleye oynamıştı. Aklına gelmeyen tek şey, Larry'nin onu tanımamasıydı. Onun hayatındaki

en önemli olay, Larry'ye göre yüzlercesi içinden bir başka küçük serüven olmanın ötesine geçememişti. İyi ya, işini bitirmeden önce nasıl olsa anımsayacaktı onu.

Büyük bir araba, uçağın önünde durduğu ve Noelle Page aşağı indiği zaman, Larry elinde uçuş planıyla alanı geçiyordu. Arabaya yaklaşıp tatlı bir sesle: «Günaydın, Bayan Page,» dedi. «Ben Larry Douglas. Sizi ve konuklarınızı Kan'a götüreceğim.»

Noelle, sanki o hiç konuşmamış, orada yokmuş gibi arkasını dönüp yürüdü. Genç adam şaşkın şaşkın arkasından bakakaldı.

Yarım saat sonra öteki yolcular da uçağa bindiler ve araç havalandı. Konukları Côte d'Azur'a götürecekler, oradan Demiris'in yatına gidilecekti. Kolay bir uçuş oldu. Larry uçağı düzgün bir biçimde yere indirdi ve yolcuları bekleyen arabaların yanına götürdü. Yanında yardımcı pilotuyla kendisi uçaktan inerken Noelle, Metaxas'a yaklaştı ve sanki Larry orada yokmuş gibi davranarak adama: «Bu yeni pilot çok acemi, Metaxas. Ona biraz uçuş dersi ver,» dedi. Sonra da arabaya binip uzaklaştı. Larry, öfke içinde arkasından bakıyordu.

Kendi kendisine, onun pis bir kadın olduğunu ve belki de o günün ters gittiğini söylüyordu. Ama bir hafta sonra karşılaştığı başka bir durum, ciddî bir sorunla karşı karşıya olduğunun belirtisiydi.

Larry, Demiris'in buyruğuyla Noelle'i Oslo'dan alıp, Londra'ya götürdü. Daha önce olanlar yüzünden, uçuş planını çok dikkatli yapmıştı. Geçmeleri gereken birkaç tehlikeli bölge vardı ama, Larry oraların kıyılarından sıyrılacak biçimde uçuşu düzenledi ve hiç bir terslik çıkmadı. Uçağı alana indirdikten sonra, Metaxas'la birlikte Noelle'in yanına gitti. Kadın dudaklarına ruj sürüyordu. Larry kibarca: «Rahat bir yolculuk yaptığınızı umarım, Bayan Page,» dedi.

Noelle anlamsız gözlerle ona bir an baktıktan sonra, Metaxas'a döndü: «Yeteneksiz birinin kullandığı

bir uçakta her zaman rahatsız olurum.»

Larry, yüzünün kızardığını duydu. Tam konuşacağı sırada Noelle yine Metaxas'a dönüp: «Bundan sonra ben kendisiyle konuşmadan benimle konuşmamasını söyleyin ona,» dedi.

Metaxas yutkunup: «Peki efendim,» diye kekeledi.

Noelle ayağa kalkıp uçaktan çıkarken, Larry öfkeyle arkasından bakıyordu. İçinden onu tokatlamak geçiyordu ama, bunun da kendisinin sonu olacağını biliyordu. İşini her şeyden çok seviyor ve kaybetmek istemiyordu. Eğer bu işten de atılırsa artık başka bir iş bulamayacağını biliyordu. Hayır, gelecekte daha dikkatli olmalıydı.

Larry eve döndüğünde olanları Catherine'le konuştu.

«Boyuna bana sataşıp duruyor,» dedi.

«Çok korkunç bir kadın,» diye karşılık verdi, Catherine. «Sakın onu kızdıracak bir şey yapmış olmayasın, Larry?»

«Kendisiyle on sözcük bile konuşmadım.»

Catherine onun elini tuttu. Avuturcasına: «Üzülme,» dedi. «Kısa zamanda onu da etkilersin. Bekle ve gör!»

Ertesi gün, kısa bir iş için Demiris'i Türkiye'ye götürürken adam pilot kabinine geldi ve Metaxas'ın yerine oturdu. Bir el hareketiyle de yardımcı pilotu uzaklaştırdı, ikisi yalnız kaldılar. Uçağın bulutlar içine dalışını izleyerek sessizce oturdular.

Sonunda Demiris: «Bayan Page sizden pek hoşlanmıyor,» dedi.

Larry ellerinin kasıldığını duyup kendini rahat olmaya zorladı. Sesini de denetlemeye çalışıyordu. «Nedenini de açıkladı mı?» diye sordu.

«Ona kaba davrandığınızı söyledi.»

Larry, buna karşı çıkmak üzere ağzını açmışken sustu. Kendi işini kendisi çözümleyecekti.

«Özür dilerim, Bay Demiris. Daha dikkatli olmaya

çalışırım,» diye karşılık verdi.

Patronu ayağa kalktı. «Öyle yapın! Bundan böyle Bayan Page'yi kızdırmamanızı istiyorum,» diyerek dışarı çıktı.

Bundan böyle Larry, onu kızdıracak ne yapmış olabileceğini düşünüyordu. Belki de kadın yalnızca onun tipinden hoşlanmamıştı. Belki de Demiris onu sevdiği ve güvendiği için kıskanıyordu, ama bunun pek anlamı yoktu. Düşünebildiği hiç bir şeyin uzun boylu anlamı yoktu. Yine de Noelle Page onu işinden attırmaya çalışıyordu.

Larry, işinden atılmayı, baş vurma formları doldurmayı, bir okul çocuğu gibi görüşmeler yapmayı, beklemeyi; ucuz barlarda, sokak kadınlarıyla öldürmeye çalıştığı uzun saatları düşündü. Catherine'in anlayış ve hoşgörüsünü ve bu yüzden ondan nasıl nefret ettiğini anımsadı. Hayır, bütün bunları yeniden yaşayamazdı. Bir başka başarısızlığa dayanamazdı.

Beyrut'ta birkaç gün kaldıkları sırada, Larry bir sinemanın önünden geçerken, Noelle Page'in bir filminin oynadığını gördü. Hem filmden hem de yıldızından nefret etmeye hazır olarak, bir içgüdüyle sinemaya girdi; ama Noelle o kadar başarılıydı ki, Larry sürüklenip gittiğini duydu. Yine o garip duyguya, Noelle'i tanıdığı duygusuna kapıldı.

Onu izleyen pazartesi günü, Noelle ve Demiris'in bazı iş arkadaşlarını Zürih'e götürdü. Sonra kadınla yalnız kalıncaya kadar bekledi ve ona yaklaştı. Kendisine yaptığı son uyarıyı düşünerek, konuşup konuşmamak konusunda duraksadıysa da bu düşmanlığı yıkabilmek için düşünebildiği tek yol, ona yine de iyi ve dostça davranmaktı. Bütün yıldızlar bencil olur ve filmlerinin beğenilmesi hoşlarına giderdi. İşte bu yüzden ona yaklaşıp özenli bir incelikle: «Özür dilerim, Bayan Page,» dedi. «Geçen gece bir filminizi seyrettiğimi söylemek istiyordum. Gördüğüm en iyi yıldızlardan birisi olduğunuzu düşünüyorum.»

Noelle bir an ona baktı: «Sizin eleştirmenliğinizin, pilotluğunuzdan daha iyi olmasını isterdim ama, bu işin gerektirdiği ne zekâ ne de zevk var sizde,» diyerek uzaklaşıp gitti.

Larry olduğu yerde kaldı. Allahın belâsı kadın! Bir an arkasından koşup kendisi için ne düşündüğünü ona söylemeyi düşündüyse de, bu büsbütün onun eline düşmek olacaktı. Hayır. Şu andan başlayarak yalnızca işini yapacak ve ondan uzak durmaya çalışacaktı.

Olayı izleyen birkaç hafta süresince Noelle onun uçağıyla birçok yolculuklar yaptı. Larry, kendisiyle konuşmaktan ve yüz yüzel gelmekten hep kaçındı. Yolcularınarasına hiç girmedi ve gereken durumlarda da bunu Metaxas'a yaptırdı. Noelle'le aralarında artık hiç bir olay çıkmıyordu, Larry sorunu böylece çözümlemiş olduğu için kendini kutlamaktaydı.

Ama bir süre sonra anlayacağı gibi kendini kutlamakta pek acele etmişti.

Bir gün, Demiris onu villasına çağırdı. «Bayan Page, bazı işlerim için Paris'e gidiyor. Onun yanından ayrılmamanızı istiyorum sizden.»

«Elbette, Bay Demiris.»

Adam onu bir an inceledi, bir şey daha ekleyecek gibi oldu, ama düşüncesini değiştirdi. «Hepsi bu,» dedi.

Noelle, Paris'e giden tek yolcuydu ve Larry daha küçük bir uçağı almaya karar verdi. Metaxas'ın kadınla ilgilenmesini sağlayarak hep gözden uzak, pilot kabininde kaldı. İndikleri zaman Noelle'e doğru yürüdü ve: «Özür dilerim, Bayan Page,» dedi. «Bay Demiris, Paris'te bulunduğunuz sürece yanınızdan ayrılmamamı söyledi.»

Kadın ona tiksintiyle bakarak: «Pekâlâ,» dedi. «Yalnızca varlığınızı bana duyurmayın.»

Larry buz gibi bir sessizlik içinde başını salladı.

Havaalanından kente özel bir arabayla gittiler. Genç adam, şoförle birlikte öne, Noelle arkaya otur-

muştu. Kente giderlerken hiç konuşmadılar. İlk durakları bir bankaydı. Noelle, müdürle konuşur ve sonra alt katta kasaların bulunduğu yere giderken Larry onu girişte bekledi. Kadının işi aşağı yukarı yarım saat sürmüştü. Döndüğünde bir tek söz etmeden Larry'nin önünden geçip gitti. Genç adam bir an arkasından baktı, sonra onu izledi. Daha sonra büyük bir mağazanın önünde durdular ve Noelle arabayı geri yolladı. Dükkâna girmiş istediklerini seçiyor, aldıklarını Larry-ye veriyordu: Çantalar, kemerler, kokular, ayakkabılar satın aldığı bir düzine kadar mağazaya girip çıktı. Larry'nin kolları paketlerle dolmuştu. Kadın, onun tedirginliğini gördüğü halde hiç bir şey söylemiyordu. Larry, peşi sıra giden evcil bir hayvandı sanki.

Yine cadde boyunca yürürlerken yağmur başladı Yayalar sığınacak bir yer bulmak için koşuşuyorlardı. Noelle: «Beni burada bekle,» diye buyurdu.

Larry olduğu yerde durup, caddenin karşısında bir lokantaya girişini izledi kadının. Kolları paketlerle dolu, ona ve davranışlarına katlandığı için kendisine küfürler ederek, tam iki saat şakır şakır yağan yağmur altında bekledi. Tuzağa düşürülmüştü ve nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Catherine ilk olarak, Constantin Demiris'le villasında karşılaştı. Larry, patronu için Kopenhag'dan getirdiği bir paketi vermeye gitmiş ve Catherine de ona katılmıştı. Açılan bir kapının ardından Demiris dışarı çıktığı sırada konuk odasında durmuş, güzel bir resme bakıyordu. Yunanlı bir an ona baktıktan sonra «Manet'yi sever misiniz, Bayan Douglas?» diye sordu.

Catherine döner dönmez, üzerine bir sürü şey duyduğu bu efsane kahramanıyla kendini yüz yüze buldu. İki izlenim edindi: Constantin Demiris, düşündüğünden daha uzun boyluydu ve neredeyse insanı ürküten bir gücü vardı. Ona Yunanistan'ı beğenip beğenmediğini, evinin rahat olup olmadığını, sordu ve onu daha da

rahat ettirebilmek için bir şey yapabilirse sevineceğini söyledi. Ve hatt -Tanrı bilir nasıl!- minyatür kuşlar topladığını bile biliyordu. «Çok güzel bir tane gördüm,» dedi. «Size göndereceğim.»

O sırada Larry geldi ve ayrıldılar.

«Demiris'i nasıl buldun?» diye sordu Larry.

«Çok hoş bir insan. Onunla çalışmaktan hoşlanmana hiç şaşmamalı.»

«Ve onunla çalışmayı sürdüreceğim de.» Sesinde Catherine'in anlayamadığı bir inat vardı.

Ertesi gün genç kadın güzel bir porselen kuş aldı.

Ondan sonra Catherine, Demiris'i iki kez daha gördü. Bir kez Larry'le gittiği bir yarışta, bir seferinde de Demiris'in villâsında verdiği bir yılbaşı toplantısında. Her seferinde de Catherine'le konuşmak için yanına gitti. Demiris baştan ayağa çok değerli bir insandı.

Ağustos'ta Atina festivali başladı. Akropolis eteklerindeki açıkhava tiyatrosunda iki ay boyunca oyunlar, bale, opera gösterileri ve konserler vardı. Catherine, Larry'yle birlikte birçok oyun gördü. O olmadığı zaman da Kont Pappas kendisini götürüyordu. Eski oyunların, kendi orijinal sahnelerinde oynandığını görmek büyüleyiciydi.

Bir gece Kont Pappas'la birlikte gördükleri, Medea adlı oyun üzerine konuşarak yürüyorlardı. Daha sonra Larry üstüne konuşmaya başladılar. Pappas: «Çok ilgi çekici bir adam,» dedi: «Polymechanos.»

«Ne demek o?»

«Çevirmesi çok zor.» Bir an düşünüp ekledi: «Buluşlar yapabilen demek.»

«Yaratıcı mı demek yani?»

«Evet ama, anlamı daha geniş. Her zaman yeni bir düşünce, yeni plan bulan birisi demek.»

Başlarının üzerinde çok güzel, sanki balmumundan yapılmışa benzeyen bir ay vardı. Gece hoş ve ılıktı. Plaka boyunca yürüyorlardı. Tam karşıdan karşıya geçecekleri sırada bir araba köşeyi dönüp üstlerine

gelmeye başladı ve Kont, Catherine'i kolundan yakalayıp kenara çekti.

Sonra da gözden kaybolan arabanın arkasından: «Aptal,» diye bağırdı.

Catherine: «Burada herkes böyle araba kullanıyor,» dedi.

Pappas anlamlı anlamlı gülümsedi: «Nedenini biliyor musunuz? Yunanlılar hâlâ otomobil devrine geçemediler. Yüreklerindeki dünyada hâlâ eşeğe biniyorlar!»

«Şaka yapıyorsunuz.»

«Ne yazık ki şaka değil. Eğer Yunanlıların yüreğini öğrenmek istiyorsanız, turistler için yazılmış kitapları okumayın. Gerçekten, biz hâlâ başka yüzyıllarda yaşıyoruz. Duygusal yönden çok ilkeliz. Büyük tutkular, derin hazlar ve yüce acılarla doluyuz, onları uygar bir maskeyle nasıl örteceğimizi daha öğrenemedik.»

«Bunun da kötü bir şey olduğunu sanmıyorum,» dedi Catherine.

«Belki değil, ama gerçeği bozuyor. Yabancılar bize baktıkları zaman gördüklerini sandıkları şeyi görmüyorlar. Bu tıpkı uzaktaki bir yıldıza bakmak gibi. Gerçekten yıldızı görmüyorsunuz, gördüğünüz yalnızca geçmişin bir yansıması.»

O sırada alana varmışlardı. Camlarında, «Fal Bakılır,» yazılı birçok küçük dükkânın önünden geçtiler.

Catherine: «Burada bir sürü falcı var, değil mi?» diye sordu.

«Biz kör inançları olan bir ulusuz.»

Catherine başını salladı: «Korkarım buna inanmayacağım.»

O sırada küçük bir tavernaya gelmişlerdi. Pencerede, el yazısıyla yazılmış bir levhada «MADAM PİRİS - FAL BAKILIR,» yazılıydı.

Kont: «Büyücülere inanır mısınız?» diye sordu.

Catherine onun şaka yapıp yapmadığını anlamak için dikkatle baktı. Yüzü ciddîydi. «Büyücü derken sü-

pürge sopaları, kara kediler, kaynayan kazanlar demek istemiyorum.»

«Ya ne demek istiyorsunuz.»

Başıyla levhayı gösterdi. «Madam Piris büyücüdür. Geçmişi ve geleceği okur.»

Catherine'in yüzündeki kuşkuyu gördü. «Size bir öykü anlatacağım,» dedi: «Yıllar önce Atina polis şefi, Vasilly adında bir adamdı ve benim arkadaşımdı; bu işe atanmasında ben etkili olmuştum. Ayrıca, çok dürüst bir insandı ve onun bozulmasını isteyenler vardı. Bozamayınca onu ortadan kaldırmaya karar verdiler.» Catherine'in koluna girdi ve caddeyi geçip parka doğru yürüdüler.

«Bir gün Vasilly bana gelip kendisini tehdit ettiklerini söyledi. Çok yürekli bir adamdı ama, tehdidi yapan da güçlü ve acımasız biriydi. Adamı gözlemek, Vasilly'yi korumak için detektifler tutuldu. Ama yine de yaşayacak pek uzun ömrü kalmadığı duygusu içindeydi. İşte o zaman bana geldi.»

Catherine büyülenmiş gibi onu dinliyordu. «Siz ne yaptınız?» diye sordu.

«Gidip, Madam Piris'e fal baktırmasını söyledim.» Düşünceleri geçmişe dalmış halde bir an sustu.

«Gitti mi?» diye sordu Catherine.

«Nasıl? Ah! Evet... Ona ölümün ansızın ve beklenmedik bir biçimde geleceğini, öğle üzeri bir aslandan sakınmasını söyledi. Oysa taştan birkaç aslan heykeli ve hayvanat bahçesindeki dişi dökülmüş aslanlardan başka aslan yoktur Yunanistan'da.»

Catherine, konuştukça Kontun sesinden yükselen gerilimi duyuyordu. «Vasilly, aslanların iyi korunmuş yerlerde bulunup bulunmadıklarını kendi gözleriyle görmek için kalkıp gitti hayvanat bahçesine ve daha sonra gelecek her vahşî hayvanı ona göstermelerini istedi. Görünürde hiç bir şey yoktu.»

«Bir hafta geçip de gerçekten hiç bir şey olmayınca falcının yanıldığını, ona inanmakla geri kafalılık et-

tiğini düşünmeye başladı. Bir cumartesi sabahı kendisini almak üzere bürosunun önünde durdum. Oğlunun dördüncü yaş günüydü ve kutlamak için gemiyle bir adaya gidecektik. Kent saatı tam on ikiyi vururken bürosunun önünde durdum. Tam girişe geldiğim sırada içeride büyük bir patlama oldu. Vasilly'nin odasına girdim hemen.» Sesi sertleşmiş ve tuhaflaşmıştı. «İçeride ne odadan, ne de Vasilly'den eser kalmıştı.»

Catherine: «Korkunç!» diye mırıldandı.

Bir an konuşmadan yürüdüler. Catherine: «Ama büyücü yanılmıştı, değil mi?» diye sordu. «Onu bir aslan öldürmedi.»

«Aslan öldürdü. Polis daha sonra olayı aydınlattı: Sana söylediğim gibi, oğlunun doğum günüydü. Vasilly'nin masasında çocuğa götüreceği armağanlar yığılıydı. Birisi, oğluna sunulmak üzere bir armağan getirip masasına bıraktı.» Catherine yüzünden kanın çekildiğini duydu. «Oyuncak bir aslan değil mi?»

Kont Pappas başını salladı: «Evet. 'Öyle üzeri bir aslandan sakının!'»

Catherine titredi. «Sinirlerimi kötü biçimde bozdu bu öykü.»

Kont anlayışla ona baktı: «Madam Piris, insanı eğlendiren falcılardan değildir.»

Parkı geçip caddeye varmışlardı. Boş bir taksi geçiyordu. Kont hemen çağırdı, on dakika sonra Catherine evindeydi.

Yatacakları sırada öyküyü Larry'ye anlattı ve yine tüylerinin ürperdiğini duydu. Larry ona sarılıp yatıştırmaya çalıştıysa da Catherine uzun zaman uyuyamadı.

NOELLE VE

CATHERİNE

Atina: 1946

NOELLE PAGE de olmasaydı, Larry Douglas'ın canını sıkan hiç bir şey olmayacaktı. Bulunmak istediği yerdeydi ve yapmak istediği işi yapıyordu. Uğraşını, tanıştığı kimseleri ve hizmetinde çalıştığı adamı seviyordu. Uçmadığı zamanlardaki yaşantısı da aynı ölçüde doyurucuydu. Yerde bulunduğunda zamanının büyük bir bölümünü Catherine'le birlikte geçiriyordu; ama iş saatları düzenli olmadığı için, Catherine her zaman onun nerede olduğunu bilmiyor ve Larry de kendisine ayıracak çok zaman bulabiliyordu. Kont Pappas ve yardımcı pilotu Metaxas'la birlikte partilere gidiyor, bunların da çoğu sefahat partileri oluyordu. Yunan kadınları tutkulu ve ateşliydiler. Demiris'in yanında çalışan kadınlardan biri olan Helena'yla araları çok iyiydi ve Atina dışına çıkıp otellerde kalıyorlardı. Helena ince uzun, siyah gözlü, güzel bir kızdı. Evet, bütünüyle Larry'nin hayatı çok tatlıydı.

Demiris'in sarışın, şeytan metresi dışında...

Larry'nin, bu garip nefret konusunda en küçük bir bilgisi bile yoktu; ama nedeni ne olursa olsun, hayatını tehlikeye sokuyordu. Larry ona karşı kibar, ilgisiz, dost olmayı denemiş, ama ne yaparsa yapsın, sonunda Noelle onu aptal yerine koymayı becermişti. Genç adam, bu konuda Demiris'e yakınmayı bile düşünmüş, ama adamın, kendisiyle Noelle arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa sonucun ne olabileceğini kestiremediği için susmuştu. İki sefer de, Noelle'in bineceği uçağı kendisi yerine Metaxas'a kullandırmaya kalkışmış, ama her seferinde Demiris'in sekreteri telefon ederek patronun, uçağı onun kullanmasını istediğini söylemişti.

Kasım sonlarına doğru bir sabah, Larry'ye telefon edildi ve Noelle Page'i Amsterdam'a götürmesi söylendi. Larry hava durumunu araştırdıktan sonra Amsterdam'da kötü olduğu karşılığını aldı. Kalın bir sis geliyor ve öğleden sonra görüş uzaklığının sıfıra ineceği söyleniyordu. Bunun üzerine, Demiris'in sekreterine telefon ederek o gün gitmelerinin mümkün olamayacağını söyledi. Sekreter kendisini yeniden arayacağı karşılığını verdi. On beş dakika sonra da telefon ederek, Bayan Page'in saat ikide uçuşa hazır durumda havaalanında bulunacağını bildirdi. Larry havanın değiştiği olasılığını umut ederek bir kez daha araştırdıysa da yine eskisi gibi olduğunu öğrendi.

Paul Metaxas: «Aman Allahım,» diye homurdanıyordu. «Amsterdam'a gitmesi şart galiba.»

Ne var ki, Larry bunun yalnızca Amsterdam'a gitme sorunu olmadığını hissediyordu. İkisi arasındaki bir çatışmaydı bu. Larry'ye kalsa, Noelle'i bir dağa çarpabilir ve parçalayabilirdi ama, bu aptal şeytan için kendi hayatını da tehlikeye atamazdı. Konuyu tartışmak üzere Demiris'e telefon etti, ama bir toplantıdaydı ve bulmak olanaksızdı. Artık havaalanına gidip bu uçuşu ertelemesi için yolcusuyla konuşmaktan başka çıkar yolu yoktu. Saat bir buçukta oraya vardı. Saat üç oldu-

ğunda Noelle hâlâ görünmemişti. Metaxas: «Belki de düşüncesini değiştirmiştir,» diye konuştu.

Ama Larry onu daha iyi tanıyordu. Zaman ilerledikçe daha çok sinirlenmekteydi ve sonunda onun niyetinin de bu olduğunu anladı. Kendisini, sonunda işinden edecek olan bir telâş içine sokmak istiyordu. Demiris'in o bildik lüks arabası durduğu ve Noelle içinden çıktığı sırada Larry terminalde hava durumunu bir kez daha gözden geçiriyordu. Kadını karşılamak üzere yürüdü.

Sesini sakinleştirmeye çalışarak: «Korkarım uçuş ertelendi, Bayan Page,» dedi. «Amsterdam havaalanı sis içinde kalmış.»

Noelle, sanki kendisi orada yokmuş gibi ötelere baktı ve Metaxas'la konuştu: «Uçakta otomatik iniş aletleri var, değil mi?»

Metaxas beceriksiz bir biçimde: «Evet, öyle,» dedi.

«Gerçekten şaşırdım,» diye ekledi Noelle. «Nasıl oldu da, Bay Demiris bir korkağı pilot diye işe aldı. Bu konuda kendisiyle konuşacağım.»

Dönüp uçağa doğru yürüdü. Metaxas arkasından baktı ve: «Aman Tanrım! Ona ne oldu bilmiyorum, Larry. Hiç böyle şeyler yapmazdı. Özür dilerim.»

Larry, sarı saçlarını rüzgârda savurarak alanı geçen Noelle'i seyretti. Hiç kimseden böylesine nefret etmemişti.

Metaxas onu izliyordu. «Gidiyor muyuz?» diye sordu.

«Gidiyoruz.»

Yardımcı pilot derin derin içini çekti, iki adam da uçağa doğru yürüdüler. İçeri girdiklerinde Noelle Page oturmuş, bir derginin sayfalarını tembel tembel çeviriyordu. Larry bir an ona baktı, öylesine öfkeliydi ki konuşmaya korktu. Kabine girip uçağı gözden geçirmeye başladı.

On dakika sonra alandan kalkış izni aldılar ve Amsterdam'a doğru yola çıktılar.

Yolculuğun ilk yarısı olaysız geçti. İsviçre aşağıda bir kar örtüsünün altında uzanıyordu. Almanya'yı geçtikleri sırada hava kararmaya başlamıştı. Larry, durumu öğrenmek üzere Amsterdam'ı yeniden aradı. Sisin Kuzey Denizi'nden geldiğini ve kalınlaştığını söylediler. Genç adam, kötü yazgısına küfür ediyordu. Rüzgâr değişmiş ve sis dağılmış olsaydı sorun da çözülmüş olacaktı; ama şimdi bir karar vermesi, ya Amsterdam'a inme tehlikesini göze alması ya da başka bir alana uçması gerekiyordu. Bir an için, gidip sorunu yolcusuyla tartışmayı düşündü ama, hemen gözlerinin önüne onun yüzündeki tiksinti dolu anlam geldi.

«Özel uçak bir-sıfır-dokuz, lütfen bize uçuş planınızı verir misiniz?» Münih'deki kuleydi konuşan. Larry kesin bir karara varmalıydı. Hâlâ, Brüksel'e, ya da Lüksemburg'a inebilirdi.

Ya da Amsterdam'a.

Ses yeniden duyuldu. «Özel uçak bir-sıfır-dokuz-lütfen uçuş planınızı açıklar mısınız?»

Larry, konuşmaya başladı «Özel uçak bir-sıfır-dokuz dan Münih kulesine. Amsterdam'a gidiyoruz.» Bu sırada Metaxas onu izliyordu.

«Aman Allahım! Keşke hayat sigortamı iki katına çıkarsaydım,» diye bağırdı. «Gerçekten başarabileceğimizi sanıyor musun?»

Larry acı bir sesle: «Gerçeği bilmek ister misin?» dedi. «Artık metelik verdiğim yok buna.»

«Çok güzel. İki manyakla birlikte bir uçağa kapanmış durumdayım,» diye yakındı Metaxas.

Onu izleyen bir saat içinde, Larry arada bir verilen hava raporlarını dinleyerek kendini hepten işine kaptırdı. Hâlâ rüzgârın değişeceğini umuyordu; ne var ki, Amsterdam'a varmalarına yarım saat kaldığı halde, durum eskisi gibiydi: Kalın sis. Âcil durumlar dışında, alan trafiğe kapanmıştı. Larry, Amsterdam'daki kontrol kulesiyle ilişki kurdu. «Özel uçak bir-sıfır-dokuzdan Amsterdam kulesine. Alana yaklaşıyoruz.»

Hemen hemen aynı anda bir ses duyuldu. «Ams-

terdam kulesinden Özel uçak bir-sıfır-dokuza. Alanımız kapalı Brüksel'e dönün!»

Larry: «Özel uçak Bir-sıfır-dokuzdan kuleye. Olumsuz. Âcil durumdayız!»

Metaxas dönmüş, şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Yeni bir ses duydular: «Özel uçak bir-sıfır-dokuz! Amsterdam havaalanı hareket şefi konuşuyor: Tam anlamıyla sis altındayız. Görüş sıfır. Yineliyorum: Görüş sıfır. Âcil olan durumunuz nedir?»

«Petrolümüz bitiyor. Yalnızca oraya gelecek kadar var.»

Metaxas, yarı yarıya dolu olduğunu gördüğü depolara baktı. «Allahını seversen,» diye parladı. «Çine gitmemize yetecek kadar petrol var.»

Kısa bir sessizlikten sonra ses yine duyuldu. «Özel uçak bir-sıfır-dokuz! Size âcil iniş yaptıracağız.»

Larry oparlörü kapatıp Metaxas'a döndü «Depoyu boşalt!» dedi.

Adam yutkundu ve şaşkın bir sesle: «Depoyu mu?» dedi.

«Duydun beni, Paul! İnmemize yetecek kadar bırak!»

«Ama Larry...»

«Allahın cezası. Tartışmayı bırak. Eğer oraya yarı yarıya dolu bir depoyla inersek uçuş izinlerimizi öyle çabuk elimizden alırlar ki, neye uğradığını anlayamazsın.»

Metaxas başını sallayarak gaz boşaltma koluna uzandı. Gözünü göstergeden ayırmaksızın dökmeye başladı. Beş dakika sonra yalnızca şöyle böyle seçebildikleri pilot kabini dışında her şeyi karanlıklara gömen beyaz bir sisle sarılmışlardı. Zamandan, yerden ve dünyanın geri kalan bölümünden kopmuşlardı. Larry bu durumu bir kez de eğitim uçuşunda yaşamıştı, ama oradaki bir oyundu; şimdiyse hayatı söz konusuydu. Burada sonuç yaşamak ya da ölmekti. Aynı durumun yolcuyu nasıl etkilediğini merak etti ansı-

zın. Bir kalp krizi geçirmesini istiyordu. Yine kontrol kulesinin sesi duyuldu.

«Amsterdam kontrol kulesinden Özel Uçak bir-sıfır-dokuza! Sizi inişe geçireceğiz. Ne dersem aynısını yapın! Sizi radarda izliyoruz. Üç derece batıya dönün ve yeni yön verinceye dek şimdiki durumunuzu koruyun! Bu hızla, on sekiz dakika içinde ineceksiniz.»

Ses çok sinirliydi. Larry acı acı, bunu gerektiren nedenleri de olduğunu düşündü. En küçük bir yanlışta uçak denize saplanırdı. Larry, söyleneni yaptı ve yaşamakla arasındaki tek bağıntı olan bu ses dışında her şeyi kafasından sildi. Uçağı sanki kendisinden bir parçaymış gibi kalbi, ruhu ve kafasıyla kullanıyordu. Ter içinde yanında oturan Metaxas'ın farkında bile değildi ve eğer kurtulurlarsa bunu yalnızca Larry başarmış olacaktı. Hayatında hiç böyle sis görmemişti. Onu her yanından saran, gözlerini kör eden, baştan çıkartan, öldürücü bir yanlış yapmaya zorlayan şeytanî bir düşmandı. Saatta iki yüz elli mil hızla iniyor ve pilot kabininden başka bir şey göremiyordu. Pilotlar sisten nefret ederlerdi. İlk kural şuydu: Ya üzerine çık ya altına dal, ama ne yap yap kurtul ondan. Şimdiyse hiç bir kurtuluş yolu yoktu. Şımarık bir kadın yüzünden dönülmez bir yere gelmişti. Bozulabilecek aletlerin ve yanlış yapabilecek insanların elinde çaresizdi. Yine o çıplak ses duyuldu ve Larry'ye sanki daha da sinirliymiş gibi geldi.

«Amsterdam kulesinden Özel Uçak bir-sıfır-dokuza: İnişinizin ilk bölümüne başlıyorsunuz: Kanatlarınızı alçaltın ve inişe başlayın. İki bin ayağa inin... bin beş yüz ayağa inin... bin ayağa inin...»

Hâlâ altlarındaki alandan iz yoktu. Sanki hiç bir yerde değillerdi. Uçağa çarpmak için kendilerine yaklaşan toprağı duyuyordu.

«Hızınızı yüz yirmiye indirin... tekerleklerinizi alçaltın... altı yüz ayak yüksektesiniz... hız yüz mil...

dört yüz ayaktasınız...» Ve Allahın cezası alandan hâlâ hiç bir iz yoktu! Sis şimdi sanki daha da kalınlaşmıştı.

Metaxas'ın alnı terden parlıyordu. «Nerede bu Tanrı'nın belâsı?» diye fısıldadı.

Larry çabucak altimetreye bir göz attı. İğne üç yüz ayağa doğru düşüyordu. Sonra üç yüz ayağın altına düştü. Toprak saatta yüz mil hızla onlara doğru geliyordu. Altimetre şimdi yalnızca yüz elli ayak yüksekte olduklarını gösteriyordu. Bu işte bir terslik vardı. Şu anda artık alan ışıklarını görmeleri gerekiyordu. Önünü görebilmek için kendini zorladıysa da görebildiği tek şey, aldatıcı ve kör eden sisti.

Metaxas'ın gergin sesini duydu: «Altmış mile indik.» Hâlâ hiç bir şey yoktu.

«Yirmi ayak!»

Ve toprağın karanlıklar içinde yaklaştığını gördüler. Hiç bir şeyin yararı yoktu. İki saniye içinde çarpışacaklardı. Hemen bir karar vermeliydi.

Larry: «Yeniden havalanacağım,» dedi. Elleri gerildi; gerçekten de yeniden kalkışa geçecekti ki, önlerinde pisti aydınlatan elektrik direkleri ortaya çıktı. On saniye sonra yere inmişlerdi.

Durdukları zaman, Larry ne yaptığını bilmez bir biçimde bütün makineleri durdurdu ve kendisi de hareketsiz kaldı. Sonunda ayağa kalktığı zaman şaşkınlık içinde dizlerinin titrediğini gördü. Havada garip bir koku duyarak Metaxas'a döndü. Zavallı adam utanarak gülümsedi:

«Üzgünüm,» dedi Metaxas. «Altımı kirlettim.»

Larry başını salladı: «İkimizin yerine de,» dedi. Dönüp yolcu odasına yürüdü. Kadın oturmuş, soğukkanlılıkla bir dergiyi karıştırıyordu. Larry onu inceleyerek, bağırıp çağırmamak için kendini zor tutarak ve onu böyle yapan şeyin ne olduğunu bulabilmek için dualar ederek oracıkta durdu kaldı. Noelle Page son beş dakika içinde ölüme nasıl da yaklaşmış olduğunu görmüştü. kesinlikle, ama yine de saçının bir teli bile

kımıldamadan öylece oturuyordu.

«Amsterdam!» diye bildirdi Larry.

Noelle arabanın arka koltuğunda, Larry de şöförle birlikte ön koltukta oturmuş, derin bir sessizlik içinde Amsterdam'a girdiler. Metaxas, uçağı servise sokmak için alanda kalmıştı. Sis hâlâ kalın olduğu için yavaş yavaş gidiyorlardı. Sonra ansızın dağılmaya başladı.

Büyük bir alanı geçip, Amstel Oteli'nin önünde durdular. Girişe geldiklerinde Noelle, Larry'ye: «Bu gece tam onda beni alın,» dedi ve otel yöneticisi eteklerine dolanmış yaltaklanırken dönüp asansöre doğru yürüdü. Küçük bir komi, Larry'yi birinci katta, otelin arkasına düşen, ufak ve rahatsız bir odaya götürdü. Hemen mutfağın yanındaydı ve Larry duvardan tabak, çatal seslerini, kaynayan kazanlardan çıkan karışık kokuları duyuyordu. İçeriye bir göz attıktan sonra ters ters: «Buraya köpeğimi bile bağlamam,» dedi.

Çocuk: «Özür dilerim,» diye karşılık verdi: «Bayan Page sizi en ucuz odaya yerleştirmemizi söyledi!»

Larry, **pekâlâ**, diye düşündü. **Ona haddini bildirmenin bir yolunu bulacağım. Constantin Demiris, dünyada özel pilotu olan tek insan değil. Yarın araştırmaya başlayacağım. Bir sürü zengin arkadaşıyla tanıştım. En azından yarım düzinesi benim onlar için çalışmama bayılır. Ama sonra,** diye düşündü, **Demiris beni işimden atarsa istemezler. Eğer atılırsam kimse yanıma yaklaşmaz.** Banyo koridorun sonundaydı. Larry çantasını açıp bir havlu çıkardı ve oraya gitmek üzereyken, **boş ver,** diye düşündü. **Ne diye onun için banyo yapayım? Keşke domuz gibi pis koksam.** Bir içki içmek için otelin barına gitti. Duvardaki saata bakıp onu çeyrek geçtiğini gördüğü zaman üçüncü içkisini içiyordu. Saat tam onda, demişti! Larry ansızın bir telâşa kapıldı. Çarçabuk hesabı ödeyip, asansöre doğru yürüdü. Noelle beşinci kattaki imparator dairesindeydi. Uzun koridoru geçerken, böyle davranma olanağını ona verdiği için kendisine küfrediyordu. Gecikmesine özürler arayarak

kapışını çaldı. Açan olmadı ve Larry kolu çevirdiğinde kilitsiz olduğunu gördü. Büyük ve çok güzel döşenmiş oturma salonuna girip bir an kararsızlık içinde bekledikten sonra: «Bayan Page,» diye seslendi. Bir karşılık alamadı. Demek ki planı buydu:

Üzgünüm Costa, sevgilim; ama ona güvenilemeyeceğini sana söylemiştim. Beni saat onda almasını kendisinden istemiştim. Ama o, barda oturmuş sarhoş oluyordu. Yalnız gitmek zorunda kaldım.

Banyodan gelen bir gürültü duydu ve o tarafa yöneldi. Kapısı açıktı. Tam, Noelle Page duştan çıkarken girdi içeri. Üzerinde, başına sardığı bir Türk havlusundan başka bir şey yoktu!

Kadın dönüp, orada duran Larry'yi gördü. Genç adam başını çevirerek özür dilemek üzereydi ki, Noelle ilgisiz bir biçimde: «Bana şu havluyu verin,» dedi. Sanki karşısında hizmetçisi vardı. Larry onun terbiyesizliğiyle ve öfkesiyle başa çıkabilirdi ama, kendini beğenmiş ilgisizliği, içinde bir şeylerin patlamasına yol açıyordu.

Ona doğru yaklaşıp kavradı ve bunu yaparken de öc almak için o güne dek özlemini çekmiş olduğu her şeyi fırlatıp attığını biliyordu. Ama kendini denetlemesi artık olanaksızdı. İçindeki öfke aylardır birikiyor, onun terbiyesizlikleri, aşağılamaları, tehditleriyle besleniyordu. Kadının çıplak bedenine uzanırken içinde yananlar bunlardı. Noelle bağırsa, bir vuruşta onu sustururdu. Ama Noelle adamın yüzündeki vahşî anlamı gördü ve onu kaldırıp yatak odasına götürürken hiç sesini çıkarmadı.

İçinde bir şeyler, durup özür dilemesini, sarhoş olduğunu söylemesini, kendini kurtarmak için çok geç olmadan buradan çıkmasını, söylüyordu ama, daha şimdiden çok geç olduğunu da biliyordu. Artık dönüş yoktu. Vahşî bir biçimde onu yatağa fırlatıp yanına yaklaştı.

Bu yaptığı yüzünden alacağı cezanın ne olduğu-

nu düşünmemeye çalışarak bütün dikkatini onun bedeni üzerinde topladı. Bütün olanlar yüzünden Demiris'in kendisini nasıl cezalandıracağını kestiremiyordu; çünkü Yunan gururu onu yalnızca işinden atmakla doyurulamazdı. Larry cezanın bundan çok fazla olacağını kestirebilecek kadar tanıyordu adamı. Ama bunu bilmesi bile kendini durdurmasına yetmiyordu. Noelle, gözleri pırıl pırıl yatıyordu. Onunla sevişmeye başlayınca, bunu uzun zamandır istemekte olduğunu da anladı. Kadının duyduğu istek, nefretle karışıktı ve onu kendisine çeken kollarının boynuna sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi dolandığını duydu. Noelle, «Geriye hoş geldin!» dediği zaman da onun ya çıldırdığını yahut kendisini bir başkasıyla karıştırdığını düşündü; ama aldırmadı. Çünkü bu sevişme ona büyük heyecanlar veriyordu ve artık işlerin düzeleceğini bilmekteydi.

NOELLE VE

CATHERİNE

Atina: 1946

AÇIKLANAMAZ bir biçimde zaman, Catherine'in düşmanı olmuştu. İlkönce bunu anlayamadı. Geriye baktığında, zamanın ona karşıt bir kavram olarak çalışmaya başladığı anı tam olarak söyleyemiyordu. Larry'nin sevgisinin ne zaman, nasıl ve niçin yok olduğunu bilemiyordu. Ama bir gün onun, zamanın sonsuz koridorlarında gerçekten gözden yittiğini anlamıştı. Geriye kalan, bu sevginin boş bir yankısıydı. Ne olduğunu, neyin ters gittiğini anlamaya çalışarak günlerce boş evinde oturdu. Düşünebileceği hiç bir belirgin olay, üzerinde durup, **işte Larry o zaman beni sevmedi artık,** diyebileceği hiç bir ipucu yoktu. Belki de Demiris'le Afrika'da geçirdiği üç haftanın sonunda geri döndüğü zaman başlamıştı. Oysa Catherine, Larry'yi sandığından çok daha fazla özlemişti. **Hep uzaklarda,** diye düşündü. **Tıpkı savaş sırasında olduğu gibi; ne var ki bu kez düşman yok.**

Ama yanılıyordu. Bir düşman vardı!

«Sana en iyi haberi daha vermedim,» dedi Larry.

«Maaşımı yükselttiler. Ayda yedi yüz dolar. Nasıl?»

«Çok iyi,» diye karşılık verdi Catherine. «Yurda daha erken dönebiliriz.» Ve Larry'nin yüzündeki gerilimi gördü. Acele ekledi: «Ne oldu?»

Kocası ters bir sesle: «Yurdumuz burası,» dedi.

Catherine, anlamayarak ona baktı: «Evet, şimdilik,» diye zayıf bir sesle ona katıldı, «Yani demek istiyorum ki, hep burada yaşamak istemeyeceksin elbette.»

«İşler hiç böylesine iyi gitmemişti. Tıpkı bir tatilde yaşamak gibi.»

«Ama Amerika'da yaşamak gibi değil.»

«Allah cezasını versin Amerika'nın. Tam dört yıl orası için hayatımı ortaya koydum, karşılığında bana ne verdi? Bir avuç teneke madalya! Savaştan sonra iş bile vermediler.»

«Bu doğru değil. Sen...»

«Ne olmuş bana?»

Catherine, onun eve ilk döndüğü gece tartışma çıkarmak istemiyordu. «Bir şey yok, sevgilim» dedi. «Yorgunsun. Erken yatalım.»

«Yatmayacağız.» Bara yaklaşıp kendisine içki koydu. «Bir gece kulübünde yeni bir gösteri var. Metaxas ve birkaç arkadaşla buluşacağız!»

Catherine ona bakakaldı. «Larry...» dedi fısıltıyla. Sesini normal tonda tutabilmek için çaba harcamak zorundaydı. «Larry, neredeyse bir aydır birbirimizi görmedik. Şöyle oturup doğru dürüst konuşacak zaman bile bulamıyoruz.»

«İşim gereği senden uzaklaşmam gerekiyorsa elimden ne gelir? Ben de seninle birlikte olmayı istemiyor muyum sanıyorsun?»

Catherine başını salladı: «Bilmiyorum,» dedi.

Bunun üzerine erkek ona sarılıp çocuksu çocuksu gülümsedi. «Metaxas ve ötekilere boşver. Bu gece evde oturacağız, yalnızca ikimiz. Tamam mı?» diye coşkuyla konuştu.

Catherine onun yüzüne şaşkınlıkla baktı ve man-

tıksız davrandığını kabul etti. Gerçekten işi gereği uzaklaşıyorsa, elinden bir şey gelmezdi elbette. Eve döndüğü zaman çevresinde başka sevdiklerini de görmek istemesi doğaldı. «İstiyorsan, yine de gideriz,» dedi.

«Yoo, hayır.» Sarıldı karısına. «Yalnızca ikimiz.»

Bütün hafta sonunu evlerinde geçirdiler. Catherine, yemek pişirdi; ateşin başında oturdular, konuştular, kâğıt oynadılar, kitap okudular; Catherine'in de isteyebileceği her şey bu kadardı.

Pazar akşamı genç kadının hazırladığı güzel bir yemekten sonra, erkenden yatıp seviştiler. Sonra Larry'nin banyoya doğru yürüyüşüne baktı kadın; onun çok güzel bir erkek olduğunu ve kendisine ait bulunduğu için de çok şanslı olduğunu düşünerek gülümsüyordu ki, Larry tam kapıya varmışken döndü ve: «Bir dahaki hafta için bazı buluşmalar düzenle, olmaz mı? Böyle yapacak hiç bir şeyimiz olmadan eve tıkılıp kalmayalım,» dedi. Catherine yüzünde donmuş bir gülümsemeyle bakakaldı.

Belki de bütün bunlara yol açan, o güzel Yunanlı kız, Helena'ydı. Sıcak bir yaz öğleden sonrası, Catherine alışverişe çıkmıştı. Larry kent dışındaydı. Onu ertesi gün bekliyordu ve sevdiği yemekleri yaparak kocasını sevindirmek istemişti. Kolları paketlerle dolu olarak dükkândan çıkarken önünden bir taksi geçti. Arka koltukta bir kıza sarılmış durumda Larry oturuyordu. Catherine kısa bir an içinde ikisini gülerken gördü, sonra taksi gözden yitti.

Catherine hiç kımıldayamadan orada kalakaldı. Uyuşmuş ellerinden paketlerinin düşmüş olduğunu, küçük çocuklar gelip gösterinceye kadar anlayamadı. Toplaması için Catherine'e onlar yardım ettiler ve olanları düşünmemeye çalışarak eve doğru sürüklendi. Takside gördüğünün Larry değil de kendisine benzeyen bir başkası olduğunu söylüyordu kendi kendine. Ama gerçekte hiç kimse Larry'ye benzemezdi. O benzersizdi, Tanrı'nın tek olarak yarattığı birisiydi. Ve kendisinindi.

Evet, onun ve taksideki kadının ve Allah bilir daha başka kaç kişinin...

Catherine bütün gece Larry'nin içeri girmesini bekleyerek uyanık kaldı, gelmeyince de artık evliliklerini ayakta tutabilecek hiç bir özürleri kalmadığını düşündü. O bir yalancıydı, sahtekârdı, onunla daha fazla evli kalamazdı.

Larry, ertesi öğleden sonranın geç saatlarına kadar geri dönmedi. İçeri girerken: «Selâmlar,» diye neşeyle bağırdı. Çantasını yere bırakırken de Catherine'in yüzünü gördü. «Ne oldu?»

Catherine soğuk bir sesle: «Ne zaman kente döndün?» diye sordu.

Erkek şaşkın şaşkın ona baktı: «Bir saat önce. Neden sordun?»

«Dün seni bir kızla takside gördüm!» **İşte böylesine basit,** diye düşündü Catherine. **Evliliğime son veren sözcükler bunlar. Şimdi o yadsıyacak; ben ona yalancı diyerek, çıkıp gideceğim ve bir daha da görüşmeyeceğiz.**

Larry hâlâ durduğu yerden ona bakıyordu.

«Haydi bakalım;» dedi Catherine: «Şimdi bana, gördüğümün sen olmadığını söyle.»

Larry başıyla onayladı: «Elbette bendim.» Ansızın duyduğu acı, kocasının bunu yine de yadsımasını ne kadar istediğini açıkladı.

«Allahım,» dedi Larry. «Neler de düşündün!»

Konuşmaya başladığında öfkeden sesi titriyordu. «Ben...»

Larry elini kaldırdı: «Pişman olacağın bir şey söyleme!»

«Pişman mı olacağım?»

«Dün Helena adında bir kızı alıp, Demiris'in isteğiyle Girit adasına götürmek için on beş dakikalığına döndüm. Helena onun yanında çalışıyor!»

«Ama...» Bu mümkündü. Belki de Larry doğru söylüyordu. «Niye bana telefon etmedin?»

«Ettim,» dedi Larry ters ters. «Ama açan olmadı. Sen çıkmıştın, değil mi?»

Catherine yutkundu: «Akşam yemeğin için alışverişe gittim.»

«Aç değilim,» diye söylendi Larry. «Dırdır edilmesi hep iştahımı kaçırır.» Döndü ve bir eli sanki sessizce ona yalvarıyormuş gibi hâlâ havaya kalkmış duran Catherine'i orada bırakıp çıktı.

Bu olaydan kısa bir süre sonra genç kadın içmeye başladı. Önce azar azar, zararsız bir biçimde başladı. Saat yedide Larry'yi yemeğe beklemeye başlıyor ve saat dokuz olup da hâlâ gelmeyince zaman öldürmek için bir içki alıyordu. Saat ondaysa pek çok içmiş oluyor ve Larry geldiği zaman -eğer gelirse elbette- yemek çoktan berbat olmuş, kendisi de oldukça sarhoş bulunuyordu. Böylece, aralarında geçenleri daha kolay karşılıyordu.

Catherine artık Larry'nin kendisini aldatmakta olduğunu, belki de ilk evlendikleri günden beri aldattığını kendisinden saklayamıyordu. Bir gün temizleyiciye göndermeden önce ceplerini boşaltırken lekeli bir ipek mendil bulmuştu. Çamaşırlarında da lekeler, ruj izleri vardı.

Larry'yi bir başka kadının kollarında düşündü.

Ve onu öldürmek istedi.

NOELLE VE CATHERİNE

Atina: 1946

ZAMAN, Catherine'in düşmanı olduğu gibi, Larry'nin de dostu oluyordu. Amsterdam'daki gece bir mucize yaratmıştı. Larry başını belâya sokmuş ve de bunu yapmakta bütün sorunlarının çözümünü bulmuştu. Kendine güven içinde; Douglas şansı bu, diye düşünüyordu.

Ama bunun şansın da ötesinde bir şey olduğunu biliyordu. Bu onda, yazgıya baş kaldıran, onu ölüm ve yıkıma iten belirsiz bir içgüdü, bir tat, ölümü ve hayatı aynı anda duyuran garip bir duyguydu.

Larry, Türk adaları üzerinde düşman uçaklarıyla sarıldığı bir sabahı anımsadı. Hep birlikte çevresini almışlar, onu birliğinden koparıp üzerine ateş açmışlardı. Ancak tehlike anlarında yaşadığı bir duyguyla, aşağıda uzanan adaları, dalgalı denizde kükreyen gemileri, gökyüzünde birbirine ateş eden uçakları hep biliyordu. Bu, hayatının en mutlu dakikalarından biri, hayatın bütünlenmesi, ölümün alaya alınmasıydı.

Uçaklardan birinin kuyruğuna ateş ederek düşürmüş, öbür ikisi, iki yanından yaklaşırken, son anda

aralarından sıyrılmıştı. Düşman uçaklarıysa çarpışarak düşmüşlerdi. Evet bu, Larry'nin sık sık yaşadığı bir andı. Kim bilir hangi nedenle, Amsterdam'da geçirdikleri o gece yine aynı duyguya kapılmıştı. Noelle'le vahşi ve tutkulu bir biçimde sevişmişti. Daha sonra birlikte yatakta uzanırlarken Noelle, Paris'te birlikte geçirdikleri günleri anımsatmış ve anlattıkları Larry'ye aç gözlü bir küçük kızı şöyle böyle anımsatmıştı. Ne var ki, o günden bu yana hayatına yüzlerce aç gözlü, küçük kız karışmıştı. Noelle'se, geçmişinde yarı anımsanan bir düşünceden başka bir şey değildi.

Bunca yıldan sonra yollarının yeniden karşılaşmış olması, Larry için düpedüz bir şanstı.

«Sen bana aitsin,» dedi Noelle. «Sen şimdi benimsin!»

Ses tonundaki bir şey Larry'yi tedirgin etti. Ama yine de, diye sordu kendisine, kaybedecek neyim var?

Noelle'i etkisi altına aldıktan sonra, Demiris'in yanında istediği kadar kalabilirdi.

Noelle, sanki kafasından geçenleri okuyormuş gibi onu inceliyordu. Gözlerinde Larry'nin anlayamadığı tuhaf bir anlam vardı.

Ama ne olursa olsundu.

Fas'tan döndükleri bir gece Larry, Helena'yı yemeğe götürdü ve geceyi de onun evinde geçirdi. Sabahleyin uçağını denetlemek için alana gittiğinde, Paul Metaxas'la birlikte öğle yemeği yedi.

Metaxas: «Sanki başına talih kuşları üşüştü,» dedi. «Birazını da bana versene.»

Larry: «Bak, oğlum,» diye gülümsedi. «Bu iş için ustası gerekli. Sen onlarla başa çıkamazsın.»

Güzel bir yemek yediler ve Larry kendileriyle birlikte uçacak olan Helena'yı almak için kente gitti.

Kapıyı çaldı, uzun bir zaman sonra Helena usulca açtı. Çırılçıplaktı. Larry bir an tanımazmış gibi ona baktı. Bütün yüzü ve bedeni çirkin çürükler, şişlerle

doluydu. Gözleri görünmez olmuştu kızın. Bir profesyonelin dövdüğü besbelliydi.

«Aman Allahım!» diye bağırdı Larry. «Ne oldu sana?»

Helena ağzını açtığında, Larry onun üst dişlerinden üçünün kırılmış olduğunu gördü. «İki adam,» diye mırıldandı kızcağız. «Sen, gi-gider gitmez geldiler...»

Larry dehşet içinde: «Polise telefon etmedin mi?» diye sordu.

«E-eğer kimseye söylersem öldüreceklerini söylediler. Yaparlardı da L-Larry.» Kapıya tutunmuş, dayanmaya çalışarak güçlükle ayakta duruyordu.

«Hırsız mıydılar?»

«Ha-hayır. Zor-zorla içeri girip bana saldırdılar; son-sonra da dövdüler.»

«Üzerine bir şeyler al. Seni hastaneye götüreceğim.»

Helena: «Bu yüz-yüzle gidemem,» diye kekeledi. Ve elbette haklıydı da. Larry, arkadaşı olan bir doktora telefon ederek eve çağırdı.

Sonra Helena'ya: «Kalamayacağım için üzgünüm,» dedi. «Yarım saat içinde Demiris'i götürmem gerek. Döner dönmez görürüm seni.»

Ama onu bir daha hiç göremedi. İki gün sonra döndüğünde ev boştu ve ev sahibi, kızın giderken adres bırakmadığını söyledi. Yine de, Larry hiç kuşkuya kapılmadı. Birkaç gece sonra Noelle'le sevişirken olanlara şöylece değinen bir konuşma geçti. Larry ona: «Öylesine güzelsin ki,» diyordu. «Senin gibi birine hiç rastlamamıştım.»

«Sana her şeyi veriyor muyum?»

Larry tutkuyla: «Evet, her şeyi,» diye mırıldandı.

Kadın yumuşak bir sesle: «Öyleyse,» dedi; «Artık başka kadınlarla sevişmezsin. Çünkü bir daha sefere öldürtürüm!»

Larry onun daha önce söylemiş olduklarını anım-

sadı: **Sen benimsin.** Ve bu sözler ansızın yeni bir anlam kazandı. Larry ilk defa, bunun bir gecelik serüven olmadığını, istediği anda kadını bırakıp gidemeyeceğini hissetti: Noelle Page'deki soğuk, ölümcül ve dokunulmaz çekirdeği hissetti, korkuyla ürperdi. O gece belki on kez, Helena konusuna dönmek istediyse de, doğruyu öğrenmekten ve sözcüklerden korktuğu için, sanki sözcüklerin gerçekten daha büyük güçleri varmış gibi sustu. Eğer Noelle bunu yapabiliyorsa..

Ertesi sabah kahvaltıda, Larry onu belli etmeksizin inceledi. Vahşet ve sadizm belirtileri aradı. Ama görebildiği tek şey, kendisine eğlenceli anılarını anlatan, her istediğini yapan, güzel ve seven bir kadın oldu. **Belki de yanıldım,** diye düşündü. Ama daha sonra da başka kızlarla birlikte olmamaya dikkat etti ve birkaç hafta içinde böyle bir şeyi zaten istemez oldu; çünkü Noelle, kendisi için tam bir saplantı olmuştu.

İlişkilerinin başında, Noelle durumu Demiris'e duyurmamaları gerektiğini söylemişti:

«Bizden en küçük bir kuşkusu bile olmamalı.»

«Ne dersin, bir apartman katı kiralayayım mı?»

«Atina'da olmaz. Beni tanıyan birisi çıkabilir. Biraz düşünmeliyim.»

İki gün sonra Demiris, Larry'yi çağırdı. Larry önce onun, Noelle ve kendisi üzerine bir şeyler duyduğundan kuşkulanarak tedirgin oldu; ama Demiris genç adamı çok iyi karşıladı ve yeni almayı düşündüğü bir uçak üzerine tartışmaya başladı. Kendisinden, uçağa bir göz atmasını istedi. Larry o tip uçakları biliyordu. «Çok güzel araçlardır,» dedi. «Hem ağırlık, hem de büyüklük bakımından yolculuğu çok rahat olur.»

«Kaç yolcu taşırlar?»

Bir an düşündü: «Bir pilot, bir yardımcı pilot ve bir de uçuş mühendisi içinde olmak üzere, dokuz kişi.»

«Çok ilginç. Bu işin üzerinde durup bana bir rapor verir misiniz?»

Larry: «Hemen,» diyerek gülümsedi.

Demiris ayağa kalktı: «Aklıma gelmişken söyleyeyim, Bayan Page sabahleyin Berlin'e gidecek. Sizin götürmenizi istiyorum.»

Larry: «Peki efendim,» dedi. Sonra da saf saf ekledi: «Bayan Page, size artık daha iyi geçindiğimizi söyledi mi?»

Demiris ona baktı. Şaşkınlıkla: «Hayır,» dedi. «Daha bu sabah sizin kabalığınızdan yakındı.»

Larry bir an neye uğradığını anlayamadı, ama sonra yaptığı bönlüğü fark ederek hemen ekledi: «İyi olmaya çalışıyorum, Bay Demiris,» dedi. «Daha da çalışacağım.»

Patronu başını salladı: «Yapın bunu,» dedi. «Gördüğüm en iyi pilotsunuz. Çok yazık olur, eğer...» cümlesinin sonunu getirmeden sustu, ama söylemek istediği açıktı...

Eve dönerken, Larry aptal gibi davrandığı için kendisine küfür ediyordu. Şimdi artık büyük oyunlar oynadığını anlamalıydı. Noelle, Larry'ye karşı olan tavrında birdenbire değişiklik yaparsa, Demiris'in kuşkulanacağını düşünecek kadar akıllıydı. Eski ilişkileri, bu yaptıkları için çok güzel bir örtüydü. Demiris onları bir araya getirmeye çalışıyordu. Bu düşünce Larry'yi yüksek sesle güldürdü. Dünyanın en güçlü adamlarından birinin kendisine ait sandığı bir şeyi kendi elinde bulundurmak çok güzel bir duyguydu.

Berlin'e giderlerken, Larry yönetimi Metaxas'a verdi ve Noelle Page'le konuşmaya gittiğini söyledi.

Metaxas: «Yine seni tersleyeceğinden korkmuyor musun?» diye sordu. Larry bir an ne diyeceğini bilemeden sustu, sonra: «Şeytanın biri o,» diye omuzlarını silkti. «Ama yumuşatmanın yolunu bulamazsam işimden olacağım.»

Matexas ağır başlılıkla: «İyi şanslar,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

Pilot kabininin kapısını dikkatle kapadı Larry ve Noelle'in yanına gitti. Uçağın arkasında iki hostes var-

dı. Noelle'in karşısına oturmaya hazırlandı.

Genç kadın yumuşak bir sesle: «Dikkatli ol!» diye uyardı onu. «Demiris'in yanında çalışan herkes ona rapor verir.»

Larry, hosteslere bir göz atarak Helena'yı düşündü.

«İkimiz için bir yer buldum,» dedi Noelle. Sesinde hem bir coşku hem de sevinç vardı.

«Apartman mı?»

«Hayır, bir ev. Rafina diye bir yer biliyor musun?»

Larry başını salladı. «Hayır.»

«Atina'nın yüz kilometre kuzeyinde, deniz kıyısında küçük, bir köy. Orada gözlerden uzak bir villamız var..»

Larry başını salladı: «Kimin adına kiraladın?»

«Satın aldım,» dedi Noelle. «Bir başkasının adına.»

Birisiyle arada bir gidebilmek için bir villa satın alma gücünde olmanın nasıl bir duygu olduğunu Larry merak etti. «Harika,» dedi. «Hemen görmek isterdim.»

Noelle, bir an onu inceledi. «Catherine'den uzaklaşmakta zorluk çekecek misin?»

Larry, kadına şaşkınlıkla baktı. Karısından ilk olarak söz ediyordu. Evliliğini saklamamıştı ama, onun ağzından Catherine'in adını duymak garip bir duygu veriyordu. Besbelli karısı üstüne bazı araştırmalar yapmıştı. Şimdi de karşılık bekliyordu. «Hayır,» dedi. «Dilediğim gibi girer çıkarım eve.»

Noelle istediği karşılığı almış olarak başını salladı. «Güzel! Constantin, bir iş için Dubrovnik'e gidiyor. Onunla gidemeyeceğimi söyledim. Birlikte on güzel gün geçireceğiz. Şimdi git artık.»

Larry, dönüp pilot kabinine girdi.

Metaxas: «Nasıl gitti?» diye sordu. «Biraz yumuşattın mı?»

Larry dikkatle: «Çok değil,» karşılığını verdi. «Zaman alacak.»

Larry'nin üstü açık bir arabası vardı ama, Noelle'in ısrarıyla bir araba kiraladı. Genç kadın Rafina'ya yalnız gitmişti, Larry kendisine orada katılacaktı. Kıyıyı yüksekten izleyen, virajlı ve tozlu yoldaki yolculuk çok iyi geçti. Atina'dan çıktıktan iki buçuk saat sonra Larry deniz kıyısında küçük ve güzel bir köye ulaştı. Noelle, köyden geçerken durup yol sormaması için ona her yeri dikkatle anlatmıştı. Köyün dışına vardığında sola dönüp kıyıya götüren dar bir yola saptı. Her biri taş duvarlar ardına gizlenmiş birçok villa vardı. Yolun sonunda, kayalar üzerinde, büyük ve lüks bir villa daha görünüyordu.

Giriş kapısına varıp zili çaldı. Bir an sonra elektriki kapı ardına kadar açıldı. İçeri girince de kapandı. Larry kendini ortasında çeşme bulunan büyük bir bahçede buldu. Her iki yanı da çiçeklerle doluydu. Ev, kale gibi sağlam, tipik bir Akdeniz eviydi. Ön kapı açıldı ve beyaz bir keten giysi içinde Noelle göründü. Birbirlerine gülümseyerek bir an durup sarıldılar.

Noelle, onu içeri sokarken istekle: «Gel, yeni evini gör!» diye konuşmuştu...

Evin içi yüksek tavanlı, büyük odalarla doluydu. Alt katta, kocaman bir oturma, bir yemek salonu, bir kitaplık ve mutfak vardı. Yatak odaları üst kattaydı.

Larry: «Ya uşaklar?» diye sordu.

«Karşınızdalar...»

Larry şaşkınlıkla ona baktı: «Yemek ve temizliği sen mi yapıyorsun yani?»

Noelle başını salladı: «Biz ayrıldıktan sonra gelip temizleyecek bir çift var ama, bizi hiç görmeyecekler. Bir büro aracılığıyla düzenledim her şeyi.»

Larry alayla gülümsedi.

Noelle'in sesinde uyarıcı bir ton vardı: «Demiris'i önemsememek gibi bir yanılgıya düşme sakın. Eğer durumu öğrenirse ikimizi de öldürür.»

Larry gülümsedi: «Abartıyorsun. Belki moruk bu işten hoşlanmaz ama...»

Noelle, menekşe rengi gözlerini onunkilere dikti: «Ikimizi de öldürür!» Sesinde Larry'yi ürperten bir şey vardı.

«Ciddîsin, değil mi?»

«Hiç böylesine ciddî olmamıştım. Acımasızdır o.»

«Ama, bizi öldürür dediğin zaman,» diye karşı çıktı Larry: «Demek istemiyorsun ki...»

«Elbette kurşun kullanmaz,» dedi Noelle. «Bunun için karmaşık, akıllıca bir yol bulur ve kimse de onu suçlamaz.» Sonra ses tonu yumuşadı. «Ne var ki, öğrenemeyecek sevgilim. Gel şimdi, sana yatak odamızı göstereyim.» Larry'nin elinden tutup merdivenleri çıkardı. «Dört tane de konuk yatak odamız var,» dedi ve bir gülümsemeyle ekledi: «Hepsini de deneyebiliriz.» Onu denize bakan, köşedeki asıl yatak odasına götürdü. Larry, pencereden büyük bir teras ve denize doğru inen virajlı bir yol gördü. Büyük bir kayık ve bir de motorun demirlendiği iskele vardı.

«Bu kayıklar kimin?»

«Senin! Bunlar sana, 'eve hoş geldin' hediyesi.»

Larry arkasını dönünce onun, keten giysisini çıkarmış olduğunu gördü. Çırılçıplaktı. Bütün öğle sonrasını yatakta geçirdiler.

Sonraki on gün çarçabuk uçup gitti. Daha kendisi bile bilmeden, Noelle onun her istediğini anlayan, yerine getiren tam bir kadındı. Larry, kitaplığın en sevdiği kitaplar ve plaklarla dolu olduğunu gördü. Noelle onun sevdiği bütün yemekleri pişirdi, onunla birlikte yelken kullandı, sevişti, sıcak ve mavi denizde yanında yüzdü, geceleri uyuyuncaya dek ona masaj yaptı. Hiç kimseyi görmeye cesaret edemedikleri için bir bakıma orada tutsak gibiydiler. Larry her gün, Noelle'in yeni bir yönünü tanıyordu. Genç adama, tanıdığı ünlü kişiler üzerine eğlenceli öyküler anlatıyordu. Onunla iş ve politika konularında tartışmalara girmeye çalıştıy-

sa da, Larry'nin ikisiyle de ilgilenmediğini gördü.

Çeşitli kâğıt oyunları ve poker oynadılar, hiç birinde kazanamadığı için kızdı Larry. Noelle, ona satranç da öğretti ama, Larry yine onu yenemedi. Villada geçirdikleri ilk pazar, genç kadın güzel bir piknik yemeği hazırladı. Plajda güneş altında oturup tadını çıkardılar. Yemekleri yerlerken, Noelle uzakta iki adam gördü. Kıyı boyunca onlara doğru geliyorlardı.

«İçeri girelim,» dedi.

Larry başını kaldırıp adamları gördü. «Allah aşkına, bu kadar telâşa kapılma. Yalnızca yürüyüşe çıkmış iki köylü onlar,» diye karşılık verdi.

Noelle sert bir sesle: «Hemen!» diye buyurdu.

Erkek, hem bu rastlantıdan hem de onun ses tonundan tedirgin olmuştu. İsteksizce: «Olur,» dedi.

«Şunları toplamama yardım et!»

«Neden burada bırakmıyoruz?»

«Kuşku uyandırır da ondan.»

Her şeyi çabucak piknik çantasına tıkıştırıp eve yöneldiler. Larry bütün öğleden sonra suskundu. Noelle mutfakta uğraşırken, o aklı başka yerlere gitmiş, kitaplıkta oturdu.

Öğleden sonra geç saatlarda Noelle de kitaplığa gelip onun ayakları dibine çöktü. Yine o akıldan geçenleri okuma yeteneğiyle: «Adamları düşünme artık,» dedi.

Larry ters ters: «Onlar yalnızca zararsız köylülerdi,» dedi. «Suçlu gibi saklanmaktan nefret ediyorum.» Noelle'in yüzüne bakınca ses tonu değişti. «Hiç kimseden saklanmak istemiyorum. Seni seviyorum.»

Ve bu kez, Noelle bunun doğru olduğunu biliyordu. Larry'yi yok etmeyi düşündüğü yıllar ve bu düşünceden duyduğu haz aklına geldi. Ama yine de onu ilk gördüğü an, içinde hâlâ nefretten daha güçlü bir duygunun yaşamakta olduğunu anlamıştı! Amsterdam'a uçtukları o korkunç akşam, her ikisinin de hayatlarını tehlikeye atarak onu ölüme zorladığı zaman, sanki

kendisine olan sevgisini ölçüyordu. Uçağı birlikte kullanarak, onunla birlikte acı çekerek, o ölürse kendisinin de birlikte öleceğini bilerek onunla birlikte pilot kabinindeydi ve o, ikisini de kurtarmıştı. Amsterdam'da odasına girip kendisiyle seviştiği zaman, sanki vücutlarıyla birlikte nefreti ve sevgisi de birbirine karıştı ve nasıl olduysa, zaman yayılıp geçmişe bağlandı. Yine Paris'teki küçük otel odalarındaydılar ve Larry ona: «Haydi evlenelim. Kent dışında bir kilise buluruz,» diyordu. Geçmiş ve gelecek, bir patlayışla bütünlenmişti; Noelle o zamanın dışında olduklarını, gerçekten hiç bir şeyin değişmediğini ve Larry'ye duyduğu nefretin, aslında ona olan derin sevgisinden doğduğunu anlamıştı. Eğer Larry'yi yok ederse kendisini yok etmiş olacaktı, çünkü ona kendisini tam anlamıyla çok önceleri vermişti ve bunu artık hiç bir şey değiştiremezdi.

Noelle, hayatında kazandığı her şeyi bu nefrete borçluydu. Babasının onu kandırması, aslında onu biçimlendirmiş, yoğurmuş, sertleştirmiş ve artık içini, hiç kimsenin kendisini incitemeyeceği, kandıramayacağı, orada yalnızca kendisinin güçlü olacağı bir krallık kurmasına yol açan bir açlık ve öç alma duygusuyla doldurmuştu. Sonunda krallığını kurmuştu da. Ve şimdi de bu adam için ondan vazgeçmeye hazırdı. Çünkü şimdi biliyordu ki ne istemişse, Larry kendisine gereksinme duysun diye istemişti, onu sevsin diye istemişti. Ve sonunda olmuştu. Ve sonunda bu onun gerçek krallığıydı işte.

NOELLE VE

CATHERİNE

Atina: 1946

LARRY ve Noelle için bu birlikteliği izleyen üç ay, her şeyin çok güzel gittiği, ufukta en küçük bir bulut bile olmaksızın harika bir günden bir başka harika güne geçilen az bulunur, inanılmaz dönemlerden biri oldu. Larry, iş saatlarını sevdiği bir şeyi yaparak, uçarak geçiriyor ve boş kaldığı her zaman da Noelle'le birkaç gün, bir hafta sonu ya da bir hafta geçirmek için Rafina'ya gidiyordu. Başlangıçta bu düzenlemenin, onu nefret ettiği evcil bir hayata sürükleyeceğinden korkmuştu ama, ne zaman Noelle'i görse daha çok büyüleniyor ve birlikte geçirecekleri saatları dört gözle beklemeye başlıyordu. Demiris'in birlikte gitmesini gerektiren beklenmedik bir yolculuk yüzünden bir hafta sonlarını ertelemek zorunda kalsalar, Larry villada yalnız başına oturuyor ve Demiris'le Noelle'in yakınlığını düşünerek öfkeleniyor, kıskanıyordu. Ertesi hafta Noelle'i gördüğünde ona duyduğu istek kadını hem şaşırtıyor, hem de hoşuna gidiyordu.

«Beni özledin demek!»

Başını sallayarak: «Hem de çok.»

«Güzel!»

«Demiris nasıl?»

Noelle bir an duraklıyor: «İyi,» diyordu.

Yine de, Larry ondaki tedirginliğe dikkat etti: «Ne oluyor sana?»

«Söylediğin bir şeyi düşünüyordum.»

«Neyi?»

«Bir suçlu gibi saklanmaktan nefret ettiğini söylemiştin. Ben de nefret ediyorum. Constantin'le olduğum zaman hep seninle olmak istiyordum. Bir seferinde söylemiştim, Larry; seni bütün olarak istiyorum. Seni bir başkasıyla paylaşmak istemiyorum. Benimle evlenmeni istiyorum.»

Genç adam, beklemediği bir anda yakalanmıştı, şaşkınlıkla bakakaldı.

Noelle onu inceliyordu: «Benimle evlenmek istiyor musun?»

«İstediğimi biliyorsun. Ama nasıl? Bana Demiris'in durmadan, ilişkimizi öğrenirse neler yapabileceğini söylüyorsun.»

Kadın başını salladı: «Öğrenmeyecek. Akıllıca davranır ve iyi bir plan kurarsak öğrenemez. Bana sahip değil o, Larry. Onu bırakacağım. Buna karşı yapabileceği hiç bir şey yok. Beni durdurmaya çalışmayacak kadar gururludur. Bir iki ay sonra da sen işinden ayrılırsın. Ayrı ayrı uzak bir yere, belki Amerika'ya gideriz. Orada evlenebiliriz. Bize gerekli olandan çok daha fazla param var. Sana bir uçak şirketi ya da bir uçuş okulu, yani ne istersen alabilirim.»

Larry onu dinlerken, kafasında neler kaybedip neler kazanacağını hesaplıyordu. Ve ne kaybedecekti? Bir pilot olarak pek de parlak olmayan bir iş. Kendi uçaklarına sahip olma düşüncesi onu ürpertti. Son model bir sürü uçağı olabilirdi. Ve Noelle... evet, Noelle'i istiyordu. Öyleyse neden duraklamıştı.

«Ya benim karım ne olacak?» diye sordu.

«Boşanmak istediğini söylersin.»

«Boşanacağını sanmıyorum.»

«Sorma,» dedi Noelle. «Söyle!» Sesinde kesin bir ton vardı.

Larry başıyla onayladı: «Oldu.»

Catherine için zaman anlamını yitirmişti. Geceyle gündüzü ayırt edemiyordu. Larry hemen hemen hiç eve gelmiyordu ve çoktandır arkadaşlarını da gördüğü yoktu. Çünkü artık ne başkalarıyla yüz yüze gelecek ne de özürler bulabilecek durumdaydı. Kont Pappas birçok kez onu görmeye çalışmış, sonunda vazgeçmişti. İnsanlarla ilişkilerini yalnızca uzaktan uzağa, mektuplaşarak ya da telefonda konuşarak yürütebiliyordu. Ama yüz yüze geldiklerinde donuklaşıyor, konuşmayı sürdüremiyordu. Genç kadına zaman acı veriyor, insanlar acı veriyordu, tek avuntuyu içkide bulmaktaydı. Ah! o işte, acılarını dindiriyor, sert kıyıları yumuşatıyor ve gerçek güneşinin acımasız ışıklarını köreltiyordu.

Atina'ya ilk geldiği sıralarda William Fraser'le arada bir mektuplaşıyor, ona haberler veriyor, ortak arkadaşlarının yaptıkları konusunda birbirlerine bilgi iletiyorlardı. Larry sorunu ortaya çıktığından beri Fraser'e yazmaya cesaret edememişti. Son üç mektubu karşılıksız kalmıştı ve en sonuncusu açılmamıştı bile. İçine düştüğü kendine acıma duygusundan oluşan tuzak dışında hiç bir şeyle ilgilenecek durumda değildi.

Günün birinde bir telgraf aldı. Bir hafta sonra da kapı çalınıp, Fraser eşikte göründüğünde, telgraf hâlâ açılmamış olarak masanın üzerinde duruyordu. Catherine gözlerine inanamayarak adama baktı ve duygusuz bir sesle: «Bill!» dedi. «Bill Fraser!»

Fraser konuşmaya başlayacağı sırada, Catherine onun gözlerindeki heyecanın başka bir şeye, şaşırmış

ve altüst olmuş bir şeye dönüştüğünü gördü. «Bill!» dedi yine. «Ne arıyorsun burada?»

Fraser: «Bir iş için Atina'ya gelmem gerekti,» diye açıkladı. «Telgrafımı almadın mı?»

Catherine anımsamaya çalışarak ona baktı. Sonunda: «Bilmiyorum,» dedi. Eski gazeteler, dolu kül tablaları ve yarısı yenmiş yemeklerle dolu tabakların her yana saçılmış olduğu oturma odasına götürdü adamı. «Dağınıklık için kusura bakma,» diyerek eliyle belirsiz bir işaret yaptı: «Çok işim vardı da.»

Fraser üzüntüyle onu izliyordu: «İyi misin, Catherine?»

«Ben mi? Harika. Bir içkiye ne dersin?»

«Daha saat sabahın on biri.»

Başıyla onayladı: «Doğru. Çok haklısın, Bill. İçki içmek için çok erken ve sana doğrusunu söyleyeyim mi, gelişini kutlamak istemeseydim ben de içmezdim. Sen bana sabah karanlığı içki içirtecek tek insansın.»

İçki dolabına yürür ve kendisine koca bir bardak, Fraser'e de daha küçük bir kadehe içki doldururken, erkek onu üzüntüyle izliyordu.

İçkisini Frasere' verip: «Yunan konyağını sevecek misin bakalım,» diye konuştu. «Önce nefret etmiştim ama, alışıyorum.»

Fraser kadehini alıp masaya bıraktı: «Larry nerede?» diye sordu.

«Larry mi? Ah! kimbilir nerelerde uçup duruyordur. Biliyorsun, dünyanın en zengin adamının yanında çalışıyor. Demiris her şeye sahip, Larry'ye bile.»

Fraser onu bir an inceledi: «Larry senin içtiğini biliyor mu?»

Catherine hırsla bardağını bırakarak, sallana sallana onun önüne gelip durdu. «Ne demek istiyorsun yani, Larry içtiğimi biliyor mu demekle?» diye küstahça saldırıya geçti. «Kim söylemiş benim içtiğimi? Eski bir arkadaşı görmeyi kutladığım için bana hemen saldırmasana!»

«Catherine, ben...»

«Sen buraya gelip de beni sarhoşlukla suçlayabileceğini mi sanıyorsun yani?»

Fraser üzüntüyle: «Özür dilerim, Catherine,» dedi. «Yardıma gerek duyduğunu sanıyorum.»

«Hayır, Beyim; yanılıyorsunuz,» diye terslendi. «Yardım falan istemiyorum. Nedenini biliyor musun? Çünkü ben... ben... şeyim-...» Bir sözcük arıyordu ama, sonunda vazgeçti. «Yardım falan istemiyorum.»

Fraser bir an onu inceledi: «Şimdi bir toplantıya katılmam gerekiyor,» dedi. «Bu gece birlikte yemek yiyelim mi?»

«Olur,» diye başını salladı.

«Güzel! Saat sekizde alırım seni.»

Kapıdan çıkarken, Catherine arkasından bakıyordu. Sonra düzensiz adımlarla yatak odasına girip aynalı dolabı açtı ve kapakta asılı aynaya dikti gözlerini. Aynanın onunla alay ettiğini düşünerek, gördüğüne inanamayarak, donmuş halde kaldı oracıkta. İçten içe hâlâ babasının sevgilisi o küçük kızdı, hâlâ bir motel odasında Ron Peterson'la kalan ve onun: «Aman, Cathy! Gördüğüm en güzel yaratıksın,» dediğini duyan kolej öğrencisiydi. Bill Fraser'in kucaklayıp: «Öyle güzelsin ki, Cathy!» dediği kızdı. Larry'nin: «Hep böyle güzel kal,» dediği karısıydı, ama şimdi aynada karşısında duran görüntüyü tanımıyordu. Ona bakarak: «Kimsin sen?» diye bağırdı ve aynadaki acılı, biçimsiz kadına ağlamaya başladı. Umutsuz, boş göz yaşları şişmiş yüzünden süzülüyordu. Saatlar sonra kapı çalındı. Bill Fraser'in «Catherine, Catherine, orada mısın?» diye bağıran sesini duydu. Sonra zil biraz daha çalındı, sonra durdu ve Catherine aynadaki yabancıyla baş başa kaldı.

Ertesi sabah dokuzda, bir taksiyle Patisson caddesine gitti. Doktorun adı Nikodes'ti ve zeki bir yüzü, kibar bakışları, rahat ve içten tavırları olan iriyarı bir adamdı.

Bir hemşire, Catherine'i muayenehanesine soktu ve doktor bir iskemleyi gösterdi. «Oturun, Bayan Douglas.»

Catherine titremesini engellemeye çalışarak sinirle oturdu.

«Şikâyetiniz nedir?»

Karşılık vermeye hazırlandı ama, çaresizlik içinde sustu. Ah! Tanrım, diye düşündü; nereden başlayabilirim? Sonunda: «Yardımınızı istiyorum,» dedi. Sesi kuru ve çatallıydı ve içki istiyordu.

Doktor arkasına yaslanmış, onu incelemekteydi. «Kaç yaşındasınız?»

«Yirmi sekiz.» Bunu söylerken adamın yüzüne bakıyordu. Doktor şaşkınlığını örtmeye çalıştı ama, Catherine bunu yakalayarak utanmaz bir haz duydu.

«Amerikalı mısınız?»

«Evet.»

«Atina'da oturuyorsunuz!»

Catherine başını salladı.

«Ne kadar oldu geleli?»

«Bin yıl kadar. Peloponez savaşlarından önce gelmiştik.»

Doktor gülümsedi. «Ben de bazen bu duyguya kapılırım.» Catherine'e bir sigara tuttu. Titreyen parmaklarını gizlemeye çalışarak uzandı genç kadın. Doktor gördüyse de bir şey söylemedi. Sigarasını yaktı. «Nasıl bir yardım istiyorsunuz, Bayan Douglas?»

Catherine çaresizlikle ona baktı: «Bilmiyorum,» diye fısıldadı. «Bilmiyorum.»

«Bir hastalık belirtisi duyuyor musunuz?»

«Hastayım. Çok hasta olmalıyım. Öyle çirkinleştim ki.» Ağlamadığını biliyordu ama, yine de yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Doktor incelikle: «İçki içer misiniz, Bayan Douglas?» dedi.

Catherine köşeye sıkıştırılmış olduğunu, saldırıya uğradığını duyarak korkuyla bakakaldı. «Bazen.»

«Ne kadar?»

Derin bir soluk aldı: «Çok değil. Değişir.»

«Bugün içtiniz mi?»

«Hayır.»

Catherine'i incelemeye başladı. Kibarca: «Aslında çirkin olmadığınızı biliyorsunuz,» dedi. «Çok kilo almışsınız, vücudunuz hantallaşmış, saçınıza ve cildinize özen göstermiyorsunuz. Ama bu görünüşün altında çok çekici bir genç kadın var.»

Catherine bir anda yaşlara boğuldu ve Doktor onun açılmasını bekleyerek oturdu. Hıçkırık sarsıntıları arasında adamın telefonunun çaldığını duyuyordu ama, Doktor aldırmadı. Sonunda hıçkırık nöbeti geçti. Catherine mendilini çıkarıp burnunu sildi. «Özür dilerim,» dedi. «Bana yardım edebilir misiniz?»

Doktor: «Bu bütünüyle size bağlı,» diye yanıtladı. «Daha sorununuzun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.»

Catherine: «Bana bir göz atın yeter,» diye karşılık verdi.

Doktor başını salladı: «Bu bir sorun değil bir belirti, Bayan Douglas. Kabalığımı bağışlayın ama, size yardım edeceksem birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Çekici bir kadın, kendisini sizin gibi bırakırsa bunun çok güçlü nedenleri olması gerekir. Kocanız yaşıyor mu?»

«Hafta sonlarında ve tatillerde.»

Doktor bir an onu inceledi. «Birlikte mi yaşıyorsunuz?»

«Eve geldiği zamanlar.»

«İşi nedir?»

«Konstantin Demiris'in özel pilotudur.» Doktorun yüzündeki tepkiyi gördü ama bu tepkinin, Demiris'in adına mı gösterildiğini, yoksa Doktorun, Larry'yle ilgili bir şeyler mi bildiğini anlayamadı. «Hiç, kocam üzerine söylentiler duydunuz mu?» diye sordu.

«Hayır.» Ama yalan da söylüyor olabilirdi. «Koca-

nızı seviyor musunuz, Bayan Douglas.»

Catherine karşılık vermek üzere ağzını açtı ve hemen sustu. Söyleyeceği şeyin yalnızca Doktor için değil, kendisi için de çok önemli olduğunu biliyordu. Evet, kocasını seviyordu ve evet, ondan nefret ediyordu; evet, bazen ona öylesine kızıyordu ki öldürebilirdi ve bazen ona karşı öylesine yumuşak duygularla doluyordu ki, onun için seve seve ölebilirdi. Öyleyse bütün bu duyguları karşılayacak sözcük neydi? Belki de sevgiydi. «Evet,» dedi.

«O da sizi seviyor mu?»

Catherine, Larry'nin hayatına karışmış olan öteki kadını, onun sadakatsızlığını, aynadaki korkunç yabancıyı düşündü ve onu istemediği için Larry'yi suçlayamadı. Ama hangisinin önce başladığını kim söyleyebilirdi? Aynadaki kadın mı onun sadakatsızlığını yaratmıştı, yoksa onun sadakatsızlığı mı aynadaki kadını yaratmıştı? Yanaklarının yine yaşlardan ıslanmış olduğunu anladı ve çaresizlikle başını salladı: «Bilmiyorum.»

«Hiç, sinir krizi geçirdiniz mi?»

Gözleri nemli nemli ona bakıyordu genç kadın. «Hayır. Gerekli mi diyorsunuz yani?»

Doktor bu şakaya gülmedi. Sözcüklerini dikkatle seçerek yavaş yavaş konuştu: «İnsan ruhu çok ince bir konudur, Bayan Douglas. Çok fazla acıyı barındırabilir ve acı dayanılmaz olunca, düşüncenin daha yeni yeni ortaya çıkartılmaya başlanmış olan gizli bölümlerine kaçar. Duygularınız çok fazla gerilmiş.» Bir an durakladı. «Yardım için birisine baş vurmuş olmanız çok iyi bir davranış.»

Catherine kendini savunmak ister gibi: «Biraz sinirli olduğumu biliyorum,» dedi. «Bu yüzden içiyorum işte. Rahatlamak için.»

Doktor ters bir sesle: «Hayır,» dedi. «Kaçmak için içiyorsunuz.» Ayağa kalkıp yanına geldi. «Sizin için yapabileceğimiz çok şey var sanıyorum. 'Biz' derken,

siz ve ben demek istiyorum. Kolay olmayacak.

«Ne yapacağımı söyleyin bana.»

«Önce sizi tam bir denetimden geçirmeleri için bir kliniğe göndereceğim. Sanırım sizde pek önemli bir rahatsızlık bulamayacaklar. İkinci olarak da içkiyi bırakacaksınız. Sonra sizi bir rejime sokacağım. Buraya kadar olan bölüm tamam mı?»

Catherine bir an durakladı, sonra başını salladı.

«Bedeninizi yine eski biçimine sokmak için bir jimnastik salonuna gideceksiniz. Size masaj yapacak çok iyi birini tanıyorum. Haftada bir kez bir güzellik salonuna gideceksiniz. Bütün bunlar zaman alacak, Bayan Douglas. Bu duruma bir gecede gelmediğiniz gibi, değişiklik de bir gecede olmayacak.» Güven verircesine ona gülümsedi. «Ama birkaç ay içinde, hatta birkaç hafta içinde kendinizi yeni bir kadın gibi duyacaksınız. Aynaya baktığınız zaman gurur duyacaksınız ve kocanız size baktığında sizi yine çekici bulacak.»

Catherine yüreği çarparak Doktoru **dinliyordu.** Sanki içinin derinliklerinden bir yük kalkmış, kendisine yeniden yaşama şansı verilmiş gibiydi.

«Bu programı yalnızca önerebildiğimi aklınızdan çıkarmayın. Bunu uygulayacak olan sizsiniz,» diyordu Doktor.

Catherine istekle: «Yapacağım,» dedi. «Söz veriyorum.»

«İçkiyi bırakmak, işin en zor bölümü olacak.»

«Hayır, olmayacak,» dedi Catherine. Ve bunu söylerken de doğru olduğunu biliyordu. Doktor haklıydı: Kaçmak için içiyordu. Şimdi bir amacı vardı. Ne yapacağını bilmekteydi. Larry'yi yeniden kazanacaktı. Kesin bir sesle: «Bir damla bile içmeyeceğim,» dedi.

Doktor onun yüzündeki anlamı görerek, kabul etmiş bir biçimde başını salladı: «Size inanıyorum.»

Catherine ayağa kalktı. Vücudunun hantallığı ve çirkinliği onu bile şaşırttı. Ama bütün bunlar değişecekti. «Çıkıp biraz darca giysiler alsam iyi olacak,» diye gülümsedi.

Doktor bir karta bir şeyler yazdı. «İşte kliniğin adresi! Sizi bekleyecekler. Denetimden geçtikten sonra sizi yine göreceğim,» dedi.

Caddeye çıktığında, bir taksi aradı Catherine. Ama **boşver,** diye düşündü. **Şimdiden beden hareketlerine başlayabilirim.** Ve yürümeye başladı. Bir vitrinin önünden geçerken, yansısına bakmak için durdu.

Evlilik bağlarının gevşemesinde kendi sorumluluk payının ne kadar olduğunu araştırmaksızın Larry'yi suçlamakla pek aceleci davranmıştı. Böylesine çirkin biriyle olmak için neden eve gelmek istesindi? Bu yabancı nasıl da anlamadan, yavaşça ve gizlice içine girmişti. Bu yoldan kaç evliliğin bozulmuş olduğunu düşündü. Evet ama, bunların hepsi geçmişte kalmıştı. Artık geriye değil, ileriye bakacaktı.

Lüks Salonika semtine varmıştı. Bir güzellik enstitüsünün önünden geçerken anî bir kararla dönüp içeri girdi. Giriş, beyaz mermerden çok güzel bir yerdi. Suratsız birisi, Catherine'e baktı ve: «Sizin için ne yapabilirim?» diye sordu.

«Yarın sabaha bir randevü almak istiyordum,» dedi Catherine. «Her şey istiyorum.» En iyi berberlerinin adı ansızın aklına geldi. «Sözgelişi, Aleko'yu istiyorum.»

Kadın başını salladı: «Size bir randevu verebilirim, Bayan. Ama saçınızı başkası yapacak.»

Catherine kesin bir sesle: «Dinleyin,» dedi. «Aleko'ya ya benim saçlarımı yapmasını ya da çıkıp bu halimle bütün Atina halkına onun sürekli müşterisi olduğumu söyleyeceğimi bildirin.»

Kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. «Bir şeyler yapabilirim belki,» dedi çabucak. «Yarın sabah onda gelin.»

Catherine: «Teşekkürler,» diye gülümsedi. «Geleceğim.» Ve yürüyüp gitti.

Önündeki camda, «MADAM PİRİS - FALCI» yazılı tavernaya geldi. Catherine anımsar gibi oluyordu ki,

ansızın Kort Pappas'la birlikte geçirdikleri bir günü ve onun bu kadın üzerine söylemiş oldukları aklına geldi. Bir polis şefi ve aslan üzerine öyküler anlatmıştı, ama ayrıntılarını anımsayamadı. Catherine falcılara inanmazdı aslında. Yine de içindeki girme isteğine karşı koyamıyordu. Bir güvence, o çok güzel geleceği üzerine duygularını sağlamlaştıracak birisi, hayatın yine çok tatlı ve yaşanmaya değer olacağını söyleyecek birisi gerekliydi ona. Kapıyı açıp girdi.

Parlak güneş ışığından sonra odanın mağaraya benzer karanlığına alışmak için birkaç dakika bekledi. Sonra köşede bir bar, birkaç masa ve iskemle gördü. Yorgun görünüşlü bir garson yanına yaklaşıp Yunanca konuşmaya başladı.

«İçki istemiyorum, teşekkür ederim,» dedi Catherine. Bu sözleri kendi ağzından duymak hoşuna gittiği için bir kez daha söyledi. «İçki istemiyorum. Madam Piris'i görmek istiyorum. Burada mı?»

Garson, köşedeki boş bir masayı gösterdi, Catherine gidip oturdu. Birkaç dakika sonra yanında birisinin durduğunu hissederek başını kaldırdı.

Kadın inanılmayacak kadar yaşlı ve zayıftı, karalar giymişti, zamanın kaya gibi oyduğu bir yüzü vardı.

«Beni görmek istediğinizi mi söylediniz?» diye sordu. İngilizcesi bozuktu.

«Evet,» dedi Catherine: «Fal baktırmak istiyordum da.»

Kadın oturarak bir elini kaldırdı; bir tepsi içinde koyu, siyah bir kahve taşıyan garson göründü. Kahveyi Catherine'in önüne koydu.

«Ben istemiyorum,» dedi Catherine. «Ben...»

«İçin onu!» dedi Madam Piris.

Catherine şaşkınlıkla kadına baktıktan sonra fincanı alıp bir yudum içti. Koyu ve acıydı. Bıraktı.

Kadın: «Daha için,» dedi.

Catherine tam karşı çıkacaktı ki, **boşver** diye düşündü. **Faldan kaybettiklerinin acısını kahveden çıkar-**

tıyorlar. Bir yudum daha aldı.

Madam Piris: «Biraz daha,» dedi.

Genç kadın omuzlarını silkip son bir yudum daha aldı. Kabın dibinde kalın bir telve tabakası kalmıştı. Falcı kadın başını sallayıp uzandı ve fincanı Catherine'den aldı. Uzun süre hiç bir şey söylemeden içine baktı. Catherine kendini aptal yerine konmuş hissediyordu. **Benim gibi akıllı, bilgili bir kadının burada, bu boş fincana gözlerini dikmiş bakan yaşlı kadının yanında ne işi var?**

Ama kadın ansızın: «Çok uzak bir yerden geliyorsun,» dedi.

Sonra gözlerini Catherine'inkilere dikti, bakışlarında genç kadını ürperten bir şeyler vardı.

«Yurduna dön!» dedi.

Catherine yutkundu: Ben... ben yurdumdayım.»

«Nereden geldiysen oraya dön!»

«Yani Amerika'ya mı demek istiyorsunuz?»

«Nereye olursa... Hemen uzaklaş buradan!»

Catherine yavaş yavaş içini doldurmaya başlayan korkuyla: «Neden?» diye sordu. «Ne oluyor?»

Yaşlı kadın başını salladı. Sesi çatallıydı ve sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordu. «Her yanınızı sarmış o.»

«Ne sarmış?»

«Git burdan!» Kadının sesinde acı çeker bir hayvanınkine benzeyen vahşî ve tiz, çığlık gibi bir anlam vardı. Catherine tüylerinin ürperdiğini duydu.

«Beni ürkütüyorsunuz,» diye mırıldandı. «Lütfen ne olduğunu söyleyin bana.»

Yaşlı kadın aynı vahşi bakışlarla başını iki yana salladı: «Sana ulaşmadan git burdan!»

Catherine içindeki korkunun çoğaldığını duyuyor, soluk almakta güçlük çekiyordu. «Bana ne ulaşmadan?»

Yaşlı kadının yüzü acı ve korkuyla gerildi. «Ölüm! Sana doğru geliyor ölüm!» Ve kadın ayağa kalkıp arka odada gözden kayboldu.

Catherine yüreği çarparak, elleri titreyerek orada kaldı; titremeyi durdurmak için ellerini kilitledi. Garsonla göz göze gelince bir içki istemekten kendini zorlukla aldı. Parlak geleceğini bu aptal kadının bozmasına izin vermeyecekti. Yine de kendini denetleyebilecek duruma gelinceye kadar derin derin soluk alarak orada oturdu, sonra ayağa kalkıp çantasını, eldivenlerini aldı ve dışarı çıktı.

Sıcak yakıcı güneş ışığı altında kendisini biraz daha iyi duydu. Bu yaşlı kadından korktuğu için aptal olmalıydı. Onun gibi, insanlara korku veren, birisi hemen tutuklanmalıydı.

Evine girdiğinde, oturma odasına bir göz attı ve sanki orasını ilk olarak görüyormuş gibi oldu. Korkutucu bir görüntüydü. Her yer toz içinde kalmıştı, darmadağınıktı. O sarhoş haliyle bütün bunları görmemiş olması dayanılmaz bir şeydi Catherine için. İyi ya, yapacağı ilk iş de burasını düzene sokmak olacaktı öyleyse. Yatak odasında bir çekmecenin kapandığını duyduğu zaman mutfağa geçmek üzereydi. Ansızın gelen bir korkuyla yüreği çarpmaya başladı ve dikkatle yatak odasına yöneldi.

Larry oradaydı. Kapalı bir bavul yatağın üzerinde duruyor ve ikincisinin de hazırlanması bitiyordu. Catherine bir an onu inceleyerek kapıda durdu. «Eğer bunlar Kızıl Haç içinse,» dedi. «Ben verdim bile.»

Larry başını kaldırdı: «Ben gidiyorum,» dedi.

«Demiris'le birlikte bir yolculuk mu?»

Hiç duraksamaksızın: «Hayır. Bu kendi adıma bir yolculuk. Buradan ayrılıyorum.»

«Larry...»

«Konuşacak bir şey yok.»

Catherine kendini denetlemeye çalışarak içeri girdi. «Ama... Konuşacak bir sürü şey var. Bugün doktora gittim, iyileşeceğimi söyledi.» Sözcükler sel gibi akıyordu: «İçkiyi bırakacağım ve...»

«Cathy, her şey bitti. Boşanmak istiyorum.»

Sözcükler, yüzüne inen tokatlar gibi çarptı ona. Boğazına yükselen bulantıyı tutmaya çalışarak ve kusmamak için çenelerini kasarak bekledi. Sesinin titremesini engellemek için ağır ağır konuşarak: «Larry,» dedi; «Beni bırakacağın için seni suçlamıyorum. Suçun çoğu benim, belki de hepsi benim. Ama her şey değişecek. Ben değişeceğim. Gerçekten değişeceğim.» Yalvarırcasına ellerini uzattı. «Bütün istediğim bana bir şans daha tanıman.»

Larry ona bakmak için döndüğü zaman, gözlerinde tiksinti ve ilgisizlik birbirine karışmıştı. «Bir başkasını seviyorum. Senden bütün istediğim boşanmak,» dedi.

Catherine bir an orada kalakaldı. Sonra arkasını dönüp oturma odasına yürüdü. Larry toparlanmasını bitirirken, bir Yunan dergisini karıştırarak bir kanepede oturdu. «Avukatım seninle ilişki kuracak,» diyen Larry'nin sesini ve kapının çarpılmasını duydu. Dikkatle dergiyi karıştırmaya devam etti. Sayfaların sonuna gelince özenle masanın ortasına bıraktı, banyoya girdi, ecza dolabını açıp bir jilet çıkardı ve bileklerini kesti.

NOELLE VE

CATHERİNE

Atina: 1946

BEYAZ hayaletler vardı; çevresinde uçuşuyorlar, Catherine'in anlamadığı bir dilde yumuşacık bir şeyler fısıldayarak boşluğa çekiliyorlardı ama, Catherine burasının Cehennem olduğunu ve günâhlarının cezasını çekeceğini anlıyordu. Onu sımsıkı yatağına bağlamışlardı ve genç kadın bunun da, cezanın bir parçası olduğunu sanıyordu. Yine de hoşnuttu bu bağlardan, çünkü altındaki dünyanın hızla döndüğünü duyuyordu ve düşmekten korkuyordu. Kendisine yaptıkları en şeytanca şey bütün sinir uçlarını açığa çıkartmaları olmuştu. Böylece bütün uyarıları bin kat fazla etkileniyordu ve böylesi de dayanılmaz bir duyguydu. Tanımadığı korkunç sesler içindeki bedeni canlıydı. Damarlarından akan kanı gürüldeyen kızıl bir ırmak gibi duyuyordu. Devlerin çaldığı koskoca bir davul gibi yüreğinin çarptığını duyuyordu. Gözkapakları yoktu sanki. Parlaklı-

ğından gözlerini kamaştıran beyaz bir ışık beynine akıyordu. Derisinin altında baş kaldırmaya hazır bir yılan sürüsüne benzer tedirginlik içinde bedeninin bütün kasları canlıydı.

Catherine, Evangelismos hastanesine alındıktan beş gün sonra gözlerini açtı ve kendini küçük, beyaz bir odada buldu. Beyaz giysiler içindeki bir hemşire yatağını düzeltiyor ve Doktor Nikodes, aletiyle göğsünü dinliyordu.

Zayıf bir sesle: «Hey!» diye karşı çıktı. «Soğuk bu!»

Doktor ona baktı ve: «Aman aman, bakın hele kim uyanmış,» dedi neşeyle.

Catherine bakışlarını ağır ağır odada gezdirdi. Işık doğaldı. Ne kanının gümbürtüsünü, ne yüreğinin çarpmasını ne de bedeninin ölüşünü duyuyordu.

«Kendimi cehennemde sandım,» derken sesi fısıltı gibiydi.

«Bir aralık gidip geldiniz de...»

Bileklerine baktı. Bilmediği bir nedenden ötürü sargılar içindeydi. «Ne zamandır buradayım?»

«Beş gündür.»

Ansızın sargıların nedenini anımsadı: «Aptalca bir iş yaptım, sanırım,» dedi.

«Evet.»

Gözlerini sımsıkı kapadı ve: «Özür dilerim,» dedi. Açtığı zaman gece olmuştu. William Fraser yanı başında bir iskemlede oturuyor, kendisine bakıyordu. Yanı başındaki masada çiçekler ve şekerlemeler vardı.

Neşe içinde: «Merhabalar,» dedi. «Çok daha iyi görünüyorsun.»

Catherine zayıf bir sesle: «Neden çok daha iyi?» diye sordu.

Elini onunkinin üzerine koydu adam. «Beni gerçekten korkuttun, Cathy.»

«Çok üzgünüm, Bill.» Sesi titremeye başlamıştı, ağlayacağından korktu.

«Sana şekerleme ve çiçek getirdim. Yeterince güç-

lenince kitaplar da getiririm.»

Catherine ona, onun ince ve güçlü yüzüne baktı, düşündü: **Neden onu sevmiyorum? Neden nefret ettiğim adama âşığım? Neden Tanrı bu haksızlığı yapıyor?** «Buraya nasıl geldim?» diye sordu birden.

«Bir ambulansla.»

«Yani beni kim buldu demek istiyorum.»

Fraser durakladı: «Ben buldum.» dedi. «Birçok kez telefon ettim sana, bulamayınca da meraklanıp kapıyı kırarak içeri girdim.»

«Sana teşekkür etmem gerektiğini sanıyorum. Ama gerçekten pek emin değilim daha.»

«Bu konuda konuşmak ister misin?»

Catherine başını salladı ve yaptığı hareket başının ağrımasına yol açtı. Yavaş bir sesle: «Hayır,» dedi.

Fraser anladığını belirtti. «Yarın sabah geri dönmem gerekiyor. Seni arayacağım.»

Alnında yumuşak bir öpüş duyarak gözlerini kapadı, yeniden açtığında gece yarısıydı ve yalnızdı.

Ertesi sabah erkenden, Larry onu görmeye geldi. İçeri girer ve yatağının yanında bir iskemleye otururken, Catherine onu izliyordu. Zayıflamış ve mutsuz görünmesini beklerdi ama, gerçekte güneş yanığı teniyle çok iyi görünmekteydi. Catherine de saçlarını tarayıp biraz ruj sürebilmiş olmayı istedi.

«Kendini nasıl hissediyorsun, Cathy?»

«Korkunç! İntihar hep beni kendime getirir.»

«Toparlanabileceğini hiç sanmıyorlardı.»»

«Seni düş kırıklığına uğrattığıma üzüldüm.»

«Bu söylediğin pek hoş bir şey değil.»

«Ama yanlış da değil, Larry. Benden kurtulmuş olurdun böylece.»

«Senden böyle kurtulmak istemiyorum ki, Cathy. Bütün istediğim boşanmak.»

Catherine karşısındaki bu adama, bu yanık tenli, yakışıklı adama baktı. Şimdi yüzü biraz daha olgunlaşmış, ağzı biraz daha sertleşmiş, çocuksu çekiciliği ye-

rini daha erkeksi bir havaya bırakmıştı. Neyin ardından koşuyordu? Yedi yıllık düşlerinin mi? Kendisini öyle büyük umutlar ve aşkla ona vermişti ki, şimdi hepsinden vazgeçmeye, bir yanlış yapmış olduğunu ve bunun da hayatını bir çöle çevirdiğini kabul etmeye dayanamıyordu. Bill Fraser'i, ortak arkadaşlarını, birlikte geçirdikleri neşeli günleri anımsadı. Son kez ne zaman güldünü, hatta gülümsediğini anımsayamıyordu. Ama bunların hiç birisinin gerçekten önemi yoktu. Sonuç olarak, Larry'nin çekip gitmesine izin vermeyişinin nedeni onu hâla sevmesiydi. Kocası ayağa kalkmış karşılığını bekliyordu. Catherine: «Hayır,» dedi. «Senden hiç bir zaman boşanmayacağım.»

O GECE Larry, Noelle'le boşaltılmış bir manastırda buluştu ve Catherine'le yaptıkları konuşmayı anlattı. Genç kadın dikkatle dinledi ve: «Düşüncesini değiştirir mi sanıyorsun?» diye sordu.

Larry başını 'hayır' anlamında salladı. «Catherine keçi kadar inatçıdır.»

«Onunla yeniden konuşmalısın.»

Ve konuştu Larry. İlkini izleyen üç hafta süresince, genç adam elinden geleni yaptı: Yalvardı, rica etti, öfkelendi, ona para teklif etti, ama hiç birisi Catherine'i etkileyemedi. Kocasını hâlâ seviyordu ve biraz direnince, Larry'nin de kendisini yeniden sevebileceğine inanıyordu.

İnatçı bir sesle: «Sen benim kocamsın,» diye yineliyordu. «Ölene kadar da kocam olarak kalacaksın.»

Larry onun söylediklerini Noelle'e aktardı.

Kadın başını sallayarak: «Evet,» dedi.

Erkek şaşırmıştı. «Neye evet?»

Villanın plajında, altlarında onları kızgın kumlar-

dan koruyan havlular serili, uzanıyorlardı. Gökyüzü beyaz bulutlarla benekli, derin mavi renkteydi.

«Ondan kurtulmalısın,» diyerek ayağa kalktı Noelle ve uzun güzel bacaklarıyla kızgın kumlar üzerinde salınarak villaya yürüdü. Larry şaşkın genç kadını yanlış anladığını düşünerek bulunduğu yerde **uzanıp kaldı**. Her halde, Catherine'i öldürmek gerekeceğini söylemek istememişti.

Sonra Larry, Helena'yı anımsadı.

Terasta akşam yemeği yiyorlardı. «Anlamıyor musun? Yaşamaya hakkı yok onun,» dedi Noelle. «Öc almak için arkanı bırakmıyor. Senin hayatını, hayatımızı yıkmaya çalışıyor, sevgilim.»

Sigara içerek uzanıyorlar, dumanlar tavanı kaplayan aynalarda kayboluyordu.

«Ona bir iyilik yapmış olacaksın. Kendini öldürmeye çalışmıştı zaten. Ölmek istiyor kendisi de.»

«Böyle bir şeyi hiç bir zaman yapamam, Noelle.»

«Yapamaz mısın?»

Çıplak bacaklarını üst üste atarak, parmak uçlarıyla havada yuvarlaklar çizmeye başladı.

«Ben sana yardım ederim.»

Larry buna karşı çıkmak için ağzını açma fırsatı bulamadan Noelle uzandı ve onu okşamaya başladı. Catherine'i aklından çıkarmıştı bile.

Geceleyin bir aralık, Larry soğuk bir ter içinde uyandı. Noelle'in kendisini bırakıp kaçtığını görmüştü düşünde. Oysa yatakta, yanıbaşında yatıyordu. Sımsıkı sarılıp kendine çekti kadını. Sabaha dek, onu yitirirse neler olacağını düşüne düşüne uyuyamadı. Bu arada bazı kararlar aldığının bilincinde değildi, ama sabahleyin Noelle kahvaltı hazırlarken ansızın: «Ya yakalanırsak ne olacak?» deyiverdi.

«Akıllıca davranırsak yakalanmayız.» Larry'nin bu kararına sevinmiş olsa bile belli etmiyordu.

Genç adam açık yüreklilikle: «Noelle,» dedi. «Atina'da herkes benim Catherine'le geçinemediğimi bi-

liyor. Ona bir şey olursa polis kesinlikle benden kuşkulanacak.»

Noelle soğukkanlılıkla: «Elbette kuşkulanırlar,» diye ona katıldı. «İşte bu yüzden de her şey çok dikkatle planlanmalı.»

Kahvaltılarını getirdi ve oturup yemeğe başladılar. Larry, önündekilere dokunmadan tabağını iteledi.

Noelle ilgiyle sordu: «Beğenmedin mi?»

Larry, bir başkasının ölümünü planlarken, yemeğinin tadına da varabilen bu kadının ne biçim bir insan olduğunu merak ederek bakıyordu ona.

Daha sonra motorla gezerken bu konuda ayrıntılı bir biçimde konuştular ve konuştukça da olay büyük bir açıklık kazandı. Böylece, rastgele bir düşünce gibi ortaya atılmış olan şey, sözcüklerle canlanarak gerçek olup çıktı.

«Bir kazaya benzemeli,» dedi Noelle. «Böylece de polis araştırma yapmamalı. Atina polisi çok akıllıdır.»

«Ya araştırırlarsa ne olacak?»

«Araştırmayacaklar çünkü kaza burada olmayacak.»

«Nerede öyleyse?»

«Ioannina'da.» Öne doğru eğilip konuşmaya başladı. Larry'nin karşı çıktığı her şeyi düzenleyerek, planını akıllıca geliştirerek anlatıyor, Larry de onu dinliyordu. Bitirdiği zaman, erkek bu planın kusursuz olduğunu kabul etti. Gerçekten başarabilirlerdi.

Paul Metaxas sinirliydi. Yunanlı pilotun genellikle durgun olan yüzü gergin ve tedirgindi, ağzının kıyısı bir tikle kasılıyordu. Constantin Demiris'den radevu almamıştı ve hiç kimse de bu büyük adamın yanına kapısını çalıp giremezdi; ama Metaxas kapıcıya çok âcil bir iş görüşeceğini söylemişti, şimdi de onun koskoca salonunda dikilmiş, karşısında ne söyleyeceğini bilemeden kekeliyordu: «Sizi tedirgin ettiğim için çok üzgünüm, Bay Demiris.» Metaxas, terli avcunu sinirle pantolonuna kuruladı.

«Uçaklardan birine bir şey mi oldu?»

«Hayır efendim, kişisel bir durum.»

Patronu ilgisizlikle ona bakıyordu. Yanında çalışanların işleriyle iglenmemek onun politikasıydı. Bu tür işlere bakacak sekreterleri vardı. Metaxas'ın sözünü sürdürmesini bekliyordu.

Pilotsa, gittikçe daha sinirli oluyordu. Onu buraya getiren kararı vermeden önce uykusuz geceler geçirmişti. Şimdi yaptığı şey de kişiliğine aykırıydı ve ona ters düşüyordu; ama o sadık bir adamdı ve ilk sadakat borcu da Demiris'eydi.

«Bayan Page üzerine,» diyebildi sonunda.

Bir anlık bir sessizlik oldu.

Demiris: «İçeri geçelim,» dedi. Onu kitaplığa sokup kapıları kapadı. Bir Mısır purosu çıkarıp yaktı. Ter içindeki Matexas'a baktı. İlgisizmiş gibi: «Ne olmuş Bayan Page'e?» diye sordu.

Pilot bir yanlış yapıp yapmadığını yeniden düşünerek yutkundu. Eğer durumu iyi değerlendirebildiyse verdiği bilgi karşılığını bulacaktı ama ya yanlış yaptıysa...

Buraya gelmekte böyle acele ettiği için kendine kızıyordu ama, artık sonuca gitmekten başka çaresi yoktu.

«Söyleceklerim, onunla Larry Douglas üzerine,» dedi. Tepkisini anlayabilmek için Demiris'in yüzünü incelemeye başladı. En küçük bir ilgi belirtisi yoktu. Aman Allah! Konuşmaya zorladı kendini: «Rafina'da bir yazlık evde birlikte yaşıyorlar.»

Demiris purosunun külünü kubbe biçimli, altın kül tablasına silkeledi. Metaxas, korkunç bir yanlış yaptığını, neredeyse işinden atılmak üzere olduğunu hissetti. Demiris'i gerçeği söylediğine inandırmalıydı. Sözcükler güçlükle çıkıyordu ağzından. «Kardeşim, oradaki villalardan birinde temizlikçidir. İkisini birlikte, kumların üzerinde görüyor hep. Gazetelerdeki resimlerinden Bayan Page'i tanıyor, ama iki gece önce benimle

birlikte yemek yemek için alana gelinceye dek aklına hiç bir şey gelmemiş. Onu Larry Douglas'la tanıştırdım, Bayan Page'in birlikte yaşadığı adamın o olduğunu söyledi.»

Demiris, zeytin karası gözlerinde bütünüyle anlamsız bir ifade olduğu halde ona bakıyordu.

«Bilmek isteyeceğinizi düşündüm,» diye beceriksizce tamamladı Metaxas tümcesini.

Demiris konuştuğunda sesi anlamsızdı: «Bayan Page'in özel hayatında ne yaptığı kendisini ilgilendirir. Eminim, başkalarının dedikodu yapmasından hiç hoşlanmayacaktır.»

Metaxas'ın alnı terden pırıl pırıldı. Durumu bütünüyle yanlış değerlendirmişti. Ve de yalnızca sadık olmak istemişti. «İnanın bana, Bay Demiris; yalnızca düşünmüştüm ki...»

«Eminim, benim ilgi duyacağımı sanmıştınız, yanılmışsınız. Başka bir şey var mı?»

«Hayır, hayır efendim.» Metaxas arkasını dönüp hızla çıktı.

Demiris iskemlesinde arkaya yaslandı, gözlerini tavana dikerek oturdu.

Ertesi sabah saat dokuzda, Metaxas'a telefonla, Demiris'in Kongo'daki madenlerine gitmesi ve orada bazı taşıma işleri için on gün kalacağı bildirildi. Bir çarşamba günü üçüncü uçuşta, pilotun uçağı yoğun yeşil ormanın içine düştü. Ne uçağın ne de Metaxas'ın izi bulundu!

Catherine'in hastaneden çıkartılmasından iki hafta sonra Larry, onu görmeye gitti. Bir cumartesi akşamıydı ve Catherine mutfakta kendisine omlet pişiriyordu. Çıkardığı sesler yüzünden kapının açıldığını duymamıştı ve dönüp eşikte duran Larry'yi görünceye dek de orada olduğunun farkına varmamıştı. Elinde olmaksızın sıçradı, Larry: «Seni korkuttumsa özür dilerim,» dedi. «Nasıl olduğunu görmek için bir uğramıştım da...»

Catherine, yüreğinin daha hızlı çarptığını duydu,

onun yanında böyle duygulara kapıldığı için kendine kızdı.

«İyiyim,» dedi ve dönüp omleti tavadan çıkardı.

Larry: «Güzel kokuyor,» dedi. «Akşam yemeği yiyecek zaman bulamadım. Sana zahmet olmazsa bir tane de bana yapar mısın?»

Catherine ona uzun uzun baktıktan sonra omuzlarını silkti.

Yemeği hazırladı, ama adamın varlığı sinirlerini o kadar bozmuştu ki, kendi yemeğinden bir lokma bile alamadı. Yeni çıktığı bir yolculuğu, Demiris'in arkadaşlarından biri üzerine gülünç bir öyküyü anlatarak konuşup duruyordu, Larry. Sanki hiç bir şey olmamış, sanki ikisinin de hayatını param parça etmemiş gibi tatlı, sıcak, çekici, eski Larry'ydi yine.

Yemek bitince bulaşıkları yıkamak ve kurulamakta ona yardım etti, Larry. Bedensel yakınlığı, Catherine'e fiziksel bir acı veriyordu. Ne kadar zamandır ayrıydılar? Düşünmek bile istemiyordu.

Larry o rahat, çocuksu gülümsemesiyle: «Gerçekten hoşuma gitti,» diyordu. «Teşekkürler, Cathy.»

Ve Catherine hepsinin bu kadar olduğunu düşündü.

Üç gün sonra telefon çaldı, arayan yine Larry'ydi. Madrid'de olduğunu, oraya gelmek üzere bulunduğunu ve o akşam kendisiyle birlikte yemek yiyip yemeyeceğini soruyordu. Catherine onun rahat, dostça sesini dinleyerek telefonu sımsıkı tutuyor, çıkmayacağını söylemeye kararlı görünüyordu. Ama: «Bu akşam boşum,» dedi sonunda.

Pire limanı yakınlarında bir lokantada yemek yediler. Catherine önüne gelenlere hemen hiç dokunmadı. Larry'yle birlikte bulunmak, yemek yedikleri öteki lokantaları, çoktan ölmüş olan bir geçmişteki birçok heyecan verici akşamı, ikisine de hayatları boyunca yetecek sandıkları sevgiyi acı acı anımsatıyordu.

«Bir şey yemiyorsun, Cathy. Başka şeyler isteye-

lim mi?» diye ilgiyle sordu, Larry.

«Öğle yemeğini geç yedim,» diye yalan söyledi. **Belki beni bir daha çağırmaz, ama çağırsa bile hayır diyeceğim,** diye düşündü.

Üç gün sonra Larry yine aradı ve güzel bir lokantada öğle yemeği yediler. Lokantanın adı Yaşlı Palmiye'ydi. Önünde gerçekten bir palmiye ağacı olan, uzun ve serin bir yoldan gidiliyordu. Yunan şarabıyla, güzel bir yemekti bu. Larry de çok eğlenceli bir arkadaştı.

Ertesi pazar Catherine'den birlikte Viyana'ya gitmesini istedi. Aynı akşam uçakla geri döndüler. Şarap, müzik ve mum ışığıyla bezenmiş çok güzel bir geceydi; ne var ki, Catherine bütün bunların kendisine değil de çok önce ölmüş ve gömülmüş olan başka bir Catherine Douglas'a ait olduğunu duyuyordu. Eve geldiklerinde: «Teşekkür ederim, Larry,» dedi. «Çok güzel bir geceydi.»

Genç adam yaklaştı, ona sarıldı ve öpmeye başladı. Catherine, bedeni buz gibi ve ansızın gelen bir korkuyla geri çekildi: «Hayır!» dedi.

«Cathy...»

«Hayır!»

Başını salladı: «Anlıyorum.»

Genç kadın titriyordu: «Gerçekten mi?» diye sordu.

Larry yumuşak bir sesle: «Sana çok kötü davrandığımı biliyorum,» dedi. «Eğer bana bir şans tanırsan, kendimi bağışlatmaya çalışacağım.»

Aman Allahım, diye düşündü, Catherine. Ağlamamaya çalışarak dudaklarını sıktı, tuttuğu yaşlardan gözleri parlayarak: «Çok geç,» diye fısıldadı. Sonra da olduğu yerde Larry'nin gidişine baktı.

Adam, bir hafta sonra Catherine'le yine konuştu. Ona çiçeklerle birlikte küçük bir not ve sonra da uçtuğu çeşitli ülkelerden minyatür kuşlar yolladı. Epey yorucu günler geçirmiş olmalıydı; çünkü gönderdiği kuşlar çok çeşitliydi. İçlerinde porselenden, yeşimden,

tek ağacından olanlar vardı ve Larry'nin unutmamış olması onu etkiledi.

Bir gün telefon çaldı ve Catherine öbür uçtan Larry'nin sesini duydu: «Hey! En güzel Çin yemekleri bulunan çok hoş bir Yunan lokantası buldum,» diyordu. Catherine güldü ve: «Hemen gidelim,» dedi.

İşte her şey o zaman gerçekten başladı! Yavaş yavaş, araştırarak ve duraksayarak başladı, ama gerçek bir başlangıçtı. Larry bir daha onu öpmeye kalkışmadı, zaten Catherine de buna izin veremezdi. Çünkü Catherine kendini duygularına bir daha bırakırsa, sevdiği bu adama kendini yine bütünüyle verirse ve o da ona yeniden ihanet ederse; bunun kendisinin sonu olacağını biliyordu. Böylece, Larry'yle yalnızca yemek yedi, güldü ama, yine de içinde kendine ait gizli bir şeyler, uzak bir şeyler, dokunulmaz ve dokunulmamış bir şeyler kaldı.

Hemen hemen her akşam birlikteydiler. Bazen Catherine evde yemek yapıyor, bazen de Larry onu yemeğe çıkarıyordu. Bir seferinde sevdiğini söylediği kadının ne olduğunu sordu ona, Larry de «Hepsi bitti,» diye karşılık verince bir daha o konuya dönmedi. Larry'nin öteki kadınla görüp görüşmediğini araştırdıysa da bir şey anlayamadı. Larry onu zorlamadan, bir şey istemeden yalnızca onunla birlikte olmak istiyormuş gibiydi. Sanki geçmişteki günâhlarını ödüyordu.

Ama yine de Catherine, bunun ötesinde bir şeyler bulunduğunu kendisine söylemek zorundaydı. Onunla bir kadın olarak ilgileniyordu. Geceleri soyunup aynanın karşısında kendisini inceliyor ve nedenini bulmaya çalışıyordu. Yüzü fena değildi, acı çekmiş bir kadının bir zamanlar güzel olan yüzüydü, kendisine bakan gri gözlerinde bir hüzün vardı. Derisi biraz pörsümüştü ve çenesi gereğinden çok sarkıyordu ama, masaj ve rejimle geçmeyecek hiç bir kusur yoktu bedeninde. Bu konuyu son defa düşündüğünde, jiletle bileklerini kesişi geldi aklına. Her yanını bir titreme aldı. Larry'nin canı

ceheneme, diye düşündü. Onu gerçekten istiyorsa olduğu gibi kabul etmek zorundaydı.

Birlikte bir toplantıya gitmişler ve Larry sabahın dördünde onu eve getirmişti. Çok güzel bir gece geçmişti. Catherine yeni bir giysi giymiş ve epey çekici olmuş, herkesi güldürmüş, Larry de bundan gurur duymuştu. Eve girdiklerinde, Catherine ışığa uzandı; ama Larry elini onunkinin üzerine koyup, «Bekle! Karanlıkta daha rahat söyleyebilirim bunu,» dedi. Vücudu onunkinin yanındaydı, dokunmuyordu, ama Catherine kendini çeken fiziksel dalgalanmaları duyabiliyordu.

«Seni seviyorum, Cathy,» diye fısıldadı. «Gerçekten başka hiç kimseyi sevmedim. Bir şans daha istiyorum.»

Sonra da ona bakmak için ışığı yaktı. Catherine panik içinde, buz gibi ve korkmuş, öylece duruyordu. «Biliyorum, belki daha hazır değilsin; ama yavaş yavaş başlayabiliriz,» diye gülümsedi. O güzel, çocuksu gülüşüyle. «El ele tutuşarak başlayabiliriz.»

Uzanıp elini tuttu. Ve Catherine onu kendine çekti. Şimdi öpüşüyorlardı. Larry'nin dudakları yumuşak, dikkatli ve kibardı; Catherine'inkiler istekli! Yalnız geçmiş bütün o aylar boyunca bastırdığı duygularıyla vahşiydi. Sonra yatakta seviştiklerinde, sanki hiç aradan zaman geçmemiş ve hâlâ balaylarındaymışlar gibiydi. Ama bunun da ötesinde bir şeyler vardı: O güzel tutku hâlâ taptaze oradaydı ve buna, birlikte olmanın güzelliği, bu kez her şeyin yolunda gideceği ve artık birbirlerini incitmeyecekleri bilgisi de eklenmişti...

Larry; «İkinci bir balayına ne dersin?» diye soruyordu.

«Ah! Çok güzel, sevgilim. Ama gidebilir miyiz?»

«Elbette. Yakında bir tatilim var. Cumartesi günü gideriz. Çok güzel bir yer biliyorum: Adı, Ioannina!»

NOELLE VE

CATHERİNE

Atina: 1946

IOANNİNA'YA gidiş dokuz saat sürdü. Catherine için görüntü efsanevi bir şeydi, bir başka çağdan kalma gibiydi. Ege denizi kıyısınca, çatılarında haç bulunan beyaz badanalı kulübeler önünden ve sonsuz meyve, limon, kiraz, elma, portakal bahçelerinden geçtiler. Toprağın her parçası ekili biçiliydi ve sanki toprakla boğuşarak geçirdikleri zor günlere aldırmıyorlarmış gibi evlerinin kapı, pencere ve çatılarını parlak maviye boyamıştı insanlar. Dağlarda servi ağacı dizileri görülüyordu.

«Bak, Larry!» diye bağırdı, Catherine. «Ne güzel ağaçlar.»

«Yunanlılar için değil.»

Catherine ona baktı: «Ne demek istiyorsun?»

«Onları kötü bir belirti sayarlar. Mezarlıklarda kullanırlar.» İçlerinde korkuluklar bulunan tarlalar geçiyorlardı.

«Burada kandırması kolay kargalar var, galiba» diye güldüler.

Çok zor adları olan bir sürü köyün önünden geçtiler. Öğleden sonra geç saatlarda Ioannina'ya giden gemiye binecekleri Rio nehri kıyısında, Rion köyüne vardılar. Beş dakika sonra da Ioannina'nın bulunduğu Epirus adasına doğru gidiyorlardı.

Larry ve Catherine, geminin üst güvertesinde bir sıraya oturmuşlar, öğle sonrasının sisi arasından uzaklarda görünen adayı seyrediyorlardı. Catherine'e vahşî bir toprakmış gibi göründü. Sanki Yunan tanrıları için yaratılmış ve ölümlüler oraya alınamazlarmış gibi ilkel bir görünümü vardı. Gemi yaklaştıkça, Catherine deniz dibinin dağlardan düşmüş kayalarla kaplı olduğunu gördü. Çevresinde yol bulunan dağın geçit vermez, korkunç bir görünümü vardı. Yirmi beş dakika sonra gemi, Epirus limanına giriyordu. Beş dakika sonra da Larry ve Catherine, Ionnina dağına doğru yol almaktaydılar.

Catherine, elindeki bir rehber kitaptan Larry'ye bilgi veriyordu.

«Pindus dağlarının bir parçası olan ve Alplerden derin bir çukurla ayrılmış olan Ioannina, uzaktan bakılınca iki başlı ve pençelerinde dipsiz Pamvotis gölü bulunan bir kartal biçimindedir. Yolcu gemileri onun koyu yeşil sularından geçerek ortasında bulunan adaya ve uzak kıyılarına yolcu taşırlar.»

Larry: «Çok hoş bir şey,» dedi.

Geç saatlarda, kasabanın yükseklerine kurulmuş olan ve çevresinde birçok kulübenin bulunduğu tek katlı, çok güzel bir yapı olan otellerine vardılar. Üniformalı, yaşlı bir adam onları karşılamaya geldi. Mutlu yüzlerine bakarak: «Balayındasınız!» dedi.

Catherine, Larry'ye bir göz attı ve: «Nereden bildiniz?» diye sordu.

«Hep belli olur,» diyerek, çifti önce danışmaya, sonra da kulübelerine götürdü. İçeride bir yatak, bir

oturma odası, bir banyo, mutfak ve teras vardı. Servi ağaçlarının tepesinden köy ve daha aşağılardaki göl çok hoş görünüyordu. Bir kartpostal gibi, gerçekdışı güzellikteydi.

«Çok bir şey değil,» diye gülümsedi Larry. «Ama bütünüyle senin.»

«Alıyorum.»

«Mutlu musun?»

Catherine başını salladı: «Hiç böyle mutlu olmamıştım.» Ona doğru yürüyüp sarıldı: «Beni hiç bırakma,» diye fısıldadı. Larry'nin güçlü kolları onu sarıyordu. «Bırakmayacağım,» diye söz verdi.

Catherine bavullarını açarken, Larry de otel kâtibiyle konuşmak için gitti.

«Buraya gelenler ne yaparlar?» diye soruyordu.

Kâtip gururla: «Her şeyi,» dedi. «Otelde jimnastik salonu, köy çevresinde ski, balıkçılık, yüzme, yelken kullanma gibi şeylerin yapıldığı alanlar var.»

Larry, rasgeleymiş gibi: «Gölün derinliği ne kadar?» diye sordu.

Kâtip omuzlarını silkti: «Kimse bilmez, efendim. Volkanik bir göldür. Yani, dipsizdir!»

Larry düşünceli düşünceli başını salladı: «Ya buralardaki mağaralar?» diye sordu.

«Ah! Perama mağaraları. Buradan birkaç mil uzaktadırlar.»

«İçlerine girilebilir mi?»

«Ancak birkaçının. Çoğu hâlâ el değmemiş halde duruyor.»

«Anlıyorum,» dedi Larry.

«Eğer dağcılığı seviyorsanız,» diye konuşmasını sürdürdü kâtip; «Size Tzoumerka dağını önerebilirim. Bayan Douglas, yüksekten korkmuyorsa elbette.»

«Hayır,» diye gülümsedi, Larry. «Karım usta bir dağcıdır.»

«Öyleyse hoşuna gidecektir. Şansınıza hava da

güzel. **Meltem** bekliyorduk ama, gelmedi. Belki de gelmeyecek.»

«Nedir bu **meltem?»** diye sordu Larry.

«Kuzeyden esen korkunç bir rüzgârdır. Sizin kasırganız gibi bir şey olduğunu sanıyorum. Estiği zaman kimse dışarı çıkamaz. Atina'da büyük şileplerin bile limandan çıkmasına izin verilmez.»

«Bize rastlamayacağına sevindim.»

Odalarına döndüğünde, köye gidip yemek yeme düşüncesini öne sürdü. Oraya inen dik ve kayalık patika boyunca yürüdüler. Ioannina, bir anacadde ve onun çevresinde de birkaç dar sokaktan oluşmuştu. Evler eski, yıpranmış yapılardı; dağlardan arabalarla getirilmiş taşlarla yapılmıştı. Anacadde bir iple ikiye bölünmüş durumda olup sağı yayalar, solu arabalar içindi. Catherine: «Amerika'da da bunu denemeliler,» diye konuştu.

Köy alanında, içinde pırıl pırıl saatıyla kulesi olan bir de park vardı. Bir yol göle iniyordu. Ama Catherine'e, sanki köydeki bütün yollar su kıyısına iniyormuş gibi geldi. Gölün de garip bir etkisi vardı: Bütün kıyılar, sanki birini bekliyormuş gibi uzanmış aç gözlü parmaklara benzeyen kamışlarla doluydu.

Catherine ve Larry, iki yanı renk renk dükkânlarla dolu alışveriş merkezine gittiler. Bir kuyumcu, yanında bir fırın, onun yanında kasap, derken bir ayakkabıcı görünüyordu. Tıraş olan bir müşteriyi çocuklar sessizce izliyorlardı. Catherine onların, gördüğü en güzel çocuklar olduğunu düşündü. Geçmişte Larry'yle sık sık, bir çocukları olması konusuna dönmüşler, ama Larry her seferinde, daha bir yere yerleşmeye hazır olmadığını söyleyerek sözü kesmişti. Şimdi belki düşüncesini değiştirirdi. Yanında yürüyen, bu uzun boylu, yakışıklı adama baktı ve konuyu yeniden açmayı düşündü. Her şeyden önce bu onların balayıydı.

Çok eski bir Amerikan filminin gösterildiği bir sinemanın önünden geçiyorlardı. Oyunlar öyle eskiydi

ki, Larry oyuncuların adını bile duymamıştı. Sonra alandaki bir lokantada, açık havada yemek yediler. Açık havada çok güzel bir ay ışığı altında oturdular ve otele dönüp yattılar. Bütünüyle çok güzel bir gün olmuştu.

Sabahleyin kırlarda arabayla dolaştılar; göle inen, sonra da kayalık kıyıda birkaç mil kıvrıldıktan sonra yine tepelere tırmanan dar yol boyunca ilerlediler. Dik dağ yamaçlarına taştan evler kurulmuştu. Kıyıdan epey yüksekte, ormanlar içinde, beyaz badanalı, eski şatolara benzeyen bir yapı gördüler. Catherine, «Orası neresi?» diye sordu.

«Hiç bilgim yok,» diye karşılık verdi, Larry.

«Haydi anlayalım.»

«Olur.»

Larry arabayı oraya götüren dar yola soktu. Bir çayırı, otlayan keçileri ve kendilerine gözlerini dikip dikkatle bakan çobanı geçtiler. Yapının bomboş girişinde durdular. Yakından bakıldığında yıkık bir kaleye benziyordu.

Catherine: «Adam yiyen devlerden kalma bir yer olmalı,» dedi. «Belki de Grimm Kardeşlerden kalmıştır.»

Larry: «Gerçekten öğrenmek istiyor musun?» diye sordu.

«Elbette. Belki de işkence çeken bir kızı kurtarmak için tam zamanında geldik!»

Larry, ona tuhaf bir bakışla baktı.

Arabadan inip orta yerinde büyük, demir bir tokmak bulunan koskoca tahta kapıya yürüdüler. Larry birçok kez çaldı, beklediler. Çayırdaki böceklerin vızıltısı ve çimenler üzerindeki esintinin hışırtısından başka ses duyulmuyordu.

«Sanırım içeride kimse yok,» dedi Larry.

«Belki de ölüleri yakıyorlardır,» diye karşılık verdi Catherine.

Ansızın, koca kapı gıcırtıyla açılmaya başladı. Siyahlar giyinmiş bir rahibe onlara bakıyordu.

Genç kadın, beklemediği bir sırada yakalanmıştı:

«Özür dilerim» dedi. «Burasının nasıl bir yer olduğunu bilemedik. Hiç bir yazı yok da.»

Rahibe bir an ikisine de baktı ve sonra içeri girmelerini söyledi. Eşiği geçip kendilerini büyük bir avluda buldular. Çok tuhaf bir biçimde durgun bir hava vardı ve Catherine ansızın neyin eksik olduğunu anladı: İnsan sesi eksikti.

Rahibeye döndü ve: «Burası nasıl bir yer?» diye sordu.

Kadın sessizce başını salladı ve orada beklemelerini işaretle anlattı. Avlunun sonundaki bir taş yapıya doğru giderlerken arkasından baktılar. Yapının arkasında, servi ağaçlarıyla dolu bir mezarlık vardı!

«Burası sinirlerimi bozuyor,» dedi Larry.

«Sanki bir başka çağda gibiyiz.» diye karşılık verdi, Catherine. Ağır sessizliği bozmaktan korkuyorlarmış gibi fısıldıyorlardı. Anayapının camlarından onlara bakan, hepsi de siyahlar içinde bir sürü yüz gördüler.

Sonunda Larry: «Bir çeşit manastır galiba burası,» dedi.

O sırada uzun boylu, zayıf bir kadın dışarı çıkıp kendilerine doğru yürümeye başladı. Rahibe şapkası giyiyordu ve çok hoş, dost bir yüzü vardı.

«Ben, Rahibe Theresa,» dedi. «Size bir yardımım olur mu?»

«Yalnızca geçiyorduk,» dedi Catherine. «Merak ettik.» Pencerelerden bakan yüzlere kaydı gözleri. «Tedirgin etmek istemezdik.»

«Pek fazla konuk bize onur vermez,» dedi Rahibe Theresa. «Dış dünyayla hemen hiç ilişkimiz olmaz. Sessizlik yemini etmiş durumdayız.»

«Ne kadar zaman için konuşmayacaksınız?» diye sordu, Larry.

«Ölünceye dek. Ben, konuşmasına yalnızca çok gerektiğinde izin verilen tek kişiyim!»

Catherine büyük ve sessiz avluya bir göz attı, ürperdi. «Buradan ayrılan olmaz mı hiç?»

Rahibe Theresa gülümsedi: «Hayır. Buna neden de yok. Bizim hayatımız bu duvarların içindedir.»

«Sizi tedirgin ettiğimiz için bizi bağışlayın.»

«Hiç etmediniz. Güle güle.»

Catherine ve Larry dışarı çıktıklarında, koca kapı arkalarından sessizce kapandı. Genç kadın, bir kez daha bakmak için geri döndü. Tıpkı bir tutukevi gibiydi. Ama burası nedense bir tutukevinden daha da kötü görünüyordu. Catherine orada gördüğü, duvarlar arasına kapanmış, dünyadan kopartılmış, bir mezarın derin sessizliği içinde yaşayan kadınları düşündü. Burasını hiç unutmayacağını biliyordu.

NOELLE VE

CATHERİNE

Atina: 1946

ERTESİ sabah erkenden, Larry köye indi. Catherine'den birlikte gitmelerini istemiş; ama o, geç saatlara kadar uyuyacağını söyleyerek katılmamıştı. Larry dışarı çıkar çıkmaz yataktan fırladı, apar topar giyindi ve bir gün önce incelemiş olduğu, otelin jimnastik salonuna gitti. Yunanlı kadın yönetici soyunmasını istedi kendisinden. Sonra da bedenini inceledi.

«Çok tembellik etmişsiniz,» diye azarladı Catherine'i. «Bir zamanlar güzel bir bedeniniz varmış. Eğer sıkı çalışırsanız yine güzel olabilir.»

«Çalışacağım,» dedi Catherine. «Haydi, hemen başlayalım.»

Yönetici kadının denetimi altında, Catherine her gün masaj yaptırarak, yemeklerini kısarak, beden hareketleri uygulayarak çalışmaya başladı. Yaptıklarını Larry'den gizliyordu ama, dördüncü günün sonunda değişiklik gözle görülür hale gelmişti. «Burası sana gerçekten yaradı,» dedi kocası. «Başka bir insan olmuş gibisin.»

Ansızın utanarak: «Başkalaştım da,» diye karşılık verdi.

Pazar sabahı, Catherine kiliseye gitti. Yunan Ortodoks ayini görmemişti hiç ve böyle küçük bir köyde de küçük bir kilise bulacağını umuyordu. Ama büyük, çok güzel döşenmiş, duvarları ve tavanında zengin oymalar bulunan ve zemini mermerden bir yapıda buldu kendisini. Mihrabın önünde bir düzine kadar çok büyük, gümüş şamdan ve her yanda İncilden alınma freskler vardı. Rahip zayıf ve siyah sakallı bir adamdı. Çok şık, kırmızı renkte sırmalı bir giysi giyiyor ve bir platform üzerindeki iskemlede oturuyordu.

Duvar boyunca tahta sıralar, onların yanında da tahta iskemleler dizilmişti. Erkekler ön sıralarda kadınlar arkalarda duruyorlardı. Catherine, **her halde cennete erkekler önce gidiyor,** diye düşündü.

Ayin bir saat sürdü. Genç kadın görüntüyü ve sesleri içine çekerek oturmuş, ne kadar şanslı olduğunu düşünmüştü. Sonra başını eğip bir minnet duası etti.

Ertesi sabah, Larry ve Catherine kulübelerinin göle bakan terasında kahvaltı ediyorlardı. Çok güzel bir gündü. Güneş parlıyor, suyun yüzünden doğru hafif bir esinti geliyordu. Köylü görünüşlü bir garson getirmişti yiyeceklerini. Catherine bir sabahlık giyiyordu. Garson içeri girince, Larry ona sarıldı ve boynundan öperek: «Çok güzel bir geceydi!» dedi.

Hizmetkâr gizlice gülümseyerek oradan uzaklaşmıştı. Bu durum, Catherine'i biraz tedirgin etti. Larry yabancılar önünde böyle gösteriler yapmazdı hiç. Kocasının gerçekten değişmiş olduğunu düşündü. Bir temizlikçi ya da garson odalarına girdiğinde, Larry hep kendisine sarılıp sevgi gösterileri yapıyor ve sanki bütün dünyanın onu ne kadar sevdiğini bilmesini istiyordu. Catherine bu durumu çok etkileyici buluyordu.

Larry: «Bu sabah için çok güzel bir program düzenledim,» dedi. Gökyüzüne doğru dev gibi bir tepenin

uzandığı doğuyu gösterdi. «Tzoumerka dağına tırmanacağız.»

«Benim bir kuralım var,» dedi Catherine. «Adını söyleyemediğim yerlere tırmanmam.»

«Oyunbozanlık etme. Oradan görüntünün çok güzel olduğunu söylüyor herkes.»

Catherine, Larry'nin ciddî olduğunu anlamıştı. Bir kez daha gösterdiği yere baktı. Dağ sanki dümdüz yükseliyormuş gibiydi. «Pek iyi bir dağcı değilim ben, sevgilim,» dedi.

«Çıkması çok kolay. Tepeye kadar patikalar var.» Bir an durakladı. «Benimle gelmek istemiyorsan yalnız başıma giderim.» Sesinde belirgin bir düş kırıklığı vardı.

Gidemeyeceğini söylemek ve burada oturup günün tadını çıkarmak çok kolay bir şeydi. Catherine de bunu yapmak arzusundaydı, ama Larry birlikte olmayı istiyordu ve bu da gitmesi için yeterliydi.

«Pekâlâ» dedi. «Bakalım bir şapka bulabilecek miyim.»

Kocasının yüzünde öylesine bir rahatlık belirmişti ki, Catherine gitmeye karar verdiği için sevindi. Belki de güzel bir gün olacaktı.

Genç kadın, daha önce hiç dağa tırmanmamıştı.

Yüksekliğin başladığı, köyün ucundaki bir çayırlığa kadar arabayla gidip orada aracı bıraktılar. Yolun kıyısındaki bir büfeden Larry sandviç, meyve, şekerleme ve bir termos da kahve getirdi.

«Eğer yukarıları güzelse,» dedi satıcıya: «Karımla birlikte geceyi orada geçirebiliriz.» Sonra Catherine'e sarıldı ve satıcı gülümsedi.

Birlikte patikaya yürüdüler. Gerçekten ters yönlere ayrılan iki patika vardı. Catherine, tırmanmanın kolay olacağını düşündü. Patikalar geniş olup pek dik değildi. Dağın tepesini görmek için başını çevirdiğinde ne derece dik ve çetin bir arazi olduğunu gördü; ama

o denli yükseğe çıkmayacaklardı. Birazcık tırmanıp piknik yaparlardı, o kadar.

Larry: «Bu taraftan,» diyerek, Catherine'i sola giden patikaya soktu. Tırmanmaya başladıklarında Yunanlı satıcı onlara kaygıyla bakıyordu. Arkalarından koşup, yanlış yola girdiklerini söylese miydi? Saptıkları tehlikeli olanıydı ve yalnızca usta dağcılar içindi. Tam o sırada iki müşteri geldi ve satıcı onları unuttu.

Güneş yakıcıydı ama, tırmandıkça esintiler daha serin oluyordu ve Catherine sıcakla serin karışımının çok daha etkileyici olduğunu düşündü. Olağanüstü bir gündü, sevdiği adamla birlikteydi. Zaman zaman aşağıya bakıyor ve daha şimdiden ne kadar yükselmiş olduklarına şaşıyordu. Hava da gittikçe hafifliyor, soluk almak zorlaşıyordu. Şimdi artık patika yan yana yürüyemeyecekleri kadar daraldığı için, Catherine onun arkasından gidiyordu. Ne zaman durup piknik yapmaya başlayacaklarını merak etmekteydi.

Larry, onun arkasından yetişmekte güçlük çektiğini anlayarak beklemek için durdu.

Catherine: «Özür dilerim,» dedi. «Yükseklik beni tedirgin etmeye başlıyor.» Aşağıya baktı. «Buradan inmek çok uzun sürecek.»

Larry: «Hayır, sürmez,» diye karşılık verdi. Dönüp yine dar patikayı tırmanmaya başladı.

Catherine onun arkasından: «Keşke bir satranç oyuncusuyla evlenseydim,» diye bağırdı. Larry hiç karşılık vermedi.

Patikada keskin bir dönemece gelmişti ve önünde derin bir uçurumun üzerine kurulmuş, tutunmak için yalnızca bir tek yanında ip olan, küçük, tahta bir köprü vardı. Rüzgârda sallanıyordu ve bir insanı taşıyabileceğe de hiç benzemiyordu! Larry, köprünün çürümüş tahtalarından birinin üzerine bir ayağını koydu ve tahta, ağırlığı altında çökmeye başladı; bunun üzerine durdu. Aşağıya baktı. Uçurum çok derindi. Her adımını dikkatle atarak geçmeye başladı. Catheri-

ne'in; «Larry!» diyen sesini duydu.

Arkasını döndüğünde, Catherine köprünün başına varmıştı.

«Bu köprüyü geçmeyeceğiz, değil mi?» diye sordu kadın. «Burası bir kediyi bile taşımaz.»

«Uçamayacağımıza göre, buradan geçeceğiz.»

«Ama hiç emin görünmüyor.»

«Her gün buradan bir sürü insan geçiyor.» Dönüp yine ilerlemeye başladı. Catherine orada kalakalmıştı.

Çaresiz, köprüye adımını attığında, altındaki tahtalar ve tutunduğu ip sallanmaya başladı. Aşağıda uzanan derin uçuruma bakar bakmaz içini korku doldurmuştu. Artık bu işin eğlenceli yanı yoktu; yalnızca tehlikeliydi. Catherine karşıya bakıp, Larry'nin neredeyse yolun sonuna varmış olduğunu gördü. Dişlerini sıktı, ipi kavradı, her adımda, sallanarak karşıya geçmeye başladı. Öbür uçta, kocası onu izlemek için dönmüştü. Catherine bir eliyle ipi sımsıkı kavrayıp altındaki uçuruma bakmamaya çalışarak yavaş yavaş yürüyordu. Larry, onun yüzüne kazınmış olan korkuyu görebiliyordu. Catherine yanına vardığında ya korkudan ya da karlı dağın tepesinden doğru esmeye başlamış olan soğuk rüzgârdan titriyordu.

«Dağcılığa pek yatkın olduğumu sanmıyorum, sevgilim; artık geri dönebilir miyiz?» diye sordu.

Larry şaşkınlıkla ona baktı: «Daha manzarayı görmedik ki.»

«Ben hayatımın sonuna kadar yetecek şey gördüm.»

Larry elini onun koluna koydu. «Bak ne diyeceğim,» diye gülümsedi. «Yukarıda piknik yapmak için çok hoş bir yer var. Orada dururuz, ne dersin?»

Catherine isteksizce başını salladı: «Olur.»

Larry da kısaca gülümsedi ve arkasında Catherine'le yine tırmanmaya başladı. Kızcağız, aşağılardaki vadinin ve köyün görünümünün bir kartpostal gibi olduğunu, güzelliğiyle soluk kestiğini kabul etmek zorundaydı. Gelmiş olduğu için gerçekten seviniyordu. Larry'-

yi bu kadar heyecanlı görmeyeli çok olmuştu. Yükseklikle birlikte çoğalan bir coşku içindeydi. Yüzü kızarmıştı ve sanki bu tedirgin enerjinin bir bölümünü konuşarak akıtması gerekiyormuş gibi gevezelik edip duruyordu. Sanki her şey onu heyecanlandırıyordu: Görüntü, çiçekler, tırmanışları, patika. Sanki duyumları olağanüstü bir uyarıcı almışlar gibi her şey olduğundan önemli görünüyordu. Yükseklik gittikçe Catherine'in başını daha çok döndürürken, o hiç çaba harcamaksızın, soluğu bile kesilmeden tırmanıyordu.

Şimdi artık Catherine'in bacakları kesilmekteydi. Soluğunu zorlanarak alıyordu. Ne kadar zamandır tırmandıklarını bilmiyordu ama, köy altlarında minyatür gibi kalmıştı. Genç kadına sanki yol daha dikleşiyor ve daralıyormuş gibi geldi. Bir uçurumun kıyısından kıvrılıyorlardı, Catherine dağa yapıştırmak zorunda kaldı bedenini. Larry, bu tırmanışın kolay olacağını söylemişti. Catherine; **bir dağ keçisi için,** diye düşündü. Şimdi artık patika hemen hemen yok olmuştu ve burayı daha önce başkasının kullanmış olduğu üzerine hiç bir belirti yoktu. Çiçekler azalmıştı. Tek bitki yosundu ve bir de taşlardan çıkıyormuş gibi görünen kahverengimsi, tuhaf başka bir bitkiydi. Catherine tırmanmaya daha ne kadar gücünün yeteceğini bilmiyordu. Keskin bir dönemeci döndüklerinde, patika ansızın bitti ve önlerinde dipsiz bir uçurum belirdi.

«Larry!» diye bağırdı.

Larry, birdenbire onun yanında bitiverdi. Kolunu tutup, kendisini geri çekti ve patikanın yeniden başladığı yere götürdü. Catherine'in yüreği hızla çarpıyordu. **Çıldırmış olmalıyım,** diye düşündü. **Dağcılık yapamayacak kadar yaşlıyım.** Yükseklik ve azalan basınç başını döndürüyor, gözleri kararıyordu. Larry'yle konuşmak için döndüğünde, öbür dönemecin ötesinde dağın tepesini gördü. Varmışlardı işte.

Catherine, gücünü yeniden toplayarak ve serin esintinin saçlarında oynaştığını duyarak dümdüz topra-

ğa uzandı. Korkusu geçmişti. Evet, artık korkacak bir şey yoktu. Larry iniş yolunun kolay olduğunu söylemişti. Kocası yanına oturdu.

«Daha iyi misin?» diye sordu.

Başını salladı: «Evet.» Yüreği artık çarpmıyordu ve solukları düzelmişti. Derin derin soluyup ona gülümsedi:

«Zor yanı bitti, değil mi?» diye sordu.

Larry, uzun uzun baktı ona. Sonra: «Evet, bitti, Cathy,» dedi.

Kız, bir dirseği üzerinde doğruldu. Küçük düzlüğe bir gözlem kulübesi yapmışlardı. Aşağıdaki görüntüyü izleyebilecekleri bir parmaklıkla da kıyıyı çevirmişlerdi. Biraz uzakta, dağın öte yanına kıvrılan bir yol vardı.

Catherine: «Ah! Larry, ne kadar güzel,» dedi. «Kendimi Macellan sanıyorum.» Erkeğe gülümsedi, ama Larry uzaklara bakıyordu ve Catherine onun kendisini dinlemediğini gördü. Sanki bir şeye kaygılanıyormuş gibi kafası meşgul ve sinirli görünüyordu. Catherine başını kaldırdı ve: «Bak,» dedi. Dağ rüzgârlarıyla savrulan, şişkin, beyaz bir bulut onlara doğru geliyordu. «Buraya geliyor. Daha önce hiç bulutlar arasında durmamıştım. Cennette bulunmak gibi bir şey olmalı.»

Catherine ayağa kalkar ve uçurumun kıyısındaki parmaklığa doğru giderken Larry kendisini izledi. Bulut Catherine'e doğru geldikçe, Larry ansızın daldığı bir düşünceyle dirsekleri üzerinde öne uzandı. Bulut karısına ulaşmıştı ve çevresini sarıyordu.

Catherine: «İçinde durup, beni sarmasına bakacağım,» diye bağırdı. Bir an sonra da gri bir sis içinde yok olmuştu.

Larry sessizce ayağa kalkıp orada kaskatı durdu bir an ve sonra usulca karısına yaklaşmaya başladı. Bir saniye sonra da aynı bulutun içine girmişti. Catherine'in nerede olduğunu kestiremeyerek durdu. Sonra tam önünde onun sesini duydu: «Ah! Larry, bu çok güzel bir şey. Sen de gelsene.» Larry buluta sarınmış olarak,

sesin geldiği yöne ilerlemeye başladı. «Yumuşacık bir yağmur gibi,» dedi Catherine. «Duyabiliyor musun onu?» Şimdi sesi çok yakından geliyordu. Bir adım daha attı öne ve elleriyle, onu aramaya başladı.

«Larry, neredesin?»

Larry şimdi belli belirsiz, uçurumun kıyısında duran bedenini seçebiliyordu. Ellerini ona doğru uzattı ve tam da o sırada bulut üstlerinden kalkıverdi. Catherine arkasını dönmüştü. Yüz yüze geldiler, aralarında çok az bir uzaklık vardı. Kadın şaşkınlıkla bir adım geriledi, o durumda da sağ ayağı tam uçurumun kıyısına geldi. «Ah! Beni korkuttun,» diye bağırdı.

Larry güven verici bir biçimde gülümseyerek bir adım daha atmıştı; iki elini de, yakalamak için ona doğru uzattığı sırada bir ses duydu: «Bizim Denver'de bundan daha büyük dağlarımız var.»

Larry yüzü bembeyaz olmuş, şaşkınlıkla geri döndü. Başlarında bir rehber olan bir turist topluluğu, dağın öte yanındaki patikada belirmişti. Catherine ve Larry'yi gören rehber durdu.

«Günaydın,» dedi şaşırarak. «Her halde doğudaki patikadan geldiniz!»

Larry sinirli bir sesle: «Evet,» dedi.

Adam başını salladı: «Çıldırmış bunlar. Bu yolun tehlikeli olduğunu size hiç kimse söylemedi mi? Öteki yol çok daha kolaydır.»

«Bir dahaki sefere aklımda olur,» dedi Larry. Sesi kabaydı.

Sanki içinde ansızın bir düğme çevrilmiş gibi, heyecanı yok oluvermişti.

«Haydi gidelim şu Allahın cezası yerden,» diye homurdandı.

«Ama daha şimdi geldik. Bir şey mi oldu?»

«Hayır,» dedi yine ters ters. «Yalnızca şu züppelerden nefret ediyorum.»

Geriye dönüş için kolay yolu seçtiler ve Larry yol boyunca hiç konuşmadı. Sanki buz gibi bir öfkeyle dol-

muştu ve Catherine nedenini anlayamıyordu. Onu kıracak hiç bir şey yapmadığına emindi. Bu ölçüde ters bir tepki, öteki yolcular ortaya çıktığı zaman belirmişti. Catherine ansızın bunun nedenini anladığını sanarak gülümsedi. Bulutun içinde kendisiyle sevişmek istemişti! Bu yüzden kollarını açmış, ona doğru geliyordu. Ve bütün düşündüklerini turistler berbat etmişti. Sevinçten neredeyse yüksek sesle gülecekti. Önünde patikayı inen Larry'ye baktı ve içini sıcacık bir duygu doldurdu. **Otele dönünce bunu kapatacağım,** diye söz verdi.

Ama otele dönüp de, Catherine ona sarılıp öpmeye başlayınca, Larry yorgun olduğunu söyledi.

Saat gecenin üçü olduğu halde, Catherine yatakta uyanıktı. Çok heyecanlı bir gün geçirmiş, uzun ve korkulu bir gün olmuştu. Patikayı, sallanan köprüyü ve tırmanışlarını düşündü. Sonunda uyuyabildi.

Ertesi sabah Larry otel kâtibiyle konuşmaya gitti: «Geçen gün sözünü ettiğiniz şu mağaralar...» diye başladı.

«Ah, evet,» dedi kâtip. «Perama mağaraları. Çok renklidir. Çok ilginçtir. Kesinlikle görmelisiniz.»

Larry yavaş bir sesle: «Sanırım kesinlikle görmeliyim,» dedi. «Ben pek mağaralarla ilgilenmem ama, karım duymuş ve onu götürmemi isteyip duruyor. Bu tür şeylere bayılır o.»

«İkinizin de hoşlanacağına eminim, Bay Douglas. Yalnız, bir rehber tutmayı unutmayın.»

«Gerekli mi?» diye sordu, Larry.

Kâtip başını salladı: «Bence öyle. Orada kaybolan insanlarla ilgili birçok acıklı olay anlatılır.» Sesini alçalttı. «Genç bir çift hâlâ bulunmadı.»

«Bu kadar tehlikeliyse neden içeri girilmesine izin veriliyor?»

«Yalnızca yeni bölüm tehlikeli,» diye açıkladı kâtip. «Daha tam olarak ortaya çıkarılmadı ve ışıklandırılmadı. Ama bir rehberiniz olursa hiç tasalanmayın.»

«Mağaraları kaçta kapatıyorlar?»

«Altıda.»

Larry, Catherine'i dışarıda, bir ağacın altında kitap okurken buldu.

«Okuduğun nasıl bir şey?» diye sordu.

«Kötü değil.»

Yanına ilişti hemen. «Kâtip bana buradaki mağaralardan söz etti.»

Catherine anlayışla ona baktı: «Mağara mı?»

«Evet. Kesinlikle görülmesi gerektiğini söyledi. Balayına çıkan herkes oraya gidiyormuş. İçerde bir şey dilersen oluyor.» Sesi istekli ve coşkuluydu. «Ne dersin?»

Catherine, gerçekte onun nasıl da bir küçük çocuk gibi olduğunu düşünerek durakladı bir an. «Sen istersen...» diye konuştu.

Larry gülümsedi: «Çok iyi öyleyse. Yemekten sonra gideriz. Sen kitabını oku. Ben köye inip bir şeyler alacağım.»

«Benim de gelmemi ister misin?»

«Hayır. Hemen dönerim. Keyfine bak.»

Catherine başını salladı: «Olur.»

Erkek arkasını dönüp uzaklaştı.

Köyde bir cep feneri, bir iki taze pil ve bir tomar da sicim satın aldığı bir dükkân buldu.

Larry'ye vereceği bozuklukları sayan dükkân sahibi: «Otelde mi kalıyorsunuz?» diye soruyordu.

«Hayır. Atina'ya giderken uğradım yalnızca.»

«Sizin yerinizde olsam dikkatli olurdum!»

Genç adam, keskin bir bakışla baktı ona. «Neden?»

«Fırtına yaklaşıyor. Koyunların bağırışlarını duyabilirsiniz.»

Larry saat üçte otele döndü. Dörtte de mağaralara gitmek üzere otelden ayrıldılar. Kötü bir rüzgâr çıkmıştı; fırtına bulutları güneşi süpürerek kuzeye doğru toplanmaya başlıyordu.

Perama mağaraları köyün otuz kilometre ilerisindeydi. Sarkıtlar ve dikitler, yüzyıllar boyunca hayvan,

saray ve mücevher gibi biçimler almış, mağaralar turistler için çekici bir yer olmuştu.

Catherine ve Larry oraya vardıklarında saat beşti ve kapanışa bir saat vardı. Larry, iki biletle bir açıklayıcı belge satın aldı. Kötü giyimli bir rehber yanlarına geldi. Yardım edebileceğini söyledi.

Larry ters bir sesle: «Rehber istemiyoruz,» dedi.

Catherine ondaki bu kesin tavra şaşmıştı. Kolunu tuttu kocası. «Haydi!» dedi.

«Rehber istemediğine emin misin?»

«Niçin rehber tutalım? Bütün yapacağımız, içeri girip çevremize bakmak. Bilmeyi istediğimiz her şey bu kâğıtta var.»

Catherine yumuşak bir sesle: «Pekâlâ,» dedi.

Mağaranın girişi umduğundan daha genişti, çok iyi ışıklandırılmıştı ve turist kaynaşıyordu. Duvarları, tavanı kayalardan oyulma kuş, canavar, çiçek ve taç gibi biçimlerle doluydu.

«Çok güzel!» diye bağırdı, Catherine. Elindeki kâğıdı inceledi: «Bunların ne kadar eski olduğu bilinmiyor,» dedi.

Taş tavandan yankılanan sesi bomboştu. **Başlarının üzerinde** sarkıtlar asılıydı. İayaya oyulmuş bir tünel, tavana yakın yerleştirilmiş ampullerin aydınlattığı daha küçük ikinci bir odaya açılıyordu. Orada daha da güzel figürler vardı, doğanın açtığı bir sanat sergisiydi. Mağaranın öteki ucuna asılmış bir yazı: **Tehlike: Uzak durun!** diyordu.

Yazının arkasında esner gibi gırtlağı gözüken siyah bir mağaranın ağzı vardı. Larry rastgele o yana yürüyüp içeri baktı. Catherine girişe yakın bir oyuntuyu incelemekteydi. Yazıyı alıp bir kenara attı Larry ve Catherine'in yanına gitti.

Tam o sırada: «İçerisi rutubetli,» dedi genç kadın. «Çıkalım mı buradan?»

«Hayır!» Larry'nin sesi kesindi.

Catherine'in şaşkınlıkla baktığını görünce: «Daha

seyredeceğimiz çok şey var,» diye açıkladı. «Otel kâtibi, en ilgincinin yeni bölüm olduğunu söyledi. Onu görmeliymişiz.»

«Nerede peki?»

«Orada.» Koluna girip simsiyah mağaranın ağzına götürdü Larry.

«Buraya giremeyiz,» dedi Catherine. «Karanlık burası.»

Larry onun kolunu okşadı: «Üzülme sen. Kâtip cep feneri almamı söylemişti.» Ve feneri cebinden çıkardı. «Görüyorsun ya!» ışığı yaktı, tarih öncesi kayalar arasında daracık bir yol aydınlandı.

Catherine gözlerini tünele dikmiş duruyordu. «Çok büyük görünüyor. Güvenlikte olacağımıza emin misin?» diye sorarkenn sesi kararsızdı.

«Elbette,» diye yanıtladı Larry. «Buraya okul çocuklarını bile getirirler.»

Catherine hâlâ duraklıyor, öteki turistlerin yanında kalmak istiyordu. Burası ona tehlikeli geliyordu. Sonunda: «Pekâlâ,» dedi.

Girişe doğru gittiler. Arkalarındaki, anamağaradan gelen ışığı karanlıklar yuttuğunda daha birkaç metre bile ilerlememişlerdi. Tünel, keskin bir biçimde önce sola, sonra sağa kıvrıldı. Soğuk, zaman dışı ve ilkel bir dünyada yapayalnızdılar. Fenerden sızan ışıkta Catherine yine Larry'nin yüzüne o coşkulu anlamın yerleşmiş olduğunu gördü. Tıpkı dağlardaki anlama bürünmüştü. Genç adamın kolunu daha sıkı tuttu.

Tünel önlerinde birkaç parçaya ayrılıyordu. Catherine alçak tavandaki kayaların değişik yönlere bölündüğünü görebiliyordu. Tam artık geriye dönmelerini söylemek için ağzını açacaktı ki, Larry: «Sola gidiyoruz!» dedi.

Catherine ona dönüp, normal çıkmasına çalıştığı bir sesle: «Sevgilim, artık geriye dönsek iyi olmaz mı? Geç oluyor. Mağaralar kapanacak,» diye konuştu.

Larry: «Dokuza kadar açık burası,» diye yanıtladı.

«Bulmak istediğim özel bir mağara var. Daha yeni kazıp çıkarmışlar. Çok güzelmiş.» Ve dosdoğru ilerlemeye başladı. Catherine daha fazla gitmemek için bir özür bulmaya çalışarak durakladı. Ama ne diye geri döneceklerdi ki? Bu iş Larry'nin hoşuna gidiyordu. Eğer onu mutlu etmek için yetiyorsa bunu yapacaktı.

Koçası durmuş onu bekliyordu. Sabırsızlıkla: «Geliyor musun?» dedi.

Catherine istekli görünmeye çalışarak: «Evet ama, beni kaybetme,» dedi. Larry karşılık vermedi. Sola dönen tünele sapıp yürümeye başladılar. Ayaklarının altından kayan küçük taşlara dikkat ediyorlardı. Larry elini cebine soktu ve bir an sonra, Catherine yere bir şeyin düştüğünü duydu. Larry hâlâ yürüyordu.

«Bir şey mi düşürdün?» diye sordu. «Bir ses duydum da.»

«Taşa çarptım. Haydi, daha hızlı yürüyelim.» Ve Catherine arkasında bir tomar sicimin çözüldüğünü bilmeden yürüdü.

Bu bölümde mağaranın tavanı daha alçak ve duvarlar daha nemliydi. Sanki tünel onları tehdit ederek üstlerine kapanıyordu. «Burasının bize göre olduğunu pek sanmıyorum,» dedi Catherine.

«Gülünç olma, Cathy. Yalnızca bir mağara bu.»

«Niye buradaki tek turist biziz dersin?»

Larry durakladı: «Bu yeni bölümü pek kimse bilmiyor.»

Catherine, yer ve zaman duygusunu bütünüyle yitirinceye dek yürüdüler.

Tünel yine daralıyor ve kıyılardaki kayalar ansızın ortaya çıkan keskin uçlarla onlara doğru uzanıyordu. «Daha ne kadar yolumuz var?» diye sordu genç kadın. «Çin'e yaklaşıyor olmalıyız.»

«Yaklaştık bile.»

Konuştuklarında, sesleri ölen bir diri yankı gibi çınlıyordu.

Şimdi soğuk başlamıştı. Nemli, yapışkan bir soğuk.

Catherine titredi. Önlerinde bir başka yol ayrımı belirdi. O yana yürüyüp durdular. Sağa dönen tünel, sola dönenden daha dardı.

Catherine: «Buralara neon işaretleri koymalıydılar,» dedi. «Belki de çok uzaklaştık.»

«Hayır,» diye yanıtladı Larry. «Sağdaki tünelde olduğuna eminim.»

«Gerçekten üşüyorum, sevgilim. Artık geri dönelim,» dedi kadın.

Larry, dönüp ona baktı: «Hemen hemen geldik, Cathy.» Kolunu sıktı. «Otele dönünce ben seni ısıtırım!» Catherine'in yüzündeki isteksizliği gördü. «Bak ne diyeceğim. İki dakika içinde mağarayı bulamazsak dönüp eve gideriz, tamam mı?»

Catherine içinin rahatladığını duydu. Teşekkür eder gibi: «Tamam,» dedi.

«Haydi öyleyse!»

Fener, önlerindeki gri kayayı tuhaf bir biçimde aydınlatırken sağa sapan tünele girdiler. Catherine geriye bir göz attı, arkalarında tam bir karanlık vardı. Ellerindeki ışık karanlığı sanki oyarak birkaç adımlık bir yol açıyor, sonra onları daracık ışığına kapatıyordu. Larry ansızın durdu, «Allah kahretsin,» dedi.

«Ne oldu?»

«Sanırım yanlış yola saptık.»

Genç kadın başını salladı: «Peki, geri dönelim.»

«Ben gidip bir bakayım. Sen burada kal!»

Catherine şaşkınlıkla baktı: «Nereye gideceksin?»

«Yalnızca birkaç adım geriye. O girişe!» Sesi gergin ve tuhaftı.

«Ben de seninle geleceğim.»

«Yalnız olursam daha hızlı giderim, Cathy. Son kez döndüğümüz yere bir bakmak istiyorum.» Sesi sabırsızdı. «İki dakika sonra buradayım.»

Catherine tedirginlik içinde: «Pekâlâ,» dedi.

Larry arkasını döner ve içinden çıktıkları karanlığa yeniden girerken Catherine onu izledi. Bir an sonra

ışık da gözden yitti, genç kadın o güne dek görmediği bir karanlığın derinliklerine gömüldü. Titreyerek ve kafasında saniyeleri sayarak öylece kaldı. Ve sonra da dakikaları saydı.

Larry geri dönmedi.

Catherine, karanlığın kötülük dolu, görünmez dalgalar halinde çevresini sardığını duyarak bekledi. «Larry!» diye bağırdığında sesi bozuk ve vahşiydi. Boğazını temizleyip bir kez daha bağırdı. «Larry!» Karanlıkta boğulan sesinin birkaç metreden öteye gidemediğini biliyordu. Kuşkusuz, burada hiç bir şey yaşayamazdı ve Catherine bedeninde ilk korku dalgalarını duydu. **Elbette Larry hemen gelecek**, dedi kendi kendine. **Yapmam gereken tek şey, soğukkanlı olup bulunduğum yerde kalmak.**

Karanlık dakikalar ağır ağır ilerledi ve Catherine bir şeylerin çok ters gitmiş olduğuna inanmaya başladı. Larry bir kaza geçirmiş olabilirdi. Kaygan taşlardan düşmüş ve başını sivri kayalara çarpmış olabilirdi. Belki de şu anda birkaç metre ötesinde yatıyor ve öldürücü bir biçimde kan kaybediyordu. **Ya da belki kaybolmuştu.** Feneri sönmüştü ve tıpkı kendisi gibi mağaranın birinde kısılmış kalmıştı.

Korku, Catherine'i sarsarak, onu panikle doldurarak, bir boğulma duygusu içinde büyümeye başladı. Yavaşça dönüp, gelmiş olduğu yönde yürüdü. Tünel dardı ve eğer Larry yaralı olarak yerde yatıyorsa onu bulma şansı çok fazlaydı. Az sonra tünelin ayrılmış olduğu yere gelecekti. Taşlar ayağının altından kayarken dikkatle ilerledi. Uzaklardan bir ses duyduğunu sandığı sırada dinlemek üzere durdu. Larry miydi acaba? Ses yok oldu. Yine ilerlemeye başladı ve sesi yeniden duydu. Bir vınıltıya benziyordu. Birileri vardı!

Bunun üzerine bağırdı ve sesinin yankısı sessizlik içinde boğulurken dinledi. İşte yine o gürültüydü. Belli bir yönden geliyordu. Vınıltı tonundaydı. Daha da hızlanmıştı. Çığlık atan bir rüzgârla birlikte kendisine

doğru yaklaşıyordu. Daha daha yakınına geliyordu. Ansızın karanlıkta üzerine atladı, soğuk ve kaygan bir dokunuş yanaklarını süpürerek, dudaklarına değdi ve başına bir şeyin tırmandığını duydu. Karanlıkta üzerine saldıran adsız ve korkunç bir cismin çırpınan, çılgın kanatları, yüzünü ve saçlarını yalıyordu. Tırmalayan keskin pençeleri vardı.

Catherine bayıldı.

Bir taşın sivrisi üzerinde yatıyordu. Rahatsızlığı ona bilincini yeniden kazandırdı. Yanakları ılık ve yapışkan durumdaydı. Kanadığını anladı Catherine. Karanlıkta kendisine saldıran pençeleri ve kanatları anımsayarak titremeye başladı.

Mağarada yarasalar vardı!

Bu yaratıklar üstüne bildiklerini anımsamaya çalıştı. Bir yerlerde, onların uçan fareler olduğunu ve binlercesinin bir arada bulunduğunu okumuştu. Anımsayabildiği bir başka bilgi, onların bir de vampir türleri olduğunu söylüyordu. Ama bu düşünceyi hemen kafasından sildi. Avuç içleri sürtünmeden acıyarak isteksizce kalkıp oturdu.

Burada böyle kalamazsın dedi kendine. **Kalkıp bir şeyler yapmalısın.** Güçlükle doğruldu. Nasıl olduysa ayakkabısının tekini kaybetmiş, giysisi de yırtılmıştı. Ama Larry ona yarın bir yenisini alırdı. İkisinin köyde küçük bir dükkâna girdiklerini, güldüklerini ve mutlu olduklarını, onun için beyaz bir giysi satın alındığını düşündü; ama nasıl olduysa, giysisi bir kefene dönüştü ve kafası yine panikle doldu. Şimdi içine düştüğü kâbusu değil de yarını düşünmeli, yürümeliydi. Ama hangi yöne? Bir dönemeci kıvrıldı. Eğer yanlış yöne saparsa, mağaranın derinliklerine dalacaktı. Yine de burada duramayacağını biliyordu. Mağaraya girdiklerinden beri ne kadar zaman geçtiğini kestirmeye çalıştı. Belki bir belki de iki saat olmuştu. Ne kadar süre baygın yattığını kestirmenin hiç yolu yoktu. Onu ve Larry'yi kesinlikle arayacaklardı. Ama ya hiç kimse an-

lamazsa?.. Mağaralardan kimin girip çıktığı denetlenmiyordu ki. Sonsuza kadar burada kalabilirdi.

Öbür ayakkabısını da çıkardı ve dikkatli adımlar atarak, mağaranın sivri taşlarına çarpmamak için ellerini öne doğru uzatarak yürümeye başladı. **En uzun yolculuk bir tek adımla başlar,** dedi kendisine. **Bunu Çinliler söylemişti ve nasıl da akıllıydılar. Bir sürü buluş yapmışlardı ve onlar kimsenin bulamayacağı karanlık mağaralara, yerin dibine sıkışmazlardı. Eğer yürümeyi sürdürürsem ya Larry'yle ya da turistlerle çarpışacağım ve birlikte otele gidip bir şey içecek, bütün bunlara güleceğim. Yapılacak tek şey yürümek!**

Ansızın durdu. Uzaklarda yine o vınıltıyı duydu. Uğursuz, düş ürünü bir ekspres tren gibi yaklaşıyordu. Bedenini denetleyemediği bir titreme sardı, bilinçsizce bağırmaya başladı. Bir an sonra binlercesi üzerindeydi. Soğuk, yapışkan kanatlarıyla onu dövüyor, korkunç gövdeleriyle sürünüyor, anlatılamaz bir kâbusta onu boğuyorlardı.

Bilincini yitirmeden önce anımsadığı tek şey, Larry'yi çağırdığıydı.

Mağaranın soğuk, nemli zemininde yatıyordu şimdi. Gözleri kapalıydı, ama bilinci ansızın kıpırdadı ve **Larry beni öldürmek istiyor!** diye düşündü. Sanki bilinçaltı, kendisi farkında olmadan bu düşünceyi oraya koymuştu. Gidip gelen dalgalanmalar içinde Larry'nin sesini duyuyordu. **Başkasına âşığım... Boşanmak istiyorum...** Ve Larry dağın tepesinde, elleri ona doğru uzanmış geliyordu... Aşağılara bakıp, **iniş çok uzun sürecek,** dediği zaman Larry hemen; **hayır, sürmeyecek demişti... Rehber istemiyoruz... Sanırım yanlış yöne döndük... Burada bekle... Hemen dönerim...** Ve sonra korkunç karanlık.

Larry hiç bir zaman geri dönmeyi düşünmemişti. O avuntu, o balayı, hepsi gösterişti, cinayet planının birer parçasıydı. Genç kadın, kendisine ikinci bir şans verdiği için Tanrıya şükrederken, Larry onun **ölümünü**

düzenliyordu. Ve başarmıştı da. Çünkü artık buradan sağ çıkamayacağını biliyordu. Canlı canlı, korkunç bir karanlık mezara gömülmüştü. Yarasalar şimdilik gitmişti ama, bedeninde bırakmış oldukları pis kokuyu duyuyor, geri geleceklerini biliyordu. Bir saldırıya daha uğrarsa çıldırmayacağından emin değildi. Onları düşününce yine titremeye başladı ve kendini derin, dikkatli soluklar almaya zorladı.

Ve sonra, Catherine onu yine duydu. Evet, bir kez daha buna dayanamayacağını biliyordu. Önce bir hırıltı olarak başladı ve sonra daha yüksek bir ses dalgası olarak yaklaşmaya başladı. Ansızın acı bir çığlık attı, çığlığı karanlıkta yankılanırken, öteki ses de durmadan yükseliyordu. Daha sonra karanlık tünelde bir ışık belirdi, kendisini çağıran sesler duydu. Eller ona doğru uzanıp, yerden kaldırmaya çalıştı. Bu gelenleri yarasalar konusunda uyarmak istiyor, ama çığlıklarını tutamıyordu.

NOELLE VE

CATHERİNE

Atina: 1946

YARASALAR kendisini bulamasın diye kıpırtısız ve kaskatı yatıyor, gözleri sıkı sıkı örtülmüş, başlayacak kanat hışırtılarını dinliyordu.

Bir erkek sesi: «Onu bulmamız bir mucize oldu,» dedi.

«İyileşecek mi?»

Bu Larry'nin sesiydi.

Ansızın yine bir korku sardı içini. Sanki bütün vücudu çığlıklar atan sinirlerle doluydu ve kaçıp gitmesi için onu uyarıyorlardı. Katili onu almaya gelmişti. «Hayır!..» diye inleyerek gözlerini açtı. Kulübelerindeki yatağındaydı. Larry ayak ucunda duruyordu ve yanında tanımadığı bir adam vardı. Kocası ona doğru yaklaştı: «Catherine...»

Larry, kendisine yaklaşırken yatağında büzüldü. «Dokunma bana!» diye haykırırken, sesi güçsüz ve boğuktu.

«Catherine!» Larry'nin sesi sıkıntılıydı.

Catherine: «Onu benden uzaklaştırın,» diye yalvardı.

Yabancı: «Hâlâ şokun etkisinde,» dedi. «Siz öbür odada bekleseniz belki daha iyi olur.»

Larry bir an anlamsız bakışlarla onu inceledi. «Elbette. Ben kendisi için iyi olanı istiyorum.» Dönüp odadan çıktı.

Yabancı yanına yaklaştı. Hoş bir yüzü, tatlı bir gülümsemesi olan, ufak tefek, şişman bir adamdı. İngilizceyi kötü bir aksanla konuşuyordu. «Ben, Doktor Kazomides'im. Çok kötü bir olay geldi başınıza, Bayan Douglas. Ama inanın, iyileşeceksiniz. Hafif bir çarpma ve şiddetli bir şok geçirdiniz, ama birkaç gün içinde eskisinden daha iyi olacaksınız.» İçini çekti. «Şu Allahın cezası mağaraları kapatmalılar. Bu yıl bu üçüncü kaza.»

Catherine başını iki yana sallamaya başadı, ama şakağında dayanılmaz bir ağrı duyarak hareketsiz kaldı. «Kaza değildi,» dedi. «Beni öldürmek istedi o!»

Doktor eğilerek baktı. «Kim öldürmek istedi sizi?»

Catherine'in ağzı kurumuş, dili şişmişti. Konuşmakta güçlük çekiyordu. «Ko-kocam.»

Adam: «Hayır,» dedi.

Ona inanmıyordu. Catherine yutkunarak, bir kez daha anlatmaya çalıştı: «Beni öleyim diye mağarada bıraktı.»

Doktor başını salladı. «Bir kazaydı o. Şimdi size bir uyuşturucu yapacağım ve uyandığınız zaman çok daha iyi olduğunuzu göreceksiniz.»

Catherine'i ansızın bir korku sardı. «Hayır!» diye yalvardı. «Anlamıyor musunuz? Hiç uyanmayacağım. Beni buradan götürün. Lütfen!»

Doktor güven verircesine gülümsüyordu. «Size iyileşeceğinizi söyledim, Bayan Douglas. Bütün gerekli olan, güzel ve uzun bir uyku.» Siyah ilâç çantasını alıp, şırınga aramaya başladı.

Catherine oturmaya çalıştıysa da başına dayanıl-

maz bir acı saplanmıştı. Bir anda ter içinde kaldı ve şakakları zonklayarak yatağa devrildi.

Doktor: «Daha kımıldamamalısınız,» diye onu uyardı. «Çok kötü bir kaza geçirdiniz.» Şırıngasını çıkarıp doldurdu ve ona döndü. «Arkanızı dönün lütfen! Uyandığınızda yepyeni bir insan olduğunuzu göreceksiniz.»

«Uyanamayacağım,» diye fısıldadı Catherine. «Uyurken öldürecek!»

Doktorun yüzünde kaygılı bir anlam vardı. Ona doğru yürüdü. «Lütfen dönün, Bayan Douglas.»

Catherine inatçı gözlerle adama bakıyordu.

Doktor yavaşça onu döndürcü, sabahlığını sıyırdı ve Catherine kalçasında bir acı duydu. «Oldu işte!»

Genç kadın sırt üstü dönüp: «Beni öldürdünüz bile,» diye fısıldadı. Gözleri çaresizlik yaşlarıyla dolmuştu.

Doktor durgun bir sesle: «Bayan Douglas,» dedi. «Sizi nasıl bulduğumuzu biliyor musunuz?»

Tam başını sallayacaktı ki, aklına duyduğu acı geldi. Doktorun sesiyse tatlıydı. «Bizi size kocanız getirdi,» dedi.

Catherine söylenenleri anlamadan bakıyordu.

«Kocanız yanlış dönemece sapıp mağarada kayboldu,» diye açıkladı. «Sizi bulamayınca da çıldıracak gibi oldu. Polisi çağırdı ve hemen bir arama ekibi kurduk.»

Catherine hâlâ anlamadan ona bakıyordu. «Yani, Larry yardım mı istedi?»

«Korkunç bir durumdaydı. Bütün olanlardan kendini suçluyordu.»

Catherine anlamaya çalışarak, bu yeni öğrendiklerini sindirmeye çalışarak yatıyordu. Eğer Larry kendisini öldürmek isteseydi, bir yardım ekibi kurmaz, onun güvenliği için kaygılanmazdı. Büyük bir karmaşa içinde kalmıştı. Doktor anlayışla onu inceliyordu.

«Şimdi uyuyacaksınız,» dedi. «Sabahleyin sizi görmeye geleceğim.»

Sevdiği adamın bir katil olduğuna inanmıştı. Bunları Larry'ye anlatıp, bağışlamasını istemesi gerektiğini biliyordu ama, başı ağırlaşıyor, gözleri kapanıyordu. **Daha sonra söylerim,** diye düşündü. **Uyandığım zaman söylerim. Anlayacak ve beni bağışlayacaktır. Ve her şey yine eskisi gibi çok güzel olacak...**

Ansızın duyduğu keskin bir gıcırtıyla uyandı. Gözlerini açıp yüreğinin hızlı hızlı vurmasını dinledi. Yatak odası camını korkunç bir yağmur dövüyor, şimşekler odayı uçuk mavi bir ışıkla aydınlatıyor ve içerideki her şey gerçek dışı bir resim gibi görünüyordu. Rüzgâr kulübeye girmeye çalışarak tahtaları tırmalarken, çatıyı ve camları döven yağmur binlerce küçük davul sesi çıkarıyordu. Her an korkunç bir gök gürültüsü ardından şimşekler çakmaktaydı.

Catherine'i uyandıran da bu gürültü oldu. Zorla kalkıp oturarak, yanındaki masa saatına baktı. Doktorun verdiği uyuşturucu yüzünden bedeni gevşemişti ve sayıları görmek için kendini zorlaması gerekiyordu. Saat üçtü. Kendisi yalnızdı. Larry öteki odada onun için tasalanıyor olmalıydı. Kocasını görüp özür dilemeliydi. Catherine dikkatle önce bacaklarını sarkıttı yataktan. Sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Bir an başı döndü. Tam yere düşeceği sırada yatağın kıyısına tutunup, bekledi. Bütün kasları sertleşmiş durumda, başındaki uğultu ağrılı bir acıya dönüşürken kapıya doğru sendeleyerek yürümeye başladı. Bir an destek almak için kapının tokmağına tutunup durdu ve sonra açıp oturma odasına girdi.

Larry orada da yoktu. Mutfakta ışığın yandığını gördü ve yine sendeleyerek oraya doğru yürüdü. Genç adam arkası dönük, içeride oturuyordu. «Larry!» diye bağırdı, ama sesi gürültülü bir şimşeğin arasında yitip gitti. Yine bağıracaktı ki, görüş alanı içine bir kadın girdi. «Bu yaptığın tehlikeli Larry...» diye başladı. Derken sert bir rüzgâr sözün gerisini süpürüp götürdü.

«...— gelmek zorundaydım. Emin olmalıydım ki...»

«... — birlikte görürse. Hiç kimse artık...»

«... — söyledim sana. Çaresine bakarım...»

«... — ters gitti. Yapılacak hiç bir şey...»

«... — şimdi hazır uyuyorken...»

Catherine kımıldamaya gücü yetmeksizin, felç olmuş gibi orada duruyordu. Çarçabuk yakaladığı kırık dökük sözcükleri dinliyordu. Cümlelerin arkası rüzgârın uğultusu ve gök gürültüsü içinde eriyordu.

«... — çabuk olmalıyız. Uyanmadan...»

Bütün bedenini sarsarak, onu adsız, mide bulandıran bir panikle sararak bütün o eski korkular geri geliyordu. Kâbusu gerçekti demek! Onu öldürmeye çalışıyordu. Onu bulmadan önce, öldürmeden önce buradan çıkıp gitmeliydi. Yavaşça ve bütün bedeni titreyerek geri dönmeye başladı. Bir lambaya çarptı, tam yere düşeceği sırada tutundu. Yüreği o kadar hızlı çarpıyordu ki, yağmurun ve rüzgârın sesine karşın onu duymalarından korkuyordu. Ön kapıya varıp açtı, rüzgâr neredeyse onu süpürüp götürecekti.

Dışarıya, geceye çıkarak, kapıyı arkasından kapadı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında sırılsıklam oldu bir anda ve o zaman üzerinde ince bir sabahlıktan başka bir şey bulunmadığını anladı. Ama önemi yoktu. Önemli olan tek şey kaçmaktı. Yağmurun iri damlaları arasından uzaktaki otelin girişini görebiliyordu. Oraya gidip yardım isteyebilirdi. Ama kendisine inanacaklar mıydı? Larry'nin, kendisini öldürmek istediğini söylediği zaman doktorun yüzünde beliren anlamı anımsadı. Hayır, onun sinir krizi geçirdiğini düşünecek ve yine Larry'nin ellerine bırakacaklardı. Hayır, buradan uzaklaşmalıydı. Köye giden kayalık patikaya yöneldi.

Fırtınayla gelen yağmur, patikayı çıplak ayaklarına yapışan ve kendisini ağır yürümeye zorlayan yapış yapış, kaygan bir bataklığa dönüştürmüştü. Bu yüzden,

koşmaya çalıştığı halde boşuna çabaladığı bir kâbusa benziyordu durumu. Kovalayanlarsa hızla yaklaşıyordu. Durmadan ayağı kayıyor, yere düşüyordu. Patikanın sivri taşları yüzünden ayakları kan içinde kalmıştı ama, bunun bile farkında değildi. Bilinçsiz hareketler yaparak, rüzgâr kendisini sürüklediğinde düşerek ve yine toparlanıp, köye inen patikadan koşarak, koştuğunu bile bilmeden, nereye gittiğini bilmeden tam bir şoku yaşıyor, artık yağmuru da duymuyordu.

Patika ansızın köyün kıyısında karanlık ve boş bir sokağa açıldı. Catherine, yine bilinçsizce bir ayağını ötekinin önüne attı. Yürümeye devam etti. Gecenin içindeki ürkütücü seslerden korkmuş, gökyüzünü bir cehenneme döndüren şimşeklerden paniğe kapılmış halde yaralı bir hayvan gibi sendeleyip duruyordu.

Göl kıyısına vardığında, rüzgârdan savrulan sabahlığıyla oracıkta durup gözlerini göle dikti. Bu sakin su dev gibi rüzgârların süpürdüğü, vahşi bir biçimde birbirine çarpan dalgalarını yükseldiği uğultulu bir okyanusa dönmüştü.

Catherine burada ne işi olduğunu anımsamaya çalışarak duruyordu. Ve birden bire anımsadı: Bill Fraser'le buluşmaya gidiyordu. Evlenebilmeleri için onu o güzel evinde bekliyordu. Suyun ötelerinde sicim gibi yağan yağmur arasında sarı bir ışık gördü. Bill orada bekliyordu! Ama, ona nasıl varacaktı? Aşağıya baktı; kazıklara bağlanmış, suda savrulan, kurtulmaya çalışan kayıklar vardı.

Artık ne yapacağını biliyordu. Aşağıya doğru sürünüp, bir kayığa atladı. Dengesini bulmaya çalışarak ipini çözdü. Kayık birdenbire suda sürüklenmeye başladı. Catherine döşemeye yıkılmıştı. Kendini bir tahta sıraya çekip, Larry'nin onları nasıl kullandığını anımsamaya çalışarak, kürekleri aldı eline. Ama Larry yoktu. Bill olmalıydı. Evet, Bill'le birlikte kürek çekişlerini anımsadı. Onun anne ve babasıyla tanışmaya gidiyorlardı. Şimdi kürekleri kullanmaya çalışıyordu ama, devsi dal-

galar kayığı bir yandan öte yana atıyordu ve kürekler ellerinden kurtulup sulara gömüldü. Oturup, onların gözden yitişine baktı. Kayık, gölün ortasına doğru gidiyordu. Soğuktan Catherine'in dişleri birbirine çarpmaya, denetleyemediği bir duyguyla titremeye başladı. Bir şeyin ayaklarını sardığını duydu, eğilip baktığında kayığın suyla dolduğunu fark etti. Ağlamaya başladı, çünkü gelinliği ıslanıyordu. Bill Fraser almıştı onu ve şimdi çok kızacaktı.

Bir gelinlik giyiyordu çünkü. Bill ve o, bir kilisedeydiler. Tıpkı Bill'in babasına benzeyen rahip, **eğer bu evliliğe karşı çıkan varsa hemen şimdi konuşsun, yoksa...** diyordu ve bir kadın sesi; **hemen şimdi, hazır uyuyorken...** diye fısıldıyordu. Sonra ışıklar söndü, Catherine yine mağaradaydı. Larry üzerine basarak onu yerde tutuyor, bir kadın yine üzerine su dökerek onu boğuyordu. Bill'in evindeki sarı ışığı aradı çevresinde, ama sönmüştü. Artık onunla evlenmek istemiyordu, artık kimsesi yoktu.

Şimdi kıyı çok uzaklardaydı. her şeyi döven yağmurun arkasında bir yerlere saklanmıştı ve Catherine kulaklarında uğuldayan fırtınanın ortasında karanlık gecede yalnızdı. Koca dalgalar çarptıkça kayık sallanıp duruyordu. Ne var ki, Catherine artık korkmuyordu. Vücudu tatlı bir ılıklıkla doluyor, yağmur yumuşak bir kadife gibi onu sarıyordu. Ellerini önünde kavuşturarak, küçük bir kız çocuğuyken öğrendiği bir duayı mırıldanmaya başladı:

«Şimdi uykuya yatıyorum... Ruhumu alsın diye Tanrıya yakarıyorum... Eğer uyanamadan ölürsem... Ruhumu alsın diye Tanrıya yakarıyorum.» Çok tatlı bir mutlulukla dolmuştu içi. Çünkü en sonunda her şeyin düzeldiğini biliyordu. Evine gidiyordu...

Tam o anda koskoca bir dalga kayığı yakaladı ve kayık yavaş yavaş kapkara, dipsiz gölde ters dönmeye başladı.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

DURUŞMA

Atina: 1947

NOELLE PAGE ve Larry Douglas cinayet davasının başlamasından beş saat önce, Atina'daki Arsakion Adliye Binası dinleyicilerle dolmuştu. Yapı, Stada ve Üniversite Caddelerinde bütün bir alanı kaplayan çok büyük, gri bir yapıdır. İçerisindeki otuz duruşma salonundan yalnızca üçü cinayet duruşmalarına ayrılmıştır: 21, 30 ve 33 numaralı odalar. En büyükleri olduğu için bu duruşmaya 33 numaralı oda ayrılmıştı. 33 numaralının koridorları tıklım tıklım doluydu. Kalabalığı denetlemek için gri üniformalı polisler iki ayrı girişte toplanmıştı. İlk beş dakika içinde sandviççideki her şey satılmıştı, telefon kulübesinin önünde uzun bir kuyruk vardı.

Polis Şefi Geogios Skouri, güvenlik işlerini kendisi denetliyordu. Gazete fotoğrafçıları her yerdeydi ve Skouri arada bir güzel resimlerini çektirmeyi beceriyordu. Duruşma salonuna yalnızca seçilmiş olanlar girebiliyordu. Haftalardır, mahkeme heyetinde bulunanların arkadaşları ve akrabaları içeri girebilmek için uğraşıp

durmuşlardı. Giriş izni alabilenler, bu izinlerini ya başka şeyler karşılığında birilerine veriyor ya da yüksek paralar karşılığı satan karaborsacılarla anlaşıyorlardı.

Duruşmanın yapılacağı yerse, alışılmış görünümde bir salondu: İkinci katta, yıllardır yasal savaşların sürmüş olduğu küf kokulu, eski bir arenaydı. Aşağı yukarı kırk ayak genişliğinde, üç yüz ayak boyunda olup, oturacak yerler üç bölüme ayrılmıştı. Birbirinden altı ayak uzaklıktaydı ve her bölümde dokuz tahta sıra vardı.

Duruşma odasının ön bölümünde ortalama altı ayak yükseklikte, cilâlı ağaçtan bir kaidenin üzerinde yükselen bir kürsü ve onun da arkasında üç yargıç için arkaları yüksek deri iskemleler bulunuyordu. Ortadaki başyargıcındı. Üzerinde salonun bir bölümünü yansıtan kirli, kare biçiminde bir ayna asılıydı.

Kürsünün önünde, kâğıtları koymak için tahta çıkıntısı olan yüksekçe bir tanık yeri görünüyordu. Kâğıt konacak yere bir haç ve İsa'nın resmi yerleştirilmişti. Uzaktaki bir bölme, şimdi on jüri üyesiyle dolmuş bulunan jüri bölmesiydi. Sol uçta suçlular oturuyordu. Suçlular bölmesinin önünde avukatların masaları vardı.

Odanın duvarları alçıyla sıvanmıştı ve öteki tahta zeminli odaların tersine, zemin muşamba döşeliydi. Tavandan bir düzine kadar ampul sarkıyordu. Odanın bir bölümü basına ayrılmıştı. Yeryüzünün bütün ünlü gazete ve dergilerinin temsilcileri orada toplanmış bulunuyordu.

Duruşmanın kendi özel koşulları aslında yeterince heyecan vericiydi; ama orada toplanmış kişiler de öylesine ünlüydü ki, dinleyiciler nereye bakacaklarını şaşırmışlardı. Üç sahneli bir sirk gibiydi içerisi. İlk sırada, film yıldızı olan ve Noelle Page'in eski sevgililerinden olduğu söylenen Phillippe Sorel oturuyordu. Sorel salona girerken bir fotoğraf makinesini kırmış ve gazetecilerle kesin olarak konuşmayacağını söylemişti.

Şimdi de çevresine görünmez bir duvar çekmiş, ilgisiz ve sessiz oturuyordu. Sorel'in bir sıra arkasında Armand Gautier oturmaktaydı. Uzun boylu yönetmen, sanki bundan sonraki filmi için kafasında not tutuyormuş gibi çevresini inceliyordu. Gautier'in yanında Fransız direniş örgütü kahramanı ve kalp uzmanı Israel Katz vardı.

Ondan iki iskemle ötede, ABD Başkanı'nın özel danışmanı William Fraser oturmaktaydı. Fraser'in yanındaki iskemle ayrılmıştı ve salonda onun Constantin Demiris için ayrılmış olduğu söylentisi dolaşıyordu.

Dinleyicilerin baktıkları her yerde ünlü bir yüz vardı: Bir politikacı, şarkıcı, ünlü bir heykeltraş, uluslararası ünü olan bir yazar. Ama dinleyicilerin böylesine ünlü kişiler olmasına karşın, dikkatlerin merkezi ortadaki suçlu bölmesiydi.

Suçlu bölmesinin bir ucunda Noelle Page oturuyordu. Şaşkınlık verecek ölçüde güzeldi: Bal rengi teni, alışılmış halinden biraz daha solgundu, ama kendisi ünlü bir modaevinden yeni çıkmış gibi şıktı. Başına gelenleri daha da acıklı yapan çok soylu bir havası vardı. Buysa dinleyicilerin heyecanını çoğaltıyor ve kana susamışlıklarını körüklüyordu.

Haftalık bir Amerikan dergisi şöyle yazmıştı: **Onun duruşmasında bulunmak için gelen kalabalıktan Noelle Page'e akan hayranlık öylesine güçlüydü ki, neredeyse elle tutulabilecekti. Bu hayranlığa anlayış, düşmanlık ve onun kendilerinden üstün olması gibi duygular karışmıştı. Cinayet suçuyla yargılanan bu kadın, üstün bir insan, onların hepsinden daha yüce olan ve altından bir kaide üzerine oturan bir tanrıçaydı. Onlar bu tanrıçanın kendi düzeylerine indirilip, yok edilişini izlemek için orada bulunuyorlardı. Salondaki duygu. Marie Antoinette'in bir köylü arabası içinde kaderine gidişini izleyen köylülerin duygusuyla aynıydı.**

Noelle Page'se, oyunun tek oyuncusu değildi. Bölmenin öteki ucunda büyük bir öfke içinde olan, Larry

Douglas oturuyordu. Yakışıklı yüzü solgundu ve zayıflamıştı. Ama bunlar onun düzgün yüz çizgilerini yalnızca daha iyi ortaya çıkarmaya yaramıştı ve odadaki birçok kadının içinden onu kollarına alıp, avutmak geliyordu. Larry tutuklandığından beri dünyanın her yanındaki yüzlerce kadından mektuplar, armağanlar ve evlenme teklifleri almıştı.

Üçüncü oyuncu, Yunanistan'da Noelle Page kadar iyi tanınan Napoleon Chotas'tı. Dünyanın en büyük cinayet davası avukatıydı. Müşterileri arasında halkına ihanet eden devlet başkanlarından, suçüstü yakalanan katillere kadar bir yığın insan yer almıştı ve şimdiye dek hiç bir davayı kaybetmemişti. Chotas zayıf, çelimsiz görünüşlü bir adamdı. Ön sırada oturmuş, çökük yüzündeki büyük ve acıklı gözleriyle dinleyicileri izliyordu. Jüriyle görüştüğünde konuşması yavaş ve duraklayarak olurdu, söyleyeceğini bulmakta zorluk çekerdi. Bazen öylesine bir tedirginliğe düştüğü olurdu ki, bir jüri üyesi onun arayıp da bulamadığı sözcüğü söyler ve bu durumda adamın yüzü öyle bir minnetle dolardı ki, bütün jüri üyeleri kendisine acırlardı. Duruşma dışındaysa, Chotas usta bir hatipti. Yedi dili çok güzel konuşur ve dünyanın her yanında yargıçlara sık sık konferanslar verirdi.

Avukatların sırasında, Chotas'tan az ötede, Larry Douglas'ın savunma avukatı Frederick Stavros oturuyordu. Herkes onun sıradan duruşmalar için yeterli olduğu halde, bu durumda yetersiz kalacağını söylüyordu.

Noelle Page ve Larry Douglas'ın duruşması daha şimdiden gazetelerde ve halkın kafasında yapılmıştı ve suçlu bulunmuşlardı. Hiç kimsenin, bir an için bile onların suçluluklarından kuşkusu yoktu. Kumarbazlar, onların ceza yiyeceği konusunda bire otuz veriyorlardı. Duruşmanın heyecanına, bir de Avrupa'nın en büyük avukatının, mucize yaratmasını izlemek heyecanı eklendi.

Chotas'ın Noelle Page'i, yani Constantin Demi-

ris'i aldatmış ve onu herkesin önünde gülünç duruma düşürmüş bir kadını savunacağı anlaşılınca, haber büyük şaşkınlık yaratmıştı. Chotas güçlüyse, Demiris yüz defa daha güçlüydü ve Demiris'i karşısına almaya Chotas'ı zorlayan şeyin ne olduğunu kimse bilmiyordu. Ama gerçek, ortalıkta dolaşan söylentilerden daha ilginçti!

Avukat, Noelle Page'in savunmasını Demiris'in özel isteği üzerine kabul etmişti.

Duruşmanın başlama tarihinden üç ay önce tutukevi müdürü, Noelle Page'in hücresine gelerek, Constantin Demiris'in onu görmek için izin istediğini söylemişti. Noelle de onun ne zaman ortaya çıkacağını merak edip duruyordu. Tutuklandığından beri adamdan hiç haber almamıştı. Yalnızca derin, anlamlı bir sessizlik vardı ortada.

Noelle, ondaki öc alma duygusunun ne kadar güçlü ve onun bu duyguyu ne ölçüde uygulamaya koyabilecek yetenekte olduğunu bilecek kadar uzun süre onunla yaşamıştı. Ve daha önce hiç kimsenin yapamadığı ölçüde onu alçaltmıştı.

Onun, öcünü ne yaman biçimde alabilecek güçte olduğunu da biliyordu. Ama tek sorun, bunu nasıl yapacağıydı. Demiris, jüri üyelerine rüşvet vermeyi kendine yediremezdi. O ancak karmaşık bir öc planı yaparak tatmin olabilirdi ve Noelle, geceler boyu hücresinde uyanık kalarak, kendisini onun yerine koyarak, onun yapabileceği planları düşünerek, en iyisini araştırarak zamanını geçirmişti. Bu, Demiris'le yalnızca düşüncede satranç oynamak gibiydi. Kendisi ve Larry piyondular, karşılığıysa ölüm ve dirimdi!

Demiris'in hem onu, hem de Larry'yi yok etmesi mümkündü;.ama Noelle, Demiris'in kafasının inceliklerini herkesten iyi biliyordu ve yalnızca birini öldürüp ötekini yaşamaya, acı çekmeye bırakması da mümkündü. Eğer ikisinin de öldürülmesini sağlamışsa öcünü alacak, ama her şey de çok çabuk bitmiş olacaktı ve ona

tadını çıkartacak hiç bir şey kalmayacaktı. Noelle her olasılığı, oyunun bütün çeşitlemelerini özenle inceledi ve Demiris'in Larry'yi ölüme bırakıp onu yaşatarak ya kendi denetimi altında ya da tutukevinde bulundurmasını çok mümkün gördü. Çünkü bu biçimde öcünü en güvenli biçimde uzatmış olacaktı. Noelle, önce sevdiği adamı yitirmenin acısını çekecek, sonra da Demiris'in gelecekte ona hazırlayacağı her şeye acıyla katlanacaktı. Demiris'in alacağı hazzın bir bölümü de, ona her şeyi önceden söylemek ve böylece ona acısını tam olarak tattırmak olacaktı.

Bu yüzden de müdür, Demiris'in onu görmek istediğini söyleyince hiç şaşırmadı.

İlk gelen, Noelle oldu. Apar topar, müdürün odasına soktular onu ve Demiris için kendisini hazırlasın diye bir makyaj çantasıyla baş başa bıraktılar.

Noelle, masada duran fırçalara, taraklara, boyalara hiç aldırmadan, doğru pencereye gidip dışarı baktı. Tutukevinden, Adliye'ye götürülürken yakaladığı birkaç görüntü dışında, üç aydır dış dünyayı ilk görüşüydü bu. Adliyeye parmaklıkları olan bir tutuklu arabası içinde götürülmüş ve dar bir asansörün ikinci kata çıkardığı bodruma indirilmişti. Onu orada dinlemişler, sonra yine geri göndermişlerdi.

Şimdi Noelle camın önünde durmuş, gelip geçen arabaları, kadınları, erkekleri, yuvalarına kavuşmak için çabuk çabuk giden çocukları izliyordu. İlk olarak korkuya kapıldı. Kurtuluş olasılıkları üzerine düşleri yoktu. Gazeteleri okuyor ve bunun sıradan bir duruşma olmayacağını biliyordu. Bu, kendisinin ve Larry'nin, kızgın bir toplumun doyumu için kurban edilecekleri bir kan banyosu olacaktı. Yunanlılar ondan nefret ediyorlardı; çünkü evliliğin kutsallığıyla alay etmişti. Kıskanıyorlardı; çünkü gençti, güzeldi, varlıklıydı. Kızıyorlardı; çünkü onların duygularına karşı ilgisizdi.

Noelle geçmişte, sanki sonsuza dek yaşayacakmış gibi zamanını aldırmaksızın harcıyordu ama, şimdi on-

da bir şeyler değişmişti. Ansızın gelen ölüm düşüncesi ona yaşamak istediğini ne kadar çok duyurmuştu. İçinde büyüyen kanser gibi bir korku vardı ve bir yolunu bulsa, hayatı üzerine Demiris'le pazarlığa oturmaya hazırdı. Hem de onun, yaşamayı bir cehenneme döndüreceğini bile bile. Ama bu, daha sonraki işti. Zamanı gelince onunla da başa çıkmanın yolunu bulacaktı.

Şimdilik sağ kalmak için onun yardımı gerekliydi. Bir avantajı vardı. Ölüm düşüncesini hiç bir zaman önemsememişti ve Demiris onun yaşamayı ne kadar çok istediğini bilmiyordu. Bilseydi, kesinlikle öldürürdü. Noelle yine, son birkaç ay içinde onun ne biçim ağlar örmekte olduğunu merak etti ve tam bunları düşünürken kapının açıldığını duyup döndü, Constantin Demiris'in eşikte durduğunu gördü. Şaşkınlıkla fırlattığı ilk bakışta, artık korkmasını gerektiren bir şey olmadığını anladı.

Görüşmedikleri son birkaç ay içinde Demiris on yıl daha yaşlanmıştı. Zayıflamış ve çelimsizdi, giysileri üzerinden dökülüyordu. Ama en çok dikkati çeken yanı gözleriydi. Cehennem acıları çekmiş birinin gözleriydi onlar. Demiris'in içinde bulunan gücün kaynağı ve oradan fışkıran dinamik canlılık yok olmuştu. Sanki içinde bir ışığın düğmesi kapanmıştı ve geriye kalan tek şey bir zamanlar var olan parıltının soluk bir gölgesiydi. Gözleri acıyla dolu, durmuş ona bakıyordu şimdi.

Bir an için, Noelle bunun da oyunun bir parçası, planın bir bölümü olup olmadığını merak etti ama, hiç kimse böylesine iyi bir oyuncu olamazdı. Uzun sessizliği bozan Noelle oldu. «Üzgünüm Costa,» dedi.

Demiris, sanki bu hareket ona acı veriyormuş gibi yavaşça başını salladı. Yaşlı bir adamın sesiyle, ağır ağır: «Seni öldürmek istedim,» dedi. «Her şeyi düzenlemiştim.»

«Niye öldürmedin öyleyse?»

Demiris yavaş yavaş karşılık verdi: «Çünkü önce

sen beni öldürmüştün. Daha önce hiç kimseye gerek duymamıştım. Sanırım gerçekten hiç acı da çekmemiştim.»

«Costa...»

«Hayır, bırak bitireyim. Ben bağışlayan bir adam değilim. Sensiz de yapabilseydim seni öldürtürdüm. Ama yapamam. Daha çok dayanamıyorum. Seni geri istiyorum, Noelle.»

Noelle, içinden geçenleri belli etmemeye çalışıyordu. «Bu artık benim elimde olmayan bir şey, değil mi?»

«Eğer sana özgürlüğünü kazandırırsam benimle yaşar mısın? Benimle kalır mısın?»

Onunla kalmak! Noelle'in kafasından binlerce görüntü geçti. Bir daha Larry'yi hiç görmeyecek, ona hiç dokunmayacak, onu hiç tutmayacaktı. Ama Noelle'in başka seçme şansı yoktu; olsa bile yaşamayı seçerdi. Yaşadığı sürece hep bir şeyleri değiştirme şansı olacaktı. Demiris'e baktı. «Evet, Costa!» dedi.

Demiris, yüzü tutkuyla dolu, ona bakıyordu. Konuştuğu zaman sesi boğuktu. «Teşekkür ederim,» dedi. «Geçmişi unutacağız. Olan oldu ve hiç kimse de onu değiştiremez.» Sesi canlanmıştı. «Beni ilgilendiren şey, bundan böyle geleceğimizdir. Sana bir avukat tutacağım.»

«Kimi?»

«Napoleon Chotas'ı.»

Ve işte o zaman satranç maçını gerçekten kazanmış olduğunu anladı.

Şimdi de Napoleon Chotas tahtadan, uzun avukat masasına oturmuş, neredeyse başlayacak olan savaşı düşünüyordu. Chotas bu duruşmanın Atina yerine Ioannina'da yapılmasını bin kez daha çok isterdi ama, Yunan yasalarına göre duruşmanın, suçun işlendiği bölgede yapılması olanaksızdı. Chotas, Noelle Page'in suçluluğundan bir an bile kuşkulanmıyordu. Ama bunun hiç önemi yoktu, çünkü bütün avukatlar gibi suç

ya da suçsuzluğun soyut bir şey olduğunu biliyordu. Herkesin hakça bir duruşmaya konu olması gerekliydi.

Ne var ki, az sonra başlayacak olan duruşma değişikti. Napoleon Chotas, iş hayatında ilk kez bir müşterisine karşı duygusal bir yakınlık duymuş, Noelle Page'e âşık olmuştu. Constantin Demiris'in isteğiyle onu görmeye gittiğinde, Noelle Page'in halka yansıyan görünüşünü bildiği halde, gerçek Noelle için hiç de hazırlıklı değildi. Sanki bir ziyarete gelen konuğuymuş gibi karşılamıştı kadın onu. Ne tedirginlik ne de korku göstermiş ve avukat bu davranışı, kadının kendi durumunu anlamak için gerekli zekâdan yoksun oluşuna yormuştu. Ama tam tersinin doğru olduğu anlaşılmıştı. Noelle, gördüğü en zeki, en büyüleyici ve kesinlikle en güzel kadındı. Chotas, hiç belli etmediği halde, kadınları çok iyi anlardı ve Noelle'de bulunan nitelikleri hemen gördü. Onunla yalnızca oturup konuşmak bile bir zevkti. Yasalar, suçluluk, sanat ve tarih üzerine tartışıyorlar, Noelle onu şaşkınlığa düşürüyordu. Onun, Demiris gibi biriyle ilişki kurabilmesinin nedenini tam olarak anlıyor ve hak veriyordu ama, Larry'yle ilgilenmesine şaşıyordu. Kendisi, Douglas'tan çok üstündü ama, yine de insanların en olmadık kişilere âşık olmasını mümkün kılan anlaşılmaz nedeni kabulleniyordu. Parlak bilimadamları boş kafalı güzellerle evleniyorlar, büyük yazarlar saman kafalı yıldızları seçiyorlar, dâhi devlet adamları sersem birini karı olarak alıyorlardı.

Chotas, Demiris'le buluşmalarını anımsadı. Yıllardır birbirlerini tanıyorlardı ama, Chotas'ın firması onun için hiç çalışmamıştı. Demiris, kendisini Varkiza'daki evine çağırmış ve hiç bir girişe gerek duymadan konuyu açmıştı. «Anlamış olacağınız gibi...» dedi. «Bu duruşmayla çok fazla ilgileniyorum! Bayan Page, hayatımda gerçekten sevdiğim tek kadındır.» İki adam durumun olası her görünüşünü, her yapılması gerekeeni düşünerek tam altı saat konuştular. Noelle'in, suçsuz olduğunu ileri sürmesi kararlaştırıldı. Chotas gitmek için kalktığı za-

man anlaşmışlardı. Noelle'in savunması için, kendisine alışılmış paranın iki katı verilecek ve firması, Demiris'in büyük imparatorluğunda en önemli yeri alacaktı ki, bunun değeri biçilemezdi.

«Ne yaparsanız yapın önemi yok,» diye sözünü bitirdi, Demiris. «Yalnızca bir terslik çıkmamasına çalışın.»

Chotas pazarlığı kabul etmiş ve sonra da gülünçtür ki, Noelle Page'e âşık olmuştu. Birçok metresi olmasına karşın, Chotas evlenmiş değildi ve tam aradığı kadını bulduğu zaman, onun ulaşılamaz bir yerlerde olduğunu görüyordu. Şimdi suçlu bölmesinde bütün güzelliği ve ağır başlılığıyla oturan Noelle'e baktı. Dik yakalı sade, beyaz bir bluz ve süssüz, siyah bir takım giyiyordu, masal ülkesinden gelmiş bir prensese benziyordu.

Noelle dönüp, Chotas'ın kendisine baktığını gördü ve ona tatlı tatlı gülümsedi. O da karşılık verdi ama, daha şimdiden kafasını önündeki zor görevi doldurmuştu. Kâtip herkesi susmaya çağırıyordu.

İki yargıç içeri girip yerlerini alırken dinleyiciler ayağa kalktılar. Üçüncü yargıç olan başkan onları izledi ve ortaya oturdu.

Duruşma başlamıştı.

Savcı Peter Demonides, jüriye açış konuşmasını yapmak için sinirli sinirli ayağa kalktı. Demonides, yeterli ve yetenekli bir savcıydı, ama daha önce de birçok kez Chotas'la karşı karşıya gelmişti ve sonuç aynı şeyin çeşitlemeleri olmuştu. Bu avukatı yenmenin yolu yoktu. Hemen hemen bütün avukatlar birbirlerine düşman olurlardı ama, Chotas onları yumuşatmayı bilirdi. Onları eğitir, sever ve biraz sonra da kendileriyle çelişkiye düşerek ona yardım etmelerini sağlardı. En sağlam delilleri spekülasyona, spekülasyonu düşe çevirme gücü vardı kendisinde. Onda Demonides'in gördüğü en parlak zekâ vardı ve konusunu da çok iyi biliyordu. Yine de başarısının sırrı yalnızca bunlar değildi. Onun

gücü insanları tanımasından geliyordu. Bir seferinde bir gazeteci, insan doğasını nasıl bu kadar iyi öğrendiğini sormuştu.

Chotas: «İnsan doğası üzerine hiç bir **şey** bilmiyorum,» diye karşılık vermişti. «Ben yalnızca insanı biliyorum.» Ve bu söz ağızdan ağıza dolaştı.

Her şeye ek olarak bu duruşma zafer, tutku, ölümle dolu olduğu için Chotas'a biçilmiş kaftandı. Demonides'in kesinlikle bildiği bir tek şey vardı: Chotas bu davayı yitirmemek için elinden geleni yapacaktı. Ama Demonides de aynı şeye kararlıydı. Bu duruşmada suçlulara karşı güçlü ipuçları vardı ve Chotas, jürinin bunları önemsemememesini sağlayabilse bile, üç yargıcı birden yanıltamayacaktı. Böylece, savcı açış konuşmasına hevesle karışık bir kararlılıkla başladı.

Hünerli ve güçlü bir biçimde onları suçladı. Yasalara göre on kişilik jüride reis bir avukattı; bu yüzden de yasal noktaları ona, genel noktaları da jürinin geri kalan üyelerine açıklıyordu.

«Bu duruşma sona ermeden önce,» dedi Demonides; «Yasalar, bu iki kişinin Catherine Douglas'ı kanlı bir biçimde öldürmek için suç ortaklığı yaptıklarını kanıtlayacaktır. Çünkü Bayan Douglas onların planlarını bozuyordu. Onun tek suçu kocasını sevmekti ve bu yüzden öldürüldü. Bu cinayeti bu iki suçlu düzenledi. Bu işi yapacak onlardan başka kimse yok. Hiç bir kuşkuya yer bırakmaksızın göstereceğiz ki...»

Demonides'in konuşması kısa ve özlü oldu. Söz, savunma avukatınındı.

Chotas, kâğıtlarını beceriksizce toparlar ve konuşmaya hazırlanırken dinleyiciler kendisini gözetliyorlardı. Güçlük çekerek ve duraksayan tavırlarla jüri bölmesine yaklaştı.

Onu izleyen William Fraser, hünerine hayran oldu. Eğer birlikte elçilikte bir gece geçirmemiş olsalardı, adamın bu tavırları Fraser'i de yanıltabilirdi. Ağzından yumuşaklıkla dökülen sözcükleri yakalayabilmek ve ona

yardım edebilmek için, jüri üyelerinin öne doğru eğildiklerini görüyordu.

«Duruşmaya çıkarılan bu kadın,» diyordu; «cinayet suçuyla yargılanmıyor. Çünkü cinayet yok ortada. Eğer bir cinayet olsaydı, değerli iş arkadaşım olan savcı, bize kurbanın cesedini göstermek iyiliğinde bulunurdu. Bunu yapmadı ve biz de bir cesedin olmadığını kabullenebiliriz. Dolayısıyle, bir cinayetin var olmadığı da açıktır.» Başını kaşımak üzere durdu ve sonra nerede kaldığını anımsamak istermiş gibi gözlerini yere dikti. Kendi kendine başını salladı, jüriye baktı. «Hayır, baylar; duruşmanın konusu bu değil. Noelle Page yargılanıyor; çünkü bir başka yasayı, yazılmamış olan ve bir kadının bir başka kadının kocasıyla ilişki kuramayacağını söyleyen yasayı bozdu. Basın daha şimdiden onu bu nedenle suçlu bulmuş ve halk da bu yargıya katılmış durumda. Herkes cezalandırılmasını istiyor.»

Chotas cebinden beyaz bir mendil çıkartmak için durdu, bir süre mendiline baktı; sanki onun, cebine nasıl girdiğini merak ediyordu. Burnunu sildi ve mendili cebine yerleştirdi. «Pekâlâ.» dedi. «Eğer yasaları çiğnemişse onu cezalandıralım. Ama bu cezalandırma cinayet suçuyla olmamalıdır, Baylar. Hiç bir zaman işlenmemiş bir cinayet için olmamalıdır. Noelle Page, bir adamın metresi olmaktan suçluydu...» Kurnazca durakladı: «Çok önemli bir adamın metresi olmaktan suçluydu. Bu adamın adı gizlidir ama, bilmek istiyorsanız herhangi bir gazetenin ilk sayfasında bulabilirsiniz.»

Dinleyicilerden bir beğeni kahkahası yükseldi.

Auguste Lanchon oturduğu yerde geri döndü ve dinleyicilere öfkeyle baktı. Noelle'ine gülmeye nasıl cesaret edebilirlerdi? Demiris'in Noelle için hiç bir anlamı olmamıştı. Bir kadının o denli önem verdiği kızlığını alan kişi oydu. Şişman, ufak tefek mağaza sahibi, Noelle'le daha ilişki kuramamıştı ama, bir sürü para ödeyerek duruşmaya giriş izni alabilmişti ve böylece sevgili Noelle'ini her gün görebilme olanağına kavuşmuştu. Özgürlüğüne kavuştuğu zaman ona gide-

cek ve kendini burdan alıp götürecekti. Dikkatini avukata çevirdi.

«Savcı tarafından iki sanığın, Bay Douglas'ın karısını öldürdükleri ve böylece evlenmeyi planladıkları ileri sürülmektedir. Bakın onlara!»

Chotas, Noelle Page ve Larry Douglas'a doğru döndü. Duruşma salonundaki herkes de aynı şeyi yaptı.

«Birbirlerini seviyorlar mı? Olabilir. Ama bu, onları katil yapar mı? Hayır. Bu duruşmada herhangi bir kurban varsa, şu anda karşınızda gördüklerinizdir. Bütün kanıtları büyük bir dikkatle inceledim ve bu iki kişinin suçsuz olduğu üzerine inancım çoğaldı. Sizi de buna inandıracağım. Bu arada şu noktayı da belirteyim ki, Lawrance Douglas'ı savunmuyorum burada. Onun kendi avukatı çok yenekli bir meslektaş. Ama savcılık tarafından burada oturan iki kişinin, cinayeti birlikte düzenledikleri ve uyguladıkları ileri sürülmektedir. Bu yüzden, eğer birisi suçluysa, ikisi de suçlu demektir. Şimdi size her ikisinin de suçsuz olduğunu söylüyorum. Ve hiç bir şey bu düşüncemi değiştiremeyecektir.»

Chotas'ın sesinde gittikçe artan bir öfke vardı. «Bu bir düş ürünüdür,» diye devam etti. «Müvekkilim, Catherine Douglas'ın yaşıyor mu, yoksa ölü mü olduğunu sizin kadar biliyor. Nasıl bilebilir? Onunla hiç karşılaşmadı bile. Hiç yüz yüze gelmemiş olduğu birisini öldürmüş olmakla suçlanmanın korkunçluğunu düşünün. Bayan Douglas'a ne olduğu konusunda bir sürü varsayım vardır. Öldürülmüş olması bunlardan biridir, ama yalnızca biri. En olası varsayımsa, Bayan Douglas'ın, kocasıyla Bayan Page'in seviştiklerini her nasılsa anlamış olması ve kırgınlıkla - korkuyla değil, baylar - kırgınlıkla uzaklara kaçmış olmasıdır. Sorun bu kadar basit bu yüzden de suçsuz bir kadınla erkeği cezalandıramazsınız.»

Larry Douglas'ın avukatı Frederick Stavros, otur-

duğu yerde rahat bir soluk aldı. Noelle Page özgür bırakılırken, kendi müvekkilinin cezalandırılacağı korkusu düşlerine kadar girmişti. Eğer böyle bir şey olursa, hukuk uğraşı alay konusu olacaktı. Stavros, Chotas'ın bu konudaki yardımını büyük bir özlemle beklemişti ve şimdi Chotas kendisine bu yardımı yapmıştı. İki suçluyu aynı biçimde ele almakla, Noelle için yapılan savunma, kendi müvekkili için de geçerli olmuştu. Bu duruşmayı kazanmak, Stavros'un bütün geleceğini değiştirecekti; ona istediği her şeyi sağlayacaktı. Bu yüzden ustasına büyük bir minnet duydu.

Stavros jürinin, Chotas'ın her sözcüğünü büyük bir dikkatle ele aldığını gözledi.

«Bu kadın maddî şeylerle ilgilenmemektedir,» diyordu Chotas büyük bir hayranlıkla. «O, sevdiği erkek için duraksamadan her şeyi vermeye hazırdı. Dostlarım, bununsa bir katilin nitelikleri olmadığı açıktır.»

Chotas savunmasını sürdürürken jüri üyelerinin, Noelle Page'e karşı anlayışlı olmaya yöneldiği açıkça görülüyordu. Avukat giderek başarılı bir biçimde, bir zamanlar çok zengin bir adamın metresi olan ve buna karşın sonunda meteliksiz bir pilota âşık olan çok güzel bir kadının portresini çizmişti.

Chotas, jüri üyelerinin duygularıyla bir orkestra şefi gibi oynamıştı. Açış konuşması bittiğinde, avukat ağır tavırlarla masadan iskemlesine doğru yürüyüp oturdu. Bu arada dinleyiciler onu alkışlamaktaydı.

Larry Douglas, Chotas'ın kendisi için yaptığı savunmayı tanık bölmesinden izlemiş, çok da kızmıştı. Onu savunması gereksizdi. Yanlış hiç bir şey yapmamıştı, bu duruşma baştan başa büyük bir yanlışlıktı. Eğer bir suçlama söz konusuysa, o da Noelle'e yapılmalıydı. Bütün bunlar onun kafasından çıkmıştı. Larry, genç kadına baktı. Güzel ve ağır başlıydı. Ama ona karşı hiç bir istek duymadı, yalnızca güçsüz bir tutkunun anısı kafasında canlandı ve bu kadın için hayatını tehlikeye attığına kendi de şaştı. Sonra gözlerini bası-

nın bulunduğu bölüme çevirdi. Genç ve çekici bir kadın gazeteci ona bakıyordu. Kıza gülümsedi ve onun da yüzünün aydınlandığını izledi.

Peter Demonides bir tanığı sorguya çekiyordu:

«Lütfen mahkemeye adınızı söyler misiniz?»

«Alexis Minos.»

«İşiniz?»

«Avukatım.»

«Suçlu bölmesinde oturan iki suçluya bakarak, herhangi birini daha önceden görüp görmediğinizi söyler misiniz?»

«Evet, efendim. Birisini görmüştüm.»

«Hangisini?»

«Erkeği.»

«Bay Lawrance Douglas'ı mı?»

«Evet, öyle.»

«Lütfen bize, onu hangi koşullar altında gördüğünüzü söyler misiniz?»

«Altı ay önce büroma geldi.»

«Size uğraşınızla ilgili olarak mı baş vurmuştu?»

«Evet.»

«Başka bir deyişle, bazı yasal yardımlarınızı mı istedi?»

«Evet.»

«Lütfen bize sizden ne istediğini anlatır mısınız?»

«Boşanmak için baş vurmuştu.»

«Bu amaçla sizi avukat olarak tuttu mu?»

«Hayır, koşulları bana açıkladığı zaman, ona Yunanistan'da boşanmasının olanaksız olduğunu söylemiştim.»

«Koşullar neydi?»

«Önce benden, bu boşanmanın duyulmamasını istedi, ikinci olarak da karısının boşanmak istemediğini söyledi.»

«Yani, karısına boşanmayı önermiş, o da buna karşı çıkmıştı, değil mi?»

«Bana söylediği buydu.»

«Ona yardım edemeyeceğinizi mi söylediniz? Karısı boşanmaya razı olmadıkça, boşanmanın olanaksız olduğunu ve bunu herkesin duyabileceğini söylediniz, değil mi?»

«Evet, öyle.»

«Bu yüzden, sanığın bu koşullar altında yapabileceği başka bir şey...»

«Karşı çıkıyorum.»

«Kabul edildi.»

«Tanık sizin.»

Napoleon Chotas, içini çekerek iskemlesinden kalktı ve yavaş yavaş tanığa doğru yürüdü. Minos bir avukattı ve Chotas'ın düzenlerini yutmayacak kadar deney sahibiydi.

«Siz bir avukatsınız, Bay Minos.»

«Evet.»

«Ve eminim çok da iyi bir avukatsınız. Sizinle iş hayatımızda daha önce karşılaşmamış olmamıza şaşıyorum. Benim çalıştığım firma birçok yasal işle uğraşır. Belki de birlikte çalıştığım kişilerle bazı ortak duruşmalarınız olmuştur.»

«Hayır, ortak iş almam ben.»

«Özür dilerim, belki de bir vergi duruşmasında karşılaşmışsınızdır.»

«Ben vergi işlerine de bakmam.»

«Ya!» Chotas şaşkınlık göstermeye başlıyordu. Sanki kendisini gülünç duruma düşürüyormuş gibi tedirgin olmuştu. «Ya sigorta işleri?»

«Yapmam.» Minos onun uğradığı bozgundan haz duymaya başlamıştı. Chotas'ın yüzü asılmıştı çünkü ve bu da, Demonides'i kaygılandırıyordu. Kaç kez, Napoleon Chotas'ın hayvan gibi boğazlamak için hazırladığı tanıkların yüzünde bu anlamı görmüştü?

Chotas başını kaşıyordu: «Vazgeçtim,» dedi. «Ne tür işlerde uzmansınız siz?»

«Boşanma davalarında!» Karşılık tam gerektiği gibi verilmişti.

Chotas'ın yüzünde acı bir anlam belirdi ve başını salladı: «Pekâlâ, dostum. Demonides'in buraya bir uzman getireceğini düşünmeliydim.»

«Teşekkür ederim, Bayım.» derken, Minos şimdi artık yüzündeki kendini beğenmişliği gizlemeye çalışmıyordu. Hiç bir tanık, Chotas'ı saf dışı bırakmayı başaramazken, Minos daha şimdiden, o akşam kulüpte anlatacağı öyküyü kafasında canlandırıyordu.

«Ben hiç boşanma davasına bakmadım,» dedi Chotas, tedirgin olmuş bir sesle. «Bu yüzden de sizin deneylerinize baş vuracağım.»

Yaşlı avukat yavaş yavaş konuya giriyordu. Öykü, Minos'un sandığından daha da güzel olacaktı.

Chotas: «Eminim çok işiniz vardır,» dedi.

«Bakabildiğim kadar çok dava alırım.»

«Bakabildiğiniz kadar çok, ha?..» Chotas'ın sesinde açık bir beğeni vardı.

«Bazen daha da çok.»

Peter Demonides, daha çok izlemeye gücü yetmeyerek yere bakmaya başladı.

Chotas'ın sesinde korkulu bir ton vardı: «Sizin özel işlerinize burnumu sokmak istemem ama, Bay Minos; yalnızca bir iş merakıyla soruyorum. Yılda kapınızdan içeri kaç müşteri girer?»

«Şey, bunu söylemek oldukça zor.»

«Yapmayın, Bay Minos. Alçak gönüllülük etmeyin. Bir tahmin yapın.»

«Ah! Sanırım iki yüz. Ama biliyorsunuz, bu ortalama bir sayı.»

«Yılda iki yüz boşanma mı? Yalnızca yazılması bile insanı tüketir.»

«Şey ama... gerçekte iki yüz boşanma olmaz.»

Chotas şaşkın şaşkın çenesini sıvazladı. «Nasıl?»

«Hepsi boşanmaz.»

Chotas'ın yüzünde daha da şaşkın bir anlam belirdi. «Yalnızca boşanma işleriyle uğraştığınızı söylememiş miydiniz?»

«Evet, ama...» Minos'un sesi pürüzlendi.
«Ama ne?»
«Yani demek istiyorum ki, hepsi boşanmayla sonuçlanmaz.»
«Ama size bu yüzden baş vururlar, değil mi?»
«Evet, yine de bazıları-yani diyorum ki- bazı nedenlerle düşüncelerini değiştirirler.»
Chotas ansızın anlamış gibi başını salladı: «Ah! Yani bir tür uzlaşma olur aralarında, demek istiyorsunuz.»
«Öyleyse, yani siz diyorsunuz ki -ne diyordum- gelenlerin yüzde onu boşanma işlemine girişmez.»
Minos tedirginlikle iskemlesinde kıpırdandı. «Yüzde biraz daha yüksek.»
«Ne kadar yüksek sözgelişi? Yüzde elli mi? Yirmi mi?»
«Kırka yakın.»
Chotas ona şaşkınlıkla baktı. Bay Minos, size gelenlerin hemen hemen yarısının boşanmaktan vazgeçtiklerini mi söylüyorsunuz?»
«Evet.»
Minos'un alnında küçük ter taneleri belirmişti. Peter Demonides'e bakmak için döndü, ama o gözlerini yerdeki bir çatlağa dikmişti.
Chotas: «Eminim, bunun nedeni sizin yasal yetersizliğinizden duyulan kuşku değildir,» dedi.
Minos kendini savunurcasına konuştu: «Elbette değil. Çoğunlukla budalaca ve geçici bir duyguya kapılarak bana gelirler. Kavga ederler aralarında ve birbirlerinden nefret ettiklerini sanarak, boşanmak istediklerini düşünürler ama iş ciddiye binince, birçok bakımdan düşüncelerini değiştirirler.»
Sözcüklerinin anlamını kavrayarak hemen sustu.
Chotas kibarca: «Teşekkür ederim,» dedi. «Bana büyük yardımınız oldu.»
Peter Demonides, ikinci tanığı sorguya çekiyordu.
«Adınızı söyleyin, lütfen.»

«Kasta. İrene Kasta.»

«Evli misiniz, bekâr mı?»

«Dulum.»

İşiniz nedir, Bayan Kasta?»

«Temizlikçiyim.»

«Nerede çalışıyorsunuz?»

«Rafina'da zengin bir ailenin yanında.»

«Burası deniz kıyısında küçük bir köydür, değil mi? Atina'nın yüz kilometre kuzeyinde?»

«Evet.»

«Lütfen, masada oturan iki sanığa bir göz atar mısınız? Onları daha önce hiç görmüş müydünüz?

«Elbette. Birçok kez gördüm.»

«Hangi koşullar altında gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?»

«Çalıştığım villanın yanındaki evde oturuyorlar. Birçok kez onları plajda gördüm. Orada çırılçıplaktılar.»

Dinleyicilerden sesler yükseldi; kendi aralarında fısıldaşarak konuşmaya başladılar. Peter Demonides, karşı çıkıp çıkmayacağını anlamak için Chotas'a baktı ama, yaşlı avukat masasında oturmuştu ve yüzünde bir gülümseme vardı. Bu gülümseme, Demonides'i her zamankinden çok sinirlendirdi. Yine tanığa döndü.

«Gördüğün kişilerin bunlar olduğuna emin misin? Yemin ettiğini biliyorsun.»

«Elbette onlar.»

«Plajda birliktelerken dostça bir görünüşleri var mıydı?»

«Kardeş gibi değillerdi.»

Dinleyiciler güldüler.

«Teşekkür ederim, Bayan Kasta.»

Demonides, Chotas'a döndü. «Tanık sizindir.»

Napoleon Chotas başını salladı ve ayağa kalkarak, tanık bölmesinde oturan ürkmüş kadına doğru ilerledi.

«Bu villada ne zamandan beri çalışıyorsunuz, Bayan Kasta?»

«Yedi yıldır.»

«Yedi yıl! İşinizi çok iyi yapıyor olmalısınız!»

«Pek tabiî.»

«Bana iyi bir temizlikçi salık verebilirsiniz belki de. Rafina kıyılarında bir yer almayı düşünüyorum. Bütün istediğim, rahatça çalışabilmem için gözlerden uzak bir yerimin olması. Bildiğim kadarıyla, orada villalar birbirine yakındır, değil mi?»

«Yoo, hayır efendim; her villa büyük bir duvarla birbirinden ayrılmıştır.»

«Ooo, daha iyi! Yani birbirlerine bitişik değiller, öyle mi?»

«Evet efendim, hiç bir şekilde bitişik değiller. Oradaki villalar, en azından yüz metrelik uzaklıklarla birbirinden ayrılmıştır. Satılık bir tane biliyorum. Gerek duyduğunuz gözden ıraklığı orada bulabilirsiniz ve kız kardeşimi de size salık verebilirim. İyi, temiz ve biraz da yemek pişirmesini bilen bir kadındır.»

«Peki, teşekkür ederim, Bayan Kasta. Sözleriniz bende çok iyi olduğu izlenimini bıraktı. Belki kardeşinizi de bu öğleden sonra ararım.»

«Kardeşim gündüz çalışıyor. Saat altıda evde olacağını sanıyorum.»

«Şimdi saat kaç?»

«Saatım yok.»

«Şuradaki duvarda büyük bir saat var. Kaçı gösteriyor?»

«Şey... görmesi zor. Salonun ta öteki ucunda.»

«O saat ne kadar uzakta dersiniz?»

«Aşağı yukarı... şey... yirmi metre falan.»

«Teşekkür ederim, Bayan Kasta. On metreydi! Başka sorum yok.»

Duruşmanın beşinci günüydü. Doktor Israel Katz'ın kesik bacağı yeniden ağrımaya başlamıştı. Ameliyatta olduğu zaman takma bacağı üzerinde saatlarca durmasına karşın ona hiç rahatsızlık vermiyordu ama, burada oturmak ve dikkatini başka şeye yöneltecek yoğun bir kendini verişten yoksun kalmak, ağrısını duymasına

neden oluyordu. Oturduğu yerden rahatsız bir biçimde kaydı, kalçasına binen ağırlığı azaltmak istiyordu. Atina'ya geldiğinden beri her gün Noelle'i görmeye çalışmış, ama başaramamıştı. Napoleon Chotas'la konuşmuş ve avukat ona, Noelle'in eski dostarını göremeyecek kadar mutsuz ve duruşma bitinceye kadar beklemenin en doğru yol olduğunu söylemişti. Israel Katz, burada olduğunu ve ona her konuda yardım edebileceğini Noelle'e söylemesini istemişti avukattan ama, gönderdiği notun genç kadına ulaştığından emin değildi. Noelle'in, onun bulunduğu yöne bakacağını umarak her gün duruşmaya gelmiş ama kadın, dinleyicilerden yana hiç bakmamıştı.

Israel Katz hayatını ona borçluydu. Borcunu ödemek için hiç bir şey yapamamak yüzünden düş kırıklığına uğramıştı. Duruşmanın nasıl geliştiği konusunda hiç bir şey bilmiyordu ve Noelle'in cezalandırılıp cezalandırılmayacağını kestiremiyordu. Avukatı Chotas çok iyiydi. Eğer dünyada Noelle'i özgür bıraktıracak birisi varsa, o da Chotas'tı. Bununa birlikte, Israel Katz bu konuda rahatsızlık duyuyordu. Duruşmanın bitmesine daha çok vardı. İleride şaşırtıcı sonuçlarla karşılaşılabilirdi.

Sorguya çekilecek bir tanık ant içiyordu.

«Adınız?»

«Christian Barbet.»

«Fransız uyruklusunuz değil mi, Bay Barbet?»

«Evet.»

«Nerede oturuyorsunuz?»

«Paris'te.»

«Lütfen uğraşınızı söyler misiniz?»

«Özel bir detektif şirketim var.»

«Bu şirketin yeri neresi?»

«Anakuruluş Paris'te.»

«Ne tür işlere bakarsınız?»

«Her türden... Ticari dolandırıcılıklar, kayıp kişiler, kıskanç karı-kocalar için izleme işleri...»

«Bay Barbet! Lütfen odaya bir göz atıp, içerideki herhangi birisinin hiç sizin müşteriniz olup olmadığını söylemek iyiliğinde bulunur musunuz?»

Adam, odada ağır ağır gözlerini gezdridi. «Evet, efendim,» dedi.

«Lütfen, bize bu kişinin kim olduğunu söyler misiniz?»

«Orada oturan hanım, Bayan Page.»

Dinleyicilerden mırıltılar yükseldi.

«Bayan Page'in, sizi kendisine detektiflik yapmanız için kiraladığını mı söylüyorsunuz?»

«Evet, efendim.»

«İşin tam olarak ne olduğunu bize açıklayabilir misiniz?»

«Evet, efendim. Larry Douglas adlı birisiyle ilgileniyordu. Onun üzerine öğrenebileceğim her şeyi benden bulmamı istemişti.»

«Bu duruşma salonundaki Larry Douglas'la aynı kişi miydi?»

«Evet, efendim.»

«Ve Bayan Page, bunun için size ödemede bulundu, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Elimdeki bu belgelere lütfen bakar mısınız? Bunlar size yapılan ödemelerin makbuzları mıdır?»

«Öyle.»

«Bay Douglas üzerine bilgileri nasıl elde ettiğinizi bize anlatır mısınız, Bay Barbet?»

«Çok zordu, efendim. Ben Fransa'daydım, Bay Douglas, İngiltere'de. Daha sonra da Amerika'ya gitti. Alman işgali altındaki Fransa'da...»

«Özür dilerim?»

«İşgal edilmiş Fransa'da..., dedim.»

«Bir dakika! Söylediklerinizi anladığımdan emin olmak istiyorum, Bay Barbet. Bayan Page'in avukatı, onun ve Larry'nin birkaç ay önce karşılaştıklarını ve birbirlerini delicesine sevdiklerini söylemişti. Şimdiyse,

siz bize aşklarının başladığı tarihin çok daha eski olduğunu söylüyorsunuz. Bu ne kadar önceydi?»

«En azından altı yıl önceydi.»

Uzun bir sessizlik oldu.

Demonides zafer dolu bakışlarla Chotas'a baktı. «Tanık sizin,» dedi.

Napoleon Chotas gözlerini ovuşturdu ve başında oturduğu uzun masadan ayağa kalkarak tanık bölmesine doğru yürüdü. «Sizi uzun süre tutmayacağım, Bay Barbet. Fransa'daki ailenize kavuşmak için can attığınızı biliyorum,» dedi.

«Acelem yok, efendim.»

«Teşekkür ederim. Özel sorular sorduğum için beni bağışlayın ama, giydiklerinizin gerçekten çok hoş olduğunu söyleyerek konuşmaya başlayacağım, Bay Barbet.

«Ben de teşekkür ederim.»

«Paris yapısı, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Üzerinize tam oturmuş. Bense bu konuda çok şanssızım. İngiliz giysilerini hiç denemiş miydiniz? Onlarınkilerin de çok iyi olduğu söyleniyor.»

«Hayır, denemedim.

«İngiltere'ye birçok kez gitmiş olduğunuza eminim, öyle değil mi?»

«Şey... hayır.»

«Hayır mı?»

«Hayır, efendim.»

«Ya Amerika'ya hiç gittiniz mi?»

«Hayır.»

«Hiç mi?»

«Hiç gitmedim.»

«Güney Pasifikte bulunmuş muydunuz?»

«Hayır, efendim.»

«Öyleyse siz gerçekten harika bir detektif olmalısınız, Bay Barbet. Canım size feda olsun. Şu sizin raporlarınız, Larry Douglas'ın İngiltere, Amerika ve Pasi-

fik'teki eylemlerini kapsıyor ama, siz bize bu yerlerden hiç birinde bulunmadığınızı söylüyorsunuz. Bu durumda sizin bunları kafanızdan uydurmuş olmanız gerek.»

«Yanlışınızı düzeltmeme izin verin, efendim. Benim için bu yerlerde bulunmak gereksizdi. Amerika ve İngiltere'de mektupla haberleşme ajanları dediğimiz kişileri kiralarım.»

«Ah! Düşüncesizliğimi bağışlayın. Elbette. Öyleyse Bay Douglas'ın yaptıklarını inceleyenler gerçekte bu kişilerdi.»

«Tam anlamıyla.»

«Ve gerçekte sizin, Larry Douglas'ın ne yaptığından haberiniz olmadı.»

«Şey... evet efendim.»

«Bu durumda bütün bildiğiniz, ikinci elden edinilmiş bilgiler.»

«Sanırım... bir bakıma, evet.»

Chotas, yargıçlara döndü. «Bu tanığın bütün tanıklığının geçersiz sayılmasını öneriyorum, çünkü bütün bildiği dedikodudur.»

Peter Demonides ayağa fırladı. «Karşı çıkıyorum! Noelle Page, Larry Douglas üzerine bilgi toplamak için Bay Barbet'e baş vurdu. Bu dedikodu değil.»

«Benim sayğıdeğer iş arkadaşım, raporları ipucu olarak ele aldı,» dedi Chotas kibarca. «Eğer Bay Douglas'ı izleme işini yürütenleri buraya getirebilirse hepsini kabule hazırım. Yoksa, Kurul'dan böyle bir izleme işinin yapılmadığı için bu tanıklığın geçersiz olarak kabulünü isteyeceğim.»

Kurul başkanı, Demonides'e döndü: «Tanıkları buraya getirmeye hazır mısınız?» diye sordu.

«Olanaksız,» dedi Demonides. «Bay Chotas, onları bulma işinin haftalar süreceğini bilir.»

Başkan, Chotas'a döndü. «Öneriniz kabul edildi.»

Peter Demonides yine birini sorguya çekiyordu.

«Adınızı söyler misiniz, lütfen?»

«George Mousson.»

«İşiniz nedir?»

«Ionnina'da Saray Otel'in kâtibiyim.»

«Lütfen, masada oturan iki sanığa bir göz atar mısınız? Onları daha önce hiç görmüş müydünüz?»

«Evet, efendim. Erkeği gördüm. Geçen ağustosta otelimizde kalıyordu.»

«Yani, Bay Larry Douglas, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Otele geldiğinde yalnız mıydı?»

«Hayır, efendim.»

«Bize kiminle birlikte olduğunu söyleyebilir misiniz?»

«Karısıyla birlikteydi.»

«Catherine Douglas'la mı?»

«Evet, efendim.»

«Bay ve Bayan Douglas diye mi yer ayırttılar?»

«Evet, efendim.»

«Siz ve Bay Douglas hiç, Perama Mağaraları üzerine konuştunuz mu?»

«Evet, konuştuk.»

«Konuyu siz mi açtınız, yoksa Bay Douglas mı?»

«Anımsadığım kadarıyla o açtı. Karısının oraya gitmek için sabırsızlandığını ve mağaraları çok sevdiğini söyledi. Bence bu, alışılmamış bir şeydi.»

«Ya! Neden?»

«Kadınlar öyle mağara araştırmaya çıkmak falan gibi şeylerle pek ilgilenmezler.»

«Mağaralar konusunda Bayan Douglas'la konuşmadınız, değil mi?»

«Hayır, efendim. Yalnızca Bay Douglas'la konuştum.»

«Ona ne söylediniz?»

«Şey... Kendisine mağaraların tehlikeli olabileceğini söylediğimi anımsıyorum.»

«Rehber konusu açıldı mı hiç?»

Kâtip başıyla onayladı: «Evet, bir rehber tutması

gerektiğini söylediğime eminim. Her müşteriye söylerim.»

«Başka sorum yok. Tanık sizin, Bay Chotas.»

«Kaç yıldır otelcilik yapıyorsunuz, Bay Mousson?»

«Yirmi yıldan çok oluyor.»

«Ve ondan önce de ruh doktoruydunuz!»

«Ben mi? Hayır, efendim.»

«Belki de ruhbilimciydiniz.»

«Hayır, değildim.»

«Ah! Öyleyse kadın davranışları üzerine uzman değilsiniz.»

«Ruhbilimci olmayabilirim ama, otelcilik işinde kadınlar üzerine de çok şey öğrenilir.»

«Osa Johnson'ın kim olduğunu biliyor musunuz?»

«Osa mı? Hayır, bilmiyorum.»

«Dünya çapında kaşif bir kadındır. Amelia Earhart adını hiç duydunuz mu?»

«Hayır.»

«Margaret Mead'i?»

«Hayır, efendim.»

«Evli misiniz, Bay Mousson?»

«Şimdi değilim. Ama üç kez evlendim, bu yüzden de kadınları iyi bilirim.»

«Tam tersine, Bay Mousson. Eğer kadınları gerçekten iyi tanısaydınız, hiç değilse bir tek evliliğinizi yürütebilirdiniz. Başka sorum yok.»

«Adınız, lütfen?»

«Christopher Cocyannis.»

«İşinizi söyler misiniz, lütfen?»

«Perama Mağaralarında rehberim.»

«Ne kadar zamandır orada rehbersiniz?»

«On yıldır.»

«İş iyi midir?»

«Çok iyidir. Her yıl mağaraları görmeye binlerce turist gelir.»

«Şu bölmede oturan adama bir bakar mısınız. Bay Douglas'ı hiç gördünüz mü?»

«Evet, efendim, ağustosta mağaralara geldi.»

«Emin misiniz?»

«Eminim.»

«Sanırım bu söylediğiniz hepimizi şaşırttı. Mağaralara gelen binlerce kişi içinden yalnızca birini aklınızda tutabiliyorsunuz, öyle mi?»

«Onu pek kolay unutamam.»

«Neden, Bay Cocyannis?»

«Her şeyden önce, rehber tutmak istemediği için...»

«Her gelen rehber tutar mı?»

«Almanlar ve Fransızlar çok cimridir. Ama bütün Amerikalılar tutar.»

Gülüşmeler.

«Anlıyorum. Bay Douglas'ı anımsamanız için başka neden var mı?»

«Elbette var: Yalnızca şu rehber tutma işi olsaydı, pek de dikkatimi çekmezdi ama, rehber istemediğini söylediği zaman yanındaki kadın çok tedirgin oldu. Ve aşağı yukarı bir saat kadar sonra da onun tek başına apar topar çıktığını gördüm; tek başınaydı, çok tedirgin görünüyordu. Belki de kadının başına bir kaza gelmiş olduğunu düşünerek, yanına gidip bayanın nasıl olduğunu sordum. Yüzüme tuhaf tuhaf bakıp: «Hangi bayan?» diye sordu. Ben de: «Birlikte mağaraya götürdüğünüz kadın,» dedim. Birden yüzü sarardı ve beni döveceğini sandım. Sonra da bağırmaya başladı. «Kaybettim onu. Bana yardım edin,» diye haykırıyordu. Sonra da çılgın gibi ağlamaya başladı.»

«Ama siz kayıp kadının nerede olduğunu soruncaya kadar yardım istemedi.»

«Evet, istemedi.»

«Sonra ne oldu?»

«Hemen öteki rehberleri toparladı ve araştırmaya başladık. Aptalın biri, yeni bölümün girişindeki **Tehlike** işaretini kaldırmıştı. O bölüm halka açık değildir. Ve sonunda, yani aşağı yukarı üç saat kadar sonra ka-

dını orada bulduk. Çok kötü bir durumdaydı.»

«Son bir soru: Karşılığınızı çok dikkatli verin! Bay Douglas, mağaradan ilk çıktığında yardım mı arıyordu, yoksa sizde kaçıyor izlenimini mi uyandırdı?»

«Kaçıyordu!»

«Tanık sizin.»

Napoleon Chotas'ın sesi çok kibardı.

«Bay Cocyannis, ruh doktoru musunuz?»

«Hayır, efendim. Rehberim.»

«Ruhbilimci de değilsiniz, öyle mi?»

«Evet efendim.»

«Bunları soruyorum; çünkü geçtiğimiz hafta, insan ruhu üzerine uzmanlaşmış otel kâtipleriyle, miyop görgü tanıklarıyla karşılaştık, şimdi de siz bize heyecanlı göründüğü için bir adama bakıp, aklından geçenleri okuyabileceğinizi söylüyorsunuz. Onunla konuşmaya gittiğinizde yardım aramadığını nereden biliyorsunuz?»

«Hiç öyle bir durumu yoktu, efendim.»

«Ve onun davranışlarını bu kadar iyi mi anımsıyorsunuz?»

«Evet, efendim.»

«Açıkça görüldüğü gibi, çok güçlü bir belleğiniz var. Sizden çevrenize bir göz atmanızı istiyorum. Bu odadaki herhangi birini daha önce görmüş müydünüz?»

«Sanığı görmüştüm.»

«Evet. Ondan başka? Acele etmeyin.»

«Hayır, görmedim.»

«Görmüş olsaydınız, anımsar mıydınız?»

«Kesinlikle.»

«Daha önce beni hiç görmüş müydünüz?»

«Hayır, efendim.»

«Şu kâğıt parçasına bakar mısınız, lütfen? Nedir bu?»

«Bir bilet.»

«Ne bileti.»

«Perama mağaralarına giriş bileti.»

«Ya üzerindeki tarih?»

«Pazartesi, üç hafta önce.»

«Evet, bu bileti ben alıp kullandım, Bay Cocyannis. Yanımda beş kişi daha vardı. Siz bizim rehberimizdiniz. Başka sorum yok.»

«İşiniz nedir?»

«İonnina'da, Saray Otel'de komiyim.»

«Sanık bölmesinde oturan sanığa bakar mısınız? Kadını daha önce görmüş müydünüz?»

«Evet, efendim. Filmlerde.»

«Daha yakından da gördünüz mü?»

«Evet, efendim. Otele gelip, Bay Douglas'ın kaç numaralı odada kaldığını sordu. Girişten sorması gerektiğini söyledim ama, onları tedirgin etmek istemediğini söyledi, ben de kendisine oda numarasını verdim.»

«Ne zaman oldu bu?»

«Ağustosun birinde. Fırtına gününde.»

«Gelenin bu kadın olduğuna emin misiniz?»

«Nasıl unutabilirim? Yüklü bir bahşiş almıştım.»

Duruşmanın dördüncü haftası sürüyordu. Herkes, Napoleon Chotas'ın, gördükleri en iyi savunmayı yürüttüğünü söylüyordu ama, buna karşın suç ağı gittikçe daha da daralarak örülüyordu.

Peter Demonides birlikte olmak, evlenebilmek için her şeye hazır iki sevgilinin resmini çiziyordu ama, tek engelleri Catherine Douglas'tı. Yavaş yavaş, günden güne, Demonides cinayet planını ortaya çıkarıyordu.

Larry Douglas'ın avukatı Stavro, görevinden seve seve vazgeçmiş ve kendini Chotas'a bırakmıştı. Ama şimdi Stavros bile onların suçsuz bulunmalarının bir mucize olacağına inanıyordu. Genç avukat, ağzına kadar dolu olan salondaki tek boş iskemleye baktı ve Demiris'in gelip gelmeyeceğini merak etti. Noelle Page suçlu bulunursa gelmeyecekti kesinlikle. Çünkü bu onun da yenilgisi demek olacaktı. Öte yandan, suçsuz bulunacaklarını biliyorsa gelecekti. Boş iskemle, duruşmanın ne yöne sapacağını belirten bir sembol olmuştu.

Ve iskemle hâlâ koştu.

Duruşmanın patlama noktasına gelişi bir cuma gününe rastladı.

«Adınızı söyler misiniz, lütfen?»

«Doktor Kazomides. John Kazomides.»

«Hiç, Bay ya da Bayan Douglas'la karşılaştınız mı, Doktor?»

«Evet, ikisiyle de karşılaştım.»

«Hangi koşullar altında?»

«Perama mağaralarına çağrılmıştım. Orada bir kadın kaybolmuştu ve sonunda araştırma ekibi onu bulduğu zaman şok geçiriyordu.»

«Fiziksel olarak da yaralı mıydı?»

«Evet. Her yanında ezikler vardı. Elleri, kolları ve yanakları kayalardan yaralanmıştı. Düşüp, başını çarpmıştı ve beyin kanaması geçirmesi olasıydı. Acısını dindirmek için hemen morfin verdim ve yerel hastaneye kaldırılmasını istedim.»

«Götürüldü, değil mi?»

«Hayır, efendim. Götürülmedi.»

«Neden götürülmediğini jüriye söyler misiniz?»

«Kocasının direnmesi üzerine Saray Otel'deki odasına götürüldü.»

«Bu size tuhaf geldi mi, Doktor?»

«Ona kendisinin bakmak istediğini söyledi.»

«Ve böylece de Bayan Douglas otele geri döndü. Siz de gittiniz mi?»

«Evet. Onunla birlikte otele gitmekte ısrar ettim. Uyandığı zaman yanında olmak istiyordum.»

«Uyandığı zaman yanında mıydınız?»

«Evet, efendim.»

«Bayan Douglas size bir şey söyledi mi?»

«Söyledi.»

«Söylediğini, kurulumuza aktarır mısınız?»

«Kocasının onu öldürmek istediğini söyledi.»

Salondan yükselen gürültüyü bastırmak beş dakika kadar sürdü ve bastırabilmek için de Başkan salonu

boşaltacağını söyledi. Napoleon Chotas, hemen sanık bölmesine gitmiş ve Noelle Page'le çarçabuk bir konuşmaya dalmıştı. Noelle ilk kez umutsuz görünüyordu. Demonides sorguyu sürdürmekteydi.

«Doktor! Tanıklığınız sırasında, Bayan Douglas'ın şok geçirdiğini söylediniz. Meslek deneylerinize göre, kocasının kendisini öldürmek istediğini söylediği zaman aklı başında mıydı?»

«Evet, efendim. Zaten ona daha mağaralardayken, bir uyuşturucu yapmıştım, uyandığında oldukça sakinleşmişti. Ama bir uyuşturucu daha yapacağımı söylediğim zaman çok heyecanlandı ve yapmamamı rica etti.»

Kurul Başkanı öne eğilip sordu: «Nedenini söyledi mi?»

«Evet, efendim. Uyurken, kocasının kendisini öldüreceğini söyledi.»

Başkan düşünceli düşünceli arkasına yaslanıp Peter Demonides'e: «Devam edin,» dedi.

«Doktor! Gerçekten, ona ikinci bir uyuşturucu verdiniz mi?»

«Evet.»

«Oteldeki yatağında mı?»

«Evet.»

«Nasıl verdiniz?»

«Şırıngayla kalçasından.»

«Siz giderken uyuyor muydu?»

«Evet.»

«Herhangi bir biçimde, sonraki birkaç saat içinde Bayan Douglas'ın yatağından yardımsız kalkıp giyinmesine ve dışarı çıkmasına olanak var mıydı?»

«Onun durumunda mı? Hayır. Hiç olası değildi. Çok ağır bir uyuşturucu vermiştim.»

«Hepsi bu kadar; teşekkür ederim, Doktor.»

Bütün jüri üyeleri soğuk ve düşmanca bakışlarla Larry Douglas ve Noelle Page'i süzüyorlardı. İçeri giren herhangi bir yabancı, duruşmanın nasıl gittiğini hemen söyleyebilirdi.

Bill Fraser'in gözleri doygunlukla parlıyordu. Dr. Kazomides'in tanıklığından sonra Catherine'i onların öldürdüğünden hiç kimse kuşkuya düşemezdi. Jüri üyelerinin kafasından ürkmüş, ilâçla uyuşturulmuş, savunmasız ve katilinin ellerine bırakılmamak için yakaran bir zavallı kadının görüntüsünü silmek için Chotas'ın yapabileceği hiç bir şey yoktu.

Frederick Stavros da panik içindeydi. Oyunu yürütmeyi seve seve Chotas'a bırakmış, körü körüne onun arkasından gitmiş, onun kendi davalısını da suçsuz çıkaracağından ve böylece Larry'nin de kurtulacağından kuşkulanmamıştı. Şimdi kendisini ihanete uğramış duyuyordu. Her şey paramparça olmak üzereydi. Hem gösterdiği ipuçları, hem de uyandırdığı duygular bakımından, Doktorun tanıklığı her şeyi berbat etmişti. Stavros çevresine bir göz attı. Tek boş iskemle dışında içerisi doluydu. Daha sonra olanları aktarmak için dünya basını hazır bekliyordu.

Stavros bir an için kendisini ayağa fırlar, Doktorla tartışmaya girişir ve onun tanıklığını büyük bir hünerle hiçe indirirken canlandırdı kafasında. Müvekkili suçsuz bulunacak ve o da bir kahraman olacaktı. Bunun son şansı olduğunu biliyordu. Duruşmanın sonucu onun ya üne kavuşması ya da belirsizlik içinde yok olması demek olacaktı. Stavros, kendisini ayağa kalkmaya zorlayan kalça kaslarının gerildiğini fiziksel olarak duyabiliyordu. Kımıldamadı. Başarısızlığının gücüyle felce uğramış olarak oturdu. Chotas'a bakmak için döndü. Sanki bir sonuca varmak ister gibi derin, acılı gözlerle Doktoru inceliyordu.

Napoleon Chotas yavaş yavaş ayağa kalktı. Tanığa doğru yürüyeceğine kürsüye yönelip jüri üyeleriyle konuştu.

«Sayın Başkan, Değerli Üyeler! Tanığı yeniden sorguya çekmek istemiyorum. Kurul üyeleri ve savcıyla görüşmek için ara verilmesini istiyorum.»

Kurul başkanı, savcıya döndü: «Bay Demonides!»

Demonides ölçülü bir sesle: «Kabul ediyorum,» dedi.

Duruşmaya ara verildi, ama bir tek kişi bile yerinden kımıldamadı.

Yarım saat sonra Chotas duruşma salonuna yalnız başına girdi. İçeri adımını atar atmaz, orada bulunan herkes önemli bir şey olduğunu anladı. Avukatın yüzünde gizli bir kendine güven vardı ve sanki artık oyun bitmiş, artık numara yapması gerekmiyormuş gibi hızlı ve çevik yürüyordu. Sanık bölmesine geçip Noelle'e baktı. Genç kadın menekşe gözleriyle araştırarak, durumu merak ederek ona bakıyordu. Ve ansızın avukatın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözlerindeki parıltıdan, Noelle onun ne yapıp edip bu işi becerdiğini, bütün ipuçlarına, engellere karşın mucizeyi ortaya koyduğunu anladı. Adalet yerini bulmuştu; ama bu, Constantin Demiris'in adaletiydi! Larry Douglas da, hem korku hem umutla dolu olarak Chotas'a bakıyordu. Chotas ne yaptıysa Noelle için yapmıştı, ama kendisi ne olacaktı?

Tarafsız olmasına özen gösterdiği bir sesle genç kadınla: «Kurul Başkanı sizinle, kendi odasında konuşmama izin verdi.» Belirsizliğin acısıyla oturan, neler olup bittiğini kestiremeyen Frederick Stavros'a döndü: «Eğer isterseniz, siz ve müvekkiliniz de bize katılabilirsiniz.»

Stavros başını salladı: «Elbette.» Sevinçten neredeyse iskemlesini devirerek ayağa fırladı.

İki nöbetçi, onları başkanın boş odasına götürdü. Nöbetçiler çıkıp yalnız kaldıklarında Chotas, Stavros'a döndü: «Söyleyeceğim şeyler benim kendi müvekkilimin iyiliği içindir,» dedi durgun bir sesle. «Bununla birlikte aynı suçu paylaştıkları için, sizin müvekkilinize de bazı ayrıcalıklar sağlayabildim.»

Noelle: «Söyleyin, çabuk!» diye yalvardı.

Chotas ona döndü. Büyük bir özenle sözcüklerini seçerek ağır ağır konuştu: «Yargıçlarla bir görüşme

yaptım. Savcılığın size karşı çıkardığı ipuçlarından etkilenmişlerdi. Bununla birlikte...» Kısaca durakladı: «Onları inandırabildim ki -şey- sizi cezalandırarak adaleti yerine getirmiş olmayacaklar.»

Stavros sabırsızlıkla: «Şimdi ne olacak?» diye sordu.

Konuşmasını sürdürürken Chotas'ın sesinde derin bir doygunluk vardı: «Eğer sanıklar suçlarını kabul ederlerse, yargıçlar her birine beşer yıl tutuklanma cezası verecekler.» Gülümseyerek ekledi. «Bunun dört yılı bağışlanacak. Gerçekte altı aydan fazla tutuklu kalmayacaklar.» Sonra Larry'ye döndü: «Siz Amerikalı olduğunuz için, Bay Douglas! Ülkeden çıkarılacaksınız ve bir daha da geri gelmenize izin verilmeyecek.»

Larry, bütün bedeninden fışkıran kurtuluş duygusuyla başını salladı.

Chotas yine, Noelle'e döndü: «Bu işi başarmak kolay olmadı. Size bunu belirteyim ki, kurulun anlayış göstermesinin en önemli nedeni... şey... arkadaşınız oldu. Bütün bu dedikodular yüzünden aslında çok acı çekmiş olduğunu düşünüyor ve bu işi bitirmek istiyorlar.»

«Anlıyorum,» dedi Noelle.

Napoleon Chotas tedirginlik içinde durakladı: «Bir koşul daha var.»

«Evet?»

«Pasaportunuz elinizden alınacak ve hiç bir zaman Yunanistan dışına çıkamayacaksınız. Burada arkadaşınızın koruması altında kalacaksınız!»

Ve işte her şey düzenlenmişti.

Constantin Demiris pazarlığını yapmıştı: Yargıçların, Demiris'i düşündükleri için anlayışlı davranacaklarından bir an için bile kuşkulanmamıştı Noelle. Evet, Demiris onun özgürlüğünü uğruna bir şeyler ödemek zorundaydı ve Noelle, adamın bunu çok pahalı ödediğini biliyordu. Ama karşılığında Demiris kendisini geri alıyor ve bir daha da yitirmemek üzere düzenliyordu her şeyi. Onun, Larry'yi bir daha görmemesini sağlı-

yordu. Sevgilisine döndü ve yüzündeki rahatlığı gördü. Özgürlüğüne kavuşuyordu, önem verdiği tek şey de buydu. Ne olanlar yüzünden ne de onu yitirdiği için pişmanlık duyuyordu. Ama Noelle, Larry'yi anladığı için durumu da anlıyordu. Çünkü Larry onun öteki benliğiydi; her ikisinin kişiliğinde de yaşamaya karşı aynı susuzluk, aynı iştah vardı. Kendilerinin koymadığı ve hiç bir zaman da uymamış oldukları kuralların ötesinde, ölümlülüğün ötesinde kaynaşmış ruhlardı onlar. Noelle, Larry'yi çok özleyecek ve onun gidişiyle öz benliğinin bir parçası gitmiş olacaktı. Ama şimdi kendi hayatının ne kadar değerli olduğunu ve onu yitirmekten ne derece korktuğunu biliyordu. Sonuç olarak, bu çok iyi bir pazarlıktı, seve seve kabul etti. Chotas'a dönüp: «Kabul ediyorum,» dedi.

Avukatın ona bakan gözlerinde hem bir doygunluk, hem de acı vardı. Noelle bunu da anlıyordu. Kendisine âşıktı ve bütün gücünü, onu bir başka erkek için kurtarmakta harcamıştı. Noelle adamın, kendisine âşık olmasına bile bile yardımcı olmuştu. Çünkü ona gerek duyuyor ve kendisini kurtarmak için hiç bir şeyden çekinmemesini belirtmek istiyordu. Her şey de yolunda gitmişti.

«Bütün olanlar bir mucize,» diye söyleniyordu Stavros. «Harika!»

Genç avukat, durumun gerçekten de, hemen hemen bağışlanmak kadar büyük bir mucize olduğunu kabulleniyordu. Gerçi bu işten en büyük payı Chotas alacaktı, ama geriye kalanlar da ona yeterdi. Şu andan başlayarak, Stavros, müvekkillerini kendi seçecek, ve duruşmanın öyküsünü her aktarışında kendi rolünü giderek büyütecekti.

«Bu, iyi bir anlaşma gibi görünüyor,» dedi Larry. «Ama biz suçlu değiliz. Catherine'i biz öldürmedik ki.»

Frederick Stavros öfkeyle ona döndü «Sizin suçlu olup olmadığınıza aldıran kim?» diye bağırdı. «Biz size hayatınızı bağışlıyoruz.» Onun, «biz» sözcüğüne karşı

çıkıp çıkmayacağını anlamak için Chotas'a bir göz attı, ama yaşlı avukat derin bir ilgisizlik içinde dinliyordu.

Derken, Stavros'a döndü: «Şunu anlamanızı istiyorum ki,» dedi. «Ben yalnızca kendi müvekkilime öğüt veriyorum. Sizin müvekkiliniz kendi kararını vermekte özgürdür.»

Larry: «Bu pazarlık olmasaydı bize ne yaparlardı?» diye sordu.

«Sanırım ki jüri...» diye başladı, Stavros.

Larry öfkeyle: «Ondan duymak istiyorum,» diye sözünü kesti. Chotas'a döndü.

Chotas konuştu: «Bir duruşmada, Bay Douglas,» dedi; «En önemli etmen, suçluluk ya da suçsuzluk değildir. Suçlu mu yoksa suçsuz mu izlenimi uyandırmanızdır. Kesin bir gerçek yoktur, gerçeğin yorumlanması vardır. Sizin durumunuzda cinayeti sizin işlemiş olup olmadığınız önemli değil; jüride, suçlu olduğunuz izlenimini bıraktınız. İşte bu yüzden suçlu bulunacaksınız, sonuçta ölebilirsiniz de.»

Larry uzun uzun ona baktı ve başını salladı: «Pekâlâ,» dedi. «Bitirelim bu işi.»

On beş dakika sonra iki sanık, yargıçlar kürsüsünün önünde duruyorlardı. İki yanında iki yargıç bulunan Kurul Başkanı ortadaydı. Chotas, Noelle'in; Stavros'sa, Larry'nin yanında duruyorlardı. Çok dramatik bir gelişme olacağı söylentisi içeride dolaştığı için çok da elektrikli bir hava vardı. Ama olay gerçekleştiğinde kimse buna hazır değildi. Sanki yargıçlarla gizli bir anlaşmaya varmamış gibi, Napoleon Chotas normal bir sesle konuştu: «Sayın Başkan ve Yargıçlar! Müvekkilim suçlu olduğunu kabul ediyor!»

Kurul Başkanı sanki bu açıklamayı ilk kez duyuyormuş gibi iskemlesinde arkaya yaslanıp, Chotas'a şaşkınlıkla baktı.

Rolünü çok iyi oynuyor, diye düşündü, Noelle. **Parasını ya da Demiris ona ne ödüyorsa onu hak etmek istiyor.**

Başkan öne eğilerek öteki yargıçlarla fısıldaşmaya başladı. Başlarını salladıar; Başkan, Noelle'e baktı ve: «Suçu kabul ediyor musunuz?» diye sordu.

Noelle kesin bir sesle: «Ediyorum,» dedi.

Stavros, sanki bu sürecin dışında bırakılmaktan korkuyormuş, gibi çabuk çabuk konuştu: «Sayın Yargıçlar, benim müvekkilim de suçunu kabul ediyor.»

Başkan, Larry'ye döndü «Suçu kabul ediyor musunuz?»

Larry, Chotas'a bir göz atıp başını salladı: «Evet.»

Başkan ciddî bir yüzle iki tutukluyu inceledi: «Yunan yasalarına göre, önceden düzenlenmiş cinayetlerde cezanın ölüm olduğunu avukatlarınız size söyledi mi?»

Noelle güçlü ve duru bir sesle: «Evvet, efendim» dedi.

Başkan, Larry'ye bakmak için döndü.

«Evet, efendim» dedi o da.

Yargıçlar yine aralarında fısıltıyla görüşmeye başladılar. Kurul Başkanı, Demonides'e döndü: «Devlet Savcısının, suçu kabul etmelerine bir itirazı var mı?»

Demonides uzun uzun Chotas'a baktı ve: «Hiç bir itirazım yok,» dedi.

Noelle onun da bu oyunun içinde mi olduğunu, yoksa yalnızca bir piyon gibi mi kullanıldığını merak etti.

«Pekâlâ,» dedi Başkan, «Kurulumuz suçun kabulünü onaylıyor.» Jüri üyelerine döndü. «Baylar! Bu yeni gelişmenin ışığı altında, sizin jüri üyeleri olarak göreviniz sona ermiş bulunuyor. Duruşma da sonuca ulaşmış durumda zaten. Kurul karar verecektir. Hizmetleriniz ve işbirliğiniz için teşekkür ederiz. Duruşmaya iki saat için ara verilmiştir.»

Gazeteciler hemen dışarı çıkmaya, telefonlara koşup, Noelle Page ve Larry Douglas cinayet duruşmasındaki bu beklenmedik son gelişmeyi gazetelerine duyurmaya başladılar.

İki saat sonra salon yine ağzına kadar dolmuştu.

Noelle, içerideki dinleyicilerin yüzlerine bir göz attı. Hepsi de kendisini aç gözlü bir umutla izliyordu ve Noelle onların bu çocuksu duygusuna gülmemek için kendini zor tuttu. Hepsi alelâde insanlardı, yığındılar. Hepsi de adaletin yerini bulduğuna, demokratik bir düzende herkesin eşit olduğuna, yoksul bir adamla, varlıklı bir adamın aynı hak ve ayrıcalıklara sahip olabileceğine inanıyorlardı.

«Sanıklar ayağa kalkıp kürsüye yaklaşsın.»

Yanında Chotas'la, Noelle ayağa kalkıp kürsüye yürüdü. Göz ucuyla Stavros ve Larry'nin de yaklaştığını gördü.

Kurul Başkanı konuşmaya başladı: «Uzun ve zorlu bir duruşma oldu. Akla yatkın bir kuşku ögesinin bulunduğu önemli durumlarda, Kurul hep, suçlanan kişilerin bu kuşku ögesinden yararlanmaları eğilimindedir. Bu duruşmada da bir kuşku ögesinin bulunduğunu söylemeliyim. Savcının ortaya bir ceset koyamaması, sanıklar lehine güçlü kuşkular uyandırıyordu.» Dönüp, Napoleon Chotas'a baktı: «Bir cinayet kesinlikle kanıtlanmadıkça, Yunan mahkemelerinin, ölüm cezası vermediğini savunma avukatının, bildiğine eminim.»

Noelle'i belirsiz bir tedirginlik sarmaya başlamıştı, ama şimdilik tehlikeli bir durum görünmüyordu. Yalnızca küçük bir kuşkuydu bu! Başkan sözlerine devam etti.

«Bu yüzden de iş arkadaşlarım ve ben, duruşmanın ortasında sanıklar suçu kabul edince içtenlikle şaşırdık.»

Şimdi tedirginlik duygusu Noelle'in içinde büyüyor, yükseliyor, boğazını sıkarak soluk almasını zorlaştırıyordu. Larry olanları henüz iyice anlamadan yargıçlara bakıyordu.

«Sanıklar, kurulumuz ve dünya önünde suçlarını kabul etmeden önce onların ruhlarında yer almış ve kendilerine kesinlikle acı vermiş olan içini ve vicdanını dinleme işine saygı duyuyoruz. Bununla birlikte bu

vicdanlı davranış, işlemiş oldukları korkunç cinayet konusunda, zavallı ve savunmasız ve çaresiz bir kadını acımadan öldürdükleri için hafifletici bir neden olarak kabul edilemeyecektir.»

İşte o anda, Noelle her şeyi anladı. Ansızın gelen ve aklını altüst eden bir anlayışla aldatılmış olduğunu kavradı. Bunu ona yapabilmek için Demiris kendisini yapay bir güvenlik duygusuyla sarmıştı. Oyunu ve hazırladığı tuzak buydu! Onun ölümden nasıl korktuğunu bildiği için kendisine yaşama umudu vermiş ve Noelle de bunu kabul etmişti, ona inanmıştı, aldatılmıştı. Demiris öcünü sonra değil, şimdi almak istemişti. Oysa hayatı kurtarılmış olabilirdi. Elbette bir ceset ortaya çıkarılıncaya kadar ölüme çarptırılamayacağını Chotas biliyordu. Yargıçlarla hiç bir pazarlık yapmamıştı. Chotas bütün savunması boyunca Noelle'i ölüme yaklaştırmıştı. Adama bakmak için döndü. Chotas da ona bakıyordu ve gözlerinde derin bir acı vardı. Bu kadını sevmiş ve onu öldürmüştü. Her şey bir kez daha yeniden başlasa, yine aynı şeyi yapardı. Çünkü sonuçta tıpkı Noelle'in Demiris'in kadını oluşu gibi, o da Demiris'in adamıydı ve hiç birisi onun gücüne karşı koyamazdı.

Başkan konuşmasını sürdürüyordu: «... ve Devletin bana verdiği yetkiye dayanarak ve yasalar gereğince iki sanığın, Noelle Page ve Larry Douglas'ın cezalarının kurşuna dizilerek ölüm olacağını bildiriyorum.... İnfaz bugünden başlayarak doksan gün içinde yer alacaktır.»

Duruşma salonunda büyük bir kargaşa vardı, ama Noelle olanları ne görüyor ne de duyuyordu. İçinden gelen bir dürtü onu döndürdü ve... boş iskemlenin artık boş olmadığını gördü! Constantin Demiris orada oturuyordu. Yeni saç ve sakal tıraşı olmuştu, ok iyi dikilmiş mavi takım giysiyle açık mavi bir gömlek giyiyordu. Zeytin karası gözleri canlı ve parlaktı. Onu tutukevinde görmeye gelen yenik ve umutsuz adamın izi

yoktu üstünde. Çünkü öyle bir adam hiç bir zaman var olmamıştı.

Constantin Demiris, onun korkusunun tadını çıkarabilmek için yenildiği anda kendisini görmeye gelmişti. Kara gözleri onunkilere dikilmişti şimdi ve Noelle bir an için bu bakışlarda derin bir doygunluk gördü. Ve bir şey daha vardı: Evet, pişmanlıktı bu belki de, ama Noelle onu yakalayamadan yok olup gitti. Hem de şimdi artık çok geçti.

Satranç oyunu bitmişti.

Larry, Başkanın son sözlerini şaşkın bir inanmazlıkla dinledi. Bir nöbetçi öne ilerleyip kolunu tuttuğu zaman da silkelenip kurtulmuş, kürsüye yaklaşmıştı:

«Durun bir dakika!» diye bağırdı. «Onu öldürmedim ben! Beni kandırdılar!»

Başka bir nöbetçi öne geldi ve ikisi birlikte Larry'yi tuttular. Bir tanesi kelepçeyi çıkardı.

Larry: «Hayır!» diye bağırıyordu. «Dinleyin beni! Onu ben öldürmedim!»

Nöbetçilerden kurtulmaya çalıştı ama, kelepçeler bileklerini kavramıştı; az sonra da odadan sürüklenerek çıkartıldı.

Derken Noelle, kolunda bir dokunma duydu. Onu dışarı çıkartmak için bir gardiyan bekliyordu.

«Sizi bekliyorlar, Bayan Page!» dedi.

Ne tuhaf! Tiyatroda çağırılmak gibiydi. **Sizi bekliyorlar, Bayan Page.** Yalnızca, bu sefer perde indiğinde bir daha kalkmayacaktı. Bunu anlayınca, Noelle son kez bir topluluk içinde bulunduğunu, bir yere kapatılmamış olarak son defa öteki insanlar arasında olduğunu da anladı. Bu pis, korkunç, Yunan duruşma salonu onun son tiyatro salonu, son veda gösterisiydi. **İyi ya,** diye düşündü küstahça; **sonunda güzel bir evim oldu!** Son kez tıklım tıklım dolu salona baktı. Alaycılığından ilk

kez sıyrılmış Armand Gautier'in bu gibi bir sessizlik içinde kendisine baktığını gördü.

Yüreklendirici bir tavırla gülümsemeye çalışan, ama pek de beceremeyen Phlippe Sorel de vardı.

Odanın ucunda Israel Katz gözleri kapalı, sessizce dua ediyormuş gibi dudakları kıpırdayarak oturuyordu. O homoseksüel Gestapo subayının burnu dibinde onu Generalin arabasıyla kaçırdığı geceyi ve o zamanki korkusunu düşündü. Ama şimdi içinde bulunan korkunun yanında bir hiçti o.

Noelle'in gözleri odada dolaşıp, mağaza sahibi Auguste Lanchon üzerinde durdu. Adını anımsayamadı ama, domuza benzeyen yüzünü, bodur bedenini ve Viyana'daki o korkunç otel odasını anımsadı. Adam, Noelle'in kendisine baktığını görünce gözlerini kırpıştırıp önüne baktı.

Uzun boylu, çekici, Amerikalıya benzeyen bir başka adam da sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi kendisine bakıyordu. Ama Noelle onun kim oduğunu bilemedi.

Gardiyan kadın şimdi koluna vuruyor ve: «Haydi gelin, Bayan Page...» diyordu.

Frederick Stavros bir şok geçirmekteydi. Soğukkanlılıkla düzenlenmiş alçak bir oyuna tanık olmakla kalmamış ona katılmıştı da. Kurul Başkanına gidip neler olduğunu anlatabilirdi, Chotas'ın ne biçim söz verdiğini söyleyebilirdi. Ama ona inanacaklar mıydı? Chotas'a karşı söyleyeceği şeyleri ciddîye alacaklar mıydı? Stavros acı bir biçimde bunların artık önemli olmadıklarını düşündü. Avukat olarak uğraşı sönmüştü. Artık hiç kimse onu tutmazdı. O sırada arkasında bir ses duydu ve geri döndü. Chotas ayakta duruyordu. «Eğer yarın boşsanız benimle yemeğe gelir misiniz, Frederick? Ortaklarımla sizi tanıştırmak istiyorum. Çok iyi bir geleceğiniz olduğuna inanıyorum,» diyordu.

Frederick Stavros, özel odasına doğru giden Cho-

tas'ın omuzları üzerinden, Kurul Başkanı'nı görebiliyordu. Şimdi kendisiyle konuşmanın ve olanları anlatmanın tam sırasıydı. Yine Chotas'a döndü. Ama kafası korkuyla dolmuştu ve birden yaşlı avukata: «Çok naziksiniz, efendim. Sizin için uygun olan zaman hangisidir...?» diye sorduğunu duydu.

Yunan yasalarına göre ölüm cezaları, Pire limanından bir saat uzaktaki küçük bir adada uygulanırdı. Resmî bir deniz motoru taşırdı tutukluları bu adaya. Küçük, gri kayalıklardan limana girilir ve bir tepenin üzerinde bir deniz feneri bulunurdu. Ageana'daki tutukevi adanın kuzeyindeydi. Alışverişe ve gezmeye gelmiş turistleri bir sonraki adaya götürmeden önce orada birkaç saat gezdirmeye getiren küçük gezi motorlarının uğrağı olan limandan görünmeyen bir yerdeydi. Tutukevi, gezi programına alınmaz, resmî görevliler dışında kimse oraya yaklaşamazdı.

Bir cumartesi sabahı saatın dördüydü. Noelle'in ölüm cezası altıda uygulanacaktı.

En sevdiği giysilerinden olan Dior yapısı, kırmızı şarap rengi yünlü giysisini ve ona uygun kırmızı süet ayakkabılarını getirmişlerdi. Elde işlenmiş, beyaz ipekten iç çamaşırları giyiyordu. Demiris, saçını yapması için her zamanki berberini göndermişti. Noelle sanki bir toplantıya gitmeye hazırlanıyordu.

Mantığı, Noelle'e son anda cezasının bağışlanmayacağını, az sonra bedeninin vahşice parçalanıp, kanının toprağa akacağını söylüyordu ama, yine de duygularıyla, Demiris'in bir mucize yaratıp hayatını kurtaracağını ummaktan kendini alamıyordu. Bunu yapmak için mucizeye bile gerek yoktu. Bir telefon konuşması, bir tek sözcük, onun altından elinin bir tek kıpırdanışı yeterliydi. Eğer şimdi kendisini kurtarırsa her istediğini yapardı. Eğer onu görebilse, artık hiç bir zaman başka bir erkeğe bakmayacağını, bütün hayatını onu mutlu etmeye adayacağını söyleyecekti. Ama yalvarmanın

bir yarar sağlamayacağını biliyordu. Eğer Demiris ona gelirse bir şeyler yapılabilirdi. Eğer Noelle ona giderse bir sonuç alamazdı.

Hâlâ iki saatı vardı.

Larry Douglas'sa, tutukevinin bir başka bölümündeydi. Ölüm cezasına çarptırıldığından beri aldığı mektupların sayısı iki katına çıkmıştı. Dünyanın her yanındaki kadınlardan mektup yağıyordu ve tutucu bir kişi olan müdürü bazıları şaşkına çeviriyordu.

Larry Douglas onları okumuş olsa kesinlikle çok hoşlanırdı. Ama hiç bir şeyin kendisine ulaşamadığı, ilâçların yarı aydınlık dünyasında yaşıyordu. Adadaki ilk birkaç günü, gece gündüz suçsuz olduğunu haykırarak ve yeni bir duruşma isteyerek çılgın gibi geçirmişti. Sonunda tutukevi doktoru ona uyuşturucu verilmesini istemişti.

Sabaha karşı saat beşe on kala müdür ve dört gardiyan hücresine geldiklerinde, yatağına oturmuş durumdaydı. Sessiz ve yenikti. Kendisine geldiklerini anlaması için adının iki kez söylenmesi gerekmişti. Uyurgezer gibi, ne yaptığını bilmeden ayağa kalktı.

Müdür onu koridora çıkardı ve ağır ağır yürüyerek koridorun sonundaki nöbetçilerin durduğu kapıya yöneldiler. Oraya vardıklarında bir nöbetçi kapıyı açtı, duvarlarla çevrili bir avluya çıktılar. Gün doğmadığı için hava serindi, çıktıklarında Larry titredi. Gökyüzünde yusyuvarlak bir ay ve parlak yıldızlar vardı. Bu görüntü ona Pasifik'teki sabahları, pilotların sıcak kulübelerinden çıkıp, ayrılmadan önce son bir kez ürperten yıldızlar altında toplandıkları sabahları anımsattı. Uzaklardaki denizin sesini duyabiliyordu ve hangi adada, hangi birlikte olduğunu anımsamaya çalışıyordu. Birkaç adam onu bir duvarın önündeki bir direğe götürüp ellerini arkasına bağladılar.

Şimdi artık öfke duymuyordu. İçinde yalnızca, toplantının nasıl sonuçlanacağı üzerine bir merak vardı. Büyük bir uyuşuklukla doluydu, ama birliğini yöneteceği için uyumaması gerektiğini de biliyordu. Başını kaldırınca, üniformalı bazı adamların karşısında dizilmiş olduklarını gördü. Kendisine nişan alıyorlardı. Derininde gömülü olan o eski içgüdü uyanmaya başladı. Değişik yönlerden saldırıp onu birliğinden koparmaya çalışacaklardı, çünkü ondan korkuyorlardı. Aşağılarda bir kıpırtı gördü ve yaklaşmakta olduklarını anladı. Onun hemen uzaklaşmasını bekliyorlardı ama, bunu yapacağı yerde ortalarına dalıp, uçağının kanatlarını parçalarcasına yükseldi. Sonra da sola saptı. İzleri bile kalmamış, onları atlatmıştı. Daha da yükseldi, aşağılarda bir düşman uçağı gördü. Gülerek, uçağı ateş uzaklığına sokuncaya kadar alçalıp elini tetiğe götürdü. Tam o anda paramparça eden bir acı bütün bedenini delik deşik etti. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Etinin parçalandığını, iç organlarının dışarı çıktığını duyabiliyordu. **Aman Tanrım,** diye düşündü. **Nereden çıktı bu?... Benden daha iyi bir pilot var... Kim olduğunu merak ediyorum...**

Ve sonra boşlukta yuvarlanmaya başladı, her şey karardı, sessizleşti.

Dışarıda gök gürültüsünü duyduğu zaman, hücresinde Noelle'in saçları yapılıyordu.

«Yağmur mu yağacak?» diye sordu.

Berber bir an şaşkın şaşkın ona baktı ve bu sesin ne olduğunu gerçekten bilmediğini anladı. Yavaşça: «Hayır,» dedi. «Çok güzel bir gün olacak!»

Ve işte o zaman Noelle anladı...

Sıra kendisine gelmişti.

Kurşuna dizilmesinden yarım saat önce, sabaha karşı beş buçukta, hücresine yaklaşan ayak sesleri duydu. Elinde olmadan yüreği ağzına geldi. Constantin Demiris'in kendisini görmek isteyeceğinden emindi. Her zamankinden daha da güzel olduğunu biliyordu ve bel-

ki de onu gördüğü zaman... belki de... Yanında bir gardiyan ve kara bir çanta taşıyan bir hemşireyle müdür, kapıda belirdi. Noelle, onların arkasında Demiris'i arıyordu. Ama koridor boştu. Gardiyan, hücre kapısını açtı; müdürle hemşire girdiler. Noelle, yüreğinin çılgınca çarptığını, bir korku dalgasının üzerine atladığını, titreşen küçücük umudunu yok ettiğini gördü.

«Daha zamanı gelmedi, değil mi?» diye sordu.

Müdür tedirgin olmuş görünüyordu. «Evet, Bayan Page. Hemşire size bir iğne yapmak için geldi.»

Noelle durumu pek iyi anlamadan ona baktı. «Ben iğne istemedim.»

Adam daha da tedirgin olmuştu: «Bu sizi tedirgin olmaktan kurtaracak.»

Ve Noelle her şeyi anladı. Korkusu, midesini sıkıştıran zorlu bir acıya dönüştü. Başını salladığında müdür odadan çıktı. Gardiyan kapıyı kilitleyip anlayışla koridorda yürüyerek gözden kayboldu.

Hemşire: «Güzel giysinizi bozmayalım,» diyordu. «Biraz yukarı sıyıralım. Siz de şuraya uzanın. Yalnız bir dakika sürecek.»

Hemşire ona bir şeyler yapıyordu, ama Noelle hiç bir şey duymuyordu.

Babasının yanındaydı ve o: **bakın kızıma,** diyordu. **Bir yabancı bile onun soylu bir kan taşıdığını söyleyebilir.** İnsanlar ona ulaşmak, onu kollarına almak, tutmak için savaşıyorlardı. İçeri bir rahip girmişti. «Günah çıkartmak ister miydin, yavrum?» diyordu. Ama Noelle başını salladı, çünkü babası konuşuyordu ve Noelle onun ne dediğini duymak istiyordu: **Sen doğuştan prensessin ve bu da senin krallığın. Büyüdüğün zaman yakışıklı bir prensle evlenip, kocaman bir sarayda yaşayacaksın.**

Bazı adamlarla birlikte bir koridorda yürüyordu, birisi bir kapıyı açtı. Dışarıda, soğuk bir avludaydı. Babası onu kucağına alıp bir pencereye kaldırmıştı. Suyun üzerinde inip çıkan gemilerin uzun bacalarını görüyordu.

Adamlar onu bir direğin yanına götürdüler; ellerini arkasına, belini de direğe bağladılar. Babası hâlâ: **Şu gemileri görüyor musun, Prenses,** diyordu. **Bu senin donanman. Bir gün seni dünyanın her yanındaki sihirli ülkelere götürecekler.** Ve ona sıkı sıkı sarıldı, kendini güvenlik içinde duydu. Niçin olduğunu bilmiyordu ama, babası ona kızmıştı. Bununla birlikte artık her şey düzelecekti, onu yine seviyordu ve Noelle, babasına döndü. Ne var ki, adamın yüzü bulanıktı; bu yüzün nasıl bir şey olduğunu anımsayamadı. Noelle, babasının yüzünü anımsayamadı.

Sanki çok değerli bir şeyini yitirmiş gibi, bütün gücünü tüketen bir acıyla doldu ve onu anımsaması gerektiğini, yoksa öleceğini biliyordu. Epeyce zorlanarak toparlanmaya çalıştıysa da, yükü bir türlü çıkaramadı ve ansızın kükreyen bir gürültü duydu, etine binlerce bıçak saplandı! Kafası buna karşı çıkıyor, dudakları haykırıyordu: **Hayır! Yapmayın daha! Bırakın babamın yüzünü göreyim!**

Ama babasının yüzü sonsuz bir karanlık içinde yok olmuştu.

BİTİŞ

ADAM VE KADIN, yolun iki yanına sıralanmış güzel servi ağaçlarından düşen gölgelerle yüzleri beneklenmiş, mezarlık içinden yürüyorlardı.

Hemşire Theresa: «Bu eli açıklığınızın bizi nasıl sevindirdiğini bir kez daha söylemek istiyorum,» dedi. «Siz olmasanız ne yapardık bilmiyorum.»

Constantin Demiris, karşı çıkarcasına elini salladı: «Hiç bir şey değil, Hemşire.»

Ama Rahibe Theresa, onun yardımları olmasa manastırın yıllar önce kapanmış olacağını biliyordu. Ve şimdi de hiç değilse bunun karşılığını biraz olsun verebilme olanağını bulması Tanrının bir lütfuydu. Bir zafer belirtisiydi. Rahibelerin, o korkunç fırtına gecesinde, Demiris'in Amerikalı arkadaşını göl sularından kurtarabilmelerini sağlayan Aziz Dionysius'a bir kez daha şükretti. Kadının bilincine bir şeyler olduğu ve kişiliğinin çocuklaştığı doğruydu ama, kendine özen gösterilecekti. Demiris, Hemşire Theresa'dan, onu bu

duvarlar içinde korumalarını, hayatının sonuna kadar onu dış dünyadan uzak tutmalarını istemişti. Öylesine iyi ve ince bir adamdı o...

Mezarlığın sonuna gelmişlerdi. Bir patika, kadının öylece durup, gölün durgun, zümrüt gibi sularına baktığı yere doğru kıvrılıyordu.

Rahibe Theresa: «İşte orada!» dedi. «Sizi onunla yalnız bırakacağım şimdi.»

Geri dönüp manastıra doğru giderken, Demiris onu izledi ve sonra kadının durduğu yere doğru yürüdü.

Kibar bir sesle: «Günaydın!» dedi.

Kadın yavaşça arkasını dönüp ona baktı. Gözleri aptalca ve boştu hiç bir tanıma belirtisi göstermiyordu.

Demiris: «Sana bir şey getirdim,» dedi.

Cebinden küçük bir mücevher kutusu çıkarıp ona uzattı. Kadın ufak bir çocuk gibi ona baktı.

«Haydi, al bakalım!»

Yavaşça uzanıp kutuyu aldı. Kapağını açtı. İçinde pamuklara sarılı, uçmak için kanatlarını açmış, gözleri yakut ve bedeni altından minyatür bir kuş vardı. Çocuk-kadın onu eline alırken Demiris hareketlerini izledi. Parlak güneş ışığı kuşun altın bedeni ve yakut gözlerinde parıldayarak havaya renk renk parıltılar saçıyordu. Kadın kuşu elinde döndürdü, çevresinde dans eden ışıklara baktı.

«Seni artık görmeyeceğim,» dedi Demiris. «Ama üzülmen için gerek kalmadı. Şimdi sana kimse zarar veremez. Kötü insanlar öldüler.»

Demiris konuşurken, kadın başını ona çevirdi ve zaman içinde donan kısacık bir an sanki gözlerine bir zekâ, bir haz parıltısı gelmiş gibi oldu. Ama hemen yok oldu bu. Gözleri gene boştu şimdi, aptalcaydı. Deminki bir yanılsama, altın kuştan kadının gözlerine yansımış bir parıltı olabilirdi...

Demiris bunu yavaş yavaş tepeyi çıkarken düşündü. Manastırın koskoca taştan kapısı ardında arabası onu Atina'ya geri götürmek için bekliyordu.

Şikago'ya götürmek için!

Londra'ya!

Paris'e!

Atina'ya!

Ionnina'ya!..

Los Angeles'a!

BİTTİ

BÜTÜN DÜNYADA "BEST SELLER" listelerinde

SIDNEY SHELTON

Gece Yarısının Ötesi

Dünyanın iki kıtasını ve birbirlerine ihtiras, aşk, nefret ve intikamla girift dört kişinin hayatını kapsayan nefes kesici bir roman. . .

Paris, Washington—Amerika'da bir üniversite kampusu. . . Yunanistan'da muhteşem bir villa. Bu dekorlar içinde kader ve entrika amansız ağını örüyor. İnanılmaz derecede güzel, seks bombası bir film yıldızı - Her şeyi, intikamı dahi satın alabileceğine inanan Yunanlı bir armatör. — Milletlerarası bir maceracı. . . ve hepsi tarafından amansız bir intikam oyununda kullanılmak istenen masum bir genç kadın. . .

"Yakalayıcı, unutulmaz, nefes kesici. . .Elinizden bırakamayacaksınız!"
Irwing Wallace

